'कालका दैत्यपत्नी स्यात्।' 'तस्यापत्यम्' इति स्त्रीभ्यो ढक्।सज्जाः ससामग्रीकाः निर्यान्तु आज्ञयेति विवक्षाधीनत्वान्न संधिः ॥ ५ ॥

(३ शान्तनवी) शुम्भः पुनर्विशेषतः आदिदेश। कालकाः असुराः कालकनामानः दैत्याः कालं यमस्वरूपमात्मानं शत्रुभ्यः कायति कथयति कालकः कालकस्यापत्यानि पुमांसः कालकाः। शिवादित्वादण्। यद्वा कलं मन्द्रं कायति कथयति कलकः तस्येमे कालकाः कलककुलोत्पन्नाः दैत्याः अद्य ममाज्ञया त्वरिताः। ञित्वरा संभ्रमे। संभ्रमसहिताः वेगिनः सत्वराः संजातत्वराः सन्तः देव्या समं युद्धाय योद्धुं सज्जाः सायुधाः सन्तो निर्यान्तु। तथा तद्वत् दौर्हृदाः असुराः दुष्टं हृदयं यस्य स दुर्हृद्दैत्यः। 'सुहृद्दुर्हृदौ मित्रामित्रयोः' इति निपातः। तस्यापत्यानि पुमांसः दौर्हृदाः दौर्हृदाख्या दैत्याः ते युद्धाय सज्जाः सन्तो ममाज्ञया त्वरमाणाः त्वरिताः निर्यान्तु। तथा मौर्याः मौर्याख्याः असुराः मुरस्यापत्यानि गोत्राणि। गर्गादित्वाद्यञ्। 'यञञोश्च' इति लुक् कुतोऽत्र न। छान्दसत्वात्। छन्दोवत्पुराणानि भवन्ति। यद्वा मुरस्य दैत्यस्य भावः मौर्यं तद्वन्तः मौर्याः। अर्शआदित्वादच्। यद्वा मुरस्य भावः मौरी। ष्यञ् षित्त्वात् ङीष्। मौरीमर्हन्ति मौर्याः। 'दण्डादिभ्यो यः'। तेपि युद्धाय त्वरिताः ममाज्ञया देव्या सह योद्धुं निर्यान्तु। तथा कालकेयाः कालकायाः अपत्यानि पुमांसः कालकेयाः कालकेयनामानोऽसुराः। स्त्रीभ्यो ढक्। कालवंशजाता दैत्याः। 'शुभ्रादिभ्यश्च' इति ढक्। कालकेयाः तेपि ममाज्ञया त्वरिताः युद्धाय सज्जाः सन्तो निर्यान्तु इति शुम्भः आदिदेश ॥ ५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) कालकाः तन्नामानः। दौर्हृदाः दुर्हृदोपत्यानि। मौर्याः तन्नामानः। तथा कालकाया अपत्यानि कालकेयाः। असुराः सज्जाः ससामग्रीकाः ॥ ५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) कालका दौर्हृदा इति ६ ॥ ५ ॥

(६ दंशोद्धारः) कालकाः कालवंश्याः। दौर्हृदाः दुर्हृद्वंश्याः। मौर्या मुरवंश्याः। कालका दैत्यपत्नी तदपत्यानि। स्त्रीभ्यो ढक्। निर्यान्तु आज्ञयेत्यत्र संहिताया अविवक्षणान्न संधिः ॥ ५ ॥

इत्याज्ञाप्यासुरपतिः शुम्भो भैरवशासनः। निर्जगाम महासैन्यसहस्रैर्बहुभिर्वृतः ॥ ६ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ६ ॥

(२ चतुर्धरी) भैरवमत्युग्रं शासनमाज्ञा यस्य। महान्ति सैन्यान्यत्रेति महासैन्यं सेनासमुदायः तेषां सहस्रैः ॥ ६ ॥

(३ शान्तनवी) इत्येवमसुरान् आज्ञाप्य आदिश्य भैरवशासनः भैरवं भयंकरं शासनम् अव्याहताज्ञा यस्य सः तथोक्तः। यद्वा भैरवात् मृत्योः सकाशात् शासनं यस्य सः आसन्नमरणत्वात्। स तथोक्तः असुरपतिः शुम्भः बहुभिरनेकैर्दैत्यैर्वृतः सन् निर्जगाम देव्या समं योद्धुं निर्ययौ निरगात्। किंभूतैः बहुभिः महासैन्यसहस्रैः महान्ति सैन्यानां सहस्राणि तैर्बहुभिरनेकैः दानवसैन्यैः वृतो देव्या सह योद्धुं निर्जगाम शुम्भः ॥ ६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) इतीति। भैरवमुग्रम् ॥ ६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) इत्याज्ञाप्येति ७ ॥ ६ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ६ ॥

आयान्तं चण्डिका दृष्ट्वा तत्सैन्यमतिभीषणम्। ज्यास्वनैः पूरयामास धरणीगगनान्तरम् ॥ ७ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ७ ॥

(२ चतुर्धरी) धरणीगगनयोरन्तरं मध्यम् ॥ ७ ॥

(३ शान्तनवी) आयान्तं शुम्भं यद्वा 'सेनायां समवेता ये सैन्यास्ते सैनिकाश्च ते' इति। सैन्यः पुंसि। सेनायां समवेतः सैन्यः। 'सेनाया वा' इति यः। यद्वा। आयान्तं शुम्भम् अतिस्थाने। अतिशब्दश्चार्थे। तथायमन्वयः। अतिभीषणमतिभयंकरं तत्सैन्यं यस्य शुम्भस्य स तत्सैन्यः। यद्वा ते सैन्याः सेनायां समवेताः संमिलिता हस्त्यश्वरथपादातादिसमूहा यस्य शुम्भस्य स तत्सैन्यः तम् आयान्तं शुम्भं दृष्ट्वा चण्डिका देवी ज्यास्वनैः धनुष्यानता मौर्वी आकृष्टमौर्वीटंकारध्वनिभिः धरणीगगनान्तरं द्यावापृथिव्यन्तरालं पूरयामास। अथ द्वितीयोऽन्वयः। अतिभीषणम् अतितरां भीषणं भयंकरं तत्सैन्यं तस्य शुम्भस्य सैन्यः सेनायां समवेतो मिलितः हस्त्यश्वरथपादातसमूहः तत्सैन्यः तं तत्सैन्यम् आयान्तं दृष्ट्वा चण्डिका देवी ज्यास्वनैः धनुरारोपिताकृष्टमौर्वीजनितनिस्वनैः धरणीगगनान्तरं पूरयामास। अथ तृतीयोऽन्वयः। भीषणं भयंकरं शुम्भम् आयान्तं दृष्ट्वा भीषणं भयंकरं तत्सैन्यमपि तस्य शुम्भस्य सैन्यमपि सेनाम् आयान्तम् आगच्छत् दृष्ट्वा चण्डिका देवी ज्यास्वनैः धरणीगगनान्तरं पूरयामास। आयान्तम् आगच्छन्तं शुम्भम् आयात् आगच्छत्। तत्सैन्यं शुम्भसैन्यं नपुंसकलिङ्गम्।ज्यास्वनाः तैः। पूरी आप्यायने। धरणी च गगनं च धरणीगगने तयोरन्तरं मध्यं पृथिव्याकाशमध्यं व्यापयामास। आयान्तं शत्रुं तं पदम्। आयातमिति पाठे कर्तरि क्तः। ततः शुम्भं तत्सैन्यं च ॥ ७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) आयान्तमिति । आगतमित्यर्थः । अन्तरं मध्यम् ॥ ७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) आयान्तमिति ८ ॥ ७ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ७ ॥

ततः सिंहो महानादमतीव कृतवान्नृप । घण्टास्वनेन तन्नादमम्बिका चोपबृंहयत् ॥ ८ ॥

(१ गुप्तवती) उपबृंहयत् । आगमशास्त्रस्यानित्यत्वादडभावः ॥ ८ ॥

(२ चतुर्धरी) अतीवात्यर्थमनेकं कृत्वा इति यावत् । उपबृंहयदवर्धयत् । आगमशासनस्यानित्यत्वादडागमाभावः ॥ ८ ॥

(३ शान्तनवी) हे नृप दत्तावधानो भव । यतः धनुर्ज्यानिःस्वनादनन्तरं स च सिंहः स सिंहश्च अतीव सुतरां सुष्ठु महानादं महान्तं नादं गलगर्जनं कृतवान् चकार । अम्बिका देव्यपि घण्टास्वनेन नादेन तन्नादं तस्य सिंहस्य नादं सिंहनादम् अबृंहयत् अवर्धयत् । बृहि वृद्धौ । हेतौ णिच् । लङ् अडागमः । वर्धयामास । अम्बिका चोपबृंहयदिति पाठे आगमशासनस्यानित्यत्वादडागमाभावः । अन्यथोपाबृंहयदिति स्यात् । ततः सिंहो महानादं स च सिंहो महानादमिति च पाठद्वयम् । 'बलवत्सुष्ठु किमुत स्वत्यतीव च निर्भरे' ॥ ८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तत इति । तन्नादानिति बहुवचनम् । महानादमित्येकत्वाविवक्षया अतीवेत्यस्यानेकवारमित्यर्थं वा उपबृंहयदित्यत्रागमशास्त्रस्यानित्यत्वादडभावः ॥ ८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततः सिंह इति ९ ॥ ८ ॥

(६ दंशोद्धारः) तत इति । अतीव अत्युपमानकम् उपबृंहयत् । आगमशास्त्रस्यानित्यत्वान्नाडागमः ॥ ८ ॥

धनुर्ज्यासिंहघण्टानां नादापूरितदिङ्मुखा । निनादैर्भीषणैः काली जिग्ये विस्तारितानना ॥ ९ ॥

(१ गुप्तवती) घण्टानां तन्नादानाम् । कर्मणि षष्ठी । जिग्ये जितवती ॥ ९ ॥

(२ चतुर्धरी) धनुर्ज्या इति स्वभावाख्यानमात्रम् । ज्यापदेनैव धनुर्ग्रहणप्रतीतेः । धनुर्ज्यादीनां नादैरापूरितं दिङ्मुखं यया । निनादैर्जिग्ये जितवती नादानित्यन्वयः । 'तिङ्तिङः' इत्यात्मनेपदम् । यद्वा शब्दापूरितदिङ्मुखापि काली देव्या धनुर्ज्यासिंहघण्टानां निनादैर्जिग्ये इति कश्चित् ॥ ९ ॥

(३ शान्तनवी) धनुर्ज्यानादेन सिंहनादेन घण्टानादेन च आपूरितदिङ्मुखा आसमन्तात्पूरितानि दिशां मुखानि यया सा तथोक्ता । 'स्वाङ्गाच्चोपसर्जनादसंयोगोपधात्' इति पक्षे ङीप् । पक्षे च टाप् । एवंविधा काली देवी तैस्त्रिविधैर्भीषणैर्निनादैर्विस्तारितानना विकृतास्या विस्तारितमुखा सती जिग्ये । जि जये जि अभिभवे 'व्यत्ययो बहुलम्' इति कर्तर्यात्मनेपदम् । लोकोत्कर्षेण वर्तते । यद्वा शत्रूनभिबभूव । यद्वा जिग्ये इति कर्मणि प्रयोगः । धनुर्ज्यासिंहघण्टानां नादापूरितदिङ्मुखा विस्तारितानना च या काली देवी तया भीषणैः भयंकरैः निनादैः स्वनैः असुरवर्गः शत्रुवर्गो जिग्ये अभिबभूवे । जनी प्रादुर्भावे आत्मनेपदी । काली भीषणैर्निनादैर्विस्तारितानना जज्ञे । दैत्यानत्स्यामीति विवृतीकृतकरालवदना जाता । कीदृशी काली । धनुर्ज्यानां सिंहस्य घण्टायाश्च नादैः आपूरितदिङ्मुखा आ समन्तात्पूरितदिगन्तराला । अथवा जज्ञे इति ज्ञा अवबोधने । कर्मणि लिडात्मनेपदम् । भीषणैर्निनादैर्या विस्तारितानना दैत्यसैन्यानि सर्वाण्यप्यमूनि प्रत्यवस्यतीति विकृतीकृतकरालवक्त्रा दृश्यते । सा कालीति दैत्यैर्जज्ञे अज्ञायि सा । किंभूता काली । धनुर्ज्यासिंहघण्टानां नादापूरितदिङ्मुखा इत्यन्वयः । सखीसमूहे वर्तमाना का वा काली का वा सखीति तत्सादृश्यतः संशयानैरथ तैर्भीषणैर्निनादैर्विशेषचिह्नैर्विस्तारितानना दैत्यसैन्यानि सर्वाण्यमूनि प्रत्यवसायगामिनी विकृतीकृतकरालवदना सतीति यावत् । सा कालीति दैत्यैरज्ञायीति भावः ॥ ९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) धनुरिति । नादैः स्वीयैरापूरितदिङ्मुखा काली धनुर्ज्यासिंहघण्टानां भीषणैर्नादैर्जिग्ये जिता । देव्या धनुरादिशब्दैः कालीशब्दो जित इति भावः ॥ ९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) धनुर्ज्येति १० ॥ ९ ॥

(६ दंशोद्धारः) धनुर्ज्येति । कर्णावतंसवत्स्वभावाख्यानमात्रम् । ज्यापदेनैव धनुषः प्रतीतेः । धनुर्ज्यादीनां नादैरापूरितं दिङ्मुखं यया । निनादैः जिग्ये नादानित्यध्याहार्यम् । यद्वा नादापूरितदिङ्मुखापि सा धनुर्ज्यादीनां निनादैर्जिग्ये इति कर्मणि तिङन्तम् । निनादमिति । सरोषैः सक्रोधैः दैत्यसैन्यैः देवीसिंहः काली च परिवारिता इत्यन्वयः । शरौघैरिति वा पाठः ॥ ९ ॥

तन्निनादमुपश्रुत्य दैत्यसैन्यैश्चतुर्दिशम् । देवी सिंहस्तथा काली सरोषैः परिवारिताः ॥ १० ॥

(**१ गुप्तवती**) सरोषैः कुपितैः । स इति सिंहपरं भिन्नपदं वा ॥ १० ॥

(**२ चतुर्धरी**) चतुर्दिशं चतुर्दिक्षु कालीललाटभवा । सरोषैः सक्रोधैः । शरौघैरिति वा पाठः ॥ १० ॥

(**३ शान्तनवी**) चतुर्दिशमित्येतत्पदं शकारान्तं निनादविशेषणं चैतत् । अथ चेत्परिवारणक्रियाविशेषणं स्यात्तदा दिशाशब्देन टाबन्तेन साधनीयम् । चतस्रो दिशोऽधिकरणभूता यस्य तन्निनादस्य सः । चतुर्दिशं चतुर्दिक्षु व्याप्तं तन्निनादं तस्य धनुर्ज्यासिंहघण्टानां निनादं निःस्वनं ध्वनिम् उपश्रुत्य आकर्ण्य कुपितैर्दैत्यसैन्यैर्देवी च आद्या शक्तिर्भगवती अम्बिका। सिंहश्च केसरी वाहनीभूतः । काली च अम्बिकाललाटोद्भवा तथा च एताः देवीसिंहकाल्यस्तिस्रोपि शरौघैः शरसंपातैः शरव्रातैः चतुर्दिशं यथा स्यात्तथा परिवारिताः परिवेष्टिताः कीलिताः । विद्धा इति यावत् । 'हलन्तादपि टापं च यथा वाचा निशा दिशा' । दिशाशब्दष्टावन्तोऽप्यस्ति । चतस्रो दिशा अधिकरणभूता यस्मिन् शरौघपरिवारेण तच्चतुर्दिशम् । क्रियाविशेषणानां कर्मत्वं नपुंसकैकत्वं च वक्तव्यम् ॥ १० ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) तदिति । काली चण्डीललाटजा । सरोषैः सक्रोधैः ॥ १० ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) तन्निनादमिति ११ ॥ १० ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ १० ॥

एतस्मिन्नन्तरे भूप विनाशाय सुरद्विषाम् । भवायामरसिंहानामतिवीर्यबलान्विताः ॥ ११ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ ११ ॥

(**२ चतुर्धरी**) अन्तरे अवसरे । भवाय संपदे । अमरसिंहानामि सिंहशब्दः श्रेष्ठवचनः । वीर्यं तेजः ॥ ११ ॥

(**३ शान्तनवी**) श्लोकयुग्ममिदमेकक्रियैकान्वयमवसेयम् । सुमेधाः सुरथं राजानं संबोधयति । हे भूप दत्तावधानो भव । देवीमहिमानमाकर्णय । एतस्मिन्नन्तरे एतस्मिन्देवीदानवसंग्रामे प्रस्तुते सति अन्तरे अवकाशे समये मध्ये सुरद्विषां दैत्यानां विनाशाय अमरसैन्यानां सिंहानां देवश्रेष्ठानां भवाय भूत्यै अभिवृद्ध्यै स्थितये च अतिवीर्यबलान्विताः शक्तयः सामर्थ्यलक्षणाः देवतारूपाश्च ब्रह्मेशगुहविष्णूनां तथा इन्द्रस्य च पश्चापि च पञ्चानां तेषां शरीरेभ्यो विनिष्क्रम्य विनिर्गत्य तद्रूपैः ब्रह्मादिरूपैः तदा महेश्वरश्च गुहश्च कुमारः विष्णुश्च नारायणः इन्द्रश्च वज्री एतेषां तनुभ्यो विनिर्गत्यैकैकाः शक्तिदेवताश्चण्डिकां ययुः । ब्रह्मणः शरीरात् ब्रह्माणी निर्गता महेश्वरस्य शरीरात् माहेश्वरी कुमारस्य शरीरात् कौमारी विष्णोः शरीरात् वैष्णवी इन्द्रस्य शरीरात् ऐन्द्री एतास्ततो विनिर्गत्य तद्रूपैः चण्डिकां देवीं च ययुरित्यर्थः । 'भवः कल्याणसंसारसत्त्वावाप्तीशजन्मसु' । अमराणां सैन्यानि तेषाम् । अमरसिंहानाम् इति तु पाठे अमरसिंहा इति तु श्रेष्ठाः अमरसिंहाः तेषाम् 'उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोगे' समस्यते । अभ्युधश्च । 'स्युरुत्तरपदे व्याघ्रपुंगवर्षभकुञ्जराः । सिंहशार्दूलनागाद्याः पुंसि श्रेष्ठार्थगोचराः' । वीर्यं बलं प्रभावश्च वीर्यं वीरकर्म । बलं प्राणसामर्थ्यम् । 'स्थौल्यसामर्थ्यसैन्येषु बलं ना काकसीरिणोः' बृंहति वर्धते विष्टभते ब्रह्मा । ईष्टे ईशः । गूहते सेनां संवृणोति गुहः । वेवेष्टि व्याप्नोति विशति-वा विश्वं विष्णुः । इन्दति परमैश्वर्येण राजते इन्द्रः । शक्नोति शक्तिः क्तिच् । शक्यते कर्तुमनया वा शक्तिः । क्तिन् । 'चडि कोपे' कुप्यति चण्डते चण्डिका । प्रापणे लिट् ॥ ११ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) एतस्मिन्निति । देवीदानवसंपातावसरे । भवाय संपदे ॥ ११ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) एतस्मिन्निति १२ ॥ ११ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) एतस्मिन्निति । अन्तरे अवसरे । भवाय संपदे । वीर्यमुत्साहशक्तिः । बलं देहशक्तिः ॥ ११ ॥

ब्रह्मेशगुहविष्णूनां तथैवेन्द्रस्य शक्तयः । शरीरेभ्यो विनिष्क्रम्य तद्रूपैश्चण्डिकां ययुः ॥ १२ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ १२ ॥

(**२ चतुर्धरी**) ईशः शिवः । गुहः कार्तिकेयः । विष्णुशब्दोऽत्र वराहनृसिंहावपि संगृहीते । शक्तयः स्वस्मातिरेकिन्यो देवताः । तद्रूपैस्तस्य रूपैः ॥ १२ ॥

(**३ शान्तनवी**) ॥ १२ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) ब्रह्मेति । विष्णुशब्देन वराहनृसिंहावपि । शक्तयः स्वातिरेकिण्यो देवताः । शक्तिशक्तिमतोस्तादात्म्यात् ॥ १२ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ब्रह्मेशेति १३ ॥ १२ ॥

(६ दंशोद्धारः) ब्रह्मेशेति। ईशः शिवः। गुहः स्कन्दः। विष्णुपदेन वराहनृसिंहयोरपि संग्रहः। तद्रूपैः तस्य तस्य रूपैः ॥ १२ ॥

यस्य देवस्य यद्रूपं यथाभूषणवाहनम्। तद्वदेव हि तच्छक्तिरसुरान्योद्धुमाययौ ॥ १३ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १३ ॥

(२ चतुर्धरी) एतदेव प्रकटयति। यस्येति। यथाभूषणवाहनं भूषणवाहनानतिक्रमेण तद्वत्तथाविधाः ॥ १३ ॥

(३ शान्तनवी) तद्रूपैरिति यदुक्तं तदेव व्यक्तीकर्तुमाह। देवीदानवयुद्धं द्रष्टुमुपागतानां तेषां ब्रह्मादीनां शरीरेभ्यो विनिष्क्रम्यानुभावान्प्रकाश्य कायव्यूहेन प्रव्यक्ताकृतयो ब्रह्माण्यादयः शक्तयः तत्तदेव सदृशरूपैश्चण्डिकांशभूताश्चण्डिकां युद्धायोत्साहयितुं ययुः इति प्रागुक्तं तदेव स्पष्टयति। यस्य देवस्य ब्रह्मादेः यद्रूपं य आकारः यथा भूषणवाहनं भूषणवाहनान्यनतिक्रम्य यथाभूषणवाहनं यथालंकारवाहनं च यस्य देवस्य यद्भूषणं यस्य देवस्य यद्वाहनं तद्वदेव तद्रूपं बिभ्राणा तादृशमेव शरीरविन्यासं धारयति तद्वदेव च वाहनमारूढवती तच्छक्तिस्तस्य देवस्य शक्तिर्ब्रह्मादिदेवता तद्वदेवायुधानि बिभ्रती सती हि निश्चयेन असुरान् योद्धुम्। युध संप्रहारे। दैत्यान्प्रहर्तुम् आययौ। देवीसान्निध्यं संग्रामरङ्गस्थलीं वा आजगाम ॥ १३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ब्रह्मादिरूपैरित्यर्थकं तद्रूपैरिति व्याचष्टे। यस्येति। तद्वत् तथाविधरूपभूषणवाहनेत्यर्थः ॥१३॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) यस्य देवस्येति १४ ॥ १३ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १३ ॥

हंसयुक्तविमानाग्रे साक्षसूत्रकमण्डलुः। आयाता ब्रह्मणः शक्तिर्ब्रह्माणी साभिधीयते ॥ १४ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १४ ॥

(२ चतुर्धरी) तदेव व्याकुरुते। हंसेति। अग्रे उपरि अक्षसूत्रं जाप्यमालिका ॥ १४ ॥

(३ शान्तनवी) हंसैर्युक्तो योजितो विमानः हंसयुक्तविमानः तस्मिन् तिष्ठतीति हंसयुक्तविमानस्था। अक्षाणां स्फटिकमणीनां सूत्रं जपमाला। अक्षसूत्रं च कमण्डलुश्च ताभ्यां सह वर्तमाना साक्षसूत्रकमण्डलुः एवंविधा सा का नामेत्याह। एवंविशेषणविशिष्टा ब्रह्मणः शक्तिरसुरैः सह योद्धुमायाता आजगाम। सा खलु ब्रह्माणीत्यभिधीयते। ब्रह्मणः स्त्री ब्रह्माणी। अत्र पुंयोगाभावाच्छैवागमप्रसिद्धं नामधेयमिदं कथ्यते। अत एव निरूढतामपेक्षितनियमसिद्धतामिति नारदः। यद्वा 'वेदस्तत्त्वं तपो ब्रह्म ब्रह्मा विप्रः प्रजापतिः'। अण शब्दे ब्रह्म अणति कथयति प्रतिपादयति ब्रह्माणी। कर्मण्यणि स्त्रियां ङीप्। यद्वा ब्रह्माणमणति मदीयोयमित्यपि ब्रह्माणी। 'हंसो यतिविशेषे च प्राणश्चेतच्छदेषु ना'। अत एव हंसैर्यतिविशेषैर्युक्तं विमानं विगतमानं परं ब्रह्म तत्र तिष्ठत्युपनिषद्रूपत्वादिति हंसयुक्तविमानस्था ब्रह्माणीत्यप्यर्थलेशः ॥ १४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) हंसेति। विमानाग्रे इत्यस्य स्थितेति शेषः। अक्षसूत्रं जपमाला। ब्रह्माणी ब्रह्माणमानयति चेष्टयतीति व्युत्पत्त्यायं शब्दः साधुः। ॥ १४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) हंसयुक्तेति ॥ १५ ॥ १४ ॥

(६ दंशोद्धारः) हंसेति। विमानाग्रे विमानोपरि अक्षसूत्रं जपमाला ॥ १४ ॥

माहेश्वरी वृषारूढा त्रिशूलवरधारिणी। महाहिवलया प्राप्ता चन्द्ररेखाविभूषणा ॥ १५ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १५ ॥

(२ चतुर्धरी) महाही महासर्पौ अनन्ततक्षकौ वलयौ कङ्कणौ यस्याः। चन्द्रस्य रेखा कला विभूषणं यस्याः ॥ १५ ॥

(३ शान्तनवी) वृषारूढा वृषं वृषभं धर्मं चारूढा आरूढवती। त्रिशूलवरधारिणी त्रीणि शूलानि शृङ्गाण्यग्राणि यस्यायुधस्य तत् श्रेष्ठं त्रिशूलं त्रिशूलवरं धरति धारयति बिभर्तीति त्रिशूलवरधारिणी। महान्तः अहयो नागाः वलयानि यस्याः सा महाहिवलया। महोरगहस्तसूत्राख्यवलया। चन्द्रस्य लेखा रेखा कला विभूषणं यस्याः सा चन्द्ररेखाविभूषणा। एवंलक्षणा शक्तिः महेश्वरस्येयं माहेश्वरी देवता प्राप्ता असुरैः समं योद्धुमाजगाम। 'शुक्ले मूषिके श्रेष्ठे सुकृते वृषभे वृषः'। 'अस्त्री शूलं रुगायुधम्' 'देवावृते वरः श्रेष्ठे त्रिषु क्लीबं मनाक् प्रिये'। 'आवापकः पारिहार्यः कटको वलयोऽस्त्रियाम्'। प्रोक्ता। कतैरि क्तः। रेखा लेखा कला प्रकृतौचित्यात्। अन्यथा लेखा राजिरित्यर्थः ॥ १५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) माहेश्वरीति। महाही तक्षकानन्तौ वलयौ। चन्द्ररेखा चन्द्रकला सैव विभूषणं यस्याः ॥१५॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) माहेश्वरीति १६ ॥ १५ ॥

(६ दंशोद्धारः) माहेश्वरीति। महाही शेषतक्षकौ वलये कङ्कणे यस्याः ॥ १५ ॥

कौमारी शक्तिहस्ता च मयूरवरवाहना। योद्धुमभ्याययौ दैत्यानम्बिका गुहरूपिणी ॥ १६ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १६ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ १६ ॥

(३ शान्तनवी) शक्तिरायुधं हस्ते यस्याः सा। अजाद्यतष्टाप्। शक्तिहस्ता। प्रहरणार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यौ भवत इति वक्तव्यम्। मयूरेषु वरः श्रेष्ठः मयूरवरः वाहनं यस्याः सा मयूरवरवाहना। 'वाहनमाहितात्' इति नत्वं नाशङ्कनीयम्। आहितत्वाभावात्। नहि मयूरवरः वाहनमारोपितोऽस्ति। वाहने यदारोपितमुच्यते तदारोपितमाहितमुच्यते। मयूरो वरं श्रेष्ठं वाहनं यस्याः सा तथोक्ता। रूप रूपक्रियायां चुरादिः। गुहं कुमारमाकारेण रूपयति दर्शयति गुहरूपिणी। यद्वा गुहस्य रूपं गुहरूपं तदस्यामस्तीति गुहरूपिणी। अत इनिः। ऋन्नेभ्यो ङीप्। यद्वा गुहरूपं करोत्यात्मनि तदाचष्टे वा तच्छीला। गुहरूपयतेर्णिनिः। अम्बिका माता कुमारस्येयं कौमारी शक्तिर्देवता दैत्यान् योद्धुं संप्रहर्तुम् अभ्याययौ अभ्याजगाम ॥ १६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) कौमारीति। गुहरूपिणी गुहसमानाकारा। कुमारसंबन्धिनी शक्तिरायययावित्यर्थान्न पौनरुक्त्यम्। ऐन्द्रीत्युक्तापि यथा शक्रस्तथैव सेतिवत् अम्बिकापदेन गुहस्य शिवव्यूहत्वं सूचयति ॥ १६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) कौमारीति १७ ॥ १६ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १६ ॥

तथैव वैष्णवी शक्तिर्गरुडोपरि संस्थिता। शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गखड्गहस्ताभ्युपाययौ ॥ १७ ॥

(१ गुप्तवती) शङ्खचक्रेति। शार्ङ्गपदेन बाणा अप्युपलक्ष्यन्ते। 'बाहुभिर्गरुडारूढा शङ्खचक्रगदासिनी। शार्ङ्गबाणधरायाता वैष्णवी रूपधारिणी' इति वामनपुराणात्। अत एव षड्भुजेयम्। केचित्तु 'अभ्युपो बाहुमूलं स्यात्' इति कोशोऽस्ति तेन कक्षे खड्गोऽर्थात्पृष्ठे इषुधिरिति चतुर्भुजत्वमेव परिष्कुर्वन्ति तत्कोशसत्त्व एव विश्वसनीयम् ॥ १७ ॥

(२ चतुर्धरी) शङ्खः पाञ्चजन्यः। चक्रं सुदर्शनम्। गदा कौमोदकी। शार्ङ्गं धनुः। धनुषः साहचर्याद्बाणोऽप्यत्रोहनीयः। खड्गो नन्दकः। ते हस्ते यस्याः सा। तथा च वामनपुराणे। 'बाहुभ्यां गरुडारूढा शङ्खचक्रगदासिनी। शार्ङ्गबाणधरा जाता वैष्णवी रूपशालिनी' इति। एतेनास्याः षड्बाहुत्वमभिधीयते। यच्च शृङ्गमयो मुष्टिरस्येति शार्ङ्गः खड्ग इति व्याख्यानं तदसंगतम्। ननु धनुषः साहचर्याच्चर्म किं नो गृह्यत इति चेत्। सत्यम्। अनुजानाम्यहम्। तस्या अष्टभुजत्वेऽप्यदोषात्। न त्वेकस्य भुजस्य शून्यत्वे दोषः। माहेश्वर्यादावेकायुधमात्रोल्लेखदर्शनात्। 'अभ्युपो बाहुमूलं स्यात' ॥ १७ ॥

(३ शान्तनवी) गरुडस्योपरि गरुडोपरि 'पूरणगुण' इत्यादिना षष्ठीसमासप्रतिषेधः। कृदन्ताव्ययस्य तेन तदुपरि मदुपरीतिवत्षष्ठीसमासः। संस्थिता सम्यक्स्थिता। गरुडारूढेत्यर्थः। 'संस्थाधारे स्थितौ मृतौ' शङ्खश्च पाञ्चजन्यः। चक्रं च सुदर्शनम्। गदा कौमोदकी च शार्ङ्गं च धनुः। हस्तिदन्तः शार्ङ्गं शृङ्गस्य हस्तिदन्तस्येदं शार्ङ्गं वैष्णवं धनुः। 'क्षन्यदीयं तु चापीयं शृङ्गं माहिषमुच्यते। गवयं माहिषं शृङ्गं शार्ङ्गं चापादि यन्मयम्'। खड्गश्च नन्दकः। सेनाङ्गत्वादेकवद्भावेन नपुंसकत्वम्। तत् शङ्खाद्यं हस्ते यस्याः सा शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गखड्गहस्ता। 'प्रहरणार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यौ भवत इति वक्तव्यम्'। विष्णोरियं वैष्णवी शक्तिर्देवता नारायणी तथैव तद्वदेव ब्रह्मादिशक्तिवदेव दैत्यान् योद्धुम्। युध संप्रहारे। संप्रहर्तुम् अभ्याययौ अभ्युपाजगाम। अथवा तथैव तद्वदेव विष्णुवदेव वैष्णवी शक्तिरपि दैत्यान् प्रहर्तुं क्षमेदि भावः। वैष्णव्या शक्तेरायुधानि पञ्च। बाहवस्तु चत्वार इति वैषम्यम्। आहुरत्र। शङ्खखड्गमेकस्मिन् बाहौ। अङ्गुलीसक्तसूत्रलीनः शङ्खो वादनार्थः। शार्ङ्गं तु मुष्टौ निविष्टमिलवैषम्यमिति। यद्वा युद्धे वादनार्थः शङ्खो वादनौचित्याद्बाहुमूलावलम्बीत्यवैषम्यम्। शङ्खो नायुधं तस्य वादनार्थत्वादिति कश्चिदाह्यत्। तत्र शङ्खपाणिरित्यत्र पाणेः सप्तम्यन्तस्य परनिपातभावप्रसङ्गात्। अस्ति च शङ्खस्य संग्रामे स्वनिःस्वनत्रासाकुलशत्रुत्वादायुधत्वौचित्यमित्यलं विस्तरेण ॥ १७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तथैवेति। अत्र शार्ङ्गपदेन बाणोऽप्युपलक्ष्यते। 'बाहुभिर्गरुडारूढा शङ्खचक्रगदासिनी। शार्ङ्गबाणधरा जाता वैष्णवी रूपशालिनी' इति वामनपुराणात्। एतेनास्याः षड्भुजात्वं सूचितम् ॥ ११ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तथैव वैष्णवीति ॥ १८ ॥ १७ ॥

(६ दंशोद्धारः) तथैवेति। शङ्खः पाञ्चजन्यः। चक्रं सुदर्शनम्। गदा कौमोदकी। शार्ङ्गं धनुः। खड्गो नन्दकः। एतानि पञ्च हस्ताभ्युपेषु यस्याः। 'अभ्युपो बाहुमूलं स्यात्' इति विश्वः। शङ्खादयश्चतुर्षु हस्तेषु खड्गः कक्षायामिति संप्रदायः। यद्वा शृङ्गमयो मुष्टिरस्येति शार्ङ्गः। स चासौ खड्गश्चेति चत्वार्यायुधानि हस्तेष्वस्याः। यद्वा शार्ङ्गपदं बाणस्याप्युपलक्षणम्। शङ्खादीनि षडायुधानि हस्तेष्वस्याः इति षड्हस्तत्वमस्याः। यथोक्तं वामनपुराणे 'बाहुभिर्गरुडारूढा शङ्खचक्रगदासिनी। शा-

बाणधरा जाता वैष्णवीरूपधारणी' इति । ननु शार्ङ्गसाहचर्याद्बाण इव खड्गसाहचर्याच्चर्मापि किमिति न गृह्यते इति चेष्टापत्तेः अस्याष्टभुजत्वाकल्पनस्याप्युपपत्तेः । प्रसिद्धं च दक्षादीनां वरदानावसरे विष्णोरष्टभुजत्वं भागवतादिषु । नचैकभुजस्य शून्यत्वं दोषाय । कौमार्यादीनामेकायुधत्वात् । शङ्खादिपदस्य पद्मोपलक्षकत्वसंभवाच्च ॥ १७ ॥

यज्ञवाराहमतुलं रूपं या बिभ्रतो हरेः । शक्तिः साप्याययौ तत्र वाराहीं बिभ्रती तनुम् ॥ १८ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ १८ ॥

(**२ चतुर्धरी**) यज्ञवाराहं यज्ञाङ्गकल्पितसूकराकारम् । या शक्तिरित्यन्वयः । वाराहीं वराहाकारां तनुं मूर्तिं बिभ्रती धारयन्ती ॥ १८ ॥

(**३ शान्तनवी**) पुनर्वैष्णवीशक्त्यन्तरमाविर्बभूवेत्याह । हरेर्भगवतो विष्णोः अतुलं बलपराक्रमाभ्यामनुपम्यम् । वराहस्येदं वाराहं रूपं या बिभ्रती सती भगवती जज्ञे अजनिष्ट प्रादुर्भूता । जनी प्रादुर्भावे । अनुदात्तेत् कर्तरि लिट् । यद्वा ज्ञा अवबोधने । कर्मणि लिडात्मनेपदम् । ऋषिभिः शास्त्रेण च जज्ञे अज्ञायि सापि हरेः शक्तिः नारायणी देवता । वराहस्येयं वाराही तां वाराहीं तनुं शरीरव्यक्तिं बिभ्रती धारयती सती तत्र तस्मिन् देवीदानवसंग्रामे दैत्यान् योद्धुं संहर्तुम् आययौ आजगाम ॥ १८ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) यज्ञेति । यज्ञाङ्गकल्पितं वराहाकारं बिभ्रतो हरेरित्यनेनास्याः विष्णुत्वमेवेति सूचितम् । एवं नृसिंहोऽपि तत्रैव कालीपुराणे शरभवराहयुद्धे विष्णोः शरभपक्षपातित्वं वराहबलहारकत्वमुक्तम् । नृसिंहस्य च वराहानुयायित्वमुक्तं विरुध्यतेति वाच्यम् । तस्य लीलामात्रत्वात् ॥ १८ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) यज्ञवाराहेति १९ ॥ १८ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) यज्ञवाराहमिति । यज्ञाङ्गकल्पितसूकराकारम् । शक्तिरित्यन्वयः ॥ १८ ॥

नारसिंही नृसिंहस्य बिभ्रती सदृशं वपुः । प्राप्ता तत्र सटाक्षेपक्षिप्तनक्षत्रसंहतिः ॥ १९ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ १९ ॥

(**२ चतुर्धरी**) वपुः शरीरम् । सटाः केसराः तासां क्षेपेण क्षिप्ता तिरस्कृता नक्षत्रसंहतिर्यया ॥ १९ ॥

(**३ शान्तनवी**) पुनर्वैष्णवीशक्त्यन्तरं प्रापदित्याह । तत्र देवीदानवसंग्रामे सटाक्षेपक्षिप्तनक्षत्रसंहतिः । सटास्कन्धकेसराणाम् आक्षेपेण कम्पनेन इतस्ततः स्कन्धकेसराताडनेन क्षिप्ताः प्रेरिताः दलिताः नक्षत्राणां तारकाणां संहतयः समूहा यया तथोक्ता । अत एव नृसिंहस्येयं नारसिंही वैष्णवी शक्तिर्देवता दानवान् योद्धुं संहर्तुं प्राप्ता प्राप्तवती आययौ । आप्लृ व्याप्तौ कर्तरि क्तः । ना चासौ सिंहश्च नृसिंहः । यद्वा ग्रामैकदेशे दग्धे ग्रामो दग्ध इति वत् नुरेकदेशे नृशब्दो वर्तते । ततश्च ना च सिंहश्च नृसिंहौ यस्मिन् भगवतो नृसिंहावतारे स नृसिंहः । मत्वर्थे अर्शआदित्वादच् ॥ १९ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) ॥ १९ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) नारसिंहीति २० ॥ १९ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) नारसिंहीति । सटाः केसराः तासामाक्षेपेण क्षिप्ता नक्षत्रसंहतिर्यया ॥ १९ ॥

वज्रहस्ता तथैवैन्द्री गजराजोपरि स्थिता । प्राप्ता सहस्रनयना यथा शक्रस्तथैव सा ॥ २० ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ २० ॥

(**२ चतुर्धरी**) गजराजोपरि ऐरावतपृष्ठे प्राप्ता आगता ॥ २० ॥

(**३ शान्तनवी**) वज्रमायुधं हस्ते यस्याः सा वज्रहस्ता । तथा गजराजोपरि स्थिता गजानां राजा ऐरावतः गजराजः गजराजस्य उपरि 'पूरणगुण' इत्यादिना षष्ठीसमासप्रतिषेधस्तु कृदन्तान्तस्यैवेति ततोऽन्येनाव्ययेन षष्ठीसमास एव । गजराजाधिरूढा ऐरावतादिसंस्थेत्यर्थः । सहस्रं नयनानि यस्याः सा तथोक्ता । अत एव यथा येन प्रकारेण इन्द्रः शक्रः समवस्थितोऽभूदाकारादिना तथैवैन्द्री शक्तिः इन्द्रस्येयम् ऐन्द्री देवता । तथैव तद्वदेव ब्रह्माण्यादिदेव्यो दानवसंग्रामे दैत्यैः सह संग्रामयितुं प्राप्ता । आप्लृ व्याप्तौ । कर्तरि क्तः । योद्धुमाययौ । यथा शक्र इति 'यथासादृश्ये' इति प्रतिषेधादव्ययीभावाभावे यथेति पृथक्पदम् । वज्रहस्ता वज्रालंकृतहस्तापि । 'वज्रोऽस्त्री हीरके पवौ ।' हीरको रत्नभेदः । इन्द्रस्य स्त्री इन्द्राणी शक्तिस्त्वैन्द्री । तदित्थं ब्रह्माणी माहेश्वरी वैष्णवी वाराही नारसिंही ऐन्द्री चेति देवशक्तयः सप्तेह कथिताः ॥ २० ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) वज्रेति । यथा शक्र इत्याकारपरम् । एवं च सर्वासु तदाकारता द्रष्टव्या । गजराज ऐरावतः २०

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) वज्रहस्तेति २१ ॥ २० ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २० ॥

ततः परिवृतस्ताभिरीशानो देवशक्तिभिः। हन्यन्तामसुराः शीघ्रं मम प्रीत्याह चण्डिकाम् ॥२१॥

(१ गुप्तवती) मम प्रीत्याह । मम प्रिये इति वक्तव्ये चरमाक्षरलोपो रभसावेशात् ॥ २१ ॥

(२ चतुर्धरी) असुरा हन्यन्तामित्याहेति साध्याहारोऽन्वयः ॥ २१ ॥

(३ शान्तनवी) ततोऽनन्तरं ताभिर्ब्रह्माण्यादिभिर्देवताशक्तिभिः परिवृतः परवेष्टित ईशानो महेशः चण्डिकामाह। किमिति । मम शंभोः प्रीत्या स्नेहेन कारणेन असुराः हन्यन्तां शीघ्रमिति । क्वचित्तु चण्डिकेति पाठः । तदा परिवृता ईशाना इति च स्त्रीलिङ्गत्वेन तदा चण्डिकाविशेषणे द्वे । एवं च देवशक्तिसमन्वितत्वं चण्डिकाया युक्तम् । 'ब्रह्मेशगुहविष्णूनां तथेन्द्रस्य च शक्तयः । शरीरेभ्यो विनिष्क्रम्य तद्रूपैश्चण्डिकां ययुः' इत्युक्तत्वात् । तत्रायमन्वयः । ततोऽनन्तरं देवशक्त्या-गमनानन्तरं ताभिर्ब्रह्माण्यादिदेवशक्तिभिः परिवृता परिवेष्टिता ईशानशक्तिः संपन्ना अप्रतिहतशासना स्वामिनी चण्डिका देवी भगवती देवशक्तीः प्रति आह । किमिति हे देवशक्तयः भवतीभिः मम प्रीत्या मम चण्डिकायाः प्रीत्या स्नेहेन कारणेन शीघ्रं क्षिप्रम् असुराः सर्वे हन्यन्तामिति आह। कालसामान्येति विभक्तेः प्रतिरूपकमव्ययम् । ईशानः ईश ऐश्वर्ये । लटः शानच् । यद्वा ताच्छील्ये चानश् । स्त्रियां तु टाप् ॥ २१ ॥

(४ नागोजीभट्टी) अतिविशिष्टतेजसः कौशिक्याः सविधि यान्तुमशक्तस्ता देवशक्तीरीशानो देव्यै दर्शितवानित्याह । तत इति । ताभिः परिवृतः ईशानः । मम प्रीत्या एताभिर्देवशक्तिभिः सहासुरा हन्यन्तामिति चण्डिकामाहेत्यन्वयः। स्वशक्तेः पार्वत्याः प्रादुर्भूतत्वेन धृष्टतया ईशान एव तथोक्तवानिति भावः । अण्डाधिकारिण इमे ब्रह्मादयः । अण्डान्तराधि-कारिणां शुम्भादिजितत्वेन धृष्टत्वासंभवात् ॥ २१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततः परिवृत इति २२ ॥ २१ ॥

(६ दंशोद्धारः) ततः इति। मम प्रीत्या असुरा हन्यन्तामित्याहेति शब्दाध्याहारः ॥ २१ ॥

ततो देवीशरीरात्तु विनिष्क्रान्तातिभीषणा । चण्डिकाशक्तिरत्युग्रा शिवाशतनिनादिनी ॥ २२॥

(१ गुप्तवती) शिवाशतानामनन्तश्रृगालानां नादेन युक्ता ॥ २२ ॥

(२ चतुर्धरी) शिवाशतनिनादिनीति असंख्यातश्रृगालीगणनिनादेनान्विता ॥ २२ ॥

(३ शान्तनवी) ततः असुराः हन्यन्तामिति चण्डिकाशासनानन्तरं देवीशरीरात्तु चण्डिकाशरीरादपि पुनश्चण्डि-काशक्तिः विनिष्क्रान्ता अभूत् विनिर्गता प्रादुरभूत् । देव्याश्चण्डिकायाः शरीरतः तस्मात् चण्डिकायाः देव्याः शक्तिः च-ण्डिकाशक्तिः । कीदृशी शक्तिः चण्डिकायाः । अतिभीषणात्यर्थं भयकारिणी । अतिपाशिनीति क्वचित्पाठः । प्रशस्तः पाशो यस्याः सा पाशिनी । पुनः कीदृशी शक्तिः । अत्युग्रा अतिरौद्रा । पुनः कीदृशी शक्तिः । शिवाशतनिनादिनी । शिवानां श्रृगालानां शतेन कृतो निनादः शिवाशतनिनादः सोऽस्त्यस्याः सा शिवाशतनिनादिनी श्रृगालशतजनितध्वनिः । शिवा-शब्दः श्रृगालेऽपि स्त्रीलिङ्गः । 'शिवा काले शिवा क्रोष्टा भवेदामलकी शिवा । शिवो रुद्रे शिवः शम्भुः शिवा गौरी शिवा-भया' 'शिवा गौरीश्रृगालयोः' । अतः शिवेत्यनेन परमेश्वर्यपि कथ्यते । शक्तिशक्तिमदभेदोपचारात् । तस्या विशेषणं शत-निनादिनीत्येतत् । शतत्वसंख्यया निनदति सा शिवाशतनिनादिनी । शतमित्युपलक्षणम् । सर्वतः शब्दाय्यमानान् शब्दयती त्यर्थः । एतदुक्तं भवति । 'यस्य देवस्य यद्रूपं यथाभूषणवाहनम् । तद्वदेव हि तच्छक्तिरसुरान्योद्धुमाययौ' इति वचनात् चण्डिकाशक्तिर्विनिर्गता चण्डिकाकृतिरेव शिवेतिनाम्ना प्रादुरभूदिति । यद्वा सैवार्थः शिवाशतकृता निनादा चण्डिकाशक्ति-रिति । अथवा शिवाशतेन सह निनदतीति शिवाशतनिनादिनी । अन्यथोत्तरत्र 'तदागच्छत तृप्यन्तु मच्छिवाः पिशितेन वः' इति शिवागतबहुत्वं कथं स्यात् ॥ २२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) स्वस्यापि सहायप्रदर्शनेनैषा दृष्टा भगवती तस्योत्तरं नाह किं तु काचिन्न शक्तिरित्याह । तत इति । अतिभीषणा दर्शनमात्राद्भयंकरी । अत्युग्रा रौद्रस्वभावा । शिवानां श्रृगालीनां शतेन निनादिनी । शतशब्दोऽनन्त-वाची । निनददनन्तशिवावृता ॥ २२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततो देवीति २३ ॥ २२ ॥

(६ दंशोद्धारः) तत इति । शिवाशतस्य श्रृगालशतस्य निनादैर्युक्ता ॥ २२ ॥

सा चाह धूम्रजटिलमीशानमपराजिता । दूतत्वं गच्छ भगवन्पार्श्वं शुम्भनिशुम्भयोः ॥ २३ ॥

(**१ गुप्तवती**) दूतत्वं दौत्यं गच्छ प्राप्नुहि। पार्श्वं समीपमुद्दिश्येत्यर्थात्। हे दूत तयोः पार्श्वं प्रति त्वं गच्छेति वा २३

(**२ चतुर्धरी**) धूम्रजटिलं धूम्रवर्णजटाशालिनम् । दूतो वार्ताहरः तद्भावो दूतत्वं गच्छेति काकाक्षिवत् संवन्धनीयम् २३

(**३ शान्तनवी**) अपराजिता अवाप्तलोकोत्कर्षा । यद्वा अजः पितामहः संजातो यस्याः सा अजिता पितामहमाता। विष्णुमायेति यावत्। 'अजश्छागे हरे विष्णौ ध्रुवद्रुहिणयोरपि'। सा चण्डिकायाः शक्तिर्देवता धूम्रजटिलमीशानं शूलिनं कपालभृतं मृत्युंजयं रुद्रम् आह अब्रवीत्। आहेति कालमात्रे विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययम्। किमाह हे भगवन् दूतत्वं गच्छ देव्याः शक्तेः दूतोऽस्मीति दूतभावं भज । शुम्भनिशुम्भयोः पार्श्वं गच्छ याहि । चः समुच्चयार्थो भिन्नक्रमश्च । दूतत्वं गच्छ पार्श्वं च इति योजनान्तरे तु धूम्रजटिलम् इति छेदः। दूत त्वं इति च च्छेदः । सा चण्डिकायाः शक्तिरपराजिता नाम जटिलम् ईशानं जटाः सन्ति यस्य सः जटिलः तम् । 'तुन्दादिभ्य इलच्' । आह किमिति । असुरेषु क्रोधाग्निपूर्णत्वात् धूम्रः कृष्णलोहितः । हे धूम्र हे धूम्रवर्ण हे भगवन् त्वं दूत । लोण्मध्यमपुरुषैकवचनान्तमेतत् । 'स्यात्संदेशहरो दूतः' । हे धूम्र दूत इव आचरति दूतति । लोटस्तु 'सेर्ह्यपिच्च' । अतो हेर्लुक्। दूत दूत इवाचर । शुम्भनिशुम्भयोः पार्श्वं गच्छ याहि । 'सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्विब्वाचारे वक्तव्यः' । यदि दूतवदाचरति दूत इति 'उपमानादाचारे' क्विबन्ततामनाश्रित्य मुख्यार्थे दूतशब्दात् त्वप्रत्ययः क्रियते यैस्तेषाम् । हे भगवन् इति सर्वैश्वर्याद्युपेत पूजित। संबोधनम्। दूतत्वेति नीचत्वे प्रत्ययुक्तमिति केयं वाचो युक्तिपटुत्वौचिती स्यात् । धूम्रजटिलमित्यत्र एकपदत्वपक्षे धूम्रश्चासौ जटिलश्चेति विग्रहीतव्यम् । ततो विशेषणसमासः। धूम्रा जटाः यस्येति तु विगृह्य न कर्मधारयान्मत्वर्थीय इति प्रतिषेधादिलजभावाद्बहुव्रीहौ धूम्रजट इत्येव स्यात् ॥ २३ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) सा चेति । धूम्रजटिलं धूम्रजटावन्तम् । अपराजिता तदाख्या अपरैरजिता च । दूतभावं वार्तावक्तृत्वं गच्छ शुम्भनिशुम्भयोः पार्श्वं च गच्छेत्यन्वयः । आहेति निपातः कालमात्रे । तेनाब्रवीदित्यर्थः । त्रिमूर्त्यन्तशिवापेक्षया यस्याः कौशिक्यास्तत्प्रादुर्भावकसमक्षतया आधिक्येन तस्य दूत्ये तत्प्रेषणं नानुचितम् ॥ २३ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) सा चाहेति २४ ॥ २३ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ २३ ॥

ब्रूहि शुम्भं निशुम्भं च दानवावतिगर्वितौ । ये चान्ये दानवास्तत्र युद्धाय समुपस्थिताः ॥२४॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ २४ ॥

(**२ चतुर्धरी**) तत्र शुम्भनिशुम्भान्तिके ॥ २४ ॥

(**३ शान्तनवी**) तत्र गत्वा किं ब्रवाणीत्यत आह । हे भगवन् हे रुद्र क्रतुभुजो विजित्यैवातिगर्वितौ अस्मत्समः कोऽपि संग्रामशूरो नास्तीति संजाताहंकारौ शुम्भनिशुम्भौ दानवौ हितं वक्ष्यमाणं ब्रूहि उपदिश । अथ च । ये चान्ये दानवाः तत्र शुम्भनिशुम्भयोः पक्षे संग्रामशूरंमन्यतया गर्विता युद्धाय युद्धं कर्तुं समुपस्थिताः संगताः स्युस्तानपि च हितं वक्ष्यमाणं ब्रूहि उपदिश । ब्रूञ् द्विकर्मकः । 'अकथितं च' इत्यत्र ब्रूञ्शास्विति द्विकर्मकेषु परिगणितत्वादस्य ॥ २४ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) ब्रूहीति । ये च तत्र शुम्भान्तिकेऽन्ये दानवास्तांश्च ब्रूहीत्यन्वयः युद्धाय युद्धं कर्तुम् ॥ २४ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ब्रूहि शुम्भमिति २५ ॥ २४ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ २४ ॥

त्रैलोक्यमिन्द्रो लभतां देवाः संतु हविर्भुजः । यूयं प्रयात पातालं यदि जीवितुमिच्छथ ॥ २५ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ २५ ॥

(**२ चतुर्धरी**) प्रयात पुनरनावृत्त्या गच्छत ॥ २५ ॥

(**३ शान्तनवी**) अनेन हितमाह चण्डिकायाः शक्तिः । हे शुम्भादयो दैत्याः यूयं सर्वेऽपि यदि जीवितुमिच्छथ जिजीविषथ चेत् तर्हि पातालं रसातलं प्रयात प्रगच्छत । ततश्च इन्द्रः त्रैलोक्यं लभतां प्राप्नोतु । इन्द्रादयो देवाः सुपर्वाणः हविर्भुजः यज्ञेषु हवींषि यथाभागं भुञ्जानाः संतु हवींषि भुञ्जन्तामिति सर्वहिता चण्डिकायाः शक्तिः देवता शुम्भादिभ्यो हितमुचितमुपादिशत् । अभिमुखेन देवतोद्देशेन हूयमानं देवद्रव्यं घृतादिकं हविराहुः । अन्ये तु हूयते हविः सान्नाय्यमाहुः। 'घृतमाज्यं हविः सर्पिर्हविष्यं च तदुच्यते' । इच्छथ । लटो मध्यमस्थः । 'इषुगमियमां छः' शिति ॥ २५ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) वचनमाह त्रैलोक्यमिति स्पष्टम् ॥ २५॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) त्रैलोक्यमिति २६ ॥ २५ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २५ ॥

बलावलेपादथ चेद्भवन्तो युद्धकाङ्क्षिणः। तदागच्छत तृप्यन्तु मच्छिवाः पिशितेन वः ॥ २६ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २६ ॥

(२ चतुर्धरी) मच्छिवाः मदीयश्शृगालाः वो युष्माकं पिशितेन मांसेन तृप्यन्तु तृप्तिं गच्छन्तु संतुष्टिं प्राप्नुवन्तु २६

(३ शान्तनवी) अथ चेद्भवन्तो दानवाः बलावलेपाद्धेतोः बलगर्वात्कारणात् युद्धकाङ्क्षिणः स्युः तदा तर्हि मया समं योद्धुमागच्छत यूयं तत्फलं चावाप्स्यथ। मच्छिवाश्च वः पिशितेन तृप्यन्तु मम शक्तेः परिवाराः शृगालाश्च वः युष्माकं युधि खण्डितानां पिशितेन मांसेन तृप्तिमाप्नुवन्तु।'कुक्कुराश्च शृगालाश्च हारिणाश्च तथा वयः। प्रिया भवन्ति शक्तीनां भैरवाणां च वै तथा'। 'गर्वोऽभिमानोहंकारो मानश्चित्तसमुन्नतिः। दर्पोऽवलेपोऽहन्तापि स्यादहं युद्धमेव च'। काङ्क्षि इच्छायाम्। युद्धं काङ्क्षन्ति युद्धकाङ्क्षिणः तृप तृप्तौ दिवादिः। तृप्यन्तु लोट्। पिशितं तरसं मांसम् ॥ २६ ॥ युद्धं काङ्क्षन्ति युद्धकाङ्क्षिणः तृप तृप्तौ दिवादिः। तृप्यन्तु लोट्। पिशितं तरसं मांसम् ॥ २६ ॥ मच्छिवाः मया सह निनदन्त्यः प्रादुर्भूताः। पिशितं मांसम् ॥२६॥

(४ नागोजीभट्टी) बलेति। अवलेपो गर्वः। मच्छिवाः मया सह निनदन्त्यः प्रादुर्भूताः। पिशितं मांसम् ॥२६॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) बलावलेपादिति २७ ॥ २६ ॥

(६ दंशोद्धारः) बलावलेपाद्बलगर्वात् मच्छिवा मदीयश्शृगालाः। पिशितेन मांसेन ॥ २६ ॥

यतो नियुक्तो दौत्येन तया देव्या शिवः स्वयम्। शिवदूतीति लोकेऽस्मिंस्ततः सा ख्यातिमागता २७

(१ गुप्तवती) शिवदूतीति। शिवेन दूतयति संदेशं प्रापयतीत्यर्थे गौरादेराकृतिगणत्वान्ङीष् बहुव्रीहौ तु टाप् स्यादित्याहुः। वस्तुतस्तु दुनोतेः 'दुतनिभ्यां दीर्घश्च' इति निष्ठायां दीर्घे सत्यल्पसंदेशप्रापकत्वविवक्षायां 'स्वादल्पाख्यायाम्' इति बहुव्रीहावपि ङीप्संभवतीति समर्थितं ललितासहस्रनामभाष्येऽस्माभिः ॥ २७ ॥

(२ चतुर्धरी) दौत्येन दूतभावेन 'सखिदूतवणिग्भ्यो यः' इति प्राप्ते क्वचिदौत्सर्गिकोऽपि यण्प्रत्ययः ॥ २७ ॥

(३ शान्तनवी) यतः कारणात् तया शक्त्या स्वयं देव्या शिवः शम्भुः दौत्येन दूतत्वेन दूतभावेन दूतकर्मणा वा नियुक्तः अधिकृतः प्रेरितोभूत् ततस्तस्मात्कारणात् सा चण्डिकायाः शक्तिर्देवता अस्मिन् मर्त्यानां लोके शिवदूतीति ख्यातिं कीर्तिं प्रसिद्धिम् आगता प्राप्ता। कर्तरि क्तः 'सख्युर्यः' 'दूतवणिग्भ्यां चेति वक्तव्यम्'। दूतस्य भावः कर्म वेति यः। दूतशब्दात् ष्यञ् तु न चेत्समुच्चायितो यतः। वाणिज्यावाणिज्यमित्युपलक्षणम्। अयं तु ब्राह्मणादौ वणिज्शब्दस्य पाठात्सेत्स्यति। दूतशब्दस्तु न दृढादौ नापि ब्राह्मणादौ पठितः। यद्यप्युः। 'दूत्यं तद्भावकर्मणि' इति। कश्चिदाह दूत्यं दौत्यमित्युभयमपि भवति। 'सख्युर्यः' 'दूतवणिग्भ्यां च' न वणिज्यावाणिज्यमितिवत्। 'दूतवणिग्भ्यां च' इति चकारात् ष्यञपि भवतीति तन्न। 'सख्युर्यः' 'दूतवणिग्भ्यां च' न केवलं सख्युरेव यः अपि तु दूतवणिग्भ्यां च यो भवतीति चकारेण य एवसमुच्चीयते न तु ष्यञपि। यदि ष्यञपि चेत्समुच्चीयते तदा ब्राह्मणादौ वणिक्शब्दपाठो निरर्थकः स्यात्। चकारेणैव ष्यञ्सिद्धत्वात। दौत्येनेति तु क्वचित्पाठः। दूत्यमेव दौत्यं प्रज्ञादित्वादण्। शिवदूतीति 'दुतनिभ्यां दीर्घश्च' इति क्तः। टुदु उपतापे 'दुतनिभ्यां दीर्घश्च' इत्यौणादिकः क्तः। 'स्यात्संदेशहरो दूतः'। दूयते अनेन यथोक्तत्रादित्वात्वर इति दूतः। स्त्रियां गौरादेराकृतिगणत्वादीप्। 'दूती संचारिके समे'। शिवेन दूतयतीति शिवदूती शिवेन संचारयति संदेशं प्रापयतीति शिवदूती। यद्वा शिवं दूतं प्रेर्यं करोति शिवदूती। कर्मण्यणि स्त्रियां ङीप्। शिवे कर्मणि दूतयते ण्यन्तादणि शिवं दूतयति दूतं करोतीति तत्करोतीति तदात्व इति णिजन्तात्कर्मण्यण्। शिवो दूतो यस्याः सेति तु बहुत्वे बहुसुता ब्राह्मणीतिवच्छिवदूतेति टाबेव भवति। शिवदूत्येत्यपि सम्यक् पाठः ॥ २७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) यत इति। दूत्यमेव दौत्यम्। प्रज्ञाद्यण्। शिवदूती गौरादित्वात् ङीष्। अस्वाङ्गपूर्वपदादिति वा २७

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) यतो नियुक्त इति २८ ॥ २७ ॥

(६ दंशोद्धारः) यत इति दौत्येन दूतस्य भावो दूत्यम् 'दूतवणिग्भ्यां च' इति यः। दूतमेव दौत्यम्। प्रज्ञाद्यण्। शिवो दूतो यस्याः शिवदूती ॥ २७ ॥

तेपि श्रुत्वा वचो देव्याः शर्वाख्यातं महासुराः। अमर्षापूरिता जग्मुर्यतः कात्यायनी स्थिता ॥ २८ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २८ ॥

(२ चतुर्धरी) ते शुम्भादयः शर्वाख्यातं शिवेन कथितम्। तालव्योऽयं शकारः। शर्वः शिवः इति तालव्येषु व्याख्यानात्। यतो यत्र। सार्वविभक्तिकस्तस् ॥ २८ ॥

(३ शान्तनवी) तेपि देव्या वचः श्रुत्वा ते शुम्भादयोऽपि महासुराः अमर्षापूरिता जग्मुः। शर्वाख्यातम्। शृणोति हिनस्ति शर्वः शिवः तेनाख्यातं कथितं देव्याः शिवदूत्याः शक्त्याः वचः संदेशवाचं श्रुत्वा अमर्षेण क्रोधेन आपूरिताः क्रोधाविष्टाः सन्तः जग्मुः। क्व यत्र कात्यायनी स्थिता शर्वोक्तदेवीसंदिष्टसामवादोद्दीपितामर्षपूरिताः क्रिया केवलमुत्तरमिति मन्वानाः संतस्तत्र ययुः। क्व यत्र स्थाने कात्यायनी चण्डिका स्थिता वर्तते स्म तत्र जग्मुः। कतो नामर्षिः कतस्य गोत्रं स्त्री कात्यायनी। कात्यशब्दाद्गर्गादियञन्तात् 'सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः' इति स्त्रियां ष्फः। फस्यायनादेशः। षित्त्वात् ङीष्। 'उमा कात्यायनी गौरी।' यतः कात्यायनी स्थितेति पाठे आद्यादित्वात्सप्तम्यर्थे तसिः। यत्रेत्येवार्थः ॥ २८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तेपीति अमर्षेण सर्वतः पूरिताः। यतः यं देशमाक्रम्य कात्यायनी स्थिता तं देशं जग्मुरित्यन्वयः। मूलशक्त्यभेदे तस्या अपि कात्यायनीत्वोक्तिः ॥ २८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तेऽपि श्रुत्वेति २९ ॥ २८ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २८ ॥

ततः प्रथममेवाग्रे शरशक्त्यृष्टिवृष्टिभिः। ववर्षुरुद्धतामर्षास्तां देवीममरारयः ॥ २९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २९ ॥

(२ चतुर्धरी) प्रथममादौ अग्रे संमुखे शरशक्तिऋष्टीनां वृष्टिभिः उद्धत उद्गतोऽमर्षो येषां ते ववर्षुरिति नञा निर्दिष्टस्यानित्यत्वादगुणाभावः। ववृषुरिति वा पाठः ॥ २९ ॥

(३ शान्तनवी) ततोऽनन्तरम् अमरारयः सुरद्विषः शुम्भादयः उद्धतामर्षाः प्रवृद्धरोषाः सन्तः प्रथममेव च प्रथमारम्भसमये। 'कालाध्वनोः' इति द्वितीया। अग्रे देव्याश्चण्डिकायाः अग्रभागे उरसि शरशक्त्यृष्टिवृष्टिभिः शरसंपातैः शक्तिपातैः ऋष्टिपातैः खड्गपातैश्च साधनैः तां देवीं चण्डिकां ववर्षुः ववृषुः छादयामासुः। वृषु सेचने। 'असंयोगाल्लिट् कित्।' सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्पन्ते छन्दोवत्पुराणानि भवन्ति। छन्दोवत्तद्विदां वचः। अन्यथा शरीरादिभिर्ववृषुरित्येव गुणाभावास्यात्। अमर्षः क्रोधः। 'कासूसामर्थ्ययोः शक्तिः' कासूस्तोमराख्यमायुधम्। ऋष्टिः खड्गः। वृष्टयः सन्ततधाराणि वर्षाणि ॥ २९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तत इति प्रथममादौ। अग्रे संमुखे। ववर्षुरिति गुणश्छान्दसः। उद्धतः प्रकटः। अनेन स्त्री प्रथमतो हन्तुमयोग्येति विवेकराहित्येन रौद्राविष्टत्वं सूचितम् ॥ २९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततः प्रथममेवाग्र इति ३० ॥ २९ ॥

(६ दंशोद्धारः) तत इति। प्रथममेव आदावेव। अग्रे संमुखे। ऋष्टिः खड्गः। ववृषुः इति वक्तव्ये आर्षत्वाद्गुणः ॥ २९ ॥

सा च तान्प्रहितान्बाणाञ्छूलशक्तिपरश्वधान्। चिच्छेद लीलयाध्मातधनुर्मुक्तैर्महेषुभिः ॥ ३० ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३० ॥

(२ चतुर्धरी) परश्वधान् परशून्। आध्मातं शब्दवद्धनुः तेन मुक्तैः शरैः ॥ ३० ॥

(३ शान्तनवी) चण्डिका सा च तत्प्रहितान्बाणान् असुरैः प्रयुक्तान् शरान् शूलशक्तिपरश्वधान् शूलान् शक्तीः परश्वधान् परशून् कुठारान् अन्यान्यपि च आयुधानि लीलया अनायासेन ध्मातधनुर्मुक्तैः ध्मातं मौर्वीटनत्कारेण शब्दितं धनुः ततो मुक्तैः प्रेरितैः महेषुभिः महद्भिः प्रशस्तैरिषुभिः शरैः चिच्छेद। 'अस्त्री शूलं रुगायुधम्'। 'कासूसामर्थ्ययोः शक्तिः' 'परशुश्च परश्वधः।' लीलया क्रीडया। ध्मा शब्दाग्निसंयोगयोः। ध्मातम्। कर्मणि क्तः। 'पत्री रोप इषुर्द्वयोः' ॥ ३० ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ ३० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सा च तानिति ३१ ॥ ३० ॥

(६ दंशोद्धारः) सा चेति। प्रहितान्। आध्मातशब्दवद्धस्तेन मुक्तैः ॥ ३० ॥

तस्याग्रतस्तथा काली शूलपातविदारितान्। खट्वाङ्गपोथितांश्चान्यान्कुर्वती व्यचरत्तदा ॥ ३१ ॥

(१ गुप्तवती) तस्मादग्रत इति वक्तव्ये पादपूरणायाकारलोपः। 'सोचि लोपे चेत्' इति ज्ञापकादिति दुर्घटवृत्तिकारः ३१

(२ चतुर्धरी) तस्याः देव्याः तस्याग्र इति क्वचिद्विसर्गलोपेपि संधिः। तस्यास्तथाग्रत इति वा पाठः। पोथितान्मर्दितान्कुर्वन्ती वैकल्पिकोऽनुषङ्गलोपाभावः(?)। सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्पन्त इति न्यायात्। कुर्वतीति वा पाठः ॥ ३१ ॥

---

१ 'ववृषु' इति पाठः

(३ शान्तनवी) तदा देवी दानवसदद्यमाना अरीन् सुरद्विषः शूलपातविदारितान् खट्वाङ्गपोथितांश्च कुर्वती असुरशरीरपञ्जरमयायुधेन पोथितान् हिंसितान्प्रहतान्कुर्वती सती व्यचरत् विचरति स्म विहरति स्म। अनेन या चण्डिकाललाटोत्पन्ना काली नाम देवता तत्पराक्रमो वर्ण्यते। 'स्यात्पुरः पुरतोऽग्रतः।' खट्वाङ्गं शरीरकङ्कालः शरीरास्थिपञ्जरः। पुथभाषार्थश्चुरादिः। धातूनामनेकार्थत्वादिह तु हिंसार्थः। पुथितानिति तु पाठे पुथ हिंसासंक्लेशनयोः इति भ्वादिरिदित् कर्मणि क्तः। यदभ्यधुः। 'पुथ्येत्पुथति हिंसार्थे भाषार्थे पोथयेदिति ॥ ३१ ॥'

(४ नागोजीभट्टी) तस्येति। तस्या अग्रत इति च्छेदः। छान्दसः संधिः। तथा चण्डीवत् तदा देव्याः शत्रुच्छेदो खट्वाङ्गं कङ्कालपञ्जरं पट्टिका वा। कालीललाटजा कुर्वती युक्तशस्त्राभावात् ॥ ३१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तस्याग्रत इति ३२ ॥ ३१ ॥

(६ दंशोद्धारः) तस्या इति देव्याः संधिस्त्वार्षः। तस्यास्तथाग्रत इति पाठः सुगमः। कुर्वतीति पाठः। कुर्वन्तीति पाठे नुमागम आर्षः ॥ ३१ ॥

कमण्डलुजलाक्षेपहतवीर्यान्हतौजसः। ब्रह्माणी चाकरोच्छत्रून्येनयेन स्म धावति ॥ ३२ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३२ ॥

(२ चतुर्धरी) वीर्यं बलम्। आजोऽवष्टम्भः। येनयेन प्रदेशेन धावति स्म इति स्मयोगादतीते वर्तमानता। तेन ब्रह्माणी येन अधावत् तेन अरींस्तथाऽकरोदित्यन्वयः ॥ ३२ ॥

(३ शान्तनवी) ब्रह्म अणति वेदं कथयति ब्रह्माणी ब्राह्मी शक्तिः देवी दानवसंग्रामे येनयेन यथा धावति स्म प्रोद्धुं गच्छति स्म तत्रतत्र पथि शत्रून् सुरद्विषः कमण्डलुजलाक्षेपात् कमण्डलौ जलं तस्य आक्षेपात् कमण्डलुजलाकर्षणात् प्रोक्षणात्। यद्वा कमण्डलोः सकाशात् उद्धृतस्य जलस्य आक्षेपादाकृष्य प्रोक्षणात् हेतोः हतवीर्यान्नष्टवीर्यबलप्रभावांश्च हतौजसश्च हतदीप्तिबलानकरोत् कृतवती। 'ओजो दीप्तौ बलेऽपि स्यात्'। 'स्थौल्यसामर्थ्यसैन्येषु बलं ना काकसीरिणोः' 'वेदस्तत्त्वं तपो ब्रह्म ब्रह्मा विप्रः प्रजापतिः'। ब्रह्म अणति कथयति ब्रह्माणी कर्मण्यण्। अण शब्दार्थः। स्त्रियां ङीप्। लट् स्मे। स्मातीते। धावु गतिशुद्ध्योः स्वरितेत्। यद्वा सृ गतौ सर्तेर्वेगितायां गतौ धावादेशो वक्तव्यः शिति। अनेन ब्राह्मी या शक्तिः ब्रह्माणी नाम तत्पराक्रमो वर्णितः। कमण्डलुजलाक्षेपहतवीर्यानित्येकपदत्वपाठे हतौजस इत्यत्रापि कमण्डलुजलाक्षेपादित्येतदपेक्षया कारणं ज्ञेयम्। कमण्डलुजलाक्षेपहतवीर्या हतौजस इत्येकपदत्वेन पाठे तु आहतवीर्याश्च हतौजसश्च आहतवीर्याहतौजसः। कमण्डलुजलाक्षेपा आहतवीर्याहतौजसस्तान् कमण्डलुजलाक्षेपाहतवीर्याहतौजसः। 'अथ कमण्डलुः कुण्डी'। अथवा धावतीत्यत्र व्यत्ययेन धावन्तीति बहुवचनमाश्रित्य ये अनयेन अन्यायेन धावन्ति स्म लोकानुपद्रवन्ति स्म तान् शत्रून्दैत्यान्ब्रह्माणी ब्रह्मशक्तिः देवता कमण्डलुजलाक्षेपात् हतवीर्यान्हतौजसश्च अकरोत् कृतवती ॥ ३२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) कमण्डल्विति। आक्षेपः प्रक्षेपः। वीर्यं बलम्। हततेजसः धावतीति स्मयोगे भूते लट्। येनयेन प्रदेशेन ॥ ३२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) कमण्डल्विति ३३ ॥ ३२ ॥

(६ दंशोद्धारः) कमण्डलुजलेति। वीर्यमुत्साहः ओजो बलम्। धावतीत्यत्र 'लट्स्मे' इति स्मयोगे भूतेऽपि लट्। धावति स्म अधावदित्यर्थः ॥ ३२ ॥

माहेश्वरी त्रिशूलेन तथा चक्रेण वैष्णवी। दैत्याञ्जघान कौमारी तथा शक्त्यातिकोपना॥३३॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३३ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ३३ ॥

(३ शान्तनवी) देव्या अग्रे महेश्वरस्येयं माहेश्वरी शक्तिर्देवता अतिकोपिता सती त्रिशूलेन दैत्यान् जघान जिहिंस। तथा अतिकोपना विष्णोरियं वैष्णवी शक्तिर्देवता चक्रेण दैत्यान् जघान ताडयामास। तथा कुमारस्य गुहस्येयं कौमारी शक्तिर्देवता अतिकोपना अत्युग्रक्रोधना सती शक्त्या आयुधेन दैत्यान् जघान हिंसितवती। एतेन माहेश्वरी वैष्णवी कौमारी इति तिसृणां शक्तीनां क्रमेण त्रिशूलचक्रशक्त्यायुधानां संग्रामे पराक्रमो वर्णितः। अतिकोपना कुप क्रोधे। 'क्रुधमण्डार्थेभ्यश्च' इति युच् ॥ ३३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) माहेश्वरीति स्पष्टम् ॥ ३३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) माहेश्वरीति ३४ ॥ ३३ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३३ ॥

ऐन्द्रीकुलिशपातेन शतशो दैत्यदानवाः । पेतुर्विदारिता भूमौ रुधिरौघप्रवर्षिणः ॥ ३४ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३४ ॥

(२ चतुर्धरी) ऐन्द्र्याः यः कुलिशपातस्तेन ॥ ३४ ॥

(३ शान्तनवी) इन्द्रस्येयमैन्द्री शक्तिर्देवता तस्याः ऐन्द्र्याः शक्त्याः देवतायाः कुलिशं वज्रम् आयुधं तस्य पातः आघातः तेन ऐन्द्रीकुलिशपातेन शतं शतं शतशः । 'संख्यैकवचनाच्च वीप्सायां शस्' । दैत्यदानवाः विदारिताः । अत एव रुधिरौघप्रवर्षिणः सन्तः पृथिव्यां क्षोण्यां पेतुः पतिताः विदारिताः । दॄ विदारणे क्र्यादिः । हेतुमति कर्मणि क्तः । अन्यथा विदीर्णाः स्युः । चुरादौ चास्ति । यदभ्यधुः 'दारिते भिन्नभेदितौ' । यद्वा विदारणं विदारो भेदः सः संजातो येषामिति विदारिताः । संजातभेदा इत्यर्थः । रुधिराणामोघाः तेषां प्रवर्षाणि तद्वतः । 'ओघो वृन्देऽम्भसां रये' 'स्याद्वृष्टौ लोकधात्वंशे वत्सरं वर्षमस्त्रियाम्' । यद्यपि 'असुरा दैत्यदैतेयदनुजेन्द्रारिदानवाः' इत्यभेदेनाभ्यधुः सामान्येन तथापीह मातृभेदतो भेदेनाभ्यधायि । दितेरपत्यानि पुमांसः दैत्याः । 'दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदाण्ण्यः' दनोरपत्यानि पुमांसः दानवाः 'तस्यापत्यम्' इत्यण् । ओर्गुणः । अवादेशः । अत एव समानार्थत्वादविवक्ष्यमाणात् 'विरूपाणामपि समानार्थानाम्' इत्येकशेषो न कृतः ॥ ३४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ऐन्द्रीति । दैत्यदानवयोर्मातृतो भेदः । ऐन्द्र्याः कुलिशपातेनेत्यर्थः ॥ ३४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ऐन्द्रीकुलिशेति ३५ ॥ ३४ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३४ ॥

तुण्डप्रहारविध्वस्ता दंष्ट्राग्रक्षतवक्षसः । वाराहमूर्त्या न्यपतंश्चक्रेण च विदारिताः ॥ ३५ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३५ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ३५ ॥

(३ शान्तनवी) वराहस्य भगवतो विष्णोरियं वाराही मूर्तिः कायो यस्याः सा वाराहमूर्तिः वाराही शक्तिर्देवता तस्याः संबन्धि तुण्डं वक्त्रम् । तुडि तोडने । तुण्डत्यनेन खण्डयतीति तुण्डं तेन यः प्रहारः आघातः तेन विध्वस्ताः तुण्डाग्रेण यः प्रहारः तेन व्यमुक्तताः असुराः तस्याः संबन्धिन्यौ ये द्वे द्वे दंष्ट्रे ऊर्ध्वे तयोरग्रभागौ ताभ्यां क्षतानि हिंसितानि वक्षांसि येषां ते दंष्ट्राग्रक्षतवक्षसो दानवाः तस्या एव चक्रेण च वैष्णवायुधेन विदारिताः विदीर्णगात्राश्च सन्तो दैत्याः रणभुवि न्यपतन् निपतितवन्तः लङ् । न्यपतन्यन् इति पाठे लुङि पतः पुमागमः । एतेन वाराह्याः शक्तेः संख्याने पराक्रम उक्तः ३५

(४ नागोजीभट्टी) तुण्डेति । वाराही चासौ मूर्तिश्च वाराहमूर्तिस्तया । चक्रेणेत्यनेन वाराह्या मुखमेव वराहसदृशं नान्यत् । एवं शक्तिमतो वराहस्यापि बोध्यम् ॥ ३५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तुण्डप्रहारेति ३६ ॥ ३५ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३५ ॥

नखैर्विदारितांश्चान्यान्भक्षयन्ती महासुरान् । नारसिंही चचाराजौ नादापूर्णदिगम्बरा ॥ ३६ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३६ ॥

(२ चतुर्धरी) आजौ रणे । अम्बरमाकाशम् ॥ ३६ ॥

(३ शान्तनवी) नादेन सिंहनादेन कण्ठगर्जनेन आ समन्तादभिव्याप्य पूर्णानि पूरितानि दिशामन्तराण्यन्तरालानि यया सा नादापूर्णदिगन्तरा । नादपूरितदिङ्मुखेत्यपि पाठे स एवार्थः । 'वा दान्तशान्तपूर्ण' इति पूरिते निपात्यते । नादेनापूरितानि दिङ्मुखानि अन्तरालानि यया सा तथोक्ता शक्तिर्देवता । यद्वा वराहस्यायं वाराहो विष्णोरवतारः वाराहस्येयं मूर्तिः कायो यस्याः सा वाराहमूर्तिः नृसिंहस्य भगवतो विष्णोरवतारस्येयं महावीर्यस्य शक्तिर्नारसिंही देवता आजौ युद्धे चचार विजहार । किं कुर्वती नखैर्नखरैरायुधैर्विदारितान्भेदविस्फुटितगात्रानन्यानपरान्महासुरान्भक्षयन्ती खादयन्ती प्रागुक्तशक्त्याहता दैत्येभ्योऽन्यान्सुरानभ्यवहरन्तीत्यर्थः । अथवा । च अ आन्यान् इति छेदः अ इति प्रतिषेधार्थमव्ययम् । अन्यानिति अण प्राणने णिचि 'अचो यत्' आननीया अन्याः जीवयितुमर्हाः आ अन्याः आन्याः अजीवनीयाः । दुष्टत्वान्मारणीया इत्यर्थः । तान्महतोऽसुरान्भक्षयन्ती नारसिंही खलु मारयति खादति च । 'समित्याजिसमिद्युधः' 'समे क्ष्मांशे रणे प्याजिः 'युद्धभागक्षणेष्वाजिः' । अनेन नारसिंह्याः शक्तेः पराक्रमः कथितः ॥ ३६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) नखैरिति । आजौ रणे । अम्बरमाकाशम् ॥ ३६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) नखैर्विदारिता इति ३७ ॥ ३६ ॥

(६ दंशोद्धारः)॥ ३६ ॥

चण्डाट्टहासैरसुराः शिवदूत्यभिदूषिताः । पेतुर्विदारिता भूमौ तांश्चखादाथ सा तदा ॥ ३७ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३७ ॥

(२ चतुर्धरी) चण्ड उत्कटः सकोपो वा अट्ट उच्चैर्हासः । शिवदूत्यभिदूषिताः ॥ ३७ ॥

(३ शान्तनवी) शिवदूत्या चण्डिकोत्पन्नया शक्त्या चण्डाट्टहासैः प्रचण्डोद्धतोच्चहासैः भयंकरैः अभिदूषिताः प्रापित-क्रुरयाः प्रापितमूर्छाः असुराः पृथिव्यां रणक्षितौ पेतुः पतन्ति स्म । अथ तदा पृथिव्यां पतितान् असुरान् चखाद । खाद भक्षणे । भक्षयामास । अनेन शिवदूत्याः शक्तेः पराक्रम उक्तः । चण्डिकाशरीराद्धि निर्गता या शक्तिः शिवं हतमकरोत्सा शिवदूती नाम देवता अभिदूषिता । दुष वैकृत्ये वैकृत्यमविवेकः । णिचि कर्मणि क्तः । पेतुः पत्लृ गतौ । परोक्षे लिटि एत्वाभ्यासलोपौ ॥ ३७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) चण्डेति । चण्ड उत्कटः सकोपो वा । शिवदूत्यभिदूषिता इति तृतीयासमासः । प्रापितमूर्छा सा शिवदूती ॥ ३७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) चण्डाट्टहासैरिति ३८ ॥ ३७ ॥

(६ दंशोद्धारः) चण्डाट्टहासैरिति । चण्डा उत्कटाः सकोपा वा अट्टहासास्तैः शिवदूत्यभिदूषिताः पातिताः । उप-सर्गबलेन धात्वर्थस्यान्यार्थत्वात् ॥ ३७ ॥

इति मातृगणं क्रुद्धं मर्दयन्तं महासुरान् । दृष्ट्वाभ्युपायैर्विविधैर्नेशुर्देवारिसैनिकाः ॥ ३८ ॥

(१ गुप्तवती) नेशुः पलायिताः ॥ ३८ ॥

(२ चतुर्धरी) विविधैरभ्युपायैर्महासुरान्मर्दयन्तं मातृगणं दृष्ट्वा(इत्यन्वयः)इत्यभ्युपायविशेषणम् । नेशुरपययुः॥३८॥

(३ शान्तनवी) इति प्रागुक्तप्रकारेण मातृगणं मातॄणां ब्रह्माण्यादीनां गणं समूहं क्रुद्धं क्रोधाविष्टम् आविष्कृतकोपम् अत एव विविधैः बहुविधैरभ्युपायैः संग्रामसाधनैरमोघैः महासुरान्मर्दयन्तं दृष्ट्वा देवारिसैनिकाः देवानामरयो दैत्याः सुरद्वि-षस्तेषां सैनिकाः 'सेनायां समवेता ये सैन्यास्ते सैनिकाश्च ते' । नेशुः णश अदर्शने । अदर्शनमगुः । पलाय्य ययुरिति यावत् । 'ब्रह्माणी वैष्णवी रौद्री कौमारी शिवदूतिका । ऐन्द्री च नारसिंही च वाराही चाष्टमातरः' । एताः शक्तयो युद्धायोद्भूताः अणिमेत्यन्या मातरोऽष्टौ । 'ब्राह्मी माहेश्वरी चैन्द्री वाराही वैष्णवी तथा । कौमारी चर्ममुण्डा च काली संकर्षणीति च' । 'ब्राह्मी माहेश्वरी चैव कौमारी वैष्णवी तथा । वाराही चैव माहेन्द्री चामुण्डा त्वष्टमातरः' इत्यनेन । 'ब्राह्मी माहेश्वरी चैव कौमारी वैष्णवी तथा । वाराही चैव माहेन्द्री चामुण्डा सप्त मातरः' ॥ ३८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) इति पूर्वोक्तैरभ्युपायैः संग्रामसाधनैः दैत्यान्मर्दयन्तं मातृगणं दृष्ट्वा नेशुः पलायिता इत्यन्वयः । ब्रह्माण्याद्या अष्ट मातरः । 'ब्राह्मी माहेश्वरी चैव कौमारी वैष्णवी तथा । वाराही नारसिंह्यैन्द्री चामुण्डा मातरः स्मृताः' इति डामरतन्त्रे नवार्णविधाने उक्ताः ॥ ३८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) इति मातृगणमिति ३९ ॥ ३८ ॥

(६ दंशोद्धारः) इतीति । विविधैरुपायैरसुरान्मर्दयन्तमित्यन्वयः । नेशुर्न समर्थाः ॥ ३८ ॥

पलायनपरान्दृष्ट्वा दैत्यान्मातृगणार्दितान् । योद्धुमभ्याययौ क्रुद्धो रक्तबीजो महासुरः ॥ ३९ ॥

(१ गुप्तवती) रक्तबीजो महासुर इत्यस्योत्तरमेकः श्लोकोऽधिकः ।

'भागिनेयो महावीर्यस्तयोः शुम्भनिशुम्भयोः । क्रोधवत्याः सुतो ज्येष्ठो महाबलपराक्रमः' ॥ ४० ॥

इति ॥ ३९ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ३९ ॥

(३ शान्तनवी) रक्तं बीजं यस्यासुरस्य स रक्तबीजः महासुरः दैत्यान्मातृगणार्दितान् । ब्रह्माण्यादिमातृसमूहेन हिं-सितान् अत एव पलायनपरान्युद्धादपगमतत्परान् दृष्ट्वा वीक्ष्य क्रुद्धः क्रोधाविष्टः सन् । कर्तरि क्तः । देव्या सह योद्धुमभ्या-ययौ । रक्तं बीजयति बीजं करोति रक्तबीजः । कर्मण्यण् । बहुव्रीहिस्तूक्तः प्रागेव । अर्द हिंसायां कर्मणि क्तः ॥ ३९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) पलायनेति । रक्तं बीजं कारणं यस्य सः रक्तबीजः ॥ ३९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) पलायनेति ४० ॥ ३९ ॥

(६ दंशोद्धारः) पलायनेति । रक्तं शोणितं बीजं पुनःपुनः प्रादुर्भावकं यस्येति रक्तबीजः ॥ ३९ ॥

रक्तबिन्दुर्यदा भूमौ पतत्यस्य शरीरतः । समुत्पतति मेदिन्यास्तत्प्रमाणो महासुरः ॥ ४० ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४० ॥

(२ चतुर्धरी) अस्य रक्तबीजस्य । मादन्यामिति अधिकरणे सप्तमी । पञ्चम्यन्तपाठे तु ल्यब्लोपेऽधिकरणे चोपसंख्यानं कर्तव्यमिति पञ्चमी न त्वपादाने । जनि प्रकृतेरेवापादानत्वात् । न चात्र मेदिनी प्रकृतिः । रक्तबिन्दोरेव तथात्वात् ॥ ४० ॥

(३ शान्तनवी) अस्य महासुरस्य रक्तबीजाख्यस्य शरीरतो रक्तबिन्दुः रक्तपृषत् यदा भूमौ पतति भ्रश्यति तदा तत्प्रमाणः रक्तबीजाख्यदैत्यशरीरप्रमाणकः महासुरः मेदिन्याः सकाशात्समुत्पतति समुत्पद्यते । अतश्च स रक्तबीजो रक्तबिन्दुबीजो रक्तबिन्दुश्चेति विख्यातोऽभून्महासुरः । रक्तबिन्दुरित्येकवचनमुपलक्षणम् । तेन यावन्तस्तद्रक्तबिन्दवः भूमौ पतन्ति तावन्त एव तादृशा एव रक्तबीजाख्यदैत्यसमा एव महासुरा मेदिनीतो भूमितः समुत्पद्यन्ते । मेदिन्यामिति पाठेऽधिकरणं विवक्षितम् ॥ ४० ॥

(४ नागोजीभट्टी) तदेवाह । रक्तेति । अस्य रक्तबीजस्य मेदिन्याः । मेदिन्यां स्थित्वेत्यर्थः । ल्यब्लोपे पञ्चमी ॥ ४० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) रक्तबिन्दुरिति ४१ ॥ ४० ॥

(६ दंशोद्धारः) रक्तबिन्दुरिति । मेदिन्या इति पञ्चम्यन्तपाठे तु ल्यब्लोपे पञ्चमी । मेदिनीं प्राप्येत्यर्थः । न त्वपादाने । जनिकर्तुः प्रकृतेरेवापादानत्वात् नात्र मेदिनी प्रकृतिः । किं तु रक्तबिन्दुरेव ॥ ४० ॥

युयुधे स गदापाणिरिन्द्रशक्त्या महासुरः । ततश्चैन्द्री स्ववज्रेण रक्तबीजमताडयत् ॥ ४१ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४१ ॥

(२ चतुर्धरी) स रक्तबीजः ॥ ४१ ॥

(३ शान्तनवी) स महासुरो रक्तबिन्दुबीजः गदापाणिः सन् इन्द्रशक्त्या सह ऐन्द्र्या शक्त्या देवतया सार्धं युयुधे संग्रामं चकार । ततः ऐन्द्री इन्द्रशक्तिः च देवता स्ववज्रेण निजायुधेन कुलिशेन तं रक्तबीजं महासुरम् अताडयत् । तड आघाते चुरादिः । युयुधे युध संप्रहारे दिवादिरनुदात्तेत् । कर्तरि लिट् । गदा पाणौ यस्य सः इन्द्रस्येयं शक्तिः देवता ऐन्द्री स्ववज्रेण । स्वपदमसाधारणतां ध्वनयति । 'बन्धुजीवप्रसूनेन सदृशा रक्तबिन्दवः । रक्तबिन्दुः क्षितिस्पृक्स्यज्जायते तत्समोऽसुरः ॥ ४१ ॥'

(४ नागोजीभट्टी) स रक्तबीजः ॥ ४१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) युयुधे स गदेति ४२ ॥ ४१ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४१ ॥

कुलिशेनाहतस्याशु बहु सुस्राव शोणितम् । समुत्तस्थुस्ततो योधास्तद्रूपास्तत्पराक्रमाः ॥ ४२ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४२ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ४२ ॥

(३ शान्तनवी) इन्द्रशक्त्या ऐन्द्र्या देवतया कुलिशेनाहतस्य वज्रेणायुधेन ताडितस्य रक्तबीजस्य महासुरस्य शरीरतः बहु बहुलं शोणितं कर्तृ आशु सुस्राव भूमौ पपात । ततः शोणितात्सकाशात् तस्यैव रक्तबीजस्यैव रूपमाकृतिर्येषां ते तद्रूपाः तस्यैव रक्तबीजस्यैव पराक्रमो येषां ते तत्पराक्रमाश्च योधाः योद्धारः महासुराः समुत्तस्थुः समुत्थिताः । एतावान्विशेषः । रक्तबीजरक्तजासुररक्तात्तु नोत्पद्यन्त इत्यत उक्तं तद्रूपास्तत्पराक्रमाश्च इति । आशु क्षिप्रं स्रावं । स्रुगतौ दन्त्यादिः । आशु समुत्तस्थुः कुलिशेनाहत इति प्रथमान्तपाठे घटः प्रस्रवतीतिवदकर्मकत्वेन शोणितं सुस्राव रक्तबिन्दुरिति सकर्मता नोपपद्यते । अथवा कृपाणेन सैनिको हत इति किंचित्स्रवतीति (?) वत्सकर्मकत्वमपि घटेत । अथवा कुलिशेन हतः आशु शोणितं कर्म सुस्राव जगाम प्राप्तवानित्यर्थविवक्षायां सकर्मकतास्त्येव । आहतस्य रक्तबिन्दोः शरीरतः शोणितं कर्तृ । सुस्रावेत्यत्र अकर्मकत्वं तु घटात्पयः स्रवतीतिवत्कर्मनिरपेक्षत्वादवसेयम् । 'शक्त्युद्योगौ पराक्रमौ' ॥ ४२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) कुलिशेनेति । तस्य रक्तबीजस्य ॥ ४२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) कुलिशेति ४३ ॥ ४२ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४२ ॥

यावन्तः पतितास्तस्य शरीराद्रक्तबिन्दवः । तावन्तः पुरुषा जातास्तद्वीर्यबलविक्रमाः ॥ ४३ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४३ ॥

(२ चतुर्धरी) वीर्यं प्रभावः । बलं सैन्यम् । विक्रमः सामर्थ्यातिशयः ॥ ४३ ॥

(३ शान्तनवी) तस्य रक्तबीजस्य दैत्यस्य शरीराद्वपुषः सकाशाद्यावन्तो यत्परिमाणा यावत्संख्याकाः रक्तबिन्दवो रुधिरपृषताः पृथिव्यां पतिताः अपतन् तावन्तस्तत्परिमाणा एव तावत्संख्याकाः पुरुषा एव दैत्याः तद्वीर्याश्च तत्तुल्यबलाश्च तुल्यविक्रमाश्च दैत्याः समजनिषतेत्यर्थः । यावन्तः । 'यत्तदेतेभ्यः परिमाणे वतुप्' । पतिताः भुवि भ्रष्टाः वीर्यं बलं प्रभावश्च । वीर्यं वीरकर्म वा । बलं प्राणसामर्थ्यम् । 'स्थौल्यसामर्थ्यसैन्येषु बलं ना काकसीरिणोः' 'विक्रमस्तु पराक्रान्तौ शौर्ये वापि प्रकीर्तितः' 'विक्रमस्त्वतिशक्तिता' ॥ ४३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) यावन्त इति । वीर्यं प्रभावः । बलं शारीरम् । विक्रम उत्साहरूपः ॥ ४३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) यावन्त इति ४४ ॥ ४३ ॥

(६ दंशोद्धारः) यावन्त इति । वीर्यं प्रभावः । बलं शारीरम् । विक्रम उत्साहः ॥ ४३ ॥

ते चापि युयुधुस्तत्र पुरुषा रक्तसंभवाः । समं मातृभिरत्युग्रशस्त्रपातातिभीषणम् ॥ ४४ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४४ ॥

(२ चतुर्धरी) समं सह । अत्युग्रमिति क्रियाविशेषणं शस्त्रविशेषणं वा ॥ ४४ ॥

(३ शान्तनवी) तत्र तस्मिन्देवीदानवसंग्रामे रक्तबीजासुरस्य रक्तसंभवाः रक्तजाः ये पुरुषाः दैत्याः तेपि च ब्रह्माण्यादिभिः मातृभिः समं सार्धम् अत्युग्रमतिदारुणं यथा स्यात्तथा शस्त्राणां पातैरतिभीषणमतिभयंकरं च यथा स्यात्तथा युयुधुः। युध संप्रहारे अनुदात्तेत्। इह तु 'व्यत्ययो बहुलम्' इति परस्मैपदम् । युयुधिरे पुरुषा इति त्वन्यथा स्यात् ॥ ४४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) त इति । समं सह । अत्युग्रेति शस्त्रविशेषणं समस्तम् ॥ ४४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ते चापीति ४५ ॥ ४४ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४४ ॥

पुनश्च वज्रपातेन क्षतमस्य शिरो यदा । ववाह रक्तं पुरुषास्ततो जाताः सहस्रशः ॥ ४५ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४५ ॥

(२ चतुर्धरी) ववाह सुस्राव । छान्दसत्वात्संप्रसारणाभावः । वह गतावित्यस्य वा रूपम् । वह प्रयत्ने इत्यतो वा धातोरनेकार्थत्वात् । रक्तं कर्तृ वा रक्तं ववाह इवेति वा । ततो रक्तात्सहस्रशोऽसंख्याताः ॥ ४५ ॥

(३ शान्तनवी) पुनश्च पुनरपि ऐन्द्र्या शक्त्या देवतया कृतेन वज्रपातेन अस्य रक्तबीजस्य महासुरस्य शिरो मस्तकं यदा क्षतम् आहतं दलितं भग्नमभूत्तदा ततः वज्रताडिताच्छिरसः सकाशात् निर्गतं रक्तं कर्तृ । ववाह प्रवहति स्म । प्रवाही बभूवेति यावत् । ततश्च तस्माच्च रक्तप्रवाहात् भूयिष्ठात्सहस्रं सहस्रं सहस्रशः । 'संख्यैकवचनाच्च वीप्सायां शस्'। पुरुषाः दैत्याः जाताः समजनिषत । ववाहेति वह प्रापणे 'लिट्यभ्यासस्योभयेषाम्' इति संप्रसारणं तु संज्ञापूर्वको विधिरनित्य इति नेत्याहुः। बहिरसंप्रसारणे प्रकृत्यन्तरतया दन्त्योष्ठ्यादिरस्तीत्यपरे । वाह प्रयत्ने इत्यस्यात्मनेपदानित्यत्वाद्ववाहेत्यपरे । चक्षिङो ङित्करणमनुदात्तेत्लक्षणात्मनेपदानित्यत्वे ज्ञापकमाहुः । ववेत्यव्ययम् । वव इति प्रथमं रक्तनिःसरणजनितध्वनिमाहेत्यन्ये । वव इत्येवं शब्दमाहुः । रक्तं कर्तृ प्रथमत इत्यर्थः । उवाहेत्यर्थे वव इति शब्दानुकरणम् । आहेति च विभक्तिप्रतिरूपकं कालसामान्यवाच्यव्ययम् । यतो निर्गमनसमये रक्तं कर्तृ । प्रथमतः वव इत्यव्ययरूपं शब्दम् आह अतो ववाह इति शब्दानुकरणं द्रष्टव्यम् । तेन अनुकार्यानुकरणयोर्भेदस्याविवक्षितत्वादसत्यर्थवत्त्वे गविश्यमाहेतिवद्विभक्त्युत्पत्त्यभावः । अन्यथा ववमाहेति स्यात् । केचित्तु कृतसंप्रसारणे उवाहेत्येव पेठुः । वयं तु ब्रूमः । संप्रसारणमत्र कर्तव्यम् । कृते तस्मिन् 'संप्रसारणाच्च' इत्यत्र पूर्वरूपत्वे नित्यप्राप्ते 'वा छन्दसि' इत्यनुवृत्तेः पूर्वरूपत्वाभावपक्षे मित्रावरुणौ यजमानावितिवत्पुनःप्रसङ्गविज्ञानात् 'इको यणचि' इति यणादेश एव श्रूयते । छन्दोवत्पुराणानि च भवन्तीति । तदित्थम् । 'पाठा व्याख्याश्च धातूनां दृश्यन्ते स्वैरिणः क्वचित् । प्रयोग एव भगवांस्तानवस्थापयत्यपि' ॥ ४५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) पुनश्चेति । ववाहेति वहि गतावित्यस्य रूपम् ॥ ४५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) पुनश्चेति । ४६ ॥ ४५ ॥

(६ दंशोद्धारः) पुनश्चेति । ववाह सुस्राव । आर्षः संप्रसारणाभावः । यद्वा ववेति स्रवमाणशब्दानुकरणम् । रक्तं ववेत्याह । तत इति पदमध्याहार्यम् । यद्वा वाह प्रयत्ने इत्यस्य रूपम् । धातूनामनेकार्थत्वात् । अनुदात्तेत्त्वप्रयुक्तस्यात्मनेपदस्यानित्यत्वाच्च । सहस्रशोऽसंख्याताः ॥ ४५ ॥

वैष्णवी समरे चैनं चक्रेणाभिजघान ह । गदया ताडयामास ऐन्द्री तमसुरेश्वरम् ॥ ४६ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ ४६ ॥

(**२ चतुर्धरी**) समरे रणे वैष्णवी एनम् असुरेश्वरं चक्रेणाभिजघान गदया ताडयामास च । किंभूतम् एनम् ऐन्द्रीतम् ऐन्द्र्याः इन्द्रशक्तेः सकाशात् इतं गतं युद्धे पराङ्मुखेणापि युध्यन्ते इति ऐन्द्री गदया तं ताडयामासेत्यन्वयः । ऐन्द्री गदया वाचा ताडयामास भर्त्सयामास इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

(**३ शान्तनवी**) समरे संग्रामे सा वैष्णवी शक्तिर्देवता च तमेनं रक्तबीजदैत्यं चक्रेण वैष्णवेन आयुधेन जघान जिहिंस । ह प्रसिद्धमेवैतत् । अथ च सा इन्द्रस्येयम् ऐन्द्री शक्तिर्देवता च तमेनं रक्तबीजदैत्यम् असुरेश्वरं गदया आयुधेन ताडयामास जघान । यद्वा ऐन्द्रीतमित्येकं पदम् । प्राक् ऐन्द्र्या शक्त्या इतः योद्धुं प्राप्तः ऐन्द्रीतः । ऐन्द्रीतम् एनम् असुरेश्वरं रक्तबीजं समरे युद्धे सा वैष्णवी शक्तिर्देवता चक्रेणाभिजघान । उरसि जिहिंस । न केवलं चक्रेण । गदया ताडयामास जघान च ॥ ४६ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) वैष्णवीति । ऐन्द्र्याः शक्तेरितं पराङ्मुखं स्वसंमुखं प्राप्तम् एनं वैष्णवी चक्रेणाभिजघान गदया च ताडयामासेत्यन्वयः ॥ ४६ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) वैष्णवी समर इति ४७ ॥ ४६ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) वैष्णवीति । एनम् असुरं चक्रेणाभिजघान गदया च ताडयामास । किंभूतम् ऐन्द्रीतम् ऐन्द्र्याः सकाशादितम् आगतम् । कश्चित्तु ऐन्द्री गदया तं ताडयामास । ऐन्द्र्या गदायुधत्वाभावेऽपि युद्धे परावृत्तैरपि युध्यन्ते इति व्याचख्यौ । केचित्तु गदनं गदः पचाद्यच् । टाप् । गदया क्रूरवाचा तं ताडयामास भर्त्सयामासेत्याहुः ॥ ४६ ॥

वैष्णवीचक्रभिन्नस्य रुधिरस्रावसंभवैः । सहस्रशो जगद्व्याप्तं तत्प्रमाणैर्महासुरैः ॥ ४७ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ ४७ ॥

(**२ चतुर्धरी**) ॥ ४७ ॥

(**३ शान्तनवी**) विष्णोरियं वैष्णवी तस्याः शक्त्या देवतायाः चक्रेण भिन्नस्य विदारितस्य रक्तबीजस्य महासुरस्य रुधिरस्रावसंभवैः रक्तप्रवाहसमुद्भवैः तत्प्रमाणैः रक्तबीजासुरपरिमितैः सहस्रं सहस्रं सहस्रशः । यद्वा सहस्रेण सहस्रेण सहस्रशः । 'संख्यैकवचनाच्च वीप्सायां शस्' महासुरैः रक्तबीजरक्तप्रवाहसंभूतैः जगत् भुवनं व्याप्तं व्याकीर्णम् । असुरै रसंख्यैकैस्त्रैलोक्यं व्याप्तमिति भावः ॥ ४७ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) ॥ ४७ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) वैष्णवीचक्रेति ४८ ॥ ४७ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ ४७ ॥

शक्त्या जघान कौमारी वाराही च तथासिना । माहेश्वरी त्रिशूलेन रक्तबीजं महासुरम् ॥ ४८ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ ४८ ॥

(**२ चतुर्धरी**) त्रिशूलेन त्रिमुखेन शूलेन । आहनदिति गणकृतमनित्यमिति करणलोपाभावः ॥ ४८ ॥

(**३ शान्तनवी**) कुमारस्येयं कौमारी शक्तिर्देवता शक्त्या आयुधेन रक्तबीजं महासुरं जघान जिहिंस । तथा वराहस्य भगवत इयं वाराही शक्तिर्देवता असिना खड्गेन तं रक्तबीजं महासुरं जघान ताडयामास । वाराह्या देव्याः वदनमेव वराहानुकारि न तु करचरणादिकमिति ज्ञेयम् । तेन वाराह्याः देव्याः संग्रामे खड्गग्रहणं न संभवतीति नाशङ्कनीयम् । तथा माहेश्वरी महेश्वरस्येयं शक्तिर्देवता च त्रिशूलेन तं रक्तबीजं महासुरं जघान अतीतडत् । क्वचित्तु पाठः । 'माहेश्वरी त्रिशूलेन रक्तबीजं महासुरम् । ताडयामास हृदये न चचाल तथापि सः' । इति दृश्यते । यद्यपि हृदये सा तं ताडयामास तथापि सः रक्तबीजः संग्रामान्न चचाल । नापजगामेत्यर्थः ॥ ४८ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) शक्त्येति ॥ ४८ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) शक्त्या जघानेति ॥ ४९ ॥ ४८ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ ४८ ॥

स चापि गदया दैत्यः सर्वा एवाहनत्पृथक् । मातॄः कोपसमाविष्टो रक्तबीजो महासुरः ॥ ४९ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ ४९ ॥

(**२ चतुर्धरी**) ॥ ४९ ॥

(३ शान्तनवी) स चापि रक्तबीजो महासुरः दैत्यः कोपसमाविष्टो क्रोधानलज्वालाकुलः सन् गदया आयुधेन सर्वा एव मातृः ब्रह्माण्यादिशक्तीः पृथक्प्रत्येकमहनदताडयत् । दैत्यः महासुरः इत्युक्ते कुतो न पौनरुक्त्यं स्यात् । सामान्यतो दैत्योऽसावित्युक्त्वा सामर्थ्यतो महांश्चासावसुरश्चेति महासुर इत्यतिशयसामर्थ्यप्रदर्शनादपौनरुक्त्यम् । यद्वा दितेरपत्यं दैत्यः । यद्वा महान्तः असुराः यस्य सः महासुरः । यद्वा महादेवं जहाति यः स चासावसुरश्चेति महासुरः । 'मः शिवश्चन्द्रमाश्च स्यात्' । ओहाक् त्यागे । 'आतोऽनुपसर्गे कः' । अहनदिति । हन हिंसागत्योः । लङ्तिप् । अदिप्रभृतिभ्यः शपो लुक् । संज्ञापूर्वको विधिरनित्य इति नेत्याहुः । यद्वा हन्तीति हनः पचाद्यच् । हन इवाचरत् अहनत् । 'सर्वप्रातिपदिकेभ्य' क्विब्वा वक्तव्यः' । सनाद्यन्तत्वाद्धातुत्वाद्धनशब्दाल्लङ्तिप् । अडागमः ॥ ४९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) स चापीति । अहनदिति छान्दसम् । दितेरपत्यं दैत्यः । महान्तोऽसुराः यस्मादिति न पौनरुक्त्यम् ॥ ४९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) स चापि गदयेति ५० ॥ ४९ ॥

(६ दंशोद्धारः) स चापीति । अहनिति वक्तव्ये अहनदित्यत्र गणकार्यस्यानित्यत्वाच्छपो न लुगित्याहुः ॥ ४९ ॥

तस्याहतस्य बहुधा शक्तिशूलादिभिर्भुवि । पपात यो वै रक्तौघस्तेनासञ्शतशोऽसुराः ॥ ५० ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ५० ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ५० ॥

(३ शान्तनवी) शक्तिशूलादिभिरायुधैर्बहुधा बहुभिः प्रकारैराहतस्य ताडितस्य तस्य रक्तबीजस्य प्रसिद्धो । यो रक्तौघः वेगवद्रुधिरप्रवाहो भुवि पपात प्रबभ्रंश तेन रक्तौघेन शतशः शतंशतम् असुराः आसन् । शतश इत्युपलक्षणम् । शतशः सहस्रशो लक्षशः कोटिशश्चापि बहुसंख्याका असुराः रक्तबीजासुरसदृक्षपरिमाणकायपराक्रमा आसन्समभवन् । 'संख्यैक-वचनाच्च वीप्सायां शस्' । शक्तीनां देवीनां शूलादीन्यायुधानि इत्यपि यथायोग्यं व्याख्या । ब्रह्माण्याः आयुधं शत्रुघ्नो मन्त्रः । वैष्णव्याश्चक्रम् । माहेश्वर्याः शूलम् । कौमार्याः शक्तिः । ऐन्द्र्याः कुलिशम् । वाराह्याश्चक्रं मुखनखरपञ्जरश्च । शिवदूत्याः शूलं पिनाकाख्यं धनुश्च । काल्याः शूलं चक्रं च ॥ ५० ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ ५० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तस्याहतस्येति ५१ ॥ ५० ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ५० ॥

तैश्चासुरासृक्संभूतैरसुरैः सकलं जगत् । व्याप्तमासीत्ततो देवा भयमाजग्मुरुत्तमम् ॥ ५१ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ५१ ॥

(२ चतुर्धरी) उत्तमं निरतिशयम् । प्रकर्षेण हन्यन्ते शत्रवोऽत्रेति प्राहो रणः । प्रपूर्वाद्धन्तेरन्यतोऽपि चेति डप्रत्यये रूपम् तत्र प्राहे रणे सत्वरा वेगयुक्ता । तथा च स्कन्दपुराणे । 'रथेन काञ्चनाङ्गेन प्रययौ प्राहलालसः' इति । अत उवाचे-त्यनेन पुनरुक्तिवर्णनाकर्षेण । प्राहसन् इति क्रियाविशेषणं क्रियापदं वा । त्वरा त्वरावती । अर्शआदित्वादच् । यद्वा त्वरया चण्डिका प्राह अये देवाः भयं मा जग्मुरिति स्वगतं ब्रूते ॥ ५१ ॥ नैरुक्तो वर्णनाशः । क्विबन्तं तृतीयान्तं वा अन्य आह ।

(३ शान्तनवी) असुरस्य रक्तबीजाख्यस्य दैत्यस्य यदसृक् रक्तं रुधिरं तस्मात् भूयिष्ठात्संभूतैरुत्पन्नैरनिर्दिष्टनाम-धेयैरसुरैः रक्तबीजसदृशैर्घातुकैः समस्तं सकलं जगत् त्रैलोक्यं व्याप्तमासीत् । ततो देवाः उत्तममधिकं भयमाजग्मुराययुः । अहो किमेतदासीत् । अहो नु खल्वसौ शान्तिकर्मणि वेतालोदयः यज्जगद्रक्षणार्थो दैत्यसंक्षयाय संग्रामः प्रारब्धो भगवत्या स तावन्नाभूत्प्रत्युत रक्तबीजरक्तजैर्दैत्यैः शतशो सहस्रशः लक्षशः कोटिशः संख्याकैश्च तैर्घातुकैः अशेषं जगदापूर्णं पीड्यते इन्तैतदिति देवाः साध्वसमापुरतितमामिति भावः । पटैकदेशेऽपि दग्धे पटो दग्ध इतिवज्जगदेकदेशोऽपि जगदेवेति भावसा-कल्येन जगद्व्याप्तमिति सूचयितुं सकलग्रहणम् । सकलमित्येवोक्तेः किं तदिति साकाङ्क्षं स्यात्तत उभयमप्युक्तम् ॥ ५१ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तैश्चेति । उत्तमं निरतिशयं सकलं जगदित्यतिशयोक्तिः ॥ ५१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तैश्चासुरासृगिति ५२ ॥ ५१ ॥

(६ दंशोद्धारः) तैश्चेति । अतिशयेनोत्कृष्टमुत्तमं भयम् ॥ ५१ ॥

तान्विषण्णान्सुरान्दृष्ट्वा चण्डिका प्राह सत्वरा । उवाच कालीं चामुण्डे विस्तीर्णं वदनं कुरु ५२

(१ गुप्तवती) ॥ ५२ ॥

(२ चतुर्धरी) ततः सत्वरा सा तां विस्तीर्णं वदनं कुर्विति कालीमुवाचेति । विस्तीर्णं विततम् ॥ ५२ ॥

(३ शान्तनवी) चण्डिका देवी ईश्वरी सुरान्देवान्विषादसहितान्दुःखितान्दृष्ट्वा वीक्ष्य सत्वरा संभ्रमोपेता सती तान्प्राह। मा यूयं विषीदत सुस्था भवतेत्यब्रवीत्। अधुनैव वः शत्रूनुच्छिनद्मीत्याश्वासयन्ती सा माविषीदतेति देवान्कथयन्तीत्यर्थः। प्राहेति विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययं कालसामान्ये वर्तते। अथ देवानित्थमाश्वास्य चण्डिका देवी कालीं शक्तिम् उवाच। हे चामुण्डे हे कालि त्वदीयं वदनं विस्तीर्णं कुरु विपुलं विशालं रचय इति कालीम् आदिक्षत्। इत्थं भिन्न कर्मकत्वात्प्राह उवाचेत्यपौनरुक्त्यं द्रष्टव्यम्। यद्वा अप्रा अहसत् त्वरा इति छेदः। प्रा पूरणे अदादिः। अं विष्णुं प्राति ऐश्वर्येण पूरयतीत्यप्रा। 'आतोऽनुपसर्गे कः' विष्णुमाया चण्डिका देवी तान्विषण्णान्सुरान्देवान्दृष्ट्वा वीक्ष्य त्वरा संभ्रमः त्वरते त्वरा। पचाद्यच्। त्वरमाणा सती अहसत्। एतावतैव रक्तबीजं रक्तजजन्तुदर्शनेनैव भीता आसन्निति देवानहसत्। हसे हसने। लङि रूपम्। ततश्च कालीमुवाच। हे चामुण्डे हे कालि त्वदीयं वदनं विस्तीर्णं कुर्विति कथयामास चण्डिका। अत एव चण्डिका प्राहसत् त्वरा इत्यपि छेदे स एवार्थः। त्वरते त्वरा देवी। अतएव प्राहसत्तदेत्यपि पाठे तदा देवानां भयोदयकाले इति स एवार्थोऽवशिष्टः। यद्वा प्राहसत्वरेत्येकं पदम्। तान् विषण्णान्सुरान्दृष्ट्वा चण्डिका प्राहसत्वरा युद्धमूर्धनि संग्रामं कर्तुं सत्वरा त्वरया सह वर्तमाना सती कालीमुवाच। किमिति हे चामुण्डे हे कालि त्वदीयं वक्त्रं दंत्यानत्तुं विस्तीर्णं विशालं कुरु विरचयेति। प्राहेति प्राब्रवीदित्यर्थे तिङन्तप्रतिरूपकमव्ययं कालसामान्ये। 'प्राहस्तु रणमूर्धनि' प्राहे युद्धमूर्धनि सत्वरा ससंभ्रमा। यदुक्तं देवीपुराणे। प्रययौ प्राहकाम्ययेति ॥ ५२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तानिति। तान्विषण्णान्दृष्ट्वा सत्वरा त्वरया सहिता चण्डिका सुरान्प्राह। यूयं मा विषीदतेति शेषः ॥ ५२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तान्विषण्णानिति ५३ ॥ ५२ ॥

(६ दंशोद्धारः) तानिति। प्रकर्षेणासमन्ताद्धन्यन्ते शत्रवो यत्रेति प्राहो रणः। 'रथेन काञ्चनाङ्गेन प्रययौ प्राहलालसा' इति स्कान्ददर्शनात्। 'अन्येष्वपि दृश्यते' इति डः। तत्र सत्वरा चण्डिका उवाचेत्यन्वयः। यद्वा प्राहसदिति छेदः। तान्सुरान्विषण्णान्दृष्ट्वा प्राहसत्। मम वीर्याज्ञानादेते विषण्णा इत्यहसत्। अत एव सत्वरा त्वरावती सती कालीमुवाचेति संबन्धः। चतुर्भुजमिश्रास्तु त्वरेति तृतीयान्तं क्विबन्तमिति व्याचख्युः। रामाश्रमोऽपि तथैवानुससार तन्न। ज्वरत्वरेत्यूठ्प्रसंगात्। केचित्तु अतो देवा भवं जग्मुरिति स्वगतं प्राहुः। ततः सत्वरा सती कालीमुवाचेति संबन्ध इति व्याचक्षते ॥ ५२ ॥

मच्छस्त्रपातसंभूतान्रक्तबिन्दून्महासुरान्। रक्तबिन्दोः प्रतीच्छ त्वं वक्त्रेणानेन वेगिता ॥ ५३ ॥

(१ गुप्तवती) मच्छस्त्रपातेति। रक्तबीजादिति पञ्चमी। मच्छस्त्रपातेन रक्तबीजतः संभूताद्रक्तबिन्दोः ॥ ५३ ॥

(२ चतुर्धरी) रक्तबिन्दून्रुधिरबिन्दोर्जातान्महासुरानपि वक्त्रेण। जात्यपेक्षया एकवचनम्। जात्यपेक्षया एकत्वमित्यपादानपञ्चम्याक्षिप्यते। अन्य आह। रक्तबिन्दुः चेतनं यस्येति रक्तबिन्दू रक्तबीज उच्यते। वेगिता त्वरावती ॥ ५३ ॥

(३ शान्तनवी) हे चामुण्डे हे कालि त्वम् अनेन विस्तीर्णकृतेन वेगिना[1] वेगयुक्तेन त्वदीयेन वक्त्रेण महासुरान्रक्तबीजान्महादैत्यसकाशात् मम चण्डिकायाः देव्याः शस्त्राणि तेषां पाताः पतनानि तेभ्यः संभूताः समुत्पन्नास्तान्मच्छस्त्रपातसंभूतान्। रक्तानां बिन्दवः पृषतस्तान्रक्तबिन्दून्प्रतीच्छ मुखेन गृहाणेति सूचनार्थम्। अन्यथा रक्तबीजरक्तबिन्दवः क्षितिं प्राप्नुवन्तः पुनस्तत्प्रमाणांस्तत्पराक्रमान्महासुरानुपजनयेयुरिति भावः ॥ ५३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) एवं सुरानाश्वास्य विस्तीर्णवदनेन। रक्तबिन्दोरिति जात्यपेक्षया। ततो जातान्महासुरान्मच्छस्त्रपातसंभूतान्रक्तबिन्दूंश्च भूमिमप्राप्तानेव प्रतीच्छ गृहाण ॥ ५३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) मच्छस्त्रपातेति ५४ ॥ ५३ ॥

(६ दंशोद्धारः) मच्छस्त्रेति। रक्तबीन्दून्रुधिरविप्रुषः वक्त्रेण मुखस्य पार्थिवत्वात्तत्र रक्तबिन्दोः रक्तबिन्दुभ्यः। जातावेकवचनम्। जातान् महासुरान्वक्त्रेण प्रतीच्छ। यद्वा रक्तबिन्दुर्बीजमस्येति रक्तबीजः तस्य रक्तबिन्दूनेव महासुरान्भक्षेति ॥ ५३ ॥

भक्षयन्ती चर रणे तदुत्पन्नान्महासुरान्। एवमेष क्षयं दैत्यः क्षीणरक्तो गमिष्यति ॥ ५४ ॥

(१ गुप्तवती) एकवचनादेकैकबिन्दुसंबन्धिनोऽप्यनेकमित्यर्थः ॥ ५४ ॥

(२ चतुर्धरी) तदुत्पन्नान्रक्तबिन्दुजातान्। एवं क्षयं गमिष्यतीत्यन्वयः ॥ ५४ ॥

(३ शान्तनवी) हे चामुण्डे कालि तदुत्पन्नांस्तस्माद्रक्तबीजरक्तादुत्पन्नान्समुद्भूतान्महासुरान्भक्षयन्ती खादयन्ती

[1] 'वेगिना' शान्तनवीपाठः।

सती रणे संग्रामे चर विहर । ततः किं फलिष्यतीत्याह । एवमनेन प्रकारेण एष दैत्यो रक्तबीजः क्षीणरक्तः सन् क्षयं नाशं पराभुतां गमिष्यति प्राप्स्यति ॥ ५४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) किंच पानसमये त्वद्वक्रे समुत्पन्नान्महासुरान्भक्षयन्ती रणे चर । एवं प्रकारेणैव दैत्यः क्षयं गमिष्यति ॥ ५४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) भक्षयन्तीति ५५ ॥ ५४ ॥

(६ दंशोद्धारः) भक्षयन्तीति । उत्पत्स्यन्तीति परस्मैपदमार्षम् ॥ ५४ ॥

भक्ष्यमाणास्त्वया चोग्रा न चोत्पत्स्यन्ति चापरे । इत्युक्त्वा तां ततो देवी शूलेनाभिजघान तम्॥५५॥

(१ गुप्तवती) ॥ ५५ ॥

(२ चतुर्धरी) न चोत्पत्स्यन्तीति व्यत्ययात्परस्मैपदम् ॥ ५५ ॥

(३ शान्तनवी) रक्तबीजरक्तजाः महासुराः किं करिष्यन्तीत्यत आह हे चामुण्डे हे कालि अपरं च ये रक्तबीजरक्तजा महासुरा उग्राः अतिरौद्राः सन्ति तेपि च त्वया भक्ष्यमाणा ग्रस्यमानाः सन्त पुनर्नैवोत्पत्स्यन्ति नोदेष्यन्ति । पद गतौ । अनुदात्तेत्त्वादात्मनेपदम् । चक्षिङो ङित्करणादनुदात्तेत्त्वनिमित्तादात्मनेपदस्यानित्यत्वमवसीयत इति परस्मैपदं भवति । अन्यथोत्पत्स्यन्ते इत्येव स्यात् । इत्युक्तप्रकारेण चण्डिका देवी विजगीषुः सती तां कालीं चामुण्डाम् इत्थं कुरु इत्थं कुर्विति उक्त्वा आदिश्य तं रक्तबीजं महासुरं शूलेन एकाग्रलोहेन दण्डेन त्रिशूलेन वा आभिमुख्येनोरसि जघान ताडयामास ॥ ५५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) भक्ष्यमाणा इति । उत्पत्स्यन्तीति अनुदात्तेत्त्वलक्षणतङोऽनित्यत्वान्न तङ् ॥ ५५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) भक्ष्यमाणा इति ५६ ॥ ५५ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ५५ ॥

मुखेन काली जगृहे रक्तबीजस्य शोणितम् । ततोऽसावाजघानाथ गदया तत्र चण्डिकाम्॥५६॥

(१ गुप्तवती) ॥ ५६ ॥

(२ चतुर्धरी) असौ रक्तबीजः । तत्र युद्धे ॥ ५६ ॥

(३ शान्तनवी) काली च मुखेन रक्तबीजस्य महासुरस्य शोणितं रुधिरं जगृहे अभूमिष्ठमेवान्तरिक्षे जग्राह अपिबत् । तत्र रणे शूले प्रयुक्ते सति ततोऽनन्तरम् असौ रक्तबीजोऽसुरः गदया चण्डिकां देवीम् आजघान ताडयामास ॥ ५६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) मुखेनेति । शोणितं भूगतमेव विस्तीर्णत्वाद्वदनस्य । असौ रक्तबीजः । तत्र युद्धे ॥ ५६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) मुखेनेति ५७ ॥ ५६ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ५६ ॥

न चास्या वेदनां चक्रे गदापातोऽल्पिकामपि । तस्याहतस्य देहात्तु बहु सुस्राव शोणितम् ॥५७॥

(१ गुप्तवती) ॥ ५७ ॥

(२ चतुर्धरी) वेदनां पीडाम् । अल्पिकामत्यल्पामपि । तस्य रक्तबीजस्य ॥ ५७ ॥

(३ शान्तनवी) अथ गदाघातानन्तरम् असौ गदाघातः अस्याः देव्याः अल्पिकामपि स्वल्पामपि वेदनां दुःखेन पीडां न चक्रे नैव चकार । देव्याः परमानन्दब्रह्मात्मत्वाद्दुःखलेशोऽपि कुत इति भावः । 'आङो यमहनः' इत्यात्मनेपदमकर्मकादेव भवति न तु सकर्मकात् । अन्यथा जघ्ने इति स्यात् । 'वेदना पीडनं बाधा व्यथनं पीडनं व्यथा' । चण्डिकया देव्या शस्त्रैराहतस्य रक्तबीजस्य महासुरस्य देहात्सकाशात् यतो यतः यच्च यच्च बहु शोणितं रुधिरं सुस्राव निरगात् ॥ ५७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) न चेति । चिदानन्दात्मत्वादिति भावः ॥ ५७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) न चास्येति ५८ ॥ ५७ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ५७ ॥

यतस्ततस्तद्वक्रेण चामुण्डा संप्रतीच्छति । मुखे समुद्गता येऽस्या रक्तपातान्महासुराः ॥ ५८ ॥

(१ गुप्तवती) प्रतीच्छति गृह्णाति ॥ ५८ ॥

(२ चतुर्धरी) यतो यस्माद्देहादङ्गात्पतच्छोणितं बह्वपि चामुण्डा वक्रेण मुखेन संप्रतीच्छतीत्यन्वयः । ततोऽनन्तरं यतो गच्छति ततस्तस्य तच्छोणितं पतितम् । ऊर्ध्वमिति केचित् । समुद्गताः जाताः । मुखे चासुरोत्पत्तिर्मुखस्यापि पार्थिवत्वादविरुद्धा ॥ ५८ ॥

(३ शान्तनवी) ततस्ततस्ततस्ततश्च शोणितं कर्म । स्ववक्त्रेण चामुण्डा काली विस्तीर्णीकृतेन निजवदनेन सम्प्रतीच्छति जगृहे । पपावित्ति भावः । यतस्तत इति आद्यादित्वात्तसिर्यथायोगम् । यद्वा तस्य देहात्सकाशात् यतोयतो द्वारतो द्वारात्सुस्राव शोणितं निरगात्ततस्ततो द्वारात्सकाशात्स्ववक्त्रेण प्रतीच्छति स्म चामुण्डेत्यर्थः । तद्वक्त्रेणेति पाठे तेन विस्तारितेन वक्त्रेणेत्यर्थः । यतस्तत इतस्तत इत्यर्थं केचिद्व्याचख्युः इतस्तत इत्येव क्वचित्पाठः । अस्याः काल्याश्चामुण्डायाः मुखे रक्तपाताद्रक्तबीजरुधिरपतनात्समुद्गताः समुत्पन्ना ये महासुराः ॥ ५८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) यतस्तत इति । सर्वत इत्यर्थः । अतिविस्तीर्णत्वाद्वक्त्रस्य । उत्तरार्धमुत्तरान्वयि ॥ ५८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) यत इति ५९ ॥ ५८ ॥

(६ दंशोद्धारः) तस्येति । यतो यस्माद्देहाद्दङ्गाच्छोणितं सुस्राव ततोऽङ्गात्तच्छोणितं चामुण्डा सम्प्रतीच्छति गृह्णातीत्यन्वयः । वर्तमाननिर्देशस्तूपचारात् । यद्वा ततोऽनन्तरं यतः आगच्छतस्तस्य तच्छोणितमित्यन्वयः । सुस्र इति सुस्रस्य पार्थिवत्वात्तत्रासुरोत्पत्तिरविरुद्धा ॥ ५८ ॥

तांश्चखादाथ चामुण्डा पपौ तस्य च शोणितम् । देवी शूलेन वज्रेण बाणैरसिभि ऋष्टिभिः ॥ ५९ ॥

(१ गुप्तवती) असिभिरित्यत्र रेफलोपश्छान्दसः ॥ ५९ ॥

(२ चतुर्धरी) ऋष्टिभिरेकधाराऽसिभिः ॥ ५९ ॥

(३ शान्तनवी) तान् चामुण्डा काली चखाद । खाद भक्षणे । जक्षतिस्म । अथ तस्य रक्तबीजस्य शोणितं च पपौ पीतवती । देवी चण्डिका शूलेन चक्रेण । क्वचिद्वज्रेणेति पाठे कुलिशेन । बाणैः असिभिः खड्गैः ऋष्टिभिः खड्गप्रभेदैः ॥ ५९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तांश्चेति । उत्तरार्धमुत्तरान्वयि । असिभिरिति क्रियापक्षे बहुवचनम् । ऋष्टिभिरित्यप्येवम् । ऋष्टिरुभयतोधारोऽसिः ॥ ५९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तांश्चखादेति ६० ॥ ५९ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ५९ ॥

जघान रक्तबीजं तं चामुण्डापीतशोणितम । स पपात महीपृष्ठे शस्त्रसङ्घसमाहतः ॥ ६० ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ६० ॥

(२ चतुर्धरी) चामुण्डया पीतं शोणितं यस्य ॥ ६० ॥

(३ शान्तनवी) तं रक्तबीजं महासुरं जघान जिहिंस । कीदृशं चामुण्डया काल्या पीतं शोणितं रुधिरं यस्य तं चामुण्डापीतशोणितम् । ननु बाणबाहुल्यं युक्तमेव असिबाहुल्यं किमर्थम् । उच्यते । असिकृतप्रहारा उपचारादसय इत्युच्यन्ते । एवम् ऋष्ट्योपि ऋष्टिप्रहारबाहुल्यादुपचारिताः । असिभिरिष्टिभिः इत्यत्र सलोपे छान्दसत्वम् । यद्वा रोरीति रेफलोपे 'ढ्रलोपे पूर्वस्य दीर्घोणः' इति दीर्घाभावश्छान्दसः । ऋष्टिभिरिति पाठेपि सलोपसमाधानं छान्दसं ज्ञेयम् । यद्वा यष्टिभिरिति विवक्षायां छान्दसं संप्रसारणमूह्यम् । इष्टिभिर्यष्टिभिरित्यर्थः । तथा च असिभिरिष्टिभिरिति संधियुक्त एव । हे महीपाल राजन् देव्याः शस्त्रसंहतितः शस्त्रसमूहाद्धेतोः हतस्ताडितः । यद्वा आद्यादित्वात्तसिः । शस्त्रसंहत्या हतः । यद्वा शस्त्रसंहतिमेत्य हतः । कर्मणि ल्यब्लोपे पञ्चमी । चामुण्डया देव्या निःशेषपीतरुधिरत्वात् शस्त्राणि संहरति राशीकरोति शस्त्रसंयुद्धं तेन शस्त्रसंहेन युद्धेन समाहतः । शस्त्रसंप्रहारसमाहत इति यावत् । शस्त्रसंघसमाहतः इत्यपि पाठः । 'संघसार्थौ तु जन्तुभिः' इत्यभिधानात् पाण्या लब्धः समूहः संघः शस्त्रसंघः शस्त्रसमूहः तेन समाहतः शस्त्राणि जन्तव इव चेष्टन्ते जन्तुजचेष्टावशत्वेन चेष्टितत्वात् । यद्वा शस्त्रसंहतिमाहतः इति पाठः । पृषोदरादित्वात्तिशब्दलोपश्छन्दोनुरोधान्न कृतः कविना ॥ ६० ॥

(४ नागोजीभट्टी) जघानेति । शस्त्रसंघैः समूहैः समाहत इति तृतीयातत्पुरुषः ॥ ६० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) जघानेति ६१ ॥ ६० ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ६० ॥

नीरक्तश्च महीपाल रक्तबीजो महासुरः । ततस्ते हर्षमतुलमवापुस्त्रिदशा नृप ॥ ६१ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ६१ ॥

(२ चतुर्धरी) महीपालेति योग्यतया सुरथस्यामन्त्रणम् ॥ ६१ ॥

(३ शान्तनवी) नीरक्तश्च सन् स रक्तबीजो महासुरः मर्तुं महीपृष्ठे भूमेरुपरिभागे पपात प्रापतत् । शस्त्रसंहत इति पाठे 'सप्तम्यां जनेर्डः' । 'अन्येष्वपि दृश्यते' इत्यपिशब्दः सर्वोपाधिव्यभिचारार्थः । तेन धात्वन्तरादपि डो भवति । कारका-

न्तरेऽपि चेति वचनात्। सुमेधाः सुरथं राजानं संबोधयति। हे नृप हे सुरथ इतस्त्वं कथायां दत्तावधानो भव। ततो रक्तबीजवधानन्तरं ते प्राग्विषण्णास्त्रिदशाः देवाः संप्रति अतुलम् असदृशमपरिमितं हर्षं संतोषमानन्दमवापुः प्राप्तवन्तः ॥ ६१ ॥

(४ नागोजीभट्टी) नीरक्तश्चेति। कातर्यात् निःशेषरुधिरत्वान्नीरक्तश्च सन् मातृगणो ब्रह्माण्यादिसमूहो ननर्तेत्यर्थः ॥ ६१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) नीरक्तश्चेति। नीरक्तश्च महीपाल रक्तबीजो महासुरः ६२ ॥
ततस्तेहर्षमिति ६३ ॥ ६१ ॥

(६ दंशोद्धारः) ततस्ते इति। तेषां सुराणां जातः शक्तिभूतो मातृगणः। संबन्धसामान्ये षष्ठी। यद्वा असृङ्मदोद्धतो जातः सन् मातृगणो ननर्तेत्यन्वयः ॥ ६१ ॥

तेषां मातृगणस्तस्मिन्ननर्तासृङ्मदोद्धतः ॥ ६२ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे देवीमाहात्म्ये रक्तबीजवधो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ६२ ॥ इति श्रीगुप्तवत्यां मन्त्रविभागव्याख्यानेऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

(२ चतुर्धरी) तेषां त्रिदशानां संबन्धितया जातो मातृगणो ननर्तेत्यन्वयः। असृजो यो मदः तेनोद्धतस्तरल इत्यर्थः। अथवा तेषामसुराणामसृङ्मदोद्धतः सन्नित्यर्थः ॥ ६२ ॥ इति श्रीचतुर्धरीटीकायां देवीमाहात्म्ये रक्तबीजवधो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

(३ शान्तनवी) अथ च तेषां रक्तबीजादीनाम् असृङ्मदोद्धतो रुधिरपानमदोत्कटः। अत एव मत्तो मदघूर्णितो मातृगणः मातॄणां ब्रह्माण्यादिमातॄणां समूहः आनन्दतो ननर्त नृत्यति स्म। तेन युद्धावसाने वीरपानं सूचितम्। 'वीरपानं तु यत्पानं वृत्ते भाविनि वा रणे'। 'रुधिरेऽसृग्लोहितास्ररक्तक्षतजशोणितम्'। असृजा कृतो मदस्तेन उद्धतः ननर्त। नृती गात्रविक्षेपे। परोक्षे लिट्॥ ६२ ॥ इति श्रीमद्राजाधिराजश्रीमत्तोमरान्वयश्रीमदुद्धरणात्मजश्रीशन्तनुचक्रवर्तिविरचितायां शान्तनव्यां चण्डिकामाहात्म्यटीकायां रक्तबीजवधविध्युपलक्षितोऽष्टमोध्यायः ॥ ८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥६२॥ इति श्रीशिवभट्टसुतसतीगर्भसमुद्भवनागोजीभट्टकृतसप्तशतीव्याख्यायामष्टमोऽध्यायः ॥८॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ६४ ॥ ६२ ॥ इति श्रीभगीरथविरचिता कण्वगोविन्दकृतसप्तशतीमन्त्रहोमविभागकारिकाणामष्टमाध्यायस्य जगच्चन्द्रचन्द्रिकाख्यटीका संपूर्णा ॥ ८ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ६२ ॥ इति श्रीमद्दुल्लो० सप्तशतीव्याख्यानेऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

नवमोऽध्यायः ९

राजोवाच।

विचित्रमिदमाख्यातं भगवन्भवता मम। देव्याश्चरितमाहात्म्यं रक्तबीजवधाश्रितम् ॥ १ ॥

(१ गुप्तवती) अस्मिन्नवमेऽध्याये तृतीयश्लोकोत्तरमुत्पातान्बहूनुक्त्वा ताननादृत्यैव युद्धाय निर्गताविति कथा बहुभिः श्लोकैः क्वचित्पठ्यते ॥ १ ॥

(२ चतुर्धरी) राजा सुरथः विचित्रम् आश्चर्यम् आख्यातं चरितस्य चेष्टितस्य माहात्म्यमौदार्यम्। यद्वा चरितं कर्म। महात्म्यं प्रभावातिशयः ॥ १ ॥

(३ शान्तनवी) राजोवाच। 'सुमेधसमृषिं वाचं प्रस्तुतामूचिवान्नृपः। सुव्रतं सुरथो नाम प्रष्टुमप्यद्भुतान्तरम्'। हे भगवन् हे सुमेधोनामर्षे हे अमम ममतारहित भवता त्वया मम सुरथस्य शृण्वतः रक्तबीजवधाश्रितं रक्तबीजवधविषयं विचित्रमद्भुतम् इदं देव्याश्चरितं चण्डिकायाश्चरितस्य महात्म्यं महात्मता आख्यातम् कथितम्। रक्तबीजवधाश्रितं रक्तबीजवधेन आश्रितम्। यद्वा रक्तबीजवधेन एन विष्णुनाश्रितं रक्तबीजवधाश्रितं रक्तबीजवधेन दुष्करेण संतुष्टवता एन विष्णुना अहो इदमद्भुतमिति श्रितं विष्णुश्रितम्। रक्तबीजवधाश्रितमित्यर्थः। 'अकारो वासुदेवः स्यात्' यद्वा 'आकारस्तु पितामहः'। रक्तबीजवधेन दुष्करेण दुःसाध्येन संतुष्यता आ ब्रह्मणा चतुर्मुखेन श्रितं सेवितम्। संस्तुतमित्यर्थः। यद्वा रक्तबीजवधोश्रितमिति योश्रिते पाठे आ ब्रह्मा अः विष्णुः उकारस्तु महेश्वरः तेषां समाहारद्वन्द्वैकवद्भावौ द्वयोराद्ययोः संधौ सवर्णदीर्घः। ततः उना सहाद्गुणः। ओ इति प्रातिपदिकम्। 'ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य'। उना श्रितम् उश्रितं रक्तबीजवधेनातिदुष्करेणातिदुःसा

ध्येन लीलया देव्या कृतेन संतुष्यता उना ब्रह्मविष्णुमहेश्वरेण श्रितं सेवितम् आदृतम् । अहो नु खल्विदमित्याश्चर्यमित्यति- श्लाघितमिति रक्तबीजवधाश्रितमित्युना सहाद्गुणेन सिद्धम् ॥ १ ॥

(४ नागोजीभट्टी) राजोवाच । विचित्रमिति । राजा सुरथः । चरितं कर्म । माहात्म्यं प्रभावः । समाहारद्वन्द्वः । आश्रितं जनकम् ॥ १ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) अथ नवमाध्यायस्य सप्तशतीमन्त्रहोमविभाग उच्यते । एकोनचत्वारिंशद्भिः श्लोकोक्तैश्च समीरिताः । अध्याये नवमे मन्त्रा इति । एकेन ऊनैश्चत्वारिंशद्भिः श्लोकैः युक्ते नवमेऽध्याये तावन्तस्तत्संख्याका मन्त्राः समीरिता उक्ताः । अथ मनुद्वयं राजा ऋषिश्चेति । अथानन्तरं मनुद्वयं राजा ऋषिश्चेति द्वौ मन्त्रौ भवतः । राजोवाच ऋषि- रुवाच एकचत्वारिंशन्नवमाध्यायस्य मनुस्त्वयमिति । पुनः एकचत्वारिंशत् एकाधिकं विंशतिद्वयम् । एतैः श्लोकैः अयं मनु- र्मन्त्रः । तथाहि राजोवाच १ । विचित्रमिति २ ॥ १ ॥

(६ दंशोद्धारः) विचित्रमिति । चरितस्य माहात्म्यम् औदार्यम् । चरितं कर्म । माहात्म्यं प्रभावातिशयो वा ॥१॥

भूयश्चेच्छाम्यहं श्रोतुं रक्तबीजे निपातिते । चकार शुम्भो यत्कर्म निशुम्भश्चातिकोपनः ॥ २ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २ ॥

(२ चतुर्धरी) भूयः पुनः वारंवारम् ॥ २ ॥

(३ शान्तनवी) राजा आह हे सुमेधः हे ऋषे देव्या रक्तबीजे महादैत्ये निपातिते विनिहते सति अतिकोपनः शुम्भः निशुम्भश्च भूयः पुनः अत्यधिकं च यत्कर्म संग्रामलक्षणं कर्म चकार कृतवान् तदहं सुरथः भूयोऽधिकं यथा स्यात्तथा श्रोतुमिच्छामि । 'पुरुहूः पुरु भूयिष्ठं स्फारं भूयश्च भूरि च' । ऋषिरुवाच सुमेधा ऋषिः सुरथं वाचमूचे ॥ २ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ २ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) भूयश्चेति ३ ॥ २ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २ ॥

ऋषिरुवाच ।

चकार कोपमतुलं रक्तबीजे निपातिते । शुम्भासुरो निशुम्भश्च हतेष्वन्येषु चाहवे ॥ ३ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३ ॥

(२ चतुर्धरी) अन्येषु धूम्रलोचनादिषु । आहवे संग्रामे ॥ ३ ॥

(३ शान्तनवी) हे राजन् शृणु । आहवे संग्रामे देव्या रक्तबीजे महासुरे निपातिते निहते सति ततोऽन्येषु देव्या हतेषु सत्सु शुम्भासुरो निशुम्भश्चासुरः अतुलमनुपमम् असमम् अमर्यादं कोपं क्रोधं चकार विदधौ । 'खपिति हिकरोति कुरुते विदधाति विधत्त आदधात्यार्यैः' 'अभ्यामर्दसमाघातसंग्रामाभ्यागमाहवाः' आहूयन्तेऽत्र स्पर्धयेत्याहवः ॥ ३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ऋषिरुवाच । चकारेति । आहवे रणे ॥ ३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ऋषिरुवाच ४ । चकार कोपमिति ५ ॥ ३ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३ ॥

हन्यमानं महासैन्यं विलोक्यामर्षमुद्वहन् । अभ्यधावन्निशुम्भोऽथ मुख्ययासुरसेनया ॥ ४ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४ ॥

(२ चतुर्धरी) उद्वहन्धारयन् आलोक्य अभ्यधावन् अभिमुखं ययौ । अपिशब्दादितरेतरसमुच्चयः । मुख्यया फल्गुशून्यया ॥ ४ ॥

(३ शान्तनवी) देव्या हन्यमानं हतं महासैन्यं विलोक्याथ अमर्षं क्रोधम् उद्वमन्नुद्गिरन् क्रोधाविष्टः सन् उद्वहन् इति पाठे बिभ्राणः सन् निशुम्भमुख्यया निजया आत्मीयया असुरसेनया आसुरी सेना तया अभ्यधावत् देवीमभिद्रोढुमा- ढौकत् । सृ गतौ लङ् । सर्तेर्वेगितायां गतौ धावादेशो वक्तव्यः । यद्वा धावु गतिशुद्ध्योः । स्वरितेत् । हन्यमानं 'वर्तमान- सामीप्ये वर्तमानवद्वा' इति लटः कर्मणि शानच् । उद्वहन् इति पाठे यद्यप्युद्वहनं पाणिपीडनं तथापीह धात्वनेकार्थतया धारणमर्थः । अन्यथा 'सदृशीमुद्वहेत्कन्यामरुग्णामनुपक्षताम्' इतिवदुद्वहनं पाणिपीडनं स्यात् ॥ ४ ॥

(४नागोजीभट्टी) हन्यमानमिति । उद्वहन्धारयन् ॥ ४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) हन्यमानमिति ६ ॥ ४ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४ ॥

तस्याग्रतस्तथा पृष्ठे पार्श्वयोश्च महासुराः । संदष्टौष्ठपुटाः क्रुद्धा हन्तुं देवीमुपाययुः ॥ ५ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ ५ ॥

(**२ चतुर्धरी**) ॥ ५ ॥

(**३ शान्तनवी**) तस्य निशुम्भस्यासुरस्याग्रतः पुरस्तात् तथा तद्वत्पृष्ठे पश्चाद्भागे तथा पार्श्वयोर्वामदक्षिणयोर्भागयोर्वर्तमाना महासुराः संदष्टौष्ठपुटाः रोषदष्टाधरोष्ठाः क्रुद्धाः सन्तः देवीं चण्डिकां हन्तुं ताडयितुमुपाययुः उप समीपमाययुराजग्मुः । ओत्वोष्ठयोः समासे वर्णनाद्वा पररूपं वक्तव्यम् । उत्तरोष्ठापेक्षयात्र रोषप्रकरणादोष्ठोऽधरो विवक्षितः । अन्यथाभिधाने ओष्ठशब्दोऽधरपर्याय एवाधरशब्दोप्योष्ठपर्याय एव । यदभ्यधुः 'ओष्ठाधरौ तु रदनच्छदौ दशनवाससी' इति । यच्चाभ्यधुः । 'ओष्ठो दन्तच्छदोऽधरः' इति । यच्चाभ्यधुः । 'ओष्ठमात्रेऽधरः' इति । पुटशब्देन परस्परसंसक्तपिधानं सूच्यते । ओष्ठः पुट इव ओष्ठपुटः संदष्टः ओष्ठपुटो यैस्ते संदष्टौष्ठपुटाः दैत्याः । पुट संश्लेषणे । पुट्यते संश्लेष्यते पुटः । क्रुद्धा इति कर्तरि क्तः॥५॥

(**४ नागोजीभट्टी**) संदष्टौष्ठपुटाः दन्ताभ्यामन्तः संवृतौष्ठाः । तथासति पुटाकारता भवति ॥ ५ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) तस्याग्रत इति ७ ॥ ५ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ ५ ॥

आजगाम महावीर्यः शुम्भोऽपि स्वबलैर्वृतः । निहन्तुं चण्डिकां कोपात्कृत्वा युद्धं तु मातृभिः ६

(**१ गुप्तवती**) ॥ ६ ॥

(**२ चतुर्धरी**) ॥ ६ ॥

(**३ शान्तनवी**) स्वबलैर्वृतः स्वैरात्मीयैः सैन्यैर्वेष्टितः महावीर्यः अत्यधिकवीर्यः महाप्रभावः शूरः शुम्भोपि दैत्येश्वरः प्रथमतः मातृभिः सह ब्रह्माण्यादिभिर्मातृगणैः समं युद्धं प्रथमं कृत्वा अथ तु कोपात् क्रोधावेशाच्चण्डिकां देवीं निहन्तुम् आजगाम आययौ कोपवशात् । असौ शुम्भो न जानाति चण्डिका भगवती हन्तुं न शक्येति भावमावेदयितुं कोपादित्युक्तम् । वीर्यं बलं प्रभावश्च । बलं प्राणसामर्थ्यम् । 'स्थौल्यसामर्थ्यसैन्येषु बलं ना काकसीरिणोः' ॥ ६ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) ॥ ६ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) आजगामेति ८ ॥ ६ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ ६ ॥

ततो युद्धमतीवासीद्देव्या शुम्भनिशुम्भयोः । शरवर्षमतीवोग्रं मेघयोरिव वर्षतोः ॥ ७ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ ७ ॥

(**२ चतुर्धरी**) देव्येति सहार्थे तृतीया ॥ ७ ॥

(**३ शान्तनवी**) ततोऽनन्तरं तयोः अतीव अत्यर्थम् उग्रं रौद्रं शराणां वर्षं शरवृष्टिं वर्षतोः शरान्मुञ्चतो शुम्भनिशुम्भयोर्देव्या चण्डिकया सह अतीव अतितरां सुष्ठु युद्धं रणमासीत् । कयोरिव वर्षतोर्मेघयोरिव । यथा मेघौ द्वौ पृथग्भूतौ वर्षतो वृष्टिधाराः । तथा अतीवोग्रं शरवर्षं शरवृष्टिं वर्षतोस्तयोः शुम्भनिशुम्भयोः देव्या सह अतीव युद्धमभूदित्यर्थः । 'बलवत्सुष्ठु किमुत स्वत्यतीव च निर्भरे' । ततो युद्धं तयोर्युद्धम् इति पाठद्वयम् ॥ ७ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) तत इति । देव्या इति सहार्थे तृतीया ॥ ७ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ततो युद्धमिति ९ ॥ ७ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ ७ ॥

चिच्छेदास्तांश्छरांस्ताभ्यां चण्डिका स्वशरोत्करैः । ताडयामास चाङ्गेषु शस्त्रौघैरसुरेश्वरौ ॥ ८ ॥

(**१ गुप्तवती**) चिच्छेदेति । अस्तान्क्षिप्तान् ॥ ८ ॥

(**२ चतुर्धरी**) अस्तान्क्षिप्तान् ॥ ८ ॥

(**३ शान्तनवी**) ताभ्याम् शुम्भनिशुम्भाभ्याम् अस्तान्क्षिप्तान्प्रेरितान् । असु क्षेपणे कर्मणि क्तः । शरान्बाणान् चण्डिका देवी स्वशरोत्करैः स्वैः शराणामुत्करैः पुंजैः । सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः । 'स्यान्निकायः पुञ्जराशी तूत्करः कूटमस्त्रियाम्' । कॄ विक्षेपणे उत्कीर्यन्ते उत्कराः । कर्मणि ऋदोरप् । स्तोमैश्चिच्छेद खण्डयामास । अथ च सा तावसुरेश्वरौ शुम्भनिशुम्भावपि कर्मभूतौ अङ्गेषु तदीयेषु प्रत्यङ्गं प्रतिलोमकूपं शस्त्रौघैः बाणाद्यायुधव्यूहैस्ताडयामास जघान च ॥ ८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) चिच्छेदेति । ताभ्यामस्तान्क्षिप्तानित्यन्वयः ॥ ८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) चिच्छेदास्तानिति १० ॥ ८ ॥

(६ दंशोद्धारः) चिच्छेदेति । अस्तान्क्षिप्तान् । असु क्षेपणे ॥ ८ ॥

निशुम्भो निशितं खड्गं चर्म चादाय सुप्रभम् । अताडयन्मूर्ध्नि सिंहं देव्या वाहनमुत्तमम् ॥ ९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ९ ॥

(२ चतुर्धरी) निशितं शाणतेजितम् । चर्म फलकम् ॥ ९ ॥

(३ शान्तनवी) निशुम्भः निशितं तीक्ष्णं खड्गं मण्डलाग्रं सुप्रभं सुप्रभामण्डलभास्वरं चर्म च फलकम् आदाय गृहीत्वा देव्याश्चण्डिकायाः उत्तमं श्रेष्ठं मुख्यं वाहनं सिंहं वाहनीभूतं केसरिणं मूर्ध्नि मस्तके अताडयत् हन्ति स्म । तड आघाते चुरादिः ण्यन्ताल्लुङ् । निशितं क्ष्णुतं शातं तेजितमिति यावत् । फलकोऽस्त्री फलं चर्म परप्रहारनिवारणसाधनं चर्ममयत्वाच्चर्म । सुप्रभमिति खड्गस्य विशेषणं चर्मणश्च । 'संभवे व्यभिचारे च स्याद्विशेषणमर्थवत्' ॥ ९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ ९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) निशुम्भ इति ११ ॥ ९ ॥

(६ दंशोद्धारः) निशुम्भ इति । निशितं शाणोल्लीढम् ॥ ९ ॥

ताडिते वाहने देवी क्षुरप्रेणासिमुत्तमम् । निशुम्भस्याशु चिच्छेद चर्म चाप्यष्टचन्द्रकम् ॥ १० ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १० ॥

(२ चतुर्धरी) क्षुरप्रेण क्षुरवद्विशेषधारेण । खुरप्रेणेति वा पाठः । दशनेन प्रक्षुरः प्रखण्डितः क्वचित् दुर्गतार्थो हिमवद्दीधितिर्यथेति । हरेर्विनाशदर्शनात् । अष्टौ चन्द्रकाश्चन्द्राकाररचनाविशेषा यत्र ॥ १० ॥

(३ शान्तनवी) निशुम्भेन वाहने सिंहे ताडिते सति देवी चण्डिका क्षुरप्रेण क्षुरं प्रत्याऽकारेण पूरयति मुखेन अनुकरोति क्षुरप्रो बाणविशेषः तेन क्षुराकृतिमुखेन बाणेन निशुम्भस्य उत्तमं श्रेष्ठम् असिं खड्गं चिच्छेद आशु अविलम्बेन अष्टचन्द्रकं चर्मफलकं च तेनैव क्षुरप्रेण चिच्छेदैव । प्रयत्नेन असिं चर्म च विदारयामासेत्यर्थः । अष्टौ चन्द्रा यस्मिंस्तत् अष्टचन्द्रकं लिखिताष्टचन्द्रकमित्यर्थः । यद्वा अष्टः व्याप्तः चन्द्रः कर्पूरो यस्मिन् विलिप्तोऽस्ति तदष्टचन्द्रकम् । अशू व्याप्तौ कर्तरि क्तः । यद्वा अष्टौ चन्द्रांश्चित्रितान्कायति अष्टचन्द्रकम् अष्टानां चन्द्राणां समाहारोऽष्टचन्द्रं तत्कायत्यात्मलक्षणत्वेन लिखितं कथयत्यष्टचन्द्रकम् । कर्पूरश्चन्द्रसंज्ञकः ॥ १० ॥

(४ नागोजीभट्टी) ताडित इति । क्षुरविशेषः चर्म फलकम् अष्टसंख्याकरत्नादिघटितं चन्द्राकारसहितम् ॥ १० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ताडिते वाहनेति १२ ॥ १० ॥

(६ दंशोद्धारः) ताडिते इति । क्षुरप्रेण विशिखेन । खुरप्रेणेति पाठेऽप्ययमेवार्थः । अष्टौ चन्द्राः चन्द्राकाररचनाविशेषा यत्र ॥ १० ॥

छिन्ने चर्मणि खड्गे च शक्तिं चिक्षेप सोऽसुरः । तामप्यस्य द्विधा चक्रे चक्रेणाभिमुखागताम् ॥ ११ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ११ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ११ ॥

(३ शान्तनवी) देव्या चर्मणि छिन्ने द्विधा कृते खड्गे च छिन्ने द्विधा कृते सति सः निशुम्भोऽसुरो देवीं प्रति शक्तिमायुधविशेषं चिक्षेप प्रेरयामास । प्रयुयुजे । देवी अभिमुखागतां तामप्यस्य निशुम्भस्य महासुरस्य शक्तिं चक्रेण द्विधा चक्रे चिच्छेद अभिमुखागतां ताम् । कर्तरि क्तः । अभिशब्दोऽभ्यधिकं सूचयति । खड्गं च चर्म च चिच्छेद । न केवलं तद्द्वयमेव देवी चिच्छेद । अपि तु तदीयां तां शक्तिमपि चिच्छेद ॥ ११ ॥

(४ नागोजीभट्टी) छिन्ने इति । शक्तिक्षेपो देवीं प्रति । अभिमुखागतां तां देवीं चिच्छेदेत्यर्थः ॥ ११ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) छिन्ने चर्मणीति १३ ॥ ११ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ११ ॥

कोपाध्मातो निशुम्भोऽथ शूलं जग्राह दानवः । आयान्तं मुष्टिपातेन देवी तच्चाप्यचूर्णयत् ॥ १२ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १२ ॥

(२ चतुर्धरी) कोपाध्मातः कोपेनाध्मातः प्रज्वलितः । मुष्टिपातेन मुष्टिप्रहारेण ॥ १२ ॥

(३ शान्तनवी) अथानन्तरं कोपेन आध्मातः पूरितः शरीरकोषः कोपाविष्टः । यद्वा कोपाभियुक्तः निशुम्भो दानव दनोः दानवमातुरपत्यं पुमान् दानवः असुरः देवीमुद्दिश्य शूलम् आयुधम् 'अस्त्री शूलं रुगायुधम्' जग्राह प्रयुयुजे इत्यर्थः । अथ देवी अभिमुखमायान्तं तच्चापि शूलं मुष्टिपातेन मुष्टेः प्रहारेण अचूर्णयत् । 'सत्यापपाश' सूत्रेण अवध्वंसने चूर्णप्रातिपदिक णिच् । अवध्वंसितवतीत्यर्थः । अथवा चूर्ण प्रेरणप्रेषणयोः चुरादिः । अचूर्णयत् प्रेरयति स्म संपिनष्टि स्मेति वार्थः । आयान्तमिति पुल्लिङ्गप्रयोगान्तं चापीत्ययमपि तच्छब्दः पुल्लिङ्ग एव द्वितीयैकवचनान्तः । ध्माशब्दाग्निसंयोगयोः । कोपेन आध्मातः दीपितः । कर्मणि क्तः 'स्त्रीपुंसयोः स्मृतो मुष्टिः' ॥ १२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) कोपेति । जग्राह । ग्रहणपूर्वके प्रक्षेपेऽत्र ग्रहिः । आयान्तं तच्छूलम् ॥ १२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) कोपाध्मात इति १४ ॥ १२ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १२ ॥

आविध्याथ गदां सोऽपि चिक्षेप चण्डिकां प्रति । सापि देव्या त्रिशूलेन भिन्ना भस्मत्वमागता॥१३॥

(१ गुप्तवती) आविध्य शूलक्षेपोत्तरम् आदायेति वा तदर्थः ॥ १३ ॥

(२ चतुर्धरी) आविध्य भ्रामयित्वा ॥ १३ ॥

(३ शान्तनवी) अथ सोऽपि निशुम्भोऽपि गदामादाय गृहीत्वा चण्डिकां प्रति चिक्षेप प्रेरयामास । सापि गदा निशुम्भेन प्रेरिता गदा देव्या कर्तृभूतया चण्डिकया त्रिशूलेन अग्निबीजगर्भेण करणेन भिन्ना विदारिता सती भस्मत्वमागता भस्मतां गता भस्मीबभूवेत्यर्थः । क्वचित्तु आविव्याध गदां सोऽपि इति पाठः । सोपि निशुम्भोपि चण्डिकां प्रति गदां चिक्षेप । आविव्याध च अताडयच्च इति तदा व्याख्यातव्यं स्यात् । ततश्च यदि गदया देवीं विव्याध निशुम्भस्तर्हि देवीप्रयुक्तत्रिशूलेन भस्मीकरणवर्णनं निशुम्भप्रयुक्तगदायाः विफलं स्यात् । देव्या उत्कर्षाभावात् । देवीविषयं व्यधनं गदया कृतमेवेति त्रिशूलेन गदया भस्मतास्तु माभूत् किं तया कृतं स्यात् । पाटच्चरलुटितवेश्मनि यामिकजागरणसंतत्यापि वा किं कृतं स्यादिति । क्वचित्तु आविध्याथ गदां सोपि इति पाठः । आविध्येति गदां भ्रामयित्वेत्यर्थः । इत्थम् आविव्याध गदां सोपि इति पाठे गदामाविव्याध । भ्रामयामासेत्यर्थः । अथ न किंचिद्दुष्यति वैदुष्यशिष्यमाणार्थसिद्धैरिति मतमायुष्मतः । मैवं मंस्थाः । शब्दशक्तिस्वाभाव्यादाविद्धो मणिरित्यादौ विध्यतिराङ्पूर्वोपि ताडनार्थ एव प्रसिद्धो न तु परिभ्रमणवृत्तिरित्यलं विस्तरेण प्रकृतमनुसरामः ॥ १३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) आविध्य भ्रामयित्वा देव्या कर्त्र्या त्रिशूलेन करणेन सापि गदा भिन्ना भस्मत्वमागता आपातिता च । अन्तर्भावितण्यर्थात् क्तः ॥ १३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) आविध्याथेति १५ ॥ १३ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १३ ॥

ततः परशुहस्तं तमायान्तं दैत्यपुंगवम् । आहत्य देवी बाणौघैरपातयत भूतले ॥ १४ ॥

(१ गुप्तवती) अपातयत मूर्च्छां प्राप्येति यावत् ॥ १४ ॥

(२ चतुर्धरी) दैत्यपुङ्गवं दैत्यमुख्यम् ॥ १४ ॥

(३ शान्तनवी) ततो गदायां भस्मितायां तदनन्तरं परशुहस्तं परशुपाणिम् अभिमुखमायान्तं तं दैत्यपुङ्गवं दानवश्रेष्ठं निशुम्भं देवी चण्डिका बाणौघैः शरव्यूहैराहत्य आहतं विधाय ताडयित्वा भूतले अपातयत्प्रभ्रंशयामास 'स्युरुत्तरपदे व्याघ्रपुङ्गवर्षभकुञ्जराः । सिंहशार्दूलनागाद्याः पुंसि श्रेष्ठार्थगोचराः' । दैत्योयं पुङ्गव इव शूरो बलवान्वा दैत्यपुङ्गवः तम् । 'उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोगे' समस्यते । निशुम्भो भूमौ पतितो मूर्छां प्रापितो न तावन्मारितस्तदानीम् । अग्रे 'ततो निशुम्भः संप्राप्य चेतनामात्तकार्मुकः' इति तदुज्जीवनश्रवणात् ॥ १४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) पुङ्गवं श्रेष्ठम् । अत्र निशुम्भस्य मूर्च्छासंपादनेन पातनम् ॥ १४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततः परशुहस्तमिति १६ ॥ १४ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १४ ॥

तस्मिन्निपतिते भूमौ निशुम्भे भीमविक्रमे । भ्रातर्यतीव संक्रुद्धः प्रययौ योद्धुमम्बिकाम् ॥ १५ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १५ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ १५ ॥

(३ शान्तनवी) तस्मिन्भीमविक्रमे घोरपराक्रमे भयंकरवीरकर्मणि निशुम्भे भ्रातरि भूमौ निपतिते प्रधनमूर्धनि

मूर्च्छिते सति भ्राता शुम्भः अतीव क्रुद्धः अतितरां क्रोधाविष्टः अत एव अम्बिकां देवीं चण्डिकां हन्तुं प्रययौ प्रजगाम । अम्बिकेयं परदेवता हन्तुं न शक्येत्यवधारयत् । 'विक्रमस्त्वतिशक्तिता' 'विक्रमो वीरकर्मणि' 'विक्रमः पादविक्षेपे भ्रातारं' इति संबन्धिशब्दत्वात् । भ्रातात्र शुम्भ एव प्रयाणस्य कर्ताऽवसीयते ॥ १५ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) तस्मिन्निति । प्रययौ शुम्भ इति शेषः ॥ १५ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) तस्मिन्निपतिते इति १७ ॥ १५ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) आविध्य भ्रामयित्वा ॥ १५ ॥

स रथस्थस्तथात्युच्चैर्गृहीतपरमायुधैः । भुजैरष्टाभिरतुलैर्व्याप्याशेषं बभौ नभः ॥ १६ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ १६ ॥

(२ **चतुर्धरी**) स शुम्भो नभो व्याप्य आकाशं व्याप्य बभावित्यन्वयः ॥ १६ ॥

(३ **शान्तनवी**) तथा तेन प्रकारेण तदा तस्मिन्काले अत्युच्चैः रथस्थः रथारूढः सः शुम्भो महासुरः अत्युच्चैर्गृहीतपरमायुधैः अतुलैः अनुपमैः अष्टाभिर्भुजैर्बाहुभिरशेषं कृत्स्नं नभः नभोमण्डलं व्याप्य आच्छाद्य आकाशमण्डलमाक्रम्य बभौ शुशुभे । भा दीप्तौ । 'आत औ णलः' ॥ १६ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) स इति तथा सामुद्रिकाप्रकारेणात्युच्चैर्भुजैर्नभो व्याप्य बभावित्यर्थः ॥ १६ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) स रथस्थ इति १८ ॥ १६ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ १६ ॥

तमायान्तं समालोक्य देवी शङ्खमवादयत् । ज्याशब्दं चापि धनुषश्चकारातीव दुःसहम् ॥ १७ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ १७ ॥

(२ **चतुर्धरी**) ॥ १७ ॥

(३ **शान्तनवी**) देवी चण्डिका तं शुम्भं महासुरं संमुखमायान्तमागच्छन्तं विलोक्य शङ्खमवादयद्ध्मौ पूरयामास । किंच अतीवातितरां दुःसहं सोढुमशक्यं धनुषः ज्यायाः धनुरारोपितमौर्व्याः शब्दं टंकारस्वनं च चकार । शङ्खस्वनश्चापस्वनश्च युद्धोत्साहं जनयति । 'मौर्वी ज्या सिञ्जिनी गुणः' आरोपितेष्वासनार्थं धनुर्गृहाण । धनुःशब्दोऽर्धर्चादित्वात्पुंनपुंसकलिङ्गः । 'धनुर्वंशविशुद्धोऽपि निर्गुणः किं करिष्यति । दुःखेन सोढुमशक्यो दुःसहः तम् । 'स्वत्यतीव च निर्भरं' ॥ १७ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) आयान्तमागच्छन्तम् ॥ १७ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) तमायान्तमिति ॥ १९ ॥ १७ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ १७ ॥

पूरयामास ककुभो निजघण्टास्वनेन च । समस्तदैत्यसैन्यानां तेजोवधविधायिना ॥ १८ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ १८ ॥

(२ **चतुर्धरी**) ककुभो दिशः तेजोवधविधायिना तेजोवधकरणशीलेन ॥ १८ ॥

(३ **शान्तनवी**) समस्तदैत्यसैन्यानां सकलासुरसेनानां तेजोवधविधायिना तेजसां वधः विनाशः तं विदधाति करोति तेजोवधविधायी तेन । यद्वा तेजांसि च वधाश्च तेषां विधानं विधायः तेजोवधविधायः । भावे घञ् । सोऽस्त्यस्मिन्वा स तथोक्तः । तेन निजघण्टास्वनेन आत्मीयघण्टानादेन च ककुभो दशदिशः पूरयामास संवर्धयामास । पूरी आप्यायने । दिवादिः । आप्यायनं वृद्धिः । 'हेतुमति च' इति णिच् । 'कास्प्रत्ययादाममन्त्रे लिटि' । स्वनेन चेति चकारेण शङ्खज्यानिजघण्टास्वनैर्दिशः पूरयामासेत्येतदुक्तं स्वनत्रयं समुच्चीयते । 'तेजः प्रभावे दीप्तौ च बले छत्रेपि संस्मृतम् । अधिक्षेपावमानादेः प्रयुक्तस्य परेण यत् । प्राणात्ययेप्यसहनं तत्तेजः समुदाहृतम्' ॥ १८ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) स्वनेन चेति । चेन शङ्खज्याशब्दयोः समुच्चयः । वधो नाशः । विधायिनेति स्वनविशेषणम् ॥ १८ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) पूरयामासेति २० ॥ १८ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) पूरयामासेति । ककुभो दिशः ॥ १८ ॥

ततः सिंहो महानादैस्त्याजितेभमहामदैः । पूरयामास गगनं गां तथोपदिशो दश ॥ १९ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ १९ ॥

(२ **चतुर्धरी**) त्याजित इभानां महामदो यैः। गगनमाकाशं गां स्वर्गं भुवं वा उपदिशः संग्रामवर्तिदिक्प्रदेशा उपदिक्सहिता दिशः। शाकपार्थिवादित्वान्मध्यमपदलोपीसमास इत्यन्ये ॥ १९ ॥

(३ **शान्तनवी**) ततः शङ्खादिनिःस्वनादनन्तरं सिंहो देव्याः केसरी युयुत्सुः सन् त्याजितेभमहामदैः त्याजिता, वर्जिताः इभानां गजानां महान्तो मदा यैस्ते तैः दूरीकृतमहामत्तेभमहामदप्रवाहैः सिंहगर्जनश्रवणे द्वसत्वाद्गजाः खलु निर्मदाः स्युः महानादैः महद्भिः कण्ठीरवस्यास्य पञ्चास्यस्य नादैः कण्ठगर्जनैः सिंहनादैः गगनमाकाशदेशं पूरयामास। तथैव तद्वदेव तैर्महानादैर्गां पृथिवीं पूरयामास। तथैव तद्वदेव महानादैः दिशोऽपि च दिशः ककुभः पूरयामास वर्धयामास। क्वचित् गां तथोपदिशो दशेति पाठः। उपशब्दः आधिक्ये पूर्वं कृतशङ्खज्याघण्टानां नादापेक्षया सिंहनादोऽधिकः। यतोऽसौ गगनं च गां क्ष्मां च दशापि च दिशः पूरयामास। अथ च सिंहनादेन महत्तरेण शङ्खज्याघण्टानां नादास्तिरोहिता इत्युपशब्देन सूच्यते ॥ १९ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) उपदिशः सामान्यदिगाक्षेपोपदिक्त्वं पूर्वादीनां दशानां तदाह दशेति ॥ १९ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ततः सिंह इति २१ ॥ १९ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) तत इति। त्याजितः इभानां महामदो यैः गगनमाकाशं गां भुवम् उप संग्रामसमीपे दशदिश इत्यर्थः। तथैव दिशो दश इति पाठः सुगमः ॥ १९ ॥

ततः काली समुत्पत्य गगनं क्ष्मामताडयत्। कराभ्यां तन्निनादेन प्राक्स्वनास्ते तिरोहिताः २०

(१ **गुप्तवती**) ततः कालीति। गगनं समुत्पत्य क्ष्मामताडयदित्यन्वयः। प्राक्स्वनाः शङ्खज्याघण्टासिंहशब्दाः॥२०

(२ **चतुर्धरी**) गगनं समुत्पत्य उत्प्लुत्य क्ष्मां भूमिं कराभ्यामताडयदित्यन्वयः। तस्या निनादेन प्राक्शब्दास्तिरोहिताः पिहिताः ॥ २० ॥

(३ **शान्तनवी**) ततः सिंहनादादनन्तरं काली चामुण्डा गगनमाकाशं समुत्पत्य सम्यगुत्पत्य उत्प्लुत्य गगनं क्ष्मां पृथिवीं कराभ्यां पाणिभ्याम् अताडयत् आहतवती। यद्वा काली चामुण्डा 'समुत्पत्योत्प्लुत्योड्डीय गगनं क्ष्मां च द्यावापृथिव्यौ द्वे अपि कराभ्यां हस्ताभ्यामताडयत्ताडयति स्म ततस्तन्निनादेन द्यावापृथिव्याघातजनितध्वनिना ते प्राक्स्वनाः प्रागुक्ताः शङ्खज्याघण्टासिंहस्वनाः तिरोहिताः आच्छादिता आसन्। अल्पो ध्वनिरधिकध्वनिना हि तिरोधीयते। न्यक्क्रियते अभिभूयते। देवताशक्तिरीदृश्यद्भुतकरी। तयोर्द्यावापृथिव्योरपि काली कराभ्यामताडयत्। आहतवत्यासीत्। तिरोन्तर्द्धौ कर्मणि क्तः ॥ २० ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) समुत्पत्य उत्प्लुत्य पुनरवतीर्य पृथ्वीम् ॥ २० ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ततः कालीति २२ ॥ २० ॥

(६ **दंशोद्धारः**) तत इति। काली चामुण्डा गगनमुत्पत्य कराभ्यां क्ष्मां भूमिं समताडयदित्यन्वयः ॥ २० ॥

अट्टाट्टहासमशिवं शिवदूती चकार ह। तैः शब्दैरसुरास्त्रेसुः शुम्भः कोपं परं ययौ ॥ २१ ॥

(१ **गुप्तवती**) त्रेसुर्भयं प्रापुः ॥ २१ ॥

(२ **चतुर्धरी**) अट्टाट्टहासमित्यत्र शकन्ध्वादित्वादकारलोपः। इत्युच्चैर्हासम् अशिवम् अतिभीषणम्। त्रेसुः उद्वेजिरे २१

(३ **शान्तनवी**) चण्डिकाशरीरविनिष्क्रान्ता शक्तिर्देवता शिवदूती दैत्यानामशिवं कर्णकटु यथा स्यात्तथा अट्टाट्टहासजनितैः शब्दैर्ध्वनिभिरसुरास्त्रेसुः। त्रसु उद्वेगे। त्रासमुद्वेगमापुः। एत्वाभ्यासलोपौ। शुम्भस्तु परमधिकं कोपं ययौ प्राप। अट्ट अतिक्रमणहिंसनयोः। अट्टनमट्टः। अतिक्रमम् उल्लङ्घनं शत्रूनुल्लङ्घ्योल्लङ्घ्य हसनमट्टहासः। यद्वा अट्टेन नादेन अतिक्रमेण हासः अट्टाट्टहासः। 'नित्यवीप्सयोः' इति वीप्सायां द्विर्वचनम् अतिशयेन व्याप्तोऽट्टः अतिशयेनातिक्रमः तेन कृतो हासः। 'कर्मधारयवदुत्तरेषु' इति सुपो लोपः अट्टहासमिति पाठे अट्टहासो महाहासः। शकन्ध्वादित्वात्पररूपं तम्। यद्वा अट्टन्ते हिंसन्ति अट्टाः हिंसकाः दैत्याः तेषु हासः अट्टेन अतिक्रमेण हासः अट्टाट्टहासः तम्। यद्वा अट्टेष्वट्टेषु हिंसकेषु हासः अट्टाट्टहासः तम्। यद्वा अट्टेषु अतिक्रामत्सु उल्लङ्घितमर्यादेषु दैत्येषु हासः अट्टाट्टहासः तम्। इह कश्चित्त्वाह। शकटध्वनिरिति तन्न। प्रमाणाभावात्। स एवाह अट्टोऽतिशय इति तच्च न। वीप्सातोऽन्यत्राट्टशब्दस्य केवलस्यातिशयार्थतायां प्रयोगाभावात्। तथोक्तं तेनैव। अट्टः शकटातिशयार्थेष्विति तच्च पापात्पापीयः। प्रामाण्यानुपन्यासात् ॥ २१ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) अट्टाट्टहासम्। शकन्ध्वादित्वात्पररूपम्। अशिवं रिपूणां भयदम् ॥ २१ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) अट्टाट्टहासमिति २३ ॥ २१ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) अट्टाट्टहासमिति पाठे शकन्ध्वादित्वात्पररूपम् । त्र्यमुरुद्विबिन्दुः ॥ २१ ॥

दुरात्मंस्तिष्ठतिष्ठेति व्याजहाराम्बिका यदा । तदा जयेत्यभिहितं देवैराकाशसंस्थितैः ॥ २२ ॥

(१ **शुम्भवती**) ॥ २२ ॥

(२ **चतुर्धरी**) ॥ २२ ॥

(३ **शान्तनवी**) रे शुम्भ रे दुरात्मन् त्वं खलु दूतं प्रत्यक्षिपः तिष्ठतिष्ठ मा प्रयासीस्तत्फलमत्र पश्य । किमतो निष्ठुरालापेन प्रथमोचिता क्रिया केवलमुत्तरमत्रेति यदा अम्बिका देवी व्याजहार तदा तस्मिन्काले आकाशसंस्थितैर्देवैराकाशस्थैर्जयेत्यभिहितं जय शत्रूनभिभवेत्युक्तम् । अथ च आजिं युद्धं कुरु आजय जय शत्रूनभिभवेत्यभिहितमित्यप्यर्थेलशो ग्रन्थ्यः । दुरात्मन्नित्यनेन दूतवचनेन जनितदीर्घद्वेषोक्तिरम्बिकायाः सूचिता । अथ युद्धं प्रतियोद्धरि दुरुक्तिः नात्राधनोचिति नावहेत । अत एव देवैराजयजयेत्यभिहितम् । जि जये जि अभिभवे । जि जये चेल्लाकोत्कर्षेण वर्तस्व । 'संस्थाधारे स्थितौ मृतौ' तिष्ठतिष्ठेति कोपेनोक्तौ वा द्विरुक्तिः । जयति स्वपक्षस्थापनं परपक्षप्रतिक्षेपणं च जयतेरर्थः ॥ २२ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) आकाशे संस्थितैः देवैः दानवसंग्रामदर्शनाय तत्र स्थितैः ॥ २२ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) दुरात्मंस्तिष्ठेति २४ ॥ २२ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ २२ ॥

शुम्भेनागत्य या शक्तिर्मुक्ता ज्वालातिभीषणा । आयान्ती वह्निकूटाभा सा निरस्ता महोल्कया २३

(१ **शुम्भवती**) महोल्कया तत्तुल्यया तन्नामिकया वा शक्त्या ॥ २३ ॥

(२ **चतुर्धरी**) ॥ २३ ॥

(३ **शान्तनवी**) शुम्भेनागत्य शक्त्या ज्वालातिभीषणा ज्वालया तेजसा अतिभीषणा ज्वालैश्च अतिभीषणा वा अतितरां त्रासकारिणी या शक्तिरायुधविशेषः मुक्ता प्रेरिता सा वह्निकूटाभा आयान्ती सन्ती चण्डिकया कर्तृभूतया महोल्कया साध-नीभूतया कारणभूतया शक्त्या निरस्ता निवारिताभूत् । वह्निकूटाभा अग्निपुञ्जकान्तिः महोल्कया बृहत्तराङ्गारकाष्ठज्वालया इत्यपि कश्चिद्व्याख्यत् । ज्वल दीप्तौ । 'ज्वलितिकसन्तेभ्यो णः' कर्तरि । ज्वलति ज्वालः ज्वाला वा । 'कर्ष्टद्वयोर्ज्वालकी; लावर्चिर्हेतिः शिखा स्त्रियाम्' । मायानिश्चलयन्त्रेषु कैतवानृतराशिषु । अयोघने शैलशृङ्गे सीराङ्गे कूटमस्त्रियाम्'। महती उल्का-ज्वाला यस्याः सा महोल्का नाम शक्तिश्चण्डिकाया आयुधम् । 'निरस्तः प्रहितो मुक्तः प्रेरितः क्षिप्त उज्झितः । त्रिषूष्ठो द-स्थितो दूरीकृतो बाणादिमोक्षणे' ॥ २३ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) महोल्कयेति । महाज्वालावत्या शक्त्येत्यर्थकम् । यद्वा तन्नामकशक्त्येत्यर्थकम् ॥ २३ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) शुम्भेनागत्येति २५ ॥ २३ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ २३ ॥

सिंहनादेन शुम्भस्य व्याप्तं लोकत्रयान्तरम् । निर्घातनिःस्वनो घोरो जितवानवनीपते ॥ २४ ॥

(१ **शुम्भवती**) निर्घातेति । देवीशक्त्या शुम्भशक्तेर्यः प्रतिघातस्तज्जन्यो निःस्वन एव शुम्भकृतसिंहनादापेक्षयाधिकं लोकान्व्याप्त इत्यर्थः ॥ २४ ॥

(२ **चतुर्धरी**) लोकत्रयस्य भूर्भुवःस्वर्लक्षणस्यान्तरं मध्यम् । भुवर्लोक इति यावत् । निर्घातनिःस्वनः उत्पातध्वनिः जितवानभ्यसूयत । अर्थात् शुम्भस्य सिंहनादमिति शेषः । यो ध्वनिः शब्दः (सिंहनाद इति वेदितव्यः) तेन तादृगप्यस्य सिंहनादेन निर्घातध्वनिनाभिभूतं संकुलम् अथवा शुम्भस्य तेन सिंहनादेन निर्घातनिःस्वन उत्पातनिस्वनः उत्पातध्वनिर्जितवान् जितः अभिभूतः कृद्व्यभिचारात्कर्मणि क्तवतुः ॥ २४ ॥

(३ **शान्तनवी**) हे अवनीपते हे सुरथ यद्यपि खलु शुम्भस्य सिंहनादेन कण्ठगर्जनेन लोकत्रयान्तरं जगतामन्त-रालं भुवनत्रयमध्यं व्याप्तमाकीर्णमभूत् अथापि तत्तत्सैनिकानां यः घोरो भयंकरः निर्घातनिःस्वनः समजनिष्ट स जित-वान् शुम्भकृतसिंहनादमतिमहत्तरमपि तत्सैनिकनिर्घातस्य निःस्वनः निर्घातनिःस्वनः शब्दः यः खलु देवीं प्रति शुम्भसैनिकैः समररसावेशतः कण्ठतः कथितस्तां भिर्जहि निर्जहि मारयमारयेति शब्दः समभूत्स निर्घातनिःस्वनोऽत्र विवक्षितः । अतश्च स एव शुम्भसिंहनादाधिक एव । घ्नन्ति शत्रूनेभिरिति निर्घाताः खड्गाद्यायुधसमूहाः तेषां निःस्वनः निर्घातनिःस्वनः खड्गा-द्यायुधसमूहानां संग्रामसज्जानां परस्पराहतिजनितो ध्वनिः शुम्भसिंहनादं लोकत्रयान्तरालं व्याप्तवन्तमपि ततोऽधिकतरत्वात्तं जितवानभिभूय तिरोहितं चकारेत्यर्थः । अथवा आकस्मिक एव गगनादत्यायतज्योतिःपातो यः स निर्घातः स निर्घातघोषः

तस्य यः स्यान्निःस्वनो घोरः भयंकरः निर्घातनिःस्वन इव शुम्भस्य पातइवोत्पातः तस्य सिंहनादमधिकमप्यधिकत्वात्तं जितवानभ्यभूत्। तिरोहितं चकारेत्यर्थः। अथवा तस्य येन सिंहनादेन लोकत्रयान्तरं कवलितं समभवत्स खलु सिंहनादः घोरः भयंकरः निर्घातनिःस्वनो यदस्य शुम्भस्य पातयितोत्पातः। अतएव तमसुरं जितवाञ्जिगाय अभिभूतवान्पराजयं प्रापितवान्। यद्वा स एव सिंहनादः सकलदानवानां नाशोत्पातो निर्घातनिःस्वनः। संपाद्यमानः सन् अजितवान् न जनितवान् प्रकाशप्रकर्षमप्राप्य ननाशेत्यर्थः। महाध्वनिर्वायुपृथिवीव्यापी निर्घनगगनतः पतति य उत्पातोऽनर्थकरः स निर्घातः। पृषोदरादित्वात्साधुः। अथवा यस्य शुम्भस्य प्रथमतः प्रथमोचितेन सिंहनादेन लोकत्रयान्तरं व्याप्तं कवलितं स शुम्भः पश्चान्निर्घातनिःस्वनः समभूत् निर्घातस्येव निर्घनगगनतः प्रभ्रष्टस्य ज्योतिर्मण्डलपातस्य दानवनाशकारिण उत्पातरूपस्येव निःस्वनो यस्य सः निर्घातनिःस्वनः। अघेन व्याप्तं पापेन कवलितम् उरः प्रधानमङ्गं तेन उपलक्षितः सन् अजितवान् न अभिभूतवान्। देवीमिति शेषः। यद्वा येन सिंहस्य देवीवाहनस्य नादेन देवीकण्ठीरवकण्ठनादेन लोकत्रयान्तरं व्याप्तं कवलितं स एव जितवान्सन् लोकेषूत्कृष्टः सन् शुम्भस्य घोरः भयंकरः निर्घातनिःस्वनो बभूव। निर्घनगगनतः पतन्महाज्योतिर्ध्वनिनिर्घातःनिःस्वनो महोत्पातः पापात्मनामनभ्युदयकारीत्याहुः॥ २४॥

(४ नागोजीभट्टी) सिंहेति। उत्तरार्धस्य तथापीत्यादि। निर्घातनिःस्वनः उत्पातध्वनिः। जितवानित्यस्य शुम्भनादमिति शेषः॥ २४॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सिंहनादेनेति २६॥ २४॥

(६ दंशोद्धारः) सिंहनादेति। लोकत्रयान्तरं भुवोलोकः निर्घातनिःस्वनः उत्पातशब्दश्च जितवान्। सिंहनादमिति शेषः। यद्वा सिंहनादेनैव निर्घातनिःस्वनो जितवान् जिग्ये। बाहुलकात्कर्मणि क्तवतुः॥ २४॥

शुम्भमुक्ताञ्छरान्देवी शुम्भस्तत्प्रहिताञ्छरान्। चिच्छेद स्वशरैरुग्रैःशतशोऽथ सहस्रशः॥२५॥

(१ गुप्तवती) ॥ २५॥

(२ चतुर्धरी) तत्प्रहितान्देव्या प्रेषितान्॥ २५॥

(३ शान्तनवी) अथ देवी उग्रैः रौद्रैः स्वशरैः आत्मीयैर्बाणैः शतशः शतं शत सहस्रशः सहस्र सहस्र शुम्भमुक्तानुग्राञ्छरान् चिच्छेद द्विधा चकार। शतशः शहस्रश इत्यव्ययम्। शरान्स्वशरैरिति चोभयविशेषणं यथायोगं द्रष्टव्यम्। 'संख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्' इति शस्। अथ शुम्भश्च उग्रैः स्वशरैः तत्प्रहिताञ्छरान् तया देव्या प्रहितान्प्रेरितानुग्राञ्शरांश्चिच्छेद द्विधा चकार। खण्डयामास। शतं शतं शरान् स्वशरैः शतशः शतेन शतेन सहस्रशः सहस्रं सहस्रं स्वशरैः सहस्रेण सहस्रेण चिच्छेद इत्यनेन देव्याः शुम्भस्य च समं युद्धमुक्तम्। शुम्भमुक्तान् देवी देव्या मुक्तान् शुम्भश्च शरान्स्वैश्च स्वैश्च शरैश्चिच्छेद चिच्छेद वेति समत्वमेव तावदित्यर्थः॥ २५॥

(४ नागोजीभट्टी) शुम्भेति। अनेन देवीशुम्भयोः समयुद्धमुक्तम्॥ २५॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) शुम्भमुक्तानिति २७॥ २५॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २५॥

ततः सा चण्डिका क्रुद्धा शूलेनाभिजघान तम्। स तदाभिहतो भूमौ मूर्छितो निपपात ह॥ २६॥

(१ गुप्तवती) ॥ २६॥

(२ चतुर्धरी) ततश्चानन्तरं भगवती क्रुद्धा सती त्रिशूलेन तं निशुम्भं जघान। सः निशुम्भः मूर्छितो विचेता भूम्यां पतितः॥ २६॥

(३ शान्तनवी) सा चण्डिका देवी ततः शुम्भेन समरसाम्यतः तदसहमाना अतएव क्रुद्धा सती तं शुम्भदैत्यं शूलेनायुधेन अभिजघान आभिमुख्येन ताडयामास। स शुम्भः तदा तस्मिन्काले निहतः। यद्वा तदानिहतः तया देव्या चण्डिकया आनिहतः आसमन्तात् निहतः अतएव मूर्छितः सन् भूमौ रणक्षितौ निपपात नितरामपतत्। मूर्छा संजाता यस्येति मूर्च्छितः ह इति प्रसिद्धौ। सा तदा अनिहत इति तु छेदे तदा तस्मिन्काले देव्या शूलेन निहतः स शुम्भः अनिहतः नानिहतः न मारितः नापरासुः कृतः किं तर्हि संमूर्छितः सन्भूमौ निपपातेत्यर्थः॥ २६॥

(४ नागोजीभट्टी) तत इति। अभिहतः समन्ताद्धतोऽभिहतः॥ २६॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततः सा चण्डिकेति २८॥ २६॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २६॥

ततो निशुम्भः संप्राप्य चेतनामात्तकार्मुकः । आजघान शरैर्देवीं कालीं केसरिणं तथा ॥ २७ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २७ ॥

(२ चतुर्धरी) आत्तं गृहीतं कार्मुकं धनुर्येन ॥ २७ ॥

(३ शान्तनवी) इदानीं ततः परशुहस्तमित्यत्र श्लोके प्राक् निशुम्भं देवी भूतले अपातयदित्युक्तं ततस्तस्य पुनरुज्जीवनपूर्वकं संग्रामारंभणं प्रस्तोतुमाहर्षिः ततो भूतले पतनानन्तरम् । यद्वा ततः शुम्भे मूर्च्छिते सति निशुम्भः प्राक् मूर्च्छितः पश्चाच्चेतनां संज्ञां प्राप्य आत्तकार्मुकः गृहीतशरासनः सन् । शरैर्देवीं चण्डिकां कालीं चामुण्डां तथा तद्वत्केसरिणं सिंहं च आजघान ताडयामास । 'आङो यमहनः' इति आत्मनेपदविधायकर्मकात् । सकर्मकत्वे तु आत्मनेपदम् । 'आजघ्ने विषमविलोचनस्य वक्षः' इत्यत्र तु स्वाङ्गकर्मकत्वाच्चेति वक्तव्यादात्मनेपदम् । वक्षसेत्यध्याहृत्य विषमविलोचनस्य वक्षसा सह संगत्या अर्जुनः स्ववक्षः आजघ्न इत्यर्थः । यद्वा विषमविलोचनस्य समीपो भूत्वा अर्जुनः स्वं वक्ष आजघ्ने आस्फोटितवानित्यर्थः ॥ २७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तत इति । शुम्भमूर्च्छानन्तरं निशुम्भो यः पूर्वं मूर्च्छितः । आत्तं गृहीतम् ॥ २७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततो निशुम्भ इति २९ ॥ २७ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २७ ॥

पुनश्च कृत्वा बाहूनामयुतं दनुजेश्वरः । चक्रायुतेन दितिजश्छादयामास चण्डिकाम् ॥ २८ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २८ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ २८ ॥

(३ शान्तनवी) दितेर्जातः असुरः दनोर्जाता दनुजाः दनुजानाम् ईश्वरः स्वामी दनुजेश्वरः स निशुम्भः मायावी पुनश्च बाहूनां दोष्णाम् अयुतं दशसहस्रं कृत्वा विधाय अयुतबाहुर्भूत्वा चक्रायुतेन चक्राणाम् आयुधानाम् अयुतेन दशसाहस्र्या साधनभूतया चण्डिकां देवीं छादयामास । छद संवरणे चुरादिः । संवृतांचकार । ताडयामासेत्यर्थः । 'रथाङ्गायुधसैन्येषु चक्रं राष्ट्रसमूहयोः । अमुचच्चाशुगानस्यामत्युग्राग्राञ्जवायतान्' 'निशुम्भः सिंहनादं च चकारामरभीकरम्' ॥ २८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) पुनरिति । दनोः पुत्रोपि दितिजसमानशीलत्वाद्दितिजः ॥ २८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) पुनश्च कृत्वेति ३० ॥ २८ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २८ ॥

ततो भगवती क्रुद्धा दुर्गा दुर्गार्तिनाशिनी । चिच्छेद तानि चक्राणि स्वशरैः सायकांश्च तान् ॥ २९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २९ ॥

(२ चतुर्धरी) दुर्गार्तिर्दुःसहा पीडा अथवा दुर्गे संकटे या आर्तिः पीडा तस्याः नाशिनी नाशनशीला । नाशनीति वा पाठः । सायकान् इषून् ॥ २९ ॥

(३ शान्तनवी) ततोऽनन्तरं दुर्गार्तिनाशनी दुस्तरार्तिं नाशयन्ती दुरुत्तरदुःखदालिनी भगवती दुर्गा चण्डिका देवी क्रुद्धा क्रोधाविष्टा सती स्वशरैर्बाणैः तानि निशुम्भप्रेरितानि चक्राणि चिच्छेद । किंच निशुम्भप्रेरितान्सायकानाशुगांश्च चिच्छेद खण्डयामास । दुर्गा गहनाकृतिः आर्तिः पीडा तां नाशयन्ती दुःखेन गच्छन्त्यस्यां दुर्गा आर्तिः पीडा तां नाशयन्ती 'सुदुरोरधिकरणे च' इति गमेर्डः । 'आर्तिः पीडाधनुःकोटयोः' 'शरे खङ्गे च सायकः' षोन्तकर्मणि । स्यति अन्तं कर्म करोति सायकः ॥ २९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तत इति । दुर्गे संकटे आर्तेः पीडायाः नाशिनीति णिनिप्रत्ययः ॥ २९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततो भगवतीति ३१ ॥ २९ ॥

(६ दंशोद्धारः) तत इति । दुर्गार्तिर्दुःसहपीडा । यद्वा दुर्गे संकटे या आर्तिस्तस्या नाशिनी ॥ २९ ॥

ततो निशुम्भो वेगेन गदामादाय चण्डिकाम् । अभ्यधावत वै हन्तुं दैत्यसेनासमावृतः ॥ ३० ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३० ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ३० ॥

(३ शान्तनवी) ततश्चक्रायुधभञ्जनतः निशुम्भो जवेन वेगेन त्वरया गदामादाय गृहीत्वा दैत्यसैन्यसमावृतः तवेष्टितः

शत् चण्डिकां देवीं हन्तुं ताडयितुमभ्यधावत्। वै निश्चितमेतत्। धावु गतिशुद्ध्योः। स्वरितेत्त्वाल्लङ् आत्मनेपदम्। 'जल प्रहारयोर्वेगः' इति ॥ ३० ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) तत इति। दैत्यमेनया समावृतः ॥ ३० ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ततो निशुम्भो वेगेनेति ॥ ३२ ॥ ३० ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ ३० ॥

तस्यापतत एवाशु गदां चिच्छेद चण्डिका। खड्गेन शितधारेण स च शूलं समाददे ॥ ३१ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ३१ ॥

(२ **चतुर्धरी**) आपतत आगच्छतः ॥ ३१ ॥

(३ **शान्तनवी**) आपतत एव आद्रवत एव आगच्छत एव आपतनसमसमय एव तस्य निशुम्भस्य गदां चण्डिका देवी शितधारेण खड्गेन मण्डलाग्रेण आशु शीघ्रं चिच्छेद खण्डयामास ततश्च निशुम्भभग्नगदायुधः शूलम् आयुधं समाददे संजग्राह। शूलं गृहीत्वा चण्डिकामाहन्तुम् आडुढौके इति भावः। शिते निशिते तीक्ष्णे धारे स शितधारः 'अस्त्री शूलं रुगायुधम्'। समाददे। आङो दोऽनास्यविहरणे आत्मनेपदम्। यद्वा ञित्त्वादात्मनेपदम् ॥ ३१ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) ॥ ३१ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) तस्यापतत इति ॥ ३३ ॥ ३१ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ ३१ ॥

शूलहस्तं समायान्तं निशुम्भममरार्दनम्। हृदि विव्याध शूलेन वेगाविद्धेन चण्डिका ॥ ३२ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ३२ ॥

(२ **चतुर्धरी**) वेगाविद्धेनात्यर्थं भ्रामितेन पतिता ॥ ३२ ॥

(३ **शान्तनवी**) चण्डिका देवी अमरार्दनम्। अरिमर्दनमिति पाठे अर्द हिंसायां चुरादिः। अर्दयते हिनस्ति अर्दनः। नन्द्यादित्वाल्ल्युः। युवोरनो णिलोपश्च। अमराणामर्दनः तं शूलहस्तं शूलं हस्ते यस्य तं निशुम्भम् आयान्तम् आगच्छन्तं वीक्ष्य वेगाविद्धेन संभ्रमेण स्वनवद्यथा स्यात्तदर्थमाविद्धेन भ्रामितेनोत्क्षिप्तेन गृहीतेन वा शूलेन आयुधेन हृदि वक्षसि विव्याध ताडयामास। 'व्यध ताडने'। 'लिड्यभ्यासस्योभयेषाम्' इति संप्रसारणम्। आविद्धेति क्त्वोऽप्यपि 'ग्रहिज्या' इत्यादिना संप्रसारणम्। हृदीतिप्रकरणान्निशुम्भस्येति गम्यते। 'क्रियावाचित्वमाख्यातुमेकोऽत्राऽर्थः प्रदर्शितः। प्रयोगतोऽनुसर्तव्या अनेकार्था हि धातवः'। तेनाविद्धेति विवक्षितार्थसिद्धिः ॥ ३२ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) शूलेति। समायान्तं संमुखमायान्तं वेगाविद्धेन वेगाक्षिप्तेन ॥ ३२ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) शूलहस्तमिति ३४ ॥ ३२ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) शूलेन वेगाविद्धेन वेगभ्रामितेन ॥ ३२ ॥

भिन्नस्य तस्य शूलेन हृदयान्निःसृतोऽपरः। महाबलो महावीर्यस्तिष्ठेति पुरुषो वदन् ॥ ३३ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ३३ ॥

(२ **चतुर्धरी**) तिष्ठेति वदन् अपरः पुरुषो हृदयान्निःसृत इत्यन्वयः ॥ ३३ ॥

(३ **शान्तनवी**) देव्या शूलेन भिन्नस्य विदारितस्य विद्धस्य तस्य निशुम्भस्य हृदयाद्वक्षसः उरःस्थलात्सकाशान्महाबलः महाप्राणसामर्थ्यः महावीर्यो महत्तरवीरकर्मा देवीं प्रति तिष्ठेति वदन्-अतः क्व यास्यसि मदग्रतोऽथेति भाषमाणः अपरः शूरः शुम्भादन्यः पुरुषः पुमान्निःसृतः निरगात् 'स्थौल्यसामर्थ्यसैन्येषु बलं ना काकसीरिणोः'। 'वीर्यं बलं प्रभावश्च'। अपरः पुरुषः देहभेदेन अपरत्वं नतु निशुम्भरूपक्षेत्रज्ञत्वेन। अत एव न परः इत्यर्थोऽनुसंधेयः। 'क्षेत्रज्ञ आत्मा पुरुषः' 'पुरुषावात्ममानवौ' ॥ ३३ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) ॥ ३३ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) भिन्नस्य तस्येति ३५ ॥ ३३ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ ३३ ॥

तस्य निष्क्रामतो देवी प्रहस्य स्वनवत्ततः। शिरश्चिच्छेद खड्गेन ततोऽसावपतद्भुवि ॥ ३४ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ३४ ॥

(२ **चतुर्धरी**) स्वनवत्सशब्दमिति क्रियाविशेषणम् ॥ ३४ ॥

(३ शान्तनवी) खनवद् तत इति वदन् 'माया सर्वापि मन्मयी' मन्मयीं मायाम् उपेत्य मामेव पुनरुदेष्यसि उदेहि पुनस्तर्हि प्रहरिष्यामीति हसित्वा तस्य निष्कामतः पुरुषस्य प्राक्तननिशुम्भशरीरात्तु निर्गच्छतःनिशुम्भदैत्यावतारस्य शिरः मस्तकं खड्गेन चिच्छेद ततः शिरश्छेदाद्धेतोः शिरश्छेदानन्तरं वा असौ निशुम्भनामा दैत्यः भुवि रणक्षितौ अपतत्पतितिस्म ३४

(४ नागोजीभट्टी) खनवदिति प्रहस्येत्यस्य विशेषणम् ॥ ३४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तस्य निष्कामत इति ३६ ॥ ३४ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३४ ॥

ततः सिंहश्चखादोग्रदंष्ट्राक्षुण्णशिरोधरान्। असुरांस्तांस्तदा काली शिवदूती तथा परान् ॥ ३५ ॥

(१ गुप्तवती) चखादेति। उग्राभिर्दंष्ट्राभिः क्षुण्णाश्चूर्णीकृताः शिरोधरा ग्रीवा येषां तान् ॥ ३५ ॥

(२ चतुर्धरी) उग्रदंष्ट्राभिः क्षुण्णा शिरोधरा ग्रीवा उग्रमिति वा पाठे क्रियाविशेषणम् ॥ ३५ ॥

(३ शान्तनवी) निशुम्भे निपातिते तदन्यांस्तदीयानसुरान्किं चकार देव्यतः परमित्यतश्चाहर्षिः। ततो निशुम्भपतनानन्तरम्। यद्वा निशुम्भादपरान्कानप्यसुरान्सिंहो देवीवाहनं पञ्चास्यः चखाद भक्षयामास। कथंभूतान् उग्रान् रौद्रान्। यद्वा उग्रदंष्ट्राशिरोधरान् उग्राभिः रौद्राभिः क्षुण्णाः संपिष्टाः संचूर्णिताः शिरोधरा ग्रीवा येषां ते उग्रदंष्ट्राः क्षुण्णशिरोधराः तान्। शिरोधरः शिरोधिः। धरतीति धरः पचाद्यच्। शिरोधरः शिरो धरति बिभर्तीति तु विग्रहे कर्मण्यण् स्यात्। ततः सिंहभक्षितेभ्योऽपरानसुरान् काली चामुण्डा चखाद भक्षयामास। तथा सिंहकालीखादितशेषा ये असुरा दैत्यास्तानसुरान् शिवदूती चखाद भक्षयामास। चण्डिका शक्तितो निष्क्रान्ता शक्तिर्देवता शिवदूतीत्युच्यते। उग्रमिति पाठे उग्रं रौद्रं कर्कशं भयंकरं यथा स्यात्तथा। दंष्ट्राक्षुण्णशिरोधरानसुरान् शिवा काली शिवदूती च चखादेत्यर्थः ॥ ३५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तत इति। उग्रमिति क्रियाविशेषणम्। काली शिवदूती च चखादेत्यन्वयः ॥ ३५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततः सिंहश्चेति ३७ ॥ ३५ ॥

(६ दंशोद्धारः) तत इति। उग्रदंष्ट्राभिः क्षुण्णा शिरोधरा ग्रीवा येषां तान्। उग्रमिति पाठे क्रियाविशेषणम् ३५

कौमारीशक्तिनिर्भिन्नाः केचिन्नेशुर्महासुराः। ब्रह्माणीमन्त्रपूतेन तोयेनान्ये निराकृताः ॥ ३६ ॥

(१ गुप्तवती) नेशुः मृताः ॥ ३६ ॥

(२ चतुर्धरी) निराकृताः निर्ध्वस्ताः ॥ ३६

(३ शान्तनवी) केचित्केऽपिचिन्महासुराः कौमार्याः शक्त्याः आयुधेन निर्भिन्नास्ताडिताः खण्डिताः सन्तः नेशुः। 'नश अदर्शने'। अत्यन्तादर्शनमदादर्शनम्। नश्यन्तिस्म। प्राणानत्याक्षुरित्यर्थः। अन्ये महासुराः केचित् ब्रह्माणीमन्त्रपूतेन ब्रह्माण्याः ब्रह्मशक्तेः देवतायाः मन्त्रः गुप्तभाषणीयो वर्णमयो निगमागमज्ञोपदेशगम्यः प्रणवादिः तेन पवित्रीकृतेन तोयेन वारिणा निराकृताः प्रमथादयस्ताः 'प्रत्यादिष्टो निरस्तः स्यात्प्रत्याख्यातो निराकृतः'। अणशब्दार्थः। ब्रह्म अणति कथयति ब्रह्मा ब्रह्मणः परमेष्ठिन इयं ब्रह्माणी। कर्मण्यण् नादिवृद्धिः। संज्ञापूर्वको विधिरनित्य इति वचनात्। यद्वा सैव ब्रह्म अणति कथयति ब्रह्माणी। कर्मण्यणि स्त्रियां ङीप्। 'वेदस्तत्त्वं तपो ब्रह्म ब्रह्मा विप्रः प्रजापतिः'। तदित्थं ब्रह्माणोपि स्त्री ब्रह्माणी ज्ञेया ॥ ३६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) निराकृताः ध्वस्ताः। मन्त्रोऽत्र प्रणवः ॥ ३६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) कौमारीशक्तीति ३८ ॥ ३६ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३६ ॥

माहेश्वरीत्रिशूलेन भिन्नाः पेतुस्तथापरे। वाराहीतुण्डघातेन केचिच्चूर्णीकृता भुवि ॥ ३७ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३७ ॥

(२ चतुर्धरी) ३७ ॥

(३ शान्तनवी) महेश्वरस्येयं शक्तिर्देवता माहेश्वरी। तस्यास्त्रिशूल आयुधं तेन भिन्नाः विदारिताः अतः अपरे दैत्याः तथैव निशुम्भवदेव रणक्षितौ समरे निपेतुः पतन्तिस्म। चूर्णीकृताः। अवध्वंसिताः भुवि पेतुः ॥ ३७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ ३७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) माहेश्वरीति ३९ ॥ ३७ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३७ ॥

खण्डं खण्डं च चक्रेण वैष्णव्या दानवाः कृताः। वज्रेण चैन्द्रीहस्ताग्रविमुक्तेन तथा परे ॥ ३८ ॥

(१ गुप्तवती) विनेशुर्मृताः। नष्टाः पलायिताः ॥ ३८ ॥

(२ चतुर्धरी) तथा खण्डं खण्डं कृताः ॥ ३८ ॥

(३ शान्तनवी) विष्णोरियं वैष्णवी शक्तिर्देवता वैष्णवी तया वैष्णव्या चक्रेण वैष्णवेन आयुधेन केचिद्दानवाःअसुराः खण्डं खण्डं कृताः खण्डत्वप्रकारं प्रापिताः खण्डिताः शकलीकृता इति यावत्। 'प्रकारे गुणवचनस्य' इति द्विर्वचनम्। खण्डमिति पाठे तु 'कर्मधारयवदुत्तरेषु' इति कर्मधारयसमासत्वातिदेशात्सुपो लुक्। खण्डसदृशाः कृताः। खण्डं खण्डं कृता इत्यर्थः। प्रकारो भेदः सादृश्यं च। तदित्यसादृश्यं पारंगृह्यते। नत्वत्र दानवा इति बहुवचनम्। तथा प्रयोगदर्शनात् खण्डाः कृता इति भवितव्यम्। पुल्लिङ्गेन च कर्मधारयत्वातिदेशेऽपि खण्डखण्डाः कृता इति भवितव्यम्। पुल्लिङ्गेन च। अत्राहुः। खण्डशब्दस्य गुणवचनत्वाद्गुणमुक्त्वा गुणिनि यो वर्तते स गुणवचन इति गुणवचनस्य लक्षणम्। तस्माद्गुणवचनक्रियया विशेषणं च भवतीति क्रियाविशेषणानां कर्मत्वं नपुंसकैकत्वं च भवति इति वक्तव्यमिति न बहुवचनान्तत्वं नापि पुल्लिङ्गत्वमिति। अन्ये आहुः। खण्डम् खण्डं इति चक्रायुधप्रयोगमन्त्रोऽयं चतुरक्षर इति। तथा तद्वत् इन्द्रस्येयं शक्तिर्देवता ऐन्द्री ऐन्द्र्याः हस्तः तस्याग्रं तेन विमुक्तं प्रेरितं तेन वज्रेण अपरे दानवाः विनेशुः विनाशमगुः विनष्टाः ॥ ३८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) खण्डं खण्डं खण्डप्रकाराः खण्डस्य खण्डा वा यस्यां क्रियायां तथा कृताः। आर्षे 'प्रकारे गुणवचनस्य' इति द्वित्वम्। वज्रेण च खण्डं खण्डं कृत्वा इत्येव ॥ ३८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) खण्डं खण्डं चेति ४० ॥ ३८ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३८ ॥

केचिद्विनेशुरसुराः केचिन्नष्टा महाहवात्। भक्षिताश्चापरे कालीशिवदूतीमृगाधिपैः ॥ ३९ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे देवीमाहात्म्ये निशुम्भवधो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३९ ॥ इति श्रीगुप्तवत्यां नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

(२ चतुर्धरी) विनेशुर्मृताः नष्टाः अपसृताः। मृगाधिपः सिंहः ॥ ३९ ॥ इति श्रीचतुर्धरीटीकायां निशुम्भवधो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

(३ शान्तनवी) केचिदसुराः महाहवं महायुद्धं प्राप्य कर्मणि ल्यब्लोपे पञ्चमी। महाहवात् विनेशुः विध्वंसमगुः। प्राणानत्याक्षुः। केचिदसुराः महतः आहवाद्युद्धात्सकाशान्नष्टाः अदर्शनमगुः पलाय्य गताः। 'अभ्यामर्दसमाघातसंग्रामाभ्यागमाहवाः' आहन्तेऽत्र योद्धुं प्रतिभटानित्याह्वयः। अपरे निशुम्भसैन्ये अवशिष्टाः असुराः सर्वेपि च काल्या चामुण्डया शिवदूत्या चण्डिका देहविनिष्क्रान्ता शक्तिः शिवदूती तया मृगाधिपः देवीवाहनीभूतः सिंहः तेन च भक्षिताः। कर्मणि क्तः। काली च शिवदूती च मृगाधिपश्च। चार्थे द्वन्द्वः। 'परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोः'। एवं च निशुम्भे निशुम्भसैन्ये च देव्या संग्रामे न्यपाति ॥ ३९ ॥ इति श्रीमद्राजाधिराजश्रीमत्तोमरान्वयश्रीमदुद्धरणात्मजश्रीशन्तनुचक्रवर्तिविरचितायां शान्तनव्यां चण्डिकामाहात्म्यटीकायां निशुम्भवधविध्युपलक्षितो नवमोध्यायः ॥ ९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) विनेशुर्मृताः नष्टाः पलायिताः ॥ ३९ ॥ इति शिवभट्टसुतसतीगर्भजनागोजीभट्टकृते सप्तशतीव्याख्याने नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) केचिद्विनेशुरिति ॥ ४१ ॥ ३९ ॥ इति श्रीभगीरथविरचिता कण्वगोविन्दकृतसप्तशतीमन्त्रहोमविभागकारिकाणां नवमाध्यायस्य जगच्चन्द्रचन्द्रिकाख्यटीका संपूर्णा ॥ ९ ॥

(६ दंशोद्धारः) केचिदिति। विनेशुर्मृताः नष्टाः पलायिताः। मृगाधिपः सिंहः ॥ ३९ ॥ इति श्रीदंशोद्धाराख्यसप्तशतीटीकायां नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

दशमोऽध्यायः १०.

ऋषिरुवाच।

निशुम्भं निहतं दृष्ट्वा भ्रातरं प्राणसंमितम्। हन्यमानं बलं चैव शुम्भः क्रुद्धोऽब्रवीद्वचः ॥ १ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १ ॥

(२ चतुर्धरी) प्राणसंमितं जीवितसमं भ्रातरम् ॥ १ ॥

(३ शान्तनवी) अथ शुम्भः दैत्येश्वरः प्राणसंमितं प्राणतुल्यं भ्रातरं निशुम्भं देव्या चण्डिकया निहतं व्यसूकृतं

मारितं दृष्ट्वा विलोक्य बल च सैन्यं हन्यमानम् । 'वर्तमानवसामीप्ये वर्तमानवद्वा' इति कर्मणि लटः शानच् । हतं निहतं दृष्ट्वा क्रुद्धः क्रोधाविष्टः सन् देवीं वचः वचनमब्रवीत् । ब्रुविर्द्विकर्मकः । देव्या निशुम्भे निपातिते इति व्यपदेशमात्रमेतत् । स खलु मे प्राणभूतः स चायो निहतो हतः मे प्राणा एव तया हताः किमतःपरमवशिष्टमिष्टमिति सूचयितुं प्राणसंमितमित्युक्तम् ॥ १ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ऋषिरुवाच । निशुम्भमिति ॥ १ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) अथ दशमाध्यायस्य सप्तशतीमन्त्रहोमविभाग उच्यते । 'सार्धसप्तान्वितैर्विंशतिश्लोकैस्तु दशमेऽन्वित' इति । अर्धसहिता ये सप्तश्लोकास्तैरन्वितैर्युक्तैः विंशतिश्लोकैः तु पुनः दशमेऽध्याये अन्वितः । सप्तविंशति-मन्त्रास्तु श्लोकरूपा इति । सप्तविंशतिमन्त्राः तु पुनः श्लोकरूपा अत्र वर्तन्ते इति शेषः । ततोऽन्तिमार्धश्लोकात्मको मन्त्र इति ततः सप्तविंशतिश्लोकानन्तरम् अन्तिमः चरमः अर्धश्लोकात्मकः अन्वितः सप्तविंशतिमन्त्रास्तु श्लोकरूपा इति । अन्तिमः पाद द्वयात्मको मन्त्र इत्यर्थः ।'ऋष्युवाचद्वयं तथा' इति ऋषिरुवाचेति द्वौ मन्त्रौ ज्ञेयौ । अत्र रेफलोपश्चिन्त्यः । देव्युवाचद्वयं चेति । च पुनः देव्युवाचेति द्वौ मन्त्रौ । एवं 'द्वात्रिंशन्मन्त्रसंग्रह' इति । एवंप्रकारेण द्वाभ्यामधिकाः त्रिंशद्वे मन्त्रास्तेषां संग्रहः कथितः । तथाहि 'ऋषिरुवाच १' । निशुम्भमिति २ ॥ १ ॥

(६ दंशोद्धारः) निशुम्भमिति । प्राणसंमितं जीवनसमम् ॥ १ ॥

बलावलेपाद्दुष्टे त्वं मा दुर्गे गर्वमावह । अन्यासां बलमाश्रित्य युद्ध्यसे यातिमानिनी ॥ २ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ २ ॥

(३ शान्तनवी) शुम्भो देवीमाह । हे दुर्गे हे दुष्टे हे सर्वदानवनाशिनि सा त्वं गर्वमहंकारं मावह मा आश्रय । कस्माद्गर्वं मा आवह । बलावलेपात् । अवलेपोऽत्र लेपनं लेपः सम्बन्धः । अवकृष्ट आश्रितः संबन्धः अवलेपः । बलस्य सामर्थ्यस्यावलेपात्संबन्धात्संसर्गात् । 'अवलेपस्तु गर्वे स्यात्सुवर्णे भूषणेऽपि च' । अवलेपशब्दोऽत्र लेपनार्थः संबन्धार्थको ग्राह्यः । गर्वार्थे तु तस्मिन् गृह्यमाणे हे दुर्गे त्वं बलावलेपाद्बलगर्वात् । गर्वमावहेत्यनेनान्वयेन विद्यागर्वान्नर्वं करोतीतिवदाधिक्यदोषः स्यात् । बलवद्गर्वमावहेत्येतावतैवं निराकाङ्क्षत्वस्य सिद्धत्वादवलेपादित्यस्याधिकत्वेन वैयर्थ्यं स्यात् । सा त्वमित्युक्तम् । सा का इत्याह । या अन्यासां ब्रह्माणीप्रभृतीनां शक्तीनां बलं सामर्थ्यं पराक्रममाश्रित्य अतिमानिनी सती अतितराम् अहंकारवती सती युद्ध्यसे संग्रामं सेवसे तदित्थं कथयसि त्वम् अतिमानिनी । यदन्यबलेन युद्ध्यसे नतु स्वबलेनेति शुम्भाभिप्रायः । 'गर्वोऽभिमानोऽहंकारो मानश्चित्तसमुन्नतिः' । युद्ध्यसे चेति पाठे चशब्दः स्वव्याघातकतां समुच्चिनोति देव्याः । तथाहि हे दुष्टे हे दुर्गे त्वं बलावलेपाद्बलस्य दर्पादौद्धत्याद्गर्वं मा आवह मा आश्रय । अथ च ते बलमेव नास्ति । कुतस्ते बलं यतस्ते बलावलेपः स्यात् । बलं तु तदन्यदीयं सैषा ते व्याहृतिः अन्यासां बलमाश्रित्य युद्ध्यसेऽतिमानिनीति अतिमानिनी चेति यदन्यदीय-बलेन युद्ध्यसे कुतस्ते तर्हि अतिमानिनीत्वम् । यद्यतिमानिनी त्वं कुतस्ते तर्हि योद्धुमन्यबलप्रश्रयणं युज्यते कर्तुम् । तस्मादस्मा-व्याघातात्समुच्चयप्रसङ्गो माभूदिति बलावलेपाद्गर्वं मावहेति शुम्भाभिप्रायान्तरमेतत् । अतिमानिनी इति संबुद्ध्यन्तत्वपाठे तु सोल्लुण्ठमेतत् । त्वं खल्वरिबलैरपि शूरमानिभिरभिमुखीक्रियसे । हे अतिमानिनि इति संबोध्यसे । अथ तर्हि कथं त्वमन्यासां बलमाश्रित्य युद्ध्यसे । अतस्ते कुतो मानः कुतस्तरां त्वं मानिनी कुतस्तमां वा त्वमतिमानिनीत्याहूयसे । ततस्तरां ततस्तमां च मा गर्वमावहेति शुम्भाभिप्रायान्तरमेतत् । अथ च त्वमसत्यसंधा ह्यसि यतस्ततो दुष्टासि । हे दुष्टे यदुक्तं त्वया यो मां जयति संग्रामे इति त्वया संग्रामे किं हतं कित्वन्यासां बलमासाद्य युध्यसे । काल्या खलु चण्डो मुण्डश्च निहतौ । तद्बलं खलु त्वत्सिंहेन संहृतम् । रक्तबीजरक्तपानं खलु काली किल कलयामास । निशुम्भोऽपि खलु ब्रह्माण्यादीनाम् अन्यासां बलमा-श्रित्य निपातितः । अस्मद्बलान्यपि ताभिरेव विनिहतानि । ततस्तस्मात्संग्रामप्रतिज्ञा कदर्थिता त्वयेति साधूक्तम् । हे दुष्टे इति शुम्भाभिप्रायान्तरमेतत् । अथ च लोकाः दुःखेन गच्छन्त्यस्यां सा दुर्गा हे दुर्गे इत्यभिमुखी क्रियसे संबोध्यसे इति यत्तच्च कुशलादिशब्दवद्व्युत्पत्तिमात्रमेव । अथवा नयगतार्थत्वाभावादाहूयसे मया तदाहूये दुर्गे इति अधुनैव खल्वेषा फलं व्यक्ति-र्भविष्यति यद्यहं त्वया निहतः स्यां स्यास्त्वं दुर्गैवेति शुम्भाभिप्रायान्तरमेतत् । देवीपार्षदैस्तु देवीं प्रति अन्यथाभिप्रायेणास्य श्लोकस्यार्थोऽभिधीयते । बलावलेपदुष्टे इत्येकपदं संबुध्यन्तं चैतत् । हे बलावलेपदुष्टे हे दुर्गे सा त्वं गर्वं दर्पम् आवह आश्रयं कुरु अवलेपोऽहंकारः । अत सातत्यगमने । आङ्पूर्वः क्विप् । आसमन्तादभिव्याप्य अतति सततं गच्छति आत् । बले सैन्ये सामर्थ्येऽविषये अवलेपो गर्वो अहंकारो दर्पः बलावलेपेन बलगर्वेण आत् सततमुपप्रेतुमागमत उपद्रोता यः स बलावलेपात् दैत्य उपद्रवकारी तस्मिन्विषये दुष्टासि सासंहर्त्रीबलावलेपदुष्टा एकं पदम् । तस्याः संबोधनं हे बलावलेपदुष्टे । किंविशिष्टा त्वं म लक्ष्मीः लोकमाता । किंविशिष्टा त्वम् अन्यासाम् । द्वितीयान्तमेतत्पदमाकारान्तम् । प्राणिहितमुत्पाद्य हिंसकम् ।श्वस प्राणने अनचे त्वत इत्ययंधातुः अनति प्राणितीत्यनः (अनः पचाद्यजन्तः) अनाय प्राणिने हितः अन्यः । प्राणिहितं मुन्यादि । 'षोऽन्तकर्मणि

अदन्तत्वाच्छान्दसो विच् प्रयोगतो भाषायां च स्यात्। तम् अन्यं प्राणिहितं मुन्यादि न स्यति न अन्तं नयति न नाशयति अन्यासाः। अभ्यस्य प्राणिजातस्य मुन्यादेः असाः अहिंसका रक्षका अन्यासाः। तम् अन्यासाम्। आकारान्तपुल्लिङ्गद्वितीयैकवचनान्तं पदं सोमपा इतिवत्। प्राणिहितं मुनिजनरक्षणमित्यर्थः। येन गर्वेण कृतप्राणिहितः मुनिजनादिः अन्तं नाशनं नीयते तं सर्वसात्त्विकलोकरक्षणे आवह आश्रयं कुर्वित्यर्थः। सा त्वमित्युक्तं सा का इत्याह। या त्वं बलमाश्रित्य सामर्थ्यमुपेत्य युध्यसे। 'युध संप्रहारे'। अनुदात्तेत्त्वादात्मनेपदम्। किंविशिष्टा त्वम्। अतिमानिनी। मान पूजायाम्। माननं मानः भावे घञ्। सोऽस्त्यस्यां मानिनी। अतितरां मानिनी अत्यर्थं पूजायुक्तेत्यर्थः। इत्थमयं देवीष्टाभिप्रायो देवीपार्षदैरुदितोऽवधारणीयः। बलावलेपादुष्टे त्वमिति पाठे बलं विषये अवलेपन दर्पेण आसमन्तात् दुष्टा विकृता विरुद्धा। तत्संबुद्धौ हे बलावलेपादुष्टे इति शुम्भानुकूलोऽर्थः। देव्यनुकूलोऽर्थस्त्वेवः। बलापलेपेन सामर्थ्यगर्वेण अदुष्टा अविकृता विकृतिरहिता तत्संबुद्धौ हे बलावलेपादुष्टे इत्युभयत्राप्यर्थभेदोऽवगन्तव्यः॥ २॥

(४ नागोजीभट्टी) बलेति। बलगर्वेण दुर्विनीते दुर्गे मा गर्वमावह। या त्वमतिमानिनी सती अन्यासां बलमाश्रित्य युद्ध्यसे इत्यन्वयः॥ २॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) बलावलेपेति ३॥ २॥

(६ दंशोद्धारः) बलावलेपेति बलेनाऽवलेपो गर्वस्तेन दुष्टे॥ २॥

देव्युवाच।

एकैवाहं जगत्यत्र द्वितीया का ममापरा। पश्यैता दुष्ट मय्येव विशन्त्यो मद्विभूतयः॥ ३॥

(१ गुप्तवती) एकैवाहमिति। एकमेवाद्वितीयमिति श्रुतेरिति भावः। पश्येत्यस्यैता इत्येव कर्म। वाक्यार्थं एव वा कर्म॥ ३॥

(२ चतुर्धरी) एका सजातीयविजातीयस्वगतभेदहीना। केति किंशब्दः क्षेपे। कापीति यावत्। अपरा अन्या। व्यतिरिक्तेति यावत्। अनुभूयमानभेदो न वास्तव इत्याह। पश्येति। एता ब्रह्माण्यो विशन्त्यः। व्यत्ययात्कर्मणि प्रथमा। यद्वा मय्येव विशन्त्यः सत्यः सन्ति एतत्पश्येति वाक्याध्याहारोऽन्वयः। मद्विभूतयो मच्छक्तयः॥ ३॥

(३ शान्तनवी) हे दुष्ट हे असूयक हे शुम्भ अत्रास्मिञ्जगति भुवनत्रयेऽपि अहमेकैव। एकमेवाद्वितीयमिति श्रुतेः परमात्मरूपाहमेकैवास्मि। यद्वा अहम् अहंकाररूपा मायाकृतिश्चण्डिकाख्या एकैवाहमस्मि। मम देव्याः द्वितीया अपरा व्यक्तिः कास्ति। अस्तिचेत्कथंचन सा मदन्या नैव। हे दुष्ट हे शुम्भ इनः इतोऽवलोकय। एताः ब्रह्माणीप्रभृतिशक्तयः मद्विभूतयः मय्येव देव्यामेव विशन्त्यः सन्ति। मत्सकाशात् विविधा भूतिरुत्पत्तिः प्रादुर्भाव आसां ब्रह्माण्यादीनां ताः मद्विभूतयः। यद्वा मम देव्याः विभूतयः कायव्यूहसृष्टिसंपदः पश्य। मृगा धावन्तीतिवद्वाक्यार्थरूपं कर्मेह द्रष्टव्यम्। एताः शक्तयः मत्कायव्यूहसिद्धिसंसिद्धसृष्टिसंपदः मद्विभूतयः मदवताराः मय्येव विशन्त्यः सन्तीति यत्। तत्पश्येत्यर्थः। अथवा जगदेव जगती एकैव जगती अहम् अत्र ऐक्ये सति अत्रत्यामेकस्यां मयि जगत्याम् ऐक्येन स्थितायां सत्याम् अथ च अत्र एकाहमस्यां जगत्यां मयि चं ऐक्येन स्थितायां सत्यां मत्तो जगतीतः सकाशात् जगतीतः मत्तः सकाशाच्च अपरा द्वितीया व्यक्तिः का मम स्यात्। न कापि। तस्माज्जगत्यैक्यात्। हे दुष्ट हे असूयक हे शुम्भ इतः पश्य इतोऽवलोकय। एता मद्विभूतयः ब्रह्माण्यादयः मदंशप्रभवा मत्तेजोमय्य एव मय्येव विशन्त्यः प्रविशन्त्यः सन्तीति यत् तत्पश्येति वाक्यार्थरूपं पश्येत्यस्य कर्म। मृगा धावन्ति इतिवत्। 'जगतो नाहमन्या स्यां स्यान्मदन्यज्जगच्च न। जगतो मम चाप्यैक्याद्व्यक्तिरन्या ततोऽस्ति का॥ अहं च जगती चैका जगती मन्मयी यतः। दुग्धवद्दधि चाप्येकं दधि दुग्धमयं यतः'। दुष्टेति। 'परस्त्रीलांलुप्त्वेन स्वस्त्री त्यक्ता तु धैर्यतः। हन्ति वैवस्वतो राजा नृणामायुः शतं च यत्॥ मद्वाक्यं हि शिवेनोक्तं त्वया त्यक्तं दुरात्मना। अतस्त्वां शुम्भं हन्म्याजौ हतदैवं हतप्रभम्॥ इत्यभिप्रायतो देव्या हे दुष्टेत्यभिभाषितः। अथ चैतत्र बोध्यं चेत्फले व्यक्तिर्भविष्यति'॥ ३॥

(४ नागोजीभट्टी) देव्युवाच एकैवेति। एका स्वगतसजातीयादिभेदहीना। परमात्मस्वरूपत्वात् अपरान्या मम सहायभूता द्वितीया कास्ति। न कापीत्यर्थः। अनुभूयमानस्तु भेदो न वास्तव इत्याह। पश्येति। वाक्यार्थस्य कर्मत्वम्। मद्विभूतय इत्यनेन भेदं निरस्यति॥ ३॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) देव्युवाचेति ४। एकैवाहमिति ५॥ ३॥

(६ दंशोद्धारः) एकैवेति। एका सजातीयविजातीयस्वगतभेदरहिता। अपरा मद्व्यतिरिक्ता का। किंशब्दः प्रश्ने आक्षेपे वा। न कापीत्यर्थः। साक्षादनुभूयमानोऽपि भेदो न वास्तव इत्याह। पश्येत्यादि॥ ३॥

ततः समस्तास्ता देव्यो ब्रह्माणीप्रमुखा लयम् । तस्या देव्यास्तनौ जग्मुरेकैवासीत्तदाम्बिका ४॥

(१ **गुप्तवती**) तनौ लयं जग्मुरित्यन्वयः । स्तनाविति छेदे तु प्राप्येति शेषः ॥ ४ ॥

(२ **चतुर्धरी**) तनौ शरीरे लयमाश्लेषमपृथग्भावं जग्मुरित्यन्वयः ॥ ४ ॥

(३ **शान्तनवी**) हे सुरथ ततः मय्येव विशन्त्यः सन्ति ताः शक्तयः इत्युक्तेरनन्तरं ताः समस्ताः अष्टौ ब्रह्माणीप्रमुखा ब्रह्माण्याद्याः शक्तयः देव्यो देवताः तस्या आद्याया देव्याश्चण्डिकाया एव तनौ तन्वां शरीरे लयं लीनताम् एकतां जग्मुः प्रापुः । तदा तासां तया सहैक्योदयकाले अम्बिका चण्डिका देवी एकैवासीत् । अद्वितीया सा चण्डिकैवातिष्ठत् एकैव जाता ॥ ४ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) ततं इति । तनौ शरीरे । लयम् अपृथक्भावम् । अनेन ब्रह्मादिभ्यः आविर्भूतानामप्यत्र लयदर्शनेन समस्तोपादानत्वमस्या एवेति दर्शयति । तच्च मूलशक्त्यभेदादित्युक्तम् ॥ ४ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ततः समस्ता इति ६ ॥ ४ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ ४ ॥

देव्युवाच ।

अहं विभूत्या बहुभिरिह रूपैर्यदास्थिता । तत्संहृतं मयैकैव तिष्ठाम्याजौ स्थिरो भव ॥ ५ ॥

(१ **गुप्तवती**) यत् आस्थितेति छेदः । आजौ युद्धे ॥ ५ ॥

(२ **चतुर्धरी**) विभूत्या ऐश्वर्येण तद्बहुभिः रूपैरवस्थानम् ॥ ५ ॥

(३ **शान्तनवी**) हे शुम्भ इह रणक्षितौ अहं चण्डिकादेवी बहुभिरनेकैः रूपैः कृत्वा विभूत्या विभवेन विभुत्वेन ऐश्वर्येण वा यत् बहुत्वम् अस्ति तम् अङ्गीकृतवत्यस्मि तद्बहुत्वं मया संहृतं तानि बहूनि ब्रह्माण्यादिशक्तिरूपाण्युपसंहृतानि मया । तस्मादहमेकैव तिष्ठामि । हे शुम्भ त्वम् आजौ युद्धे स्थिरो भव । यत्तदिति बहुत्वसामान्यमपेक्ष्यैकवचनम् । आभिर्बहूनि रूपाणि उपसंहृतानि वर्जितानि मय्येवेत्यर्थः । तस्मादहमेकैव तिष्ठामि । आजौ युद्धे त्वं स्थिरो भव । आस्थितेति गत्यर्थाकर्मकसूत्रेण तिष्ठतेः कर्तरि क्तः । आजौ इत्येतत्पदं काकाक्षिगोलकन्यायेनोभयत्रापि संबध्यते । अहमेकैव तिष्ठाम्याजौ । त्वं स्थिरो भवेति उभयत्रापि संबन्धसंभवात् ॥ ५ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) 'देव्युवाच' । अहमिति । अहं विभूत्यैश्वर्येण बहुभिः रूपैः यद्बहुत्वमास्थिता तद्बहुत्वं मया संहृतम् । तस्मादहमेकैव तिष्ठामि । त्वमपि रणे स्थिरो भवेत्यर्थः । अनेनापि तदेव दृढीकृतम् ॥ ५ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) 'देव्युवाचेति ७' । अहं विभूत्येति ८ ॥ ५ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) अहमिति । तत् बहुरूपावस्थानम् ॥ ५ ॥

ऋषिरुवाच ।

ततः प्रववृते युद्धं देव्याः शुम्भस्य चोभयोः । पश्यतां सर्वदेवानामसुराणां च दारुणम् ॥ ६ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ६ ॥

(२ **चतुर्धरी**) पश्यतामित्यनादरे षष्ठी ॥ ६ ॥

(३ **शान्तनवी**) ततोऽनन्तरं देव्याश्चण्डिकायाः शुम्भस्य चासुरस्य उभयोर्युद्धं प्रववृते प्रावर्तिष्ट । कीदृग्युद्धम् । सर्वेषां देवानां सर्वेषामसुराणां च पश्यतामवलोकयतामुभयेषां दारुणं घोरं भयंकरम् । यदि शुम्भो जेष्यति तदा देवानां भयं स्यात् । यदि च देवी जेष्यति तदा असुराणां देवीतो भयं स्यात् । तस्मादुभयेषां दारुणम् । यद्वा पश्यतामित्युक्तत्वात्तद्द्रष्टॄणां भयहेतुस्तद्युद्धमित्यर्थः । उभयशब्दः संख्यावाचित्वाच्च वाच्यलिङ्गः । अतस्त उभयोर्देव्याः शुम्भस्य स्त्रीलिङ्गं तदिह स्यादितीहोभयशब्दस्य स्त्रीपुंलिङ्गतावगन्तव्या ॥ ६ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) 'ऋषिरुवाच तत' इति । पश्यतामित्यनादरे षष्ठी ॥ ६ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) 'ऋषिरुवाच ९' । ततः प्रववृत इति १० ॥ ६ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) तत इति । पश्यतामित्यनादरे षष्ठी । पुरत इति शेषो वा ॥ ६ ॥

शरवर्षैः शितैः शस्त्रैस्तथास्त्रैश्चैव दारुणैः । तयोर्युद्धमभूद्भूयः सर्वलोकभयंकरम् ॥ ७ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ७ ॥

(२ **चतुर्धरी**) शितैस्तीक्ष्णैः । भूयो महत् । यद्वा भूयः पुनः ॥ ७ ॥

(३ **शान्तनवी**) भूयः बहुतरमित्यर्थः । भूपेति पाठे तु सुरथस्य राज्ञः संबोधनम् । हे भूप राजन् । सुरासुरैः

शरवर्षैः बाणवृष्टिभिः तयोः भूयः बहुतरं सर्वलोकभयंकरं युद्धमभूत् । तथा तद्वच्छितैः सुदारुणैर्घोरतरैरस्त्रैश्च मन्त्रवद्भिः शायकैः क्षेप्तव्यैः भूयो बहुतरं सर्वलोकभयंकरं युद्धमुभयोरभूत् । आयुधभेदादेव युद्धभेदः । आयुधसाम्ये तथास्त्रैश्चैव दारुणैरित्यपि पाठे स एवार्थः । तुल्यजातीयैरायुधैस्तौ युयुधाते । देवी च शुम्भश्चेत्यर्थः ॥ ७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) भूयः महत् ॥ ७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) शरवर्षैरिति ॥ ११ ॥ ७ ॥

(६ दंशोद्धारः) शरवर्षैरिति । शरवर्षादिभिर्भूयो महत् । यद्वा भूयः पुनः ॥ ७ ॥

दिव्यान्यस्त्राणि शतशो मुमुचे यान्यथाम्बिका । बभञ्ज तानि दैत्येन्द्रस्तत्प्रतीघातकर्तृभिः ॥८॥

(१ गुप्तवती) ॥ ८ ॥

(२ चतुर्धरी) प्रागपि युद्धमासीत् तत्प्रती(कार)घातकर्तृभिरस्त्रैरिति विपरिणामेनान्वयः ॥ ८ ॥

(३ शान्तनवी) अथ अम्बिका देवी दैत्येन्द्रविषये यानि शतं शतशः । दिव्यानि दिव्यमन्त्राणि सदेवतानि अस्त्राणि मुमुचे प्रयुयुजे प्रयुक्तवती तानि दैत्येन्द्रः शुम्भः तत्प्रतीघातकर्तृभिः तत्तदस्त्रविरोधिभिरस्त्रैर्बभञ्ज । भञ्जो आमर्दने । प्रतियोगैः खण्डयामास । आग्नेयास्त्राणि वारुणास्त्रैर्विध्वंसितानि वारुणास्त्राणि वायव्यास्त्रैर्विध्वंसितानि वायव्यास्त्राणि पन्नगास्त्रैः पवनाशनास्त्रैर्विध्वंसितानि पन्नगास्त्राणि गारुडास्त्रैः पन्नगाशनास्त्रैर्विध्वंसितानि चकार इत्यन्योन्यं प्रत्यस्त्राण्यस्त्रशास्त्रसिद्धान्यवगन्तव्यानि । शतंशतं शतशः । 'संख्यैकवचनाच्च वीप्सायां शस्' । दिव्येति'द्युप्रागपागुदक्प्रतीचो यत्' शैषिकः । मुमुचे । मुच्लृ मोक्षणे । तेषामम्बिकाप्रयुक्तास्त्राणां प्रतिघातः विघातः । 'उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुलम्' । दीर्घः । तस्य कर्तॄणि तैः 'जनिकर्तुः प्रकृतिः' इति लिङ्गात्समासः ॥ ८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ ८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) दिव्यान्यस्त्राणीति १२ ॥ ८ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ८ ॥

मुक्तानि तेन चास्त्राणि दिव्यानि परमेश्वरी । बभञ्ज लीलयैवोग्रहुंकारोच्चारणादिभिः ॥ ९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ९ ॥

(२ चतुर्धरी) तेन शुम्भेन लीलया लास्येन । उग्रमिति क्रियाविशेषणम् । समस्तपक्षे हुंकारोच्चारणादेर्विशेषणम्॥९॥

(३ शान्तनवी) परमेश्वरी चण्डिकादेवी तेन च शुम्भेन मुक्तानि प्रेरितानि दिव्यानि दिवि भवान्यस्त्राणि उग्रहुंकारोच्चारणादिभिः लीलयैव अप्रयत्नेनैव बभञ्ज भनक्तिस्म खण्डयामास । आदिशब्दादस्त्रैश्च बभञ्ज । लीलया विलासेन चूर्णयामास । उग्रः रौद्रः हुम् इति शेषेणोच्चारणशब्दः । तदादिभिः अस्त्रैः परमा ईश्वरी परमेश्वरी । 'अश्नोतेराशुकर्मणि वरट् चेच्चोपधायाः' ॥ ९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) उग्रं च तत् हुंकारोच्चारणं च तदादिभूतं येषामस्त्राणाम् ॥ ९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) मुक्तानि चेति १३ ॥ ९ ॥

(६ दंशोद्धारः) मुक्तानीति । उग्रमिति क्रियाविशेषणम् । समस्तपाठे हुंकारादेर्विशेषणम् ॥ ९ ॥

ततः शरशतैर्देवीमाच्छादयत सोऽसुरः । सापि तत्कुपिता देवी धनुश्चिच्छेद चेषुभिः ॥ १० ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १० ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ १० ॥

(३ शान्तनवी) ततः दिव्यास्त्रभञ्जनादनन्तरं सः असुरः शुम्भः देवीं चण्डिकां शराणां शतैरसंख्यैस्तैः शरशतैः शरसहस्रैश्च आच्छादयत । छद संवरणे चुरादिराङ्पूर्वः लङ् छादयामास । 'णिचश्च' इत्यात्मनेपदम् । सा च देव्यपि तत्कुपिता तदिति हेतोः पृथक्पदम् । तस्माच्छरशतैराच्छादनाद्धेतोः कुपिता क्रोधाविष्टा सती इषुभिर्बाणैः धनुश्चापं शुम्भस्य शरासनं चिच्छेद खण्डयामास । 'कलम्बमार्गणशराः पत्रीरोप इषुर्द्वयोः' इषुभिरिति बहुवचनम् । पुनः पुनः धनुश्छेदं पुनः पुनः धनुर्ग्रहं धनुश्छेदः । धनुश्छेदं संसूचयितुमाश्रितम् । अन्यथैकस्य धनुषश्छेदे कर्तव्ये 'धनुश्चिच्छेद चेषुणा' इत्येवं न्यायादनन्तामोघशक्तिकत्वाद्देवीविशेषणे ॥ १० ॥

(४ नागोजीभट्टी) ततस्तस्मात्कुपिता धनुः इषुभिः सह ॥ १० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततः शरशतैरिति १४ ॥ १० ॥

(६ दंशोद्धारः) तत इति । तदित्यव्ययं तस्येत्यर्थः ॥ १० ॥

छिन्ने धनुषि दैत्येन्द्रस्तथा शक्तिमथाददे। चिच्छेद देवी चक्रेण तामप्यस्य करे स्थिताम्॥११॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ ११ ॥

(**२ चतुर्धरी**) तदित्यव्ययम्। तस्येत्यन्वयः। तथा तेन प्रकारेण धनुषि छिन्ने इत्यन्वयः ॥ ११ ॥

(**३ शान्तनवी**) अथ दैत्येन्द्रः शुम्भः धनुषि शरासने देव्या छिन्ने सति तथा प्रकारेण खण्डिते सति तथा तद्वत् शक्तिरायुधम् आददे संजग्राह। अथ देवी अस्य शुम्भस्य करे स्थितां प्रेषयितुं गृहीतां तां शक्तिमपि चक्रेणायुधेन चिच्छेद। खण्डीचकारेत्यर्थः। अपिशब्द उक्तसमुच्चये। धनुश्चिच्छेद तदनु शक्तिमपि तां चिच्छेद। समाददे इत्यपि पाठे स एवार्थः। 'कासूसामर्थ्ययोः शक्तिः' ॥ ११ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) छिन्ने इति। तथा तेन प्रकारेण छिन्ने धनुषीत्यन्वयः ॥ ११ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) छिन्ने धनुषीति ॥ १५ ॥ ११ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ ११ ॥

ततः खड्गमुपादाय शतचन्द्रं च भानुमत्। अभ्यधावत तां देवीं दैत्यानामधिपेश्वरः ॥ १२ ॥

(**१ गुप्तवती**) शतचन्द्रमिति चर्म। भानुमदिति विशेषणम् ॥ १२ ॥

(**२ चतुर्धरी**) शतचन्द्रं कृत्रिमचन्द्रशतान्वितं चर्म भानुमत्तेजस्वि दैत्यानां येऽधिपास्तेषामपीश्वरः ॥ १२ ॥

(**३ शान्तनवी**) ततः शक्तिच्छेदानन्तरं दैत्यानामधिपेश्वरः धूम्रलोचनचण्डमुण्डरक्तबीजनिशुम्भादयः तेषामीश्वरः स्वामी शुम्भः खड्गं चन्द्रहासम् उपादाय भानुकिरणयुक्तं शोभान्वितं शतचन्द्रं शतलिखिताश्चित्रिताश्चन्द्रा यस्मिन्। फलकमेतत्। तत् शतचन्द्रं फलकं च उपादाय गृहीत्वा तां देवीं हन्तुम् अभ्यधावत अढौकत। धावु गतिशुद्ध्योः। स्वरितेत्वाल्लङात्मनेपदम्। दैत्यानामधिपेश्वर इत्येकपदमंते नामप्रसिद्धिः ख्यातकीर्तिः न नाम अनाम अप्रसिद्धिरख्यातिरकीर्तिः। अनाम धीयते येषु अनामधयः अकीर्तयः धूम्रलोचनचण्डमुण्डरक्तबीजनिशुम्भादयो दैत्याः अकीर्तिभाजः दैत्येषु अनामधयो दैत्यानामधयः तान् दैत्यानामधीन् पाति रक्षति दैत्यानामधिपः 'आतोऽनुपसर्गे कः'। दैत्यानामधिपश्चासावीश्वरश्च ऐश्वर्योपेतः शुम्भः दैत्यानामधिपेश्वरः। अनामधय इत्यत्र 'कर्मण्यधिकरणे च' इति उपसर्गे घोः किः ॥ १२ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) तत इति। चर्म चेति चेनाश्वसारथ्योः समुच्चयः ॥ १२ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ततः खड्गमिति १६ ॥ १२ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ १२ ॥

तस्यापतत एवाशु खड्गं चिच्छेद चण्डिका। धनुर्मुक्तैः शितैर्बाणैश्चर्म चार्ककरामलम् ॥ १३ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ १३ ॥

(**२ चतुर्धरी**) अर्ककरामलं सूर्यरश्मिवन्निर्मलम् ॥ १३ ॥

(**३ शान्तनवी**) चण्डिकादेवी तस्य आपतत एव सतः अढौकमानस्यैव शुम्भस्य आशु तत्क्षण एव तदा ढौकनसमय एव धनुर्मुक्तैः चापात्सकाशान्निर्गतैः शितैस्तैजसैः तीक्ष्णैः अर्ककरामलम् अर्ककरैः संगतैः अलिप्तत्वात्प्रतिफलितकिरणत्वादमलमुज्ज्वलं खड्गं चिच्छेद। अथ च बाणैः अर्ककरामलं प्रतिफलितैरर्कस्य करैः सह संपर्कलाभादमलमुज्ज्वलं चर्म फलकं चिच्छेद बाणैरिति बहुवचनात्खड्गफलकं च चूर्णयांचकारेति सूच्यते। फलकोऽस्त्री फलं चर्म। चर्ममयत्वाच्चर्म। स्वभावतः श्यामवर्णयोरपि तयोरपनीतपिधानत्वात्प्रतिफलितार्ककरसंपर्कलाभादर्ककरामलत्वं खड्गचर्मणोरुपपद्यते। धनुषो मुक्तैरुज्झितैः प्रेरितैः 'कुरुण्टकेपि बाणः स्याद्बाणो बलिसुते शरे'। धनुर्ग्रहणादत्र शरो बाणो विवक्षितः। 'संभवे' व्यभिचारे च स्याद्विशेषणमर्थवत्'। 'अश्वांश्च पातयामास रथं सारथिना सह'। सा देवी तस्य शुम्भस्य न केवलं खड्गं चर्म च चिच्छेद। अपि च अश्वांश्च छित्त्वा शरैः पातयामास। सारथिना सह यत्र सार्थी रथं च स्यन्दनं पातयामास। व्यत्यस्तावयवसंनिवेशं तं भ्रंशयांचकार ॥ १३ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) ॥ १३ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) तस्यापतत इति १७ ॥ १३ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ १३ ॥

हताश्वः स तदा दैत्यश्छिन्नधन्वा विसारथिः। जग्राह मुद्गरं घोरमम्बिकानिधनोद्यतः ॥ १४ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ १४ ॥

(**२ चतुर्धरी**) हताश्व इत्यादिना। अस्मिन्नवसरे अश्वादिवधोऽप्यभिधीयते हतासिरिति पाठस्तु न वृद्धसंमतः। विसारथिरिति सारथिर्हयनियामकः। मुद्गरम् अयोलगुडम् ॥ १४ ॥

(३ शान्तनवी) तदा सः शुम्भो दैत्यः तया देव्या हताश्वः नष्टरथः छिन्नधन्वा भग्नशरासनः विसारथिश्च विगतः सूतः सारथिर्यस्य स विसारथिः एवमवस्थः सन्नम्बिकानिधनोद्यतः अतएव घोरं भीमं भयानकं मुद्गरं नाम लोहमयं घनम् आयुधविशेषं जग्राह उपाददे । 'द्रुघणे मुद्गरघनौ' । मुदं गिरति ग्रस्तेः मुद्गरः घनः 'वाद्ये मुस्तेऽम्बुदे सान्द्रे घनः स्याल्लोहमुद्गरे' । छिन्नं धनुर्यस्य स छिन्नधन्वा । अम्बिकायाः निधनं मृत्युः तत्र उद्यत उद्युक्तः अम्बिकानिधनोद्यतः । इति शुम्भाभिधातव्योऽर्थः । अम्बिकायाः सकाशात्प्राप्तमरणनिभं तत्र उद्यत उद्युक्तः इति देवीपार्षदाभिधातव्योऽर्थः । धन धान्ये । निपूर्वाद्धनेर्मरणार्थे भावे ल्युट् । निवृत्तं धनमतोऽत्र वा निधनमित्यपरे व्यभ्रादिषु । 'अन्तो नाशो द्वयोर्मृत्युर्मरणं निधनोऽस्त्रियाम्' ॥ १४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तदाह । हताश्व इति ॥ १४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) हताश्व इति १८ ॥ १४ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १४ ॥

चिच्छेदापततस्तस्य मुद्गरं निशितैः शरैः । तथापि सोऽभ्यधावत्तां मुष्टिमुद्यम्य वेगवान् ॥ १५ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १५ ॥

(२ चतुर्धरी) उद्यम्य प्रहाराभिमुखं कृत्वा देव्या हृदय इत्यन्वयः ॥ १५ ॥

(३ शान्तनवी) अपि ततः अढौकमानस्य तस्य शुम्भस्य मुद्गरं द्रुघणं नामायुधं निशितैः तैजसैस्तीक्ष्णैः शरैः देवी चिच्छेद । तथापि भग्नमुद्गरः सन्नपि शुम्भः वेगवान् । जवोपेतः सन् तां देवीम् अभ्यधावत् । हन्तुं मुष्टिमुद्यम्य अढौकत । सर्तेर्वेगितायां गतौ धावादेशो वक्तव्यः । यद्वा धावु गतिशुद्ध्योः स्वरितेत्त्वादुभयपदी । 'लक्ष्यलक्ष्या स्त्रियां पुंसि मुष्टिशब्दः प्रकीर्तितः' ॥ १५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ १५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) चिच्छेदापतत इति १९ ॥ १५ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १५ ॥

स मुष्टिं पातयामास हृदये दैत्यपुङ्गवः । देव्यास्तं चापि सा देवी तलेनोरस्यताडयत् ॥ १६ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १६ ॥

(२ चतुर्धरी) सा देवी तमपि तलेन प्रतलेन उरसि हृदयेऽताडयत् । दैत्यपुङ्गवः शुम्भः देव्या हृदये मुष्टिं पातयामास ॥ १६ ॥

(३ शान्तनवी) देव्या स दैत्यपुङ्गवः शुम्भः श्रेष्ठो दैत्यः युद्धे देव्या हृदये वक्षसि मुष्टिं रत्निं बद्धाङ्गुलिसन्निवेशं बद्धाङ्गुलिग्रंथिं पातयामास प्रयुक्तवान् । 'अक्लीबे मुष्टिरत्नी द्वौ' । पुमान् गौः पुंगवः । 'गोरतद्धितलुकि' इति टच् समासान्तः । दैत्यपुङ्गव इव बलवान्दैत्यपुङ्गवः । स्युरुत्तरपदे व्याघ्रपुङ्गवर्षभकुञ्जराः । सिंहशार्दूलनागाद्याः पुंसि श्रेष्ठार्थगोचराः' । 'उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोगे समस्यते' । तं सा च देवी तलेन करतलेन चपेटतलेन तमपि शुम्भमपि उरसि वक्षसि अताडयत् । तड आघाते चुरादिः । कर्तरि लङ् । 'अत्री तलमधोदेशे स्वरूपे पृष्ठके तलम् । वितस्तौ च चपेटे च तलो ज्यारक्षणे तलम् ॥ १६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) स मुष्टिमिति । देव्या हृदये इत्यन्वयः । तलं प्रसृतचपेटः ॥ १६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) स मुष्टिमिति २० ॥ १६ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १६ ॥

तलप्रहाराभिहतो निपपात महीतले । स दैत्यराजः सहसा पुनरेव तथोत्थितः ॥ १७ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १७ ॥

(२ चतुर्धरी) सहसा तत्क्षणात् ॥ १७ ॥

(३ शान्तनवी) स दैत्यराजः दैत्यानां राजा शुम्भः । 'राजाहःसखिभ्यष्टच्' समासान्तः । देवीकृतेन तलप्रहारेण चपेटघातेन अभिहतः वक्षसि ताडितः महीतले भूपृष्ठे निपपात बभ्रंश । अथ स दैत्यराजः शुम्भः सहसा वेगेन अतर्क्येण बलेन च पुनस्तथैव निपतनात्प्रागिव उत्थितः उदस्थादुच्चकैः स्थितिमाप । अतर्किते तु सहसा अव्ययम् । सहाव्ययम् । तथा च सहसा कृतमित्यर्थः । 'ओजःसहोम्भस्तमसस्तृतीयाया अलुक् । स दैत्यराजः सहसा तथापतनात्प्रागिव पुनरुत्थित एव अतर्कितमुदस्थादेव ॥ १७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ १७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तलप्रहारेति २१ ॥ १७ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १७ ॥

उत्पत्य च प्रगृह्योच्चैर्देवीं गगनमास्थितः । तत्रापि सा निराधारा युयुधे तेन चण्डिका ॥ १८ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १८ ॥

(२ चतुर्धरी) उत्पत्य ऊर्ध्वं गत्वा प्रगृह्यादाय उच्चैरत्यर्थं देवीं प्रगृह्योच्चैरुत्पत्य गगनमास्थित इत्यन्वयः । तत्र गगनेऽपि निराधारा स्वप्रयत्नेतरपाताभावहेतुहीना तेन शुम्भेन सह ॥ १८ ॥

(३ शान्तनवी) महीतलादुत्पत्य उड्डीय देवीं प्रगृह्य गृहीत्वा उच्चैर्गगनमाकाशमास्थित आरूढवान् आश्रितः । आङ्पूर्वात्तिष्ठतेः सकर्मकात् गत्यर्थाकर्मकसूत्रेण कर्तरि क्तः । आस्थितवान् । आङः स्थः प्रतिज्ञानमर्थः । गगनं स्थानत्वेन प्रतिज्ञातवान् । आश्रितवानित्यर्थः । तत्रापि गगनेऽपि सा चण्डिका देवी निराधारा निरधिकरणा सत्येव तेन शुम्भेन सह युयुधे । युध संप्रहारे । अनुदात्तेत्त्वादात्मनेपदम् । संप्रजहार । यद्वा तत्रापि गगने सा देवी अम्बिका निराधारा अन्तर्गत-ब्रह्माणी वैष्णवी कौमारीरूपैः रूपित्वा हंसगरुडमयूरवाहनतया आधारसहितैव चण्डिकेति गूढ्ढी रहस्यमूहनीयम् । यद्वा 'निर्निश्चय-निषेधयोः' निश्चयश्चावाध्याध्यवसायः । निराधारा अहमेव सर्वशक्तिसमन्विता शत्रूनुपसंहरिष्यामीति निश्चयज्ञानाधारा चण्डिका । यद्वा चण्डिका शब्दब्रह्मरूपतया आकाशस्थिततया साधारत्वादनिराधारा । यद्वा शब्दब्रह्म मन्त्रतत्त्वं मन्त्रतत्त्वं च चण्डिका चण्डिका चाकाशरूपा आकाशरूपं च विभु विभु च निराधारमिति विभूतयश्चेयं देवतासर्वात्मतयाऽयुक्तमेवैतच्चण्डिका भगवती निराधारेति ॥ १८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) उच्चैर्गगनम् इत्यन्वयः । आस्थित आश्रितवान् । निराधारा स्वप्रयत्नेतरपाताभावहेतुहीना तेन शुम्भेन ॥ १८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) उत्पत्येति २२ ॥ १८ ॥

(६ दंशोद्धारः) उत्पत्येति । उच्चैरुत्पत्य देवीं प्रगृह्य गगनमास्थित इत्यन्वयः । निराधारा स्वभावातिरिक्तयानाभाव-हेतुहीना ॥ १८ ॥

नियुद्धं खे तदा दैत्यश्चण्डिका च परस्परम् । चक्रतुः प्रथमं युद्धं मुनिविस्मयकारकम् ॥ १९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १९ ॥

(२ चतुर्धरी) नियुद्धं बाहुयुद्धं खे व्योम्नि चक्रतुरिति क्रियाव्यतिहारेऽपि परस्पराच्छेदादात्मनेपदाभावः । प्रथमं प्राक् सिद्धाः देवयोनिविशेषाः ॥ १९ ॥

(३ शान्तनवी) तदा तस्मिन् गगनारोहणकाले प्रथमं प्रथमतः खे आकाशे दैत्यः शुम्भः चण्डिका च दुर्गा परस्परम् अन्योन्यं नियुद्धं बाहुयुद्धं नाम प्रथमं युद्धं चक्रतुः चक्राते विदधाते । कीदृक् नियुद्धं सिद्धमुनिविस्मयकारकं सिद्धाश्च मुनयश्च सिद्धमुनयः । ननु च द्वन्द्वे घिपूर्वं स्यात् । नैतत् । प्राप्तस्य च बाधोस्त्येवेति । यद्वा सिद्धैः सहिता मुनयः सिद्धमुनयः तेषां सिद्धानां प्राप्ताखिलसिद्धिसिद्धानां विश्वावसुप्रभृतीनां मुनीनां च नारदादीनां देवर्षीणां पश्यतां विस्मयस्याद्भुतस्याश्चर्यस्य कारकमुपजनकम् । इह केचित्सिद्धमपनीय युद्धं पेठुः । नियुद्धं नाम युद्धं प्रथमं चक्रतुरित्यर्थः । केचित्तु प्रथममपनीय प्रधनं पेठुः । कर्मव्यतिहारे सर्वनाम्नो द्वे भवतः । 'समासवच्च बहुलम्' इति सुडामौ । परस्य क्रियाः परः करोति परस्यापि परः परस्परम् ॥ १९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) नियुद्धं बाहुयुद्धं तद्विशेषणम् । प्रथममिति मुख्यार्थकम् । सिद्धाः देवयोनिविशेषाः । मुनयो ऋषयः ॥ १९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) नियुद्धमिति २३ ॥ १९ ॥

(६ दंशोद्धारः) नियुद्धमिति । बाहुयुद्धम् । परस्परमित्यनेनैव क्रियाविनिमयस्योक्तत्वाच्चक्रतुरित्यत्र कर्मव्यतिहारे न तङ् ॥ १९ ॥

ततो नियुद्धं सुचिरं कृत्वा तेनाम्बिका सह । उत्पात्य भ्रामयामास चिक्षेप धरणीतले ॥ २० ॥

(१ गुप्तवती) उत्पात्य शुम्भस्य कञ्चिदवयवं धृत्वा स्वमस्तकादुपरिभागे उत्तोल्य ॥ २० ॥

(२ चतुर्धरी) उत्पात्य ऊर्ध्वं नीत्वा । उत्पाट्येति वा पाठः । धरणीतले धरणीतलमधःप्रदेशः । 'अधः स्वरूपयोरस्त्री इति नामशासनात् ॥ २० ॥

(३ शान्तनवी) अम्बिका देवी तेन शुम्भेन महासुरेण सह सुचिरं चिरतरं कालं नियुद्धं बाहुयुद्धं कृत्वा निवृत्य ततोऽनन्तरं पश्चात्तं शुम्भं दैत्यम् उत्पात्य उत्क्षिप्य चरणमुद्धृत्य भ्रामयामास । ततो भ्रामयित्वा तं शुम्भं वलयाकारेणोद्धृत्य भ्रामयित्वा धरणीतले भुवि चिक्षेप पातयामास । इह भ्रमेण वमन्तत्वान्मित्त्वात 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वम् । भ्रमयामासेति सभ्यः पाठः । यद्वा वेत्यनुवर्त्य मितां ह्रस्वः । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन क्वचित्प्रयोगे पुराणादौ संक्रामयतीतिवद्भ्रामयामासेत्यपि सभ्यः पाठः । इह उत्पाद्य उत्पात्य उत्क्षिप्य इति पाठत्रयम् । भ्रमु अनवस्थाने णेरयादेशः । क्षिप प्रेरणे लिट् ॥ २० ॥

(४ नागोजीभट्टी) उत्पात्य कन्दुकवदुपरि क्षिप्तः पतनसमये चरणमुद्धृत्य भ्रामयामास । धरणीतले चिक्षेपेत्यर्थः ॥ २० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततो नियुद्धमिति २४ ॥ २० ॥

(६ दंशोद्धारः) तत इति । उत्पाद्य ऊर्ध्वं नीत्वा ॥ २० ॥

स क्षिप्तो धरणीं प्राप्य मुष्टिमुद्यम्य वेगतः । अभ्यधावत दुष्टात्मा चण्डिकानिधनेच्छया ॥२१॥

(१ गुप्तवती) अत्र देव्युवाचेति मन्त्रद्वयस्याव्यवधानेन स्वीकरणं वचनबलान्न दुष्यति तदुपपत्तये ऋषिरुवाचेति पठनीयम् । ततः समस्ता इत्यस्य वस्तुतः ऋषिवाक्यत्वेनैव तदुपपत्तेः ॥ २१ ॥

(२ चतुर्धरी) वेगितो वेगयुक्तः ॥ २१ ॥

(३ शान्तनवी) देव्या भगवत्या क्षिप्तः स दुष्टात्मा तु शुम्भः धरणीं प्राप्य वेगितः संजातवेगः सन् । वेगत इति पाठे वेगात् । वेगवानिति पाठे वेगयुक्तः । चण्डिकानिधनेच्छया मुष्टिमुद्यम्य उत्क्षिप्य उद्यतं कृत्वा अभ्यधावत । चण्डिकामाहन्तुं मुष्टिमुद्यतं कृत्वा आभिमुख्येन अद्रवदढौकत् । धावु गतिशुद्धयोः स्वरितेत्त्वादात्मनेपदं लङ् । देवीष्टार्थ उच्यते । चण्डिकायाः निधनं मरणं तत्रेच्छया यतः मुष्टिमुद्यम्य वेगादभ्यधावत् । इति शुम्भेष्टार्थः । देवीसखीष्टार्थस्तु चण्डिकायाः सकाशात्प्राप्तव्यं यन्निधनं मरणं तत्रेच्छया यतः अभ्यागच्छत् । अन्यथा पलाय्य चेद्गच्छेत असौ न म्रियेतैवेति । दुष्ट आत्मा स्वभावो यस्य स दुष्टात्मा । ' आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिः स्वभावो ब्रह्म वर्ष्म च' ॥ २१ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ २१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) स क्षिप्तो धरणीमिति २५ ॥ २१ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २१ ॥

तमायान्तं ततो देवी सर्वदैत्यजनेश्वरम् । जगत्यां पातयामास भित्त्वा शूलेन वक्षसि ॥ २२ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २२ ॥

(२ चतुर्धरी) जगत्यां पृथिव्याम् ॥ २२ ॥

(३ शान्तनवी) सर्वेषां दैत्यानां जनानामीश्वरो राजा तं सर्वदैत्यजनेश्वरं सर्वासुरपतिम् आयान्तं शुम्भं ततो देवी वक्षसि उरसि शूलेन भित्त्वा विदार्य जगत्यां भूमौ पातयामास भ्रंशयांचकार ।'जगती जगति च्छन्दोविशेषेऽपि क्षितावपि' २२॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ २२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तमायान्तमिति २६ ॥ २२ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २२ ॥

स गतासुः पपातोर्व्यां देवीशूलाग्रविक्षतः । चालयन्सकलां पृथ्वीं साब्धिद्वीपां सपर्वताम् ॥ २३॥

(१ गुप्तवती) ॥ २३ ॥

(२ चतुर्धरी) स शुम्भः गतासुर्मृतः उर्व्यां भूमौ शूलाग्रं शूलमुख्यम् । अग्रपदस्यापि मुख्यवचनत्वात् देव्या शूलाग्रेण विक्षतः विशेषेण चूर्णितः बभूव इति पूर्वेणान्वयः । चालयन् कम्पयन् सपूर्वकत्वाद्ध्रस्वाभावः । चलनं चालस्तं करोतीति इनन्ताच्छतृङ् ॥ २३ ॥

(३ शान्तनवी) देव्याः शूलमायुधं तस्याग्रं तेन विशेषेण क्षतः हिंसितः । क्षिणुक्षणु हिंसायाम् । द्वावपि णान्तौ तनादी । तेन विक्षितः विक्षतः इति पाठद्वयम् ।कर्मणि क्तः ।'अनुदात्तोपदेशवनतितनोत्यादीनामनुनासिकलोपो झलि क्ङिति' । स शुम्भः गतासुः निर्गतप्राणः सन् उर्व्यां भूमौ पपात । किंकुर्वन् सकलां पृथ्वीं चालयन् स्थानान्तरं प्रापयन् कथंभूतां पृथ्वीम् । साब्धिद्वीपां सपर्वतां समुद्रद्वीपपर्वतैः सह वर्तमानां तां चालयन् इति । चल कम्पने णिचि कम्पने चलिर्मित् । वायुश्चलति वल्लीम् ईषत्कम्पयति । अन्यत्र न मित् । वायुश्चालयति वारिदश्रेणीं देशान्तरं प्रापयतीत्यर्थः । अत्र तु

स्थानान्तरप्रापणं प्रापधात्वर्थः। तेनात्र मित्त्वाभावाद्ध्रस्वत्वाभावः। कश्चित्त्वाह। चलनं चालः तं करोति णिच्। नलः शत्रु-प्रत्ययः। प्रयोजकव्यापाराभावाण्णिचोऽत्रासंभवादिति। तन्न। मृतस्याप्युपचारात्स्वाभाव्याद्वा प्रयोजकव्यापारसंभवात् मृतः पुत्रो मातरं रोदयति धनमानन्दयतीतिवत्। मृताचेतनयोरप्यस्त्येव प्रयोजकव्यापार इति प्रागुक्त एव। मित्त्वभावाभात्रोपाय आश्रयितव्यः॥ २३॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ २३॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) स गतासुरिति २७॥ २३॥

(६ दंशोद्धारः) स गतासुरिति। चालयन्कम्पयन्। कम्पने चलिरिति मित्त्वान्मितां ह्रस्वः प्राप्तोऽपि मज्ञापूर्वकोऽत्र-धेरनित्यत्वान्न भवति। यद्वा चलनं चलस्तं कुर्वन्नितीन्नन्ताच्छता॥ २३॥

उत्पातमेघाः सोल्का ये प्रागासंस्ते शमं ययुः। सरितो मार्गवाहिन्यस्तथासंस्तत्र पातिते॥ २४॥

(१ गुप्तवती) ॥ २४॥

(२ चतुर्धरी) उत्पातसूचका मेघाः। उल्का दिव्यमुक्त प्राक्। तत् शुम्भादिवधाच्छममुपशान्ति प्रापुः। सरिता नद्यः या हि प्रागुत्पथगामिन्य आसन् ताः तत्र शुम्भे निपातिते मारिते सति मार्गवाहिन्यः अभवन्॥ २४॥

(३ शान्तनवी) प्राक् शुम्भासुरमरणात्पूर्वं सोल्काः उल्कासहिताः ये उत्पातमेघा आसंस्तेऽधुना शुम्भासुरे मृते सति शमं शान्तिं ययुः। शुभाशुभसूचका उत्पाताः तदर्थाः मेघास्तन्मेघाः देवलोकशुभाय दैत्याशुभाय च आगतास्तादृशा मेघाः शान्तिमगमन्निति भावः। उल्का ज्वाला। स्त्रीलिङ्ग उल्काशब्दः। यदभ्यधुः। 'लङ्का शेफालिका टीका धातकी पञ्जिकाढकी। सिध्रका सारिका हिक्का प्राचिकोल्का पिपीलिका'। देव्या शुम्भे निपातिते सति तथा अनाकुलाः सरितो नद्यः मार्गवाहिन्यः मार्गगा आसन्। पूर्वमाकुलत्वान्नद्यधिदेवताः स्वस्वप्रवाहसहिताः अधुना तद्वैपरीत्यमिता इति भावः। मार्गं वहन्ति स्रवन्ति मार्गवाहिन्यः। सरितो मार्गवाहिन्यस्तथासंस्तत्र पातिते इति पाठान्तरेऽपि स एवार्थः॥ २४॥

(४ नागोजीभट्टी) उत्पातेति। उत्पातसूचका मेघाः शुभा देवानां दैत्यानामशुभाश्च उल्का दिव्यतेजः। प्राक् शुम्भवधात्। तथा तद्वत्सरितो मार्गवाहिन्यः न पूर्ववदुत्पथगामिन्य आसन्। तत्र शुम्भे॥ २४॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) उत्पातमेघा इति २८॥ २४॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २४॥

ततः प्रसन्नमखिलं हते तस्मिन्दुरात्मनि। जगत्स्वास्थ्यमतीवाप निर्मलं चाभवन्नभः॥ २५॥

(१ गुप्तवती) ॥ २५॥

(२ चतुर्धरी) अखिलमशेषं प्रसन्नं प्रकाशीभूतं स्वास्थ्यमनाविलत्वम् आप प्राप्तम्। निर्मलं प्रसन्नं नभ आकाशम-भवत्॥ २५॥

(३ शान्तनवी) जगत्स्वास्थ्यं स्वच्छताम् अनाकुलताम् अतीव अतितराम् आप प्राप। नभश्च आकाशं कर्तृ। अतीव अत्यर्थं निर्मलं निष्पांसु अभवदासीत्। 'विश्वमशेषं कृत्स्नं समस्तनिखिलाखिलानि निःशेषम्' 'विष्टपं भुवनं जगत्'। स्वस्थस्य भावः स्वास्थ्यम्। जीवति शुम्भे एव तद्वैपरीत्यमभूद्विश्वस्येति भावः॥ २५॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ २५॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततः प्रसन्नमिति २९॥ २५॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २५॥

ततो देवगणाः सर्वे हर्षनिर्भरमानसाः। बभूवुर्निहते तस्मिन् गन्धर्वा ललितं जगुः॥ २६॥

(१ गुप्तवती) ॥ २६॥

(२ चतुर्धरी) हर्षेण निर्भरं पूर्णं मानसं येषाम्। बभूवुरिति पूर्वेणान्वयः। ललितं लालित्ययुक्तम्॥ २६॥

(३ शान्तनवी) देव्या तत्र तस्मिञ्शुम्भासुरे निहते मारिते सति ततो हेतुतः सर्वे देवगणाः ब्रह्मविष्णुमहेश्वरादयः (इन्द्रादयः) सुरसमूहाः हर्षनिर्भरमानसाः निःशेषेण भारः पोषः पूर्णता यत्र तानि निर्भराणि। हर्षेण निर्भराणि पूर्णानि मान-

---

१ शुम्भे इति पाठः। २ 'अतीवासीन्निर्मलम्' इति पाठः।

सानि येषां ते तथोक्ता बभूवुः। आनन्दपूर्णहृदयाः समजनिषतेत्यर्थः। अथ च ते सर्वे गन्धर्वाः हाहाहूहूप्रभृतयः हर्षनिर्भरमानसाः सन्तो ललितं मनोहरं यथा स्यात्तथा देव्याः पराक्रमं जगुः गायन्ति स्म ॥ २६ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) ॥ २६ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ततो देवगणा इति ३० ॥ २६ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ २६ ॥

अवादयंस्तथैवान्ये ननृतुश्चाप्सरोगणाः। ववुः पुण्यास्तथा वाताः सुप्रभोऽभूद्दिवाकरः ॥ २७ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ २७ ॥

(२ **चतुर्धरी**) अवादयन्वादनं चक्रुः। पुण्या अनुकूलाः ॥ २७ ॥

(३ **शान्तनवी**) गीतमुक्त्वा वाद्यं नृत्यं चाह। अवादयन् तथा अन्ये एवाप्सरोगणाः ननृतुः। देव्या शुम्भे निपातिते सति दिव्यानि वाद्यानि आनन्दादवादयन्। तथा अपरे देवगणाः अपरे त्वप्सरसामुर्वशीप्रमुखानां गणा ननृतुः नृत्यन्तिस्म। 'ववुः पुण्यास्तथा वाताः सुप्रभोभूद्दिवाकरः'। तथा देव्या शुम्भे निपातिते सति वाताः पुण्याः शैत्यमान्द्यसौरभ्ययुक्ताः ववुः वान्तिस्म। पुण्या रजःशून्याश्च। तथा शुम्भासुरे निपातिते सति दिवाकरः सूर्यः सुप्रभः सुतेजस्कोऽभूत् ॥२७॥

(४ **नागोजीभट्टी**) पुण्या अनुकूलाः ॥ २७ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) अवादयंस्तथेति ३१ ॥ २७ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ववुरिति। प्राक् शान्ता ये अग्नयस्ते ॥ २७ ॥

जज्वलुश्चाग्नयः शान्ताः शान्ता दिग्जनितस्वनाः ॥ २८ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे शुम्भवधो नाम दशमोऽध्यायः १० ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ २८ ॥ इति श्रीगुप्तवत्यां मन्त्रव्याख्याने दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

(२ **चतुर्धरी**) शान्ताः प्रागुपशान्ता ये अग्नयस्ते जज्वलुरित्यन्वयः। यद्वा शान्ताः सौम्याः सन्तः दिक्षु जनितः स्वनो दिग्जनितस्वनः। शान्तो दिग्जनितस्वनो येषाम्। प्रागेव ये दिग्दाहं कुर्वाणा अग्नयो दिक्षु स्वनितवन्तः जज्वलुरित्यन्वयः। यद्वा शान्ताः सन्तः। यद्वा शान्ता दिग्जनितस्वना यैस्तेऽग्नयः। ताश्चाह वराहमिहिरः। 'अङ्गारिणी दिग् रविणा प्रयुक्ता यस्यां रविस्तिष्ठति सा सदीप्ता। प्रधूपिता यास्यति यां दिनेशः शेषास्तु शान्ताः शुभदाश्च ताः स्युः' इति ॥ २८ ॥ इति श्रीचतुर्धरीटीकायां शुम्भवधो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

(३ **शान्तनवी**) जज्वलुश्चाग्नयः शान्ताः। अग्नय आहवनीयगार्हपत्यदक्षिणाग्न्यादयः शान्ताः धूमरहिताः निर्मलाः संतः जज्वलुः ज्वलन्तिस्म। शुम्भे निहते यज्ञाः प्रवृत्ता इति भावः। ज्वल दीप्तौ। लिट् उस्। शान्ता दिग्जनितस्वनाः। शुम्भे निहते सति दिग्जनितस्वनाः उत्पातशब्दाः शान्ताः उपशान्तिमगुः। शान्तादिग्जनितस्वना इत्येकं पदम्। तत्पक्षे शान्ताश्च ते दिग्जनितस्वनाश्चेति कर्मधारयः। दिशामुत्पातशब्दाः शान्ता इत्यर्थः। अथवा दैत्यार्दिता दिग्देवताः ताभिर्हाहाकारेण दिग्जनिताः स्वनाः। दैत्यशब्दाः शान्ता इत्यर्थः ॥ २८ ॥ इति श्रीमद्राजाधिराजश्रीमत्तोमरान्वयश्रीमदुद्धरणात्मजश्रीशन्तनुचक्रवर्तिविरचितायां शान्तनव्यां श्रीचण्डिकामाहात्म्यटीकायां शुम्भवधविध्युपलक्षितो दशमोऽध्यायः॥१०॥

(४ **नागोजीभट्टी**) जज्वलुरिति। अग्नयः आहवनीयादयः शान्ताः सौम्याः सन्तो जज्वलुः। शान्ताः दिक्षु जनिताः स्वनाः उत्पातसूचकस्फुरणादिशब्दा येषां ते ॥ २८ ॥ इति शिवभट्टसुतसतीगर्भसमुद्भवनागोजीभट्टकृतटीकायां दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) जज्वलुरिति। 'जज्वलुश्चाग्नयः शान्ताः शान्ता दिग्जनितस्वनाः स्वाहा ३२॥ २८ ॥ इति श्रीभगीरथविरचिता कण्वगोविन्दकृतसप्तशतीमन्त्रहोमविभागकारिकाणां दशमाऽध्यायस्य जगच्चन्द्रचन्द्रिकाख्यटीका संपूर्णा ॥ १० ॥

(६ **दंशोद्धारः**) जज्वलुः। यद्वा शान्ता निर्धूताः दिग्जनितस्वना दिक्षूत्पन्ना उत्पातशब्दाश्च शान्ताः। शान्तदिगिति ह्रस्वपाठे शान्तासु दिक्षु जनितः स्वनो यैस्तेऽग्नय इत्यर्थः। शान्तदिग्लक्षणं चोक्तं वराहमिहिरेण। 'अङ्गारिणी दिग् रविविप्रयुक्ता यस्यां रविस्तिष्ठति सा प्रदीप्ता। प्रधूपिता यास्यति यां दिनेशः शेषास्तु शान्ताः शुभदाश्च ताः स्युः' इति ॥ २८ ॥ इति श्रीमद्दुलो० दंशोद्धारटीकायां दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

एकादशोऽध्यायः ११

ऋषिरुवाच।

देव्या हते तत्र महासुरेन्द्रे सेन्द्राः सुरा वह्निपुरोगमास्ताम्।
कात्यायनीं तुष्टुवुरिष्टलाभाद्विकाशिवक्त्रास्तु विकासिताशाः ॥ १ ॥

(**१ गुप्तवती**) अथ तन्त्रे पञ्चदश इति (सार्धैश्चतुर्दशभिः) श्लोकैरेकादशाद्यध्यायत्रयगतमन्त्रविभजनार्थकश्चतुर्थः पटलः। 'ईश्वर उवाच। ऋषेः सुमेधसः ख्यातं प्रोक्तं देव्या हतेऽशुभे। चतुस्त्रिंशदिति श्लोका मन्त्रास्तत्संख्यकाश्च ते। ततो देव्येकमन्त्रेण वरदाहं सुरेश्वरी। देवा ऊचुस्ततः सर्वाबाधाप्रशमनं तथा। श्लोकेनैकेन देवेशि देव्युवाच ततः परम्। वैवस्वतेन्तरे प्राप्ते इति सार्धाश्चतुर्दश। श्लोका आहुतयः सर्वा पञ्चाशत्पञ्चसंयुताः। वैष्णवी देवता यत्र महागरुडवाहिनी'। ऋषेः प्रोक्तं वच इत्यन्वयः। शुभे इति संबुद्धिः। मन्त्रेण श्लोकेनेतीत्थंभूतलक्षणे तृतीया। सार्धाः। 'शाकम्भरीति विख्यातिं तदा यास्याम्यहं भुवि'इत्यर्धमन्त्रेण सहिताः। तत्रैव च वधिष्यामीत्यादीनां श्लोकमन्त्राणां तथात्व एव सामञ्जस्यात्। अत्र एकादशेऽध्याये। 'देव्युवाचेति च तत एभिः स्तवैश्च मामिति। दूरेत्यर्धेन सहिता अष्टाविंशतिरूपकाः। ततश्चर्षिरुवाचेतीत्युक्त्वा श्लोकादिकैश्च तैः। अर्धयुङ्नवभिः श्लोकैस्तत्संख्या मनवो मताः। एवं तु द्वादशे एकचत्वारिंशन्मिताहुतिः'। एभिरित्यारभ्य दूरा द्वैत्यर्धोत्तरमृषिरुवाचेत्येतत्पर्यन्तं सार्धाष्टाविंशतिश्लोकाः सन्ति। इदं च श्लोकसंख्यामात्रमिति तु रूपका इत्यनेन ध्वनितम्। आद्यार्धस्याद्यप्रतीकवदन्त्यार्धस्यान्त्यप्रतीकग्रहणेन निर्देशे युक्तेपि तदाद्यप्रतीक एव गृहीत इत्येव विशेषः। षड्विंशतिरित्येव ब्रूयादित्यादौ मध्यप्रतीकग्रहणादेरपि दर्शनात्ततश्च इत्युक्त्वा सा भगवतीत्यर्धयुक्तनवश्लोकैस्तैः पूर्वनिर्दिष्टैरर्धसहिताष्टाविंशतिश्लोकैश्च तत्संख्या एकोनत्रिंशत्संख्या दशसंख्याश्च मनवो ज्ञेया इत्यर्थः। तेन दूरादेवेति प्रतीकग्रहणमपि श्लोकसंख्यानिर्देशमात्राभिप्रायकं नतु मन्त्रत्वस्यापि बोधकं तत्संख्या इति वाक्यान्तरेणैव पूर्वनिर्दिष्टयोरुभयोरपि श्लोकगणयोर्मन्त्रविधानात्। अर्धमन्त्रविशेषनिर्णयस्तु यथापूर्वं लक्षणानुसारेणैवेति भावः। ततश्च सर्वं ममैतन्माहात्म्यं मम सन्निधिकारकमित्यर्धम्। निशुम्भे च महावीर्ये शेषाः पातालमाययुरित्यर्धं मन्त्रद्वयं क्रमेण ज्ञेयम्। यद्यपि निशुम्भे चेत्यर्धस्य दैत्याश्च देव्येत्येतत्पूर्वश्लोकस्य च परसाकाङ्क्षत्वादेकवाक्यत्वमेव तथापि सार्धश्लोकस्यैकमन्त्रत्वायोगादनायत्या तदीया ये स्थिता इत्यस्य चाध्याहारणेनोभयोरप्यवान्तरवाक्यत्वं प्रकल्प्य ये तेपि इत्यप्यध्याहृत्य महावाक्यता यथाकथंचित्कल्पनीया। एवमेव पशुपुष्पार्घधूपैश्चेति श्लोके या प्रीतिरित्यध्याहार्यम्। अरण्ये प्रान्तरे वापीति श्लोकत्रये यः स्यादित्यध्याहार्यम्। पश्चात्तेषामुत्तरश्लोकेन महावाक्यता कल्पनीयेत्यादिकमूहनीयम्। 'ततस्त्रयोदशेऽध्याये ऋषिरुवाचवाक्यतः। एतत्ते कथितं भूपेत्यादिसार्धत्रयं मनुः'। अर्धेन सह चत्वारो मनव इत्यर्थः। 'मार्कण्डेय उवाचेति इति तस्य वचोमुखम्। श्लोकषट्कं ततो देवीवचनं परमेश्वरि। वचोमुखं वचः श्रुत्वा सुरथ इत्यादिकम्। यत्प्रार्थ्यते त्वया भूप त्वयेति श्लोक एककः। मार्कण्डेय उवाचेति ततो वक्त्रे मनुद्वयम्। देव्युवाच पुनः स्वल्पैरिति श्लोकत्रयेण वै। अर्धानामेव मन्त्रत्वाद्भवन्त्याहुतयोऽत्र षट्। ततो मार्कण्डेयवच इति दत्त्वा तयोरिति। द्वौ मन्त्रौ पुनरुच्चार्यं सावर्णिर्भविता मनुः। एकोनत्रिंशत्संख्याहुतिरत्र विधीयते'। इति दत्त्वा तयोर्देवीति श्लोको द्वौ दण्डकलितवत्पुनरुच्चार्यं मन्त्रद्वयवर्धनेनोनत्रिंशत्संख्याका मन्त्रा इह ज्ञेया इत्यर्थः। उत्तरत्र मन्त्रान्तराभावद्योतनाय चरमश्लोकचरमावयव एव कण्ठरवेण पठितः। तथाच संकर्षान्तिमसूत्रे विद्यते। वाच्यकालत्वाद्यथा याज्यासंप्रैषो यथायाज्यासंप्रैषो यथा याज्यासंप्रैष इति शास्त्रं समाप्तमिति तु तदर्थः। एवमस्मिन्नध्यायेऽर्धमन्त्राः सप्तैव। काण्वस्तु। 'इति तस्य वचः श्रुत्वेत्यर्धमन्त्रस्तथा स्मृतः। श्लोकमन्त्रास्ततो ज्ञेयाश्चत्वारोऽथार्ध उच्यते'। इत्याद्युक्त्वान्ते। 'मार्कण्डेयस्ततः पादद्वयं मन्त्रत्रयं स्मृतम्। आवृत्त्या त्वधिको मन्त्रः सावर्णिर्भविता मनुः। इति स्वकृतकारिकाद्वयं प्रललाप। तत्तुच्छम्। तन्त्रे द्वौ मन्त्राविति प्रथमान्तौ पूर्वान्वयिनौ सावर्णिर्भवितेति। षडक्षरप्रतीकेन चरमचरणमुपलक्ष्य इति पुनरुच्चार्यं पुनरुच्चरितश्चेदेको मनुर्भवतीत्यर्थे इति स्पष्टाऽक्षरमपि प्रतीकीकृत्य इति पुनरुच्चार्य योजनयैकोनत्रिंशत्संख्या भवतीत्यर्थः। इति वा व्याख्या यथाकथंचित्पादस्य मन्त्रत्वोपपादनसंभवेपीति तस्येति श्लोकषट्के प्रथमोपान्त्ययोरर्धयोरेव मन्त्रत्वस्वीकारे प्रमाणालाभात् समुदितसंख्याद्वयाद्द्वौ मन्त्रावित्यस्य द्वितीयान्तत्वेनोच्चारणकर्मत्वस्वीकारमात्रेणोपपत्तेः। अत एतच्छ्लोकवाक्यार्थभ्रममूलिकैवार्धकल्पना। एतेन चरमप्रतीकग्रहणेन चरमश्लोकस्यैव द्विरुच्चारणपरमिति केषांचिद्योजनमप्यपास्तम्। कश्चित्तु। 'एकादशार्धाहुतयो द्वादशश्लोकमन्त्रकाः। उवाचवचनैः षड्भिर्मन्त्राः स्युः प्रोक्तसंख्यकाः'। इति जजल्प। तेन सावर्णिरिति तन्त्रोक्तेरस्मदुक्तमेव साथेक्यमभिप्रेतं स्यान्न कण्वोक्तम्। परं त्वर्धवर्धने प्रमाणाभावस्तुल्य एवेति न किंचिदेतत्। अथ तन्त्रे समुदितसंख्यामाह। 'एवं त्रयोदशाध्याया होमपूजनतृप्तिषु। शतानि सप्तसंख्यानि तव प्रोक्तानि शैलजे। मकारादिर्दुकारान्तो मनुः परमदुर्लभः। स संप्रदायविधिना ज्ञातव्यो मम वल्लभे। अन्यथा विफलो मन्त्रः सत्यं सत्यं मयोदितम्।

होमे स्वाहान्तिमा मन्त्राः पूजायां तु नमोन्तिमाः । तर्पणे तर्पयाम्यन्ता ऊहनीया बुधैरिमे' । तृप्तिस्तर्पणं ब्राह्मणभोजनं वा । मकारादिमार्कण्डेय उवाचेत्यारभ्य नुकारान्तः सावर्णिर्भविता मनुरित्येतत्पर्यन्तः । मकारपदेन व्यञ्जनमात्रं प्राथमिकं विवक्षितम् । अकारस्तूच्चारणमात्रार्थोऽकारो व्यपेतो व्यञ्जनानामिति तैत्तिरीयप्रातिशाख्यसूत्रसिद्धो वा न विवक्षितः । नुकार इत्यत्रोकारस्तु विवक्षित एव । तेन जगाम गहनं वनमिति मन्त्रान्त्यनकारादेर्निरासः । तथैव च महाहनुरित्यस्य तु मन्त्रान्तत्वाभावादेव निरासः । मन्त्रान्त्यस्य नुरित्यक्षरस्यान्यस्याभावादेव नातिप्रसङ्गः । तेन मनुरिति पदस्याक्षमालत्यक्षपदस्येव प्रत्याहारपरत्वेनाप्ययमेव मन्त्रो मुख्यवृत्त्यार्थद्योतनायाह मनुरिति । अतः सकारादिरिति केचित्तत्पठन्ति तच्चिन्त्यम् । तर्पयामीति पल्लवे चण्डिकामित्यपि परे योजयन्ति । तद्धोमपूजनयोरपि तुल्यन्यायेन चतुर्थ्यन्तयोजनापत्त्या न युक्तम् । अतो यावद्वचनमेव मन्त्रान्पठताऽपेक्षितांशाध्याहारेणैषत्वेत्यादाविव पूरयता वाक्यार्थोऽनुसंधातव्य इत्येव युक्तम् । इति श्रीगुप्तवत्यां कात्यायनीतन्त्रस्थत्रयोविंशत्पटलस्य व्याख्या ॥ ॥ अथैतत्संग्रहश्लोका द्वाविंशतिः ॥ ॥ ऋषिर्देव्या हते तत्र त्याद्यास्त्रिंशच्चतुर्युताः । देवी वाग्वरदेत्येको देवाः सर्वेति चैककः । देवी वैवस्वतेत्यष्टावथ शाकम्भरी मनुः । अर्धश्लोकात्मकः पश्चाच्छ्लोकास्तत्रैव वेति षट् । एवमेकादशे मन्त्राः पञ्चपञ्चाशदीरिताः । देवीवागेभिरित्याद्याः श्लोका अष्टादशोदिताः । सर्वे ममेतदित्यर्धं पश्चाद्‌ श्लोकका दश । ऋषिर्वचनमित्युक्तेत्याद्याः श्लोकास्ततस्त्रय । निशुम्भे चेत्यर्धं मनुरेव । भगवतीति षट् । इत्येकचत्वारिंशत्स्युर्द्वादशाध्यायमन्त्रकाः । ऋषिरेतत्त इत्यर्धश्लोको मन्त्रास्ततस्त्रयः । एवंप्रभावा सेत्याद्या मार्कण्डेय उवाच ह । इति तस्येति षट् श्लोका देवी यदिति चैककः । मार्कण्डेय उवाचाथ ततो वव्रे मनुद्वयम् । देव्युवाच ततः स्वल्पैरहोभिरिति षण्मताः । अर्धश्लोकात्मका मन्त्रा मार्कण्डेयवचस्ततः । इति दत्त्वा तयोरेवं देव्या वरमिति द्वयम् । द्विर्दण्डकलितन्यायादावृत्तं स्याच्चतुष्टयम् । इत्येवमेकोनत्रिंशन्मनवः स्युस्त्रयोदशे । अत्रापरे नवार्धानि केचिदेकादशेऽभ्यधुः । न तत्कात्यायनीतन्त्रजल्पितं किंतु कल्पितम् । इत्युत्तमचरित्रेऽस्मिन्नध्यायत्रितयात्मनि । संभूय मन्त्रसंख्यैकचत्वारिंशच्चतुःशती । अर्धश्लोकात्मका मन्त्रास्तेषु द्वादश कीर्तिताः । त्रिपान्मन्त्रास्तु षट्षष्टिर्द्वौ श्लोकौ पुनरुक्तकौ । श्लोका अपुनरुक्तास्तु त्रिशती सप्तविंशतिः । राजैको देवदूतोक्तिर्द्वे देव्युक्तयो दश । मार्कण्डेयोक्तयस्तिस्र ऋषिवाक्यानि षोडश । इत्युवाचाङ्किता मन्त्राश्चतुस्त्रिंशदिति स्थितिः । अथ सर्वे मिलिताश्चेदध्यायेषु त्रयोदशसु । पञ्चशतानि श्लोका अष्टासप्ततियुतानि तेष्वन्त्यौ । श्लोकौ द्विगुणौ भवतस्त्रेधा द्वाविंशतेर्भागः । एकोनविंशतेश्च द्वेधा ते पञ्चषष्टिरतिरिक्ताः । ब्रह्मा भगवान्द्वौ वैश्यो देवा नृपो मृकण्डुसुतः । देव्यृषयश्चैकैकद्विद्विद्वित्रिचतुःशराङ्कैकक्षमिताः । इति सप्ताधिकपञ्चाशदुवाचपदाङ्किता अमी अधिकाः । द्वाविंशतिशतमेषां श्लोकैर्योगेन मन्त्रशप्तशती । इति विभजनमुदितं प्रतिमन्त्रं कात्यायनीतन्त्रे । तस्मादेतत्प्रकृतिकमपूर्णमन्यत्तु यामलप्रभृति । श्लोकमन्त्रस्त्रिधामन्त्रः पुनरुक्तोर्धमन्त्रकः । उवाचाङ्कित इत्येवं मन्त्रः प्रोक्तोऽत्र पञ्चधा ॥ ७० ॥ मन्त्रपिण्डः श्लोकपिण्डोऽध्यायपिण्ड इति त्रिधा । इत्यष्टौ सुभग ४३७ स्तोषः ६६ श्री २ जलं ३८ सोम ५७ उल्लासः ७०० । इत्थंगा ५७८ लोक १३ इत्याख्या संख्यास्तन्त्रेऽत्र वर्णिताः ॥ ॥ अथ मन्त्रव्याख्या । देव्येति । वह्निपुरोगमाः 'अग्निरग्रे प्रथमो देवतानाम्' इति श्रुतेः ॥ १ ॥

(२ चतुर्धरी) तत्र तस्मिन् शुम्भे इति यावत् । इष्टस्याभिमतार्थस्य लाभात्प्राप्तेः । लम्भादिति च पाठः । विकसनं विकासः सोऽस्यास्तीति विकासि विकासिनां वक्त्राणामंशुभी रश्मिभिर्विकासिता दीपिता आशा दिशो यैस्ते । विकाशिवक्त्रास्त्विति पाठे विकासीनि वक्त्राणि येषां ते । तथा विकासिता नियन्त्रिता आशा प्रत्याशा येषां वा ॥ १ ॥

(३ शान्तनवी) ऋषिरुवाच । सुमेधा ऋषिः सुरथं राजानं वाक्यमुक्तवान् । देव्या चण्डिकया कात्यायन्या तत्र संग्रामे । यद्वा तत्र महासुरेन्द्रे शुम्भे हते आहते सति सेन्द्रा इन्द्रसहिताः वह्निपुरोगमाः अग्निपुरःसराः सुराः देवाः इष्टलाभात् शुम्भनिधनलक्षणलाभात्संतुष्टाः । अत एव विकासिवक्त्राः दीप्तियुक्ताननाः प्रसन्नमुखाः सुविकासिताशाः सुष्ठु विकासिताः आशा दिशो येषां ते तथोक्ताश्च सन्तः प्रसन्नदिशः सन्तः तां शुम्भमार्दिनीं कात्यायनीं चण्डिकां तुष्टुवुः । ष्टुञ् स्तुतौ । विकाशिवक्त्राब्जविकसिताशाः इति पाठे तु चकासृ दीप्तौ । तालव्यान्तः । काशनं काशः । काशो विद्यते येषां तानि काशीनि । विशेषेण काशीनि वक्त्राण्येव अब्जानि कमलानि यासां ताः विकाशिवक्त्राब्जाः । काशः संजातो यासां ताः काशिताः । विशेषेण काशिताः विकाशिताः ताश्च ताः आशाश्च विकाशिताशाः । विकाशिवक्त्राब्जाः विकासः संजातो येषां ते विकासिवक्त्राब्जविकासिताशाः सुराः । विकासिवक्त्राब्जविकासिताशाः इति तु पाठे सुरा इष्टलाभाद्विकासिवक्त्राब्जा विकासिताशाश्च भवन्ति । अंसो भुजशिरः । ततश्च कर्मधारयः । दीव्यति देवी । महान्तोऽसुरास्तेष्विन्द्रे श्रेष्ठे । षुर ऐश्वर्ये । सुरन्ति ईशन्ते सुराः । 'इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः' । वहत्याहुतीर्वह्निः स पुरोगमोऽग्रयायी येषां ते तथोक्ताः । कतो नामर्षिः तस्यापत्यं स्त्रीति गर्गादिपाठात्कात्यशब्दाद्गर्गादियञन्तात् 'सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः' इति ष्फः । षित्वान्ङीष् । फस्यायनादेशः कात्यायनीं चण्डिकां तां देवा ऊचुः । देवीस्तोत्रं स्तुत्युपयोगीनि वाक्यानि उक्तवन्तः ॥ १ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ऋषिरुवाच । देव्येति । तत्र युद्धे वह्निपुरोगमाः वह्निमुख्याः कात्यायनीमित्यनेन परस्परमा-

सामैक्यं सूचयति इष्टस्य शुम्भादिवधस्य लाभात्प्राप्तेः नुमागमः। विकासीनि विकस्वराणि वक्त्राणि येषां ते। तुः पादपूरणे। विकासिता आशा यैः ॥ १ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) 'श्लोकानां सार्धपञ्चाशज्ज्ञेयमेकादशे स्फुटम्। पञ्चाशच्छ्लोकमन्त्रास्तदन्ते सार्धश्लोकमन्त्रकाः। देवीद्वयमृषिश्चैको देवा एकमितीरिता' इति। अर्धसहितानां पञ्चाशच्छ्लोकानाम् एकादशाध्याये प्रव्यक्तं ज्ञेयं बोध्यम्। पञ्चाशच्छ्लोकमन्त्राः दशाधिकं विंशतिद्वयमित्यर्थः। तदन्ते पञ्चाशच्छ्लोकमन्त्राणामन्ते प्रान्ते अर्धश्लोकमन्त्रकोऽर्धश्लोकरूपो मन्त्रो ज्ञेयः। देवीद्वयं देव्युवाचेति द्वौ मन्त्रौ ऋषिश्चैकः ऋषिरुवाचेत्येको मन्त्रः। देवा एकमितीरितम्। देवा ऊचुरित्येको मन्त्रः कथितः। पञ्चपञ्चाशदाहुत्यस्तच्चतुस्त्रिंशदुत्तरम्। श्लोके देवी उवाचैकमेवं ज्ञेयं तु साधकैरिति। पञ्च अधिका पञ्चाशदाहुतिस्तस्याः। चतुस्त्रिंशदुत्तरं तत् देवी उवाचैकक देवी उवाचेत्येको मन्त्रः साधकैः कात्यायनीतन्त्रज्ञैः तु पुनः एवंप्रकारेण ज्ञेयं बोध्यम्। तथाहि ऋषिरुवाच। देव्या हत इति २ ॥ १ ॥

(६ दंशोद्धारः) देव्येति। इष्टस्याभिमतार्थस्य लाभाद्विकासशीला ये वक्त्राब्जा मुखचन्द्राः। 'अब्जो जैवातृकः सोमः' इत्यमरः। तैर्विकासिता आशा दिशो यैस्ते। वक्त्रांशुेति पाठे वक्त्रांशुभिर्वक्त्रकिरणैः। वक्त्रास्त्विति पाठे विकाशीनि वक्त्राणि येषां ते। विकाशिताः फलिता आशा मनोरथा येषां ते इत्यर्थः ॥ १ ॥

देवि प्रपन्नार्तिहरे प्रसीद प्रसीद मातर्जगतोऽखिलस्य।
प्रसीद विश्वेश्वरि पाहि विश्वं त्वमीश्वरी देवि चराचरस्य ॥ २ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २ ॥

(२ चतुर्धरी) प्रपन्ना भक्तास्तेषामार्तिं दुःखं हरतीत्यपि च। प्रसीदेति संभ्रमे त्रिरुक्तिः। ईश्वरी स्वतन्त्रा। चराचरस्येति निर्धारणे षष्ठी ॥ २ ॥

(३ शान्तनवी) प्रपन्ना अनन्यशरणाः शरणार्थिनः भक्तिनम्राः तेषाम् आर्तिहरे आर्तिः पीडा तां हरतीति प्रपन्नार्तिहरा। हरतेरनुद्यमनेच्। स्त्रियां टाप्। तत्संबुद्धौ हे प्रपन्नार्तिहरे देवि त्वं प्रसीद प्रसन्ना भव। पाघ्रादिना सदेः सीदभावः। प्रसीद मातर्जगतोऽखिलस्य। हे मातः अखिलस्य कृत्स्नस्य जगतः हे जननि हे देवि त्वं प्रसन्ना भव। पटैकदेशे दग्धे पटो दग्ध इतिवदेकदेशेऽपि वर्ततेऽवयवीति तन्माभूदिति कार्त्स्न्यार्थमखिलग्रहणम्। हे विश्वस्य ईश्वरि व्यापके त्वं प्रसीद प्रसन्ना भव। 'अश्नुतेराशुकर्मणि वरट्चेच्चोपधायाः'। हे देवि त्वं विश्वं पाहि लक्ष्मीरूपेण त्वं सर्वं जगत् रक्ष। पा रक्षणे। लोटः 'सेर्ह्यपिच्च'। त्वमीश्वरी देवि चराचरस्य। हे देवि त्वं चराचरस्य जङ्गमाजङ्गमात्मकस्य जगतः ईश्वरी विष्णुमायात्मतया व्यापकासि। यद्वा ईश्वरस्य स्त्री स्वामिनी भवसि। चराश्चाचराश्च चराचरम्। 'सर्वो द्वन्द्वो विभाषैकवद्भवति' अन्यथा चर गतौ। पचाद्यच्। 'चरिचलिपतिवदीनामच्याक्चाभ्यासस्य' इत्यनेन चराचरं जङ्गमात्मकमेव स्यान्नाजङ्गमात्मकमपि। ततश्च तं प्रति तस्य ईश्वरीत्वं न स्यात्। यदभ्यधुः। 'चरिष्णुजङ्गमचरं त्रसमिङ्गं चराचरम्' ॥ २ ॥

(४ नागोजीभट्टी) देवीति। प्रपन्ना भक्ताः। आदरे प्रसीदेति त्रिरुक्तिः। चराचरस्य मध्ये त्वमीश्वरी स्वतन्त्रा। इतरत्सर्वं त्वत्परतन्त्रमिति भावः ॥ २ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) देवि प्रपन्नेति ३ ॥ २ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २ ॥

आधारभूता जगतस्त्वमेका महीस्वरूपेण यतः स्थितासि।
अपां स्वरूपस्थितया त्वयैतदाप्याय्यते कृत्स्नमलङ्घ्यवीर्ये ॥ ३ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३ ॥

(२ चतुर्धरी) अपां स्वरूपस्थितयेति। राहोः शिर इत्यादिवदर्थशून्या षष्ठी। जलस्वरूपेत्यर्थः। एतत्कृत्स्नमशेषम् आप्याय्यते स्फीतीक्रियते। अलङ्घ्यवीर्ये अनन्यलङ्घनीयप्रभावे ॥ ३ ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि त्वं यतः कारणात् महीस्वरूपेण पृथिवीरूपेण स्थितासि अवस्थितासि अतो जगतः विश्वस्य आधारभूता अधिकरणात्मत्वं प्राप्ता त्वमेकैव नान्या व्यक्तिः। पृथिवीरूपा त्वं त्वद्रूपा च पृथिवीति भावः। हे अलङ्घ्यवीर्ये लङ्घितुमशक्यबले अपां स्वरूपस्थितया त्वयैव एकया एतत्कृत्स्नं जगत् आप्याय्यते संवर्ध्यते वृद्धिं नीयते। प्यायी वृद्धौ। णिच् कर्मणि लट्। अपां जलानां स्वरूपेण स्थितया तया। न लङ्घ्यम् अलङ्घ्यम् अलङ्घनीयं वीर्यं यस्याः सा तत्संबुद्धौ अलङ्घ्यवीर्ये। 'वीर्यं बलं प्रभावश्च'। अब्रूपा त्वं त्वद्रूपाश्चाप इति भावः ॥ ३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) आधारभूतेति। तत्र हेतुः। महीस्वरूपेणेति स्थितिः। अपांस्वरूपस्थितया अबभिन्नस्वरूपेणेति [illegible]। गमकत्वात्समासः। आप्याय्यते। ओप्यायीत्यतः कर्मणि यक्। अनेनोक्तलक्षणेन सार्वात्म्यं विवक्षितम् ॥ ३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) आधारभूतेति ४ ॥ ३ ॥

(६ दंशोद्धारः) आधारभूतेति । अपां स्वरूपस्थितया जलरूपया । अपामिति षष्ठीत्वऽभेदेपि राहोः शिर इत्यादिवदुपचारात् । यद्वा अपां जलदेवतानां जलरूपं तेन स्थितयेत्यर्थः । आप्याय्यते तृप्यते । अलङ्घ्यवीर्ये अनन्यलङ्घनीयप्रभावे ॥ ३ ॥

त्वं वैष्णवी शक्तिरनन्तवीर्या विश्वस्य बीजं परमासि माया ।
संमोहितं देवि समस्तमेतत्त्वं प्रसन्ना भुवि मुक्तिहेतुः ४ ॥

(१ गुप्तवती) नारायणीसूक्ताख्यं स्तवमाह देवीति । संमोहितं त्वयैवेति शेषः ॥ ४ ॥

(२ चतुर्धरी) वैष्णवी ईश्वरी बीजं मूलकारणम् । परमा निरतिशया माया विद्याशक्तिः असि भवसि । एतत्समस्तं जगत्संमोहितं सम्यङ्मोहविपर्यीकृतं त्वयेति भुवि जगति मुक्तिहेतुः विद्याभावेन ॥ ४ ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि त्वम् अनन्तवीर्या अक्षयबला अक्षयप्रभावा च । 'वीर्यं बलं प्रभावश्च' । वैष्णवी विष्णुसम्बन्धिनी शक्तिरसि । यया शक्त्या विष्णुर्भगवानशेषलोकान्पालयति सा वैष्णवी विष्णुसामर्थ्यलक्षणा त्वमेवेति भावः । हे देवि त्वं विश्वस्य कृत्स्नस्य उचितं बीजं कारणं निदानं यत् लोकवेदप्रसिद्धं सा परमा व्यापिनी माया त्वमेवासि । या विश्वस्य कारणरूपा परमा उत्कृष्टा उत्तरा माया सा त्वमसि न त्वदन्या सेति भावः । बीज्यते वेति च बीजम् । त्वयेति प्रसंगसिद्धम् । हे देवि त्वया मायास्वरूपया एतत्समस्तं जगत् विश्वं संमोहितं संजातमोहं ममतायत्तं कृतं मोहगर्ते निपातितम् । संसारपाशबद्धं कृतमिति भावः । हे देवि त्वं प्रसिद्धा ज्ञानवैराग्यरूपा उपनिषत्परमात्मतत्त्वावगमस्वभावा प्रसन्ना सती भवनं भूः पुनः पुनरुद्भव उत्पत्तिरभूत् । प्रादुर्भाव इति यावत् । तस्याः भुक्तिहेतुः कारणं बीजमसीत्यर्थः । भुवि मुक्तिहेतुरित्येकपदम् । भुविभूमाविच्युक्तेऽर्थपृथग्भावस्त्विष्टु । ब्रह्मलोकादौ मुक्तिहेतुता न स्यादित्यव्याप्तिपरिजिहीर्षार्थोपलक्षणताश्रयेण जनितप्रतिपत्तिगौरवदोषापत्तिरतितुष्यति । हरेति भुवीति पृथक्पदताप्युच्यतामुच्यतामुक्तदोषपरिजिहीर्षुणा भुवि मुक्तिहेतुरित्येकपदमिति । 'हेतुर्ना कारणं बीजं निदानं त्वादिकारणम्' ॥ ४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) त्वमिति । आद्यपादे पालनशक्तिमत्त्वम् । द्वितीये कारणशक्तिमत्त्वम् । मायाऽविद्या । त्वयैतत्संमोहितं संसारगर्ते पातितम् । तर्कि मोक्षो नास्त्येवेत्यत आह । त्वं प्रसन्ना कृतप्रसादा वै प्रसिद्धं भुवि जगति मुक्तिहेतुः ॥४॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) त्वं वैष्णवीति ५ ॥ ४ ॥

(६ दंशोद्धारः) त्वं वैष्णवीति । बीजं मूलकारणं परमा अतिशया मायाऽविद्याशक्तिः एतत्संमोहितम् । अविद्यारूपया त्वयेति शेषः ॥ ४ ॥

विद्याः समस्तास्तव देवि भेदाः स्त्रियः समस्ताः सकला जगत्सु ।
त्वयैकया पूरितमम्बयैतत्का ते स्तुतिः स्तव्यपरापरोक्तिः ॥ ५ ॥

(१ गुप्तवती) विद्या इति । सकलाश्चतुःषष्टिकलासहिताः षोडशकामकलासहिताश्चेति क्रमेण विद्यास्त्रियोरन्वेति । एतत्परिदृश्यमानं जगत्स्तव्यविषये परा वा अपरा वोक्तिरपि त्वमेवेति त्वदन्या स्तुतिः का ॥ ५ ॥

(२ चतुर्धरी) विद्या वेदादिलक्षणाः समस्ताः अष्टादश अपि । तथा च । 'अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः । धर्मशास्त्रं पुराणानि विद्या ह्येताश्चतुर्दश । आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वश्चेति ते त्रयः । अर्थशास्त्रं चतुर्थं च विद्या ह्यष्टादशैव ताः' इति । तव भेदा इति । भिन्नशक्तय इति काकाक्षिवदन्वयः । सकलाः कलाभिः सह वर्तमानाः । ताश्चालिङ्गनाद्याश्चतुःषष्टिः । एतज्जगत्त्वयैकया पूरितम् अभिव्याप्तम् एवंच ते तव का स्तुतिः । अपितु न कापीत्यर्थः । कुत इत्याह । स्तव्येति । स्तव्यस्य या पराऽपरोक्तिः मुख्यगौणकीर्तनं सा स्तुतिरभिधीयते । नच सर्वव्यापिन्यास्ते गौणाः संति । मुख्यगुणकीर्तनं चानुवाद एवेति स्तुतिरिति भावः । यद्वा स्तव्यपरा परोक्तिः स्तुतिरित्युक्तम् । न चासौ निर्वहति । भवत्याः सर्वव्यापित्वेनास्माभिर्भेदाभावात्तस्या भेदसाध्यत्वात् । न ह्येकं कर्म कर्तृ वा स्यात् । अथवा का कीदृशी अनिर्वचनीया त्वमिति स्यात्तर्हि प्रस्तुतमित्याह । ते स्तुतिरिति । स्तुतिरेवेयं तेषां चाभ्युपगमेन क्रिया हरति नाप्रस्तुतमित्याशयः । यद्वा तै तव स्तुतिरपि त्वमेव । कुत इत्यत आह । स्तव्यपरापरोक्तिः पराभिधाना वाक् का सापि यतस्त्वमेव । यदाह । 'चितिप्रत्यवमर्शात्मा परा वाक् स्वरसोदिता । सैषा सारतया चोक्ता हृदये परमेष्ठिनः' इति । एवमपरोक्तिः सूक्ष्मा पश्यन्ती मध्यमा वैखरीरूपा च । लक्षणं चागमान्तरे प्रसिद्धम् । तथाच 'सूक्ष्मा कुण्डलिनी मध्ये ज्योतिर्मात्रा ह्यणीयसी । अश्रोत्रविषया तस्मादुद्गच्छन्नूर्ध्वगामिनी । स्वयंप्रकाशा पश्यन्ती सुषुम्णामाश्रिता भवेत् । सैव हृत्पङ्कजं प्राप्य मध्यमा नादरूपिणी । अन्तःसंकल्पमात्रा स्यादविभक्तोर्ध्वगामिनी । सैवोरःकण्ठतालुस्था शिरोघ्राणं द्विजोत्तमाः । जिह्वामूलोष्ठनिश्च्युतवर्णव्यूहपरिग्रहा ।

शब्दप्रपञ्चजननी श्रोत्रग्राह्या तु वैखरी'। इति सेयं चतुर्विधा वाक् श्रुतावपि पठ्यते 'चत्वारि वाक् परिमिता पदानि तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः। गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति' इति। एवं परस्याग्रपि भवत्याः शब्दभावेनापि निवर्तत इति स्तुतिरपीति भावः ॥ ५ ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि समस्ताः श्रुत्यादयो विद्याः तवैव भेदाः त्वत्प्रकारा एव त्वदंशा एव तस्मात्तव न विद्यानां च परस्परं पार्थक्याभावात् ते का स्तुतिः प्रवर्तताम्। न कापि। कीदृशी स्तुतिः। स्तवमर्हति स्तव्यम्। 'दण्डादिभ्यो यः'। अन्यथा अचो यतं बाधित्वा 'एतिस्तु'सूत्रेण क्यपि सति स्तुत्यमित्येव स्यात्। स्तव्यपरापरोक्तिः स्तव्ये स्तवार्हे वस्तुनि विषये परा च अपरा चेति पृथक्त्वेनोक्तिर्यस्यां सा स्तव्यपरापरोक्तिः तस्मात् हे देवि त्वं विद्यारूपा सरस्वतीरूपेति इयं स्तुतिः पार्थक्याभावात् न घटते। स्तुतिस्तुत्ययोः पृथक्त्वे खलु स्तुतिः प्रवर्तते लोके। एकत्वे का स्तुतिरस्त्विति भावः। तर्हि त्वं ब्राह्मी त्वं लक्ष्मीः त्वं शर्वाणी त्वमिन्द्राणी इत्याद्या स्तुतिरित्येपापि तस्याश्च देव्याः पृथक्त्वेन सा न घटत इत्याह। स्त्रियः समस्ताः सकलाः कलासहिताः सकलाश्चतुःषष्टिकलोपेताः पातिव्रत्यादिधर्मोपेताः सर्गस्थितिसंहारादिप्रतिनियतनैपुण्योपेताश्च ब्राह्मयाद्याः स्त्रियश्च वनिताः तवैव भेदास्तवैवांशाः इति का ते स्तुतिः प्रवर्तताम्। न कापि। कीदृशी स्तुतिः। स्तव्यपरापरोक्तिः। स्तव्ये वस्तुनि विषये परा चापरेति पृथक्त्वेनोक्तिर्यस्यां सा स्तव्यपरापरोक्तिः। स्तव्यं स्तुतेः परं पृथक् स्तव्याच्च स्तुतिस्परा पृथगिति पार्थक्यनिबन्धना स्तुतिर्लोके प्रवर्तते। अत्र तु ब्राह्मयादिभ्यः स्त्रियः देव्याः पार्थक्याभावादैक्यत्वात् स्तव्यस्तवयोरैक्यत्वे का ते स्तुतिः स्यात्। न कापीति भावः। अन्यदीयगुणानामन्यत्रारोपेण गुणवर्णनं स्तुतिः। गुणाधिकरणमेकमेवेति स्तुतेरपृथग्वृत्तिरिति भावः। इह किं बहुनोक्तेन जगच्च त्वयैकया अम्बया मात्रा एव पूरितम् आप्यायितं पूर्णीकृतम्। त्वमेव जगत् जगदेव त्वमित्येव ते का स्तुतिः प्रवर्तताम्। न कापीत्यर्थः। अत्र तु सैव देवी सैव विद्येति सैव देवी सैव च ब्राह्मयादिस्त्रीति सैव न देवी तदेव देव्यात्मकं जगच्चेति पार्थक्याभावात्स्तव्यपरापरोक्तिः स्तुतिर्न प्रवर्तते इति भावः। यद्वा स्तवनीये न्यूने वस्तुनि परा श्रेष्ठा उक्तिः स्तुतिरुच्यते। परा उक्तिः परमोक्तिरित्यर्थः। देवी न्यूना न भवतीति स्वभावतः श्रेष्ठोक्तिरस्त्येव तस्यामिति का ते स्तुतिरित्युक्तम्। न्यूनमधिकीकृत्योक्तिः स्तुतिरित्यपि स्तुतिलक्षणम्। देवी च न्यूना न भवतीति स्वतोऽधिकैवेत्यप्युक्तं का ते स्तुतिरिति ॥ ५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) विद्या इति। 'अङ्गानि ६ वेदाश्चत्वारो ४ मीमांसा ११ न्यायविस्तरः १२। पुराणं १३ धर्मशास्त्रं १४ च विद्या ह्येताश्चतुर्दश। आयुर्वेदधनुर्वेदगन्धर्वार्थशास्त्रैः सहाष्टादश भेदाः अंशाः सकलाश्चतुःषष्टिकलोपेताः पातिव्रत्यसौन्दर्यतारुण्याद्युपेताः समस्ताः स्त्रियोपि तवांशाः। त्वयैकयैतत्पूरितम् अन्तर्बहिश्च व्याप्तम्। एवं च त्वत्तः पृथग्भूतस्याभावात्। अतस्ते स्तुत्ये विषये परापरा गौणी मुख्या च या उक्तिस्तद्रूपा स्तुतिः केत्यर्थः। यद्वा उक्तिरूपा त्वमेवातः का ते स्तुतिः ॥ ५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) विद्याः समस्ता इति ६ ॥ ५ ॥

(६ दंशोद्धारः) विद्या इति। वेदादयः समस्ता अष्टादशाऽपि। तदुक्तम्। 'अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः। धर्मशास्त्रं पुराणं च विद्याश्चैताश्चतुर्दश। आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वश्चेति ते त्रयः। अर्थशास्त्रं चतुर्थं च विद्या ह्यष्टादशैव ताः' इति। समस्ता इति। स्त्रियोऽपि तवैव भेदा इत्यनुषङ्गः। किंभूताः। सकलाः कलाभिश्चतुःषष्टिभिः सहिताः ताश्च शैवतन्त्रे उक्ताः। यथा—गीतं १ वाद्यं २ नृत्यं ३ नाट्यम् ४ आलेख्यं ५ तिलकं ६ तण्डुलकुसुमबलीविकारा ७ पुष्पास्तरणं ८ दशनवसनाङ्गानां रागः ९ मणिभूमिकर्म १० शयनरचनम् ११ उदकवाद्यं १२ चित्रयोगः १३ चित्रमाल्यग्रथनविकल्पः १४ शेखरापीडयोजनं १५ नेपथ्ययोगः १६ कर्णपत्रभङ्गि १७ सुगन्धयुक्तिः १८ भूषणयोजनम् १९ ऐन्द्रजालं २० कौचुमारयोगः २१ हस्तलाघवं २२ चित्रशाखापूपभुक्तविकारक्रिया २३ पानकरसरागासवयोजनं २४ सूचिवयनकर्म २५ सूत्रक्रीडा २६ डमरुकवीणावाद्यानि २७ प्रहेलिका २८ प्रतिमाला २९ दुर्वचकयोगः ३० पुस्तकवाचनं ३१ नाटकाख्यायिकादर्शनं ३२ काव्यसमस्यापूरणं ३३ पट्टिकावेत्रवाणविकल्पाः ३४ तर्ककर्माणि ३५ तक्षणं ३६ वास्तुविद्या ३७ रूप्यरत्नपरीक्षा ३८ धातुवादः ३९ मणिरागज्ञानम् ४० आकरज्ञानं ४१ वृक्षायुर्वेदयोगाः ४२ मेषकुक्कुटलावकयुद्धविधिः ४३ शुकसारिकाप्रलापनम् ४४ उत्सादनं ४५ केशमार्जनम् ४६ अक्षरमुष्टिकाकथनं ४७ म्लेच्छितकविकल्पः ४८ देशभाषाज्ञानं ४९ पुष्पशकटिका ५० निमित्तज्ञानं ५१ यन्त्रमातृका ५२ धारणमातृका ५३ संवाच्यं ५४ मानसीकाव्यक्रिया ५५ अभिधानकोशः ५६ छन्दोज्ञानं ५७ क्रियाविकल्पः ५८ छलितकयोगः ५९ वस्त्रगोपनानि ६० द्यूतविशेषः ६१ आकर्षणक्रीडा ६२ बालक्रीडनकानि ६३ वैनायिकीनां वैयासिकीनां च विद्यानां ज्ञानम् ६४ इति चतुःषष्टिकलाः प्रसङ्गादुपन्यस्ताः। प्रकृतमनुसरामः। अतः का ते स्तुतिर्न कापीत्यर्थः। असद्गुणारोपणं हि स्तुतिः। सर्वात्मिकायां त्वयि स्तुतिरयुक्तेति भावः। कुत इत्यत आह। स्तव्येति। यतस्तव्या स्तुत्यविषयिणी परा अपरा च पश्यन्तीमध्यमारूपा उक्तिश्च वैखरीरूपा त्वमेव। मूला-

धारे कुण्डलिन्यां तेजोमयी सूक्ष्मतमा परा। तत उद्गता नाभिस्था सूक्ष्मतरा पश्यन्ती। ततोपि हृत्स्था नादरूपा सूक्ष्मा मध्यमा। सैव पुनः कण्ठमभिहत्य ताल्वोष्ठपुटव्यापारजन्याश्रयणविषया वैखरी। एते च परादिभेदास्तन्त्रान्तरे प्रसिद्धाः। तथाहि 'सूक्ष्मकुण्डलिनीमध्ये तेजोमात्रा त्वणीयसी। अश्रोत्रविषया तस्मादुद्गता चोर्ध्वगामिनी। स्वयंप्रकाशा पश्यन्ती सुषुम्णायाश्रिता भवेत्। सैव हृत्पङ्कजं प्राप्य मध्यमा नादरूपिणी। अन्तः संकल्पमात्रा स्यादिभक्ता चोर्ध्वगामिनी। सैवोरःकण्ठतालुस्था शिरोघ्राणद्विजोपगा। जिह्वामूलौष्ठनिःसृतवर्णव्यूहपरिग्रहा। शब्दप्रपञ्चजननी श्रोत्रग्राह्या तु वैखरी' इति श्रूयते। 'चत्वारि वाक्परिमिता पदानि तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः। गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति' इति ॥ ५ ॥

सर्वभूता यदा देवी स्वर्गमुक्तिप्रदायिनी। त्वं स्तुता स्तुतये का वा भवन्तु परमोक्तयः ॥ ६ ॥

(१ गुप्तवती) इममेवार्थं विवृण्वन्नाह। सर्वभूतेति। सर्वस्येत्याद्याः षोडशश्लोका नारायणीलिङ्गकाः क्वचिदष्टादश पठ्यन्ते तत्र द्वयमनाकरणम्। क्वचिदेकोनविंशतिः पठ्यन्ते तदपि तथैव तन्त्रान्तरोक्तसंख्यायां वा तेषां प्रवेशोऽस्तु ॥ ६ ॥

(२ चतुर्धरी) सर्वं भूतं प्राप्तं यया सा। तथा स्वर्गो दिव्यमनुभाव्यं सुखं मुक्तिः कायत्वापायः ते प्रदातुं शीलं यस्याः। एवं यदा तदास्माभिः स्तुता त्वमित्यन्वयः। यदेति वेलार्थे। वाशब्दः पक्षान्तरे। अथवा काः परमोक्तयः प्रधाना वाचस्तव स्तुतये भवन्तु। न का अपीति यावत्। कश्चिदाह। सर्वभूता यदा सर्वप्राणिनां शुभावहा भाग्यदा त्वमिति ॥ ६ ॥

(३ शान्तनवी) पुनरपि देव्याः स्तुतिर्न घटत इत्याह। परमोक्तिः स्तुतिरिति स्तुतिलक्षणम्। तत्र देवी सर्वभूता इतीदं स्तुतिपदम्। एवंच सति ब्रूमः। हे देवि भुक्तिमुक्तिप्रदायिनी त्वं यदा सर्वभूतासि सर्वात्मासि सर्वाभूतासि विश्वरूपाऽसीति स्तुता संनुताऽभूस्तदा स्तुतये स्तुत्यै स्तुत्यर्थाः का वा नाम परमाः श्रेष्ठाः उक्तयः वर्णनाः स्तुतयः भवन्ति। न का अपि स्युः। इह हि परमा श्रेष्ठा उक्तिर्वर्णनं स्तुतिरिति स्तुतिलक्षणम्। ततश्च तव किंचित्स्वरूपं भावाभावात्मकं संभवेत्तन्नाम सर्वमित्युच्यते। शङ्का च कारणाभावात्। ततश्च सर्वनाम देव्यैव। देवीरूपमेव देवीरूपं नाम सर्वमेव। एवं सिध्यति सर्वभूता देवीति यदा स्तुता तदा सर्वस्य च देव्याश्च ऐक्याद्भेदाभावात् किं स्तुत्यं का वा स्तुतिः स्यादिति तात्पर्यादाह। का भवन्ति परमोक्तयः इति। कापरमोक्तयः याभिः स्तूयते देवी न कापि। 'युक्ते क्ष्मादावृते भूतं प्राण्यतीते समे त्रिषु'। सर्वभूता सर्वेण विश्वेन समेत्यर्थः। कीदृशी देवी अयदा शुभावहविधिदा। भुक्तिर्भोगः भुज्यते वा भोगः स्वर्गादिभुक्तिः। मोक्षोऽपवर्गस्तौ प्रददाति मुक्तिदा। यद्वा भुक्तेर्मुक्तिर्वैराग्यं तां भुक्तिमुक्तिं प्रददाति भुक्तिमुक्तिप्रदा। 'प्रेदाज्ञः' कः। अयते गच्छति व्याप्नोत्ययती। 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति कर्तरि ल्युट्। यद्वा दय दाने। भुक्तिमुक्ती प्रदयते भुक्तिमुक्तिप्रदायिनी। यद्वा प्रा पूरणे। भुक्तिमुक्ती प्राति लोकेभ्यः पूरयति भुक्तिमुक्तिप्रा। 'आतोऽनुपसर्गे कः' दयिष्यते रक्षिष्यति दयिनी। 'भविष्यदाधमर्ण्ययोर्णिनिः' भुक्तिमुक्तिप्रा चासौ दायिनी रक्षिका चेति कर्मधारयः। व्यवहारा उक्तयः। परमाः श्रेष्ठाः स्तुतयः। तादर्थ्ये चतुर्थी ॥ ६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) पुनरपि स्तुतेरघटनामाह। सर्वेति। सर्वभूता विश्वात्मिका देवी द्योतनशीला स्वर्गमुक्त्योः प्रकर्षेण दात्रीति यदा त्वं स्तुता तदा वा स्तुतये परमा अधिका उक्तयः का भवन्तु। न कापीत्यर्थः ॥ ६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सर्वभूतेति ७ ॥ ६ ॥

(६ दंशोद्धारः) सर्वभूतेति। सर्वभूतं प्राप्तं यदा। यदेत्यव्ययम्। वेदये यदि त्वं स्वर्गमोक्षप्रदा तदा तदास्माभिः स्तुतेत्यन्वयः। सर्वात्मिकायाः स्तोतुमशक्यत्वादिति भावः। वाशब्दः पक्षान्तरे। अथवा का वाचस्तव स्तुतये भवन्तु। न कापीत्यर्थः। यद्वा सर्वभूतानाम् अयदा शुभभाग्यदा त्वम् अतः का वाचस्तव स्तुतये समर्था इत्यर्थः। 'अयः शुभावहो विधिः' ॥ ६ ॥

सर्वस्य बुद्धिरूपेण जनस्य हृदि संस्थिते। स्वर्गापवर्गदे देवि नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ ७ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ७ ॥

(२ चतुर्धरी) तथाप्युपगम्य स्तुयस एवेत्याह। सर्वस्येति। अपवर्गो मुक्तिः। नारा आपो अयनं यस्येति नारायणः परमात्मा तस्येयं शक्तिर्नारायणी तस्याः संबुद्धौ। ते तुभ्यम् ॥ ७ ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि सर्वस्य जनस्य जन्तोः हृदि चेतसि बुद्धिरूपेण संस्थिते हे सर्वजनहृदयस्थिते बुद्धिरूपे हे स्वर्गापवर्गदे हे नारायणि नमस्तेऽस्तु। हे देवि संस्थिते सम्यगवस्थिते। 'संस्थाधारे स्थितौ मृतौ' स्वर्गं चापवर्गं मोक्षं च ददाति स्वर्गापवर्गदा। 'आतोऽनुपसर्गे कः'। नरः कश्चिदृषिः। नरस्यापत्यं नारायणः। 'नडादिभ्यः फक्'। फस्यायनः। नारायणस्य स्त्री मायोपचारात् नारायणी। विष्णुमायेत्यर्थः। यद्वा 'आपो नारा इति प्रोक्ताः'। नारमम्मयमयनमस्य नारायणः। संज्ञायां णत्वम्। यद्वा नराणां समूहो नारमयनमस्य नारायणः। तस्य स्त्री नारायणी लक्ष्मी तत्संबुद्धौ हे नारायणि। 'का-

त्यायनीं तुष्टुवुरिष्टलाभात्' इति कात्यायन्याः स्तुतौ प्रकृतायां नारायणीनमस्कृतिः स्त्रियः समस्ताः कात्यायन्यंशा एवेति प्राक्प्रणीतत्वात्कार्यभेदमात्रभिन्नत्वेपि तयोरैक्यादविरुद्धत्वमवगन्तव्यम् ॥ ७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तथाप्युपगम्याप्याह । सर्वस्येति । बुद्धिर्निश्चयात्मकज्ञानं तद्रूपेण स्वर्गापवर्गदा त्वं नारायणस्य विष्णोः शक्तिर्नारायणी तत्संबोधने शुद्धसत्त्वप्रधाना वैष्णवी त्वमिति ध्वन्यते । ते तुभ्यम् । यद्वा नारस्य जीवसमूहस्यायनीं स्थानभूता तद्रूपा तत्साधनम् ॥ ७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सर्वस्येति ८ ॥ ७ ॥

(६ दंशोद्धारः) अतः केवलं तव नामभिर्नमस्कारमेव कुर्मह इत्याहुः । सर्वस्येत्यादि । बुद्धिरूपेण अध्यवसाय-कार्यन्तःकरणरूपेण नारायणि नारा आपोऽयनं यस्येति नारायणः । यद्वा नराणां समूहो नारं 'तस्य समूहः' इत्यण् । तदयनं यस्येति नारायणः सर्वान्तर्यामी । यद्वा नारस्य जीवसमूहस्याऽयनं प्रवृत्तिर्यस्मात् । अथवा न वियन्ते अरा दोषा यस्मिंस्तन्नारं श्वेतद्वीपं वैकुण्ठं वा तदयनं यस्येति नारायणः । नारं जीवसमूहमयते जानाति वा नारायणः । अयतेर्गत्यर्थ-त्वाद्गत्यर्थानां ज्ञानार्थत्वात् नारमयति प्रवर्तयतीति ण्यन्तादपि बाहुलकात्कर्तरि ल्युट् । नारायण इति केचित् । अरा दोषास्त-द्भिन्ना नारा गुणास्तेषामाश्रय इति वार्थः । यद्वा नराणां संबन्धः नारो ब्रह्मा । संबन्धश्चोत्पाद्योत्पादकत्वं तस्याऽयनं सर्वान्तर्यामित्वात्सोऽयनं यस्येऽत्यर्थो वा । यद्वा नरस्य वसुदेवस्यापत्यं नारायणः । नडादित्वात्फक् 'पूर्वपदात्संज्ञायाम्' इति णत्वम् । तस्य शक्तिर्नारायणी तत्संबुद्धिः । ते तुभ्यम् ॥ ७ ॥

कलाकाष्ठादिरूपेण परिणामप्रदायिनि । विश्वस्योपरतौ शक्ते नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ ८ ॥

(१ गुप्तवती) कलाकाष्ठेति । परिणामेति षड्भावविकाराणामुपलक्षणम् ॥ ८ ॥

(२ चतुर्धरी) कला त्रिंशत्काष्ठात्मकः कालः । काष्ठा अष्टादश निमेषात्मकः । आदिशब्दो निमेषमुहूर्ताद्युपसंग्रहार्थः । विश्वस्य जगतः परिणामोऽन्यथाभावः । भावान्तरापत्तिरिति यावत् । विश्वस्य उपरतौ नाशे शक्ते आसक्ते । प्रवृत्ते इति यावत् । तालव्यपाठे शक्ते समर्थे ॥ ८ ॥

(३ शान्तनवी) 'अष्टादशनिमेषास्तु काष्ठा त्रिंशत्तु ताः कलाः' इत्यभिधानात्काष्ठाह्वयः कालः अष्टादशनिमेषकः । कलाह्वयस्तु कालः त्रिंशत्काष्ठात्मकः इति काष्ठा कलातो न्यूनेति कृत्वा काष्ठाकलादिरूपेणेति पाठः सभ्यः । हे काष्ठाकलादि-रूपेण परिणामप्रदायिनि । विश्वस्य खलु काष्ठाकलाक्षणमुहूर्ताहोरात्रपक्षमासर्त्वयनसंवत्सरादिकालरूपेण परिणामप्रदायिनि बाल्ययौवनवार्धकादिवयोविशेषपरिणामकारिणि । तथा विश्वस्य उपरतौ विषये विश्वस्यावसाने च विषये या शक्तिः तत्सं-बुद्धौ हे शक्ते । यद्वा विश्वस्योपरतौ विषये शक्ता समर्था रुद्ररूपा तत्संबुद्धौ हे शक्ते हे समर्थे हे नारायणि नमोऽस्तु ते नमस्ते तुभ्यमस्तु । नारायणीति । अय गतौ । इण् गतौ । इ गतौ । अय्यते इयते वा अयनः परमात्मा । कर्मणि ल्युट् । पुंल्लिङ्गता तु प्रयोगतः । 'लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य' इति वचनात् । नराणामयनः नारायणः । 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इति णत्वम् । नारायणस्य परमात्मनः इयं माया नारायणी विष्णुमाया । अन्यथा नारायणस्य विष्णोरियं नारायणीयेति 'वृद्धाच्छः' स्यात् । तस्मात्संबन्धेऽणेव । तत्संबुद्धौ हे नारायणि । नमनं नमो नतिः प्रह्वीभावः परिणामः प्राणिकायावयवोपचयलक्ष-णावृद्धिः तां प्रददाति परिणामप्रदायिनी । 'सुप्यजातौ णिनिः' । 'आतो युक् चिण्कृतोः' ज्ञापकसिद्धमनित्यमिति कचि-त्सोपसर्गादपि णिनिः । दुग्धं दधिरूपेण परिणमतीत्यादौ परिणामो रूपान्तरावाप्तिर्दुग्धादिस्वरूपाद्विवर्तः । परिणामप्रदायि-नीति तु पाठे परितो मानमियत्तया परिच्छेदः प्राणिकायादेः कालकृताशरीरावस्थायौवनादिवयः सस्य परिच्छेदः परिणामम् एतावत्कालपरिमितमिदं बाल्यमेतावत्कालपरिमितं यौवनमित्यादिशरीरावस्थापरिच्छेदः तत् प्रददाति परिणामप्रदायिनी तत्संबुद्धौ हे परिणामप्रदायिनि ॥ ८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) कलेति । कलेति त्रिंशत्काष्ठाः । अष्टादशनिमेषाः काष्ठा । आदिना क्षणमुहूर्तादयः । परि-णामो जनानामवस्थाविशेषः तेनाखण्डकालरूपत्वम् । तदेव पुनराह । विश्वस्योपरतौ नाशे शक्तिः । नानाशक्तिमतीत्यर्थः । कालस्यैव जगद्भक्षकत्वात् ॥ ८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) कलाकाष्ठादीति ९ ॥ ८ ॥

(६ दंशोद्धारः) कलेति । त्रिंशत्काष्ठात्मकः कालः कला । काष्ठापञ्चदशनिमेषात्मकः । आदिना मुहूर्तादीनां सं-ग्रहः । तद्रूपेण परिणामस्याऽन्यथाभावस्य रूपान्तरापत्तेः प्रदायिनी उपरतौ नाशे शक्ते समर्थे । सक्ते इति पाठे प्रवृत्ते इत्यर्थः ॥ ८ ॥

सर्वमङ्गलमाङ्गल्ये शिवे सर्वार्थसाधिके । शरण्ये त्र्यम्बके गौरि नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ ९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ९ ॥

(२ चतुर्धरी) सर्वेषां मङ्गलादीनां यन्माङ्गल्यं मङ्गलस्वभावस्तद्रूपे । मङ्गलानामपि मङ्गलं त्वमेवेत्यर्थः । शिवे कल्याणकारिणि शरण्ये शरणार्हे । आश्रयणीये इति यावत् । त्रीण्यम्बकानि नेत्राणि यस्याः 'स्त्रियां दृष्टिदृशौ देवदीपो लोचनमम्बकम्' इत्यभिधानात् । गौरि गौरवर्णे ॥ ९ ॥

(३ शान्तनवी) सर्वाणि मङ्गलानि शुभानि यतः स्युः सा सर्वमङ्गला उमा रमा च । मङ्गलेभ्यो हिता मङ्गल्या 'उगवादिभ्यो यत्' । सर्वमङ्गलमाङ्गल्ये इति वृद्धिपाठपक्षे तु मगि गतौ मङ्गयते मङ्गलानि मङ्गलेभ्यो हिता मङ्गल्या मङ्गल्यैव माङ्गल्या । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति दीर्घः पुरुषवत् । कश्चित्त्वाह । 'गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः कर्मणि च' इति कर्मणि ष्यञिति तन्न । तस्य हि अर्थसङ्गत्याभावस्तावदास्ताम् । स्त्रियां टापं बाधित्वा षित्त्वात् ङीषि माङ्गलीत्येव स्यात् । ननु मङ्गल्येति रूपसिद्धिरिति तदुपेक्षणीयं प्रेक्षावद्भिः शिवा भवानी रुद्राणी तस्याः संबुद्धौ हे शिवे । यद्वा शिवा मङ्गलोपेतेति रमापि शिवा भवति । हे शिवे हे रमे सर्वेषामर्थानां साधिका साधयित्री उमा रमा च । हे सर्वार्थसाधिके । 'अर्थोऽभिधेयरैवस्तुप्रयोजननिवृत्तिषु' 'शरणं गृहरक्षित्रोः' शरणेषु गृहरक्षितृषु साधुः प्रवीणा योग्या च शरण्या उमा रमा च । 'तत्र साधुः' इति यत् । हे शरण्ये हे रक्षितृषु प्रवीणेषु सोमसूर्याग्निरूपाणि त्रीण्यम्बकानि अक्षीणि यस्याः सा त्र्यम्बका उमा । त्रयोऽम्बकाः पितरो रक्षकाः ब्रह्मविष्णुमहेश्वररूपाः परिवारभूता यस्याः सा त्र्यम्बका उमा रमा च हे त्र्यम्बके । त्रयाणां लोकानां अम्बकः पितेत्यागमः । गौरी उमा । यद्वा गुङ् अव्यक्ते शब्दे । गूयते अव्यक्तं गुप्तं शब्दयते मनसा गूयते ध्यायते गौरी उमा रमा च । 'ऋज्रेन्द्र' इत्युणादिसूत्रेण रनिप्रत्यये गुङो वृद्धिर्निपात्यते । 'गौरोऽरुणे सिते पीते' गौरादित्वान्ङीप् । नारायणस्य भगवतः स्त्री नारायणी लक्ष्मीः । यद्वा अयः शुभावहो विधिः । यत्र परमात्मनि स अयनः परमात्मा । पामादित्वान्मत्वर्थीयो नः । नॄ नये । नयो नीतिः । भावे ऋदोरप् । नरणं नरः नरेण नयेन अयनः नरायणः परमात्मा नरायणस्य परमात्मनः इयं माया नारायणी विष्णुमाया उमा रमा च हे नारायणि नमोऽस्तु ते । 'नमः स्वस्ति' इति चतुर्थी ॥ ९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) सर्वेति । सर्वमङ्गलानां मङ्गलत्वरूपे शिवे कल्याणकर्त्रि शरण्ये शरणार्हे त्र्यम्बके त्रिनेत्रे गौरि गौरवर्णे । अनेन शैवीत्वमप्यस्याः ध्वनितम् ॥ ९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सर्वमङ्गलेति १० ॥ ९ ॥

(६ दंशोद्धारः) सर्वेषां मङ्गलानां यन्मङ्गल्यं मङ्गलभावस्तद्यस्याः । भावे ष्यञि वृद्ध्यभाव आर्षः । माङ्गल्य इति पाठः सुगमः । शिवे कल्याणकारिणि शरण्ये शरणाऽर्हे त्रीणि अम्बकानि नेत्राणि यस्याः । 'स्त्रियां दृष्टिदृशौ देवदीपो लोचनमम्बकम्' इत्यभिधानात्संज्ञाशब्दानामव्युत्पन्नत्वेन प्रत्ययस्थत्वाभावादित्त्वं न । अम्बिकेति पाठे अबि शब्दे । पचाद्यच् । त्रयं अम्बाः वर्णाः अकारोकारमकाराः प्रतिपादका यस्याः । प्रणवप्रतिपाद्ये इत्यर्थः । स्वार्थे कः । गौरि गौरवर्णे ॥ ९ ॥

सृष्टिस्थितिविनाशानां शक्तिभूते सनातनि । गुणाश्रये गुणमये नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ १० ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १० ॥

(२ चतुर्धरी) सृष्ट्यादीनां शक्तयो ब्रह्महरिहरात्मकाः तद्भूते तत्स्वरूपे सनातनि नित्ये गुणाश्रये गुणभावने । स हि प्रधानोपहितः सत्त्वाद्यधिकरणं भवति गुणमयप्रकृतिभावेन । सा हि सत्त्वरजस्तमसां साम्यावस्था । यद्वा गुणाश्रया व्योमादिभावेन । गुणमया शब्दादिभावेन । स्वरूपे मयड्विधानात्तद्धिता नानाविधाः प्रत्ययाः स्युरिति महाभाष्यस्मरणात् डाप् प्रत्ययः ॥ १० ॥

(३ शान्तनवी) जगतां सृष्टेः सर्गस्य स्थितेर्वर्तमानस्य विनाशस्य प्रलयस्य हे शक्तिभूते शक्तिरित्येवंभूता जाता । हे शक्तिरूपे । जगतः सर्गस्थितिसंहारकरणविषये या शक्तिः शक्तता सामर्थ्यरूपा तद्भूता देवी तत्संबुद्धौ हे शक्तिभूते । यद्वा ब्राह्मी शक्तिः सृष्टौ वैष्णवी शक्तिः स्थितौ माहेश्वरीशक्तिर्विनाशे तद्भूता त्रिशक्तिभूता या शक्तिः सा सामान्येन शक्तिभूता हे शक्तिभूते । यद्वा शक्तीनां भूः कारणभूतिः परमात्मा तेन ऊता गुम्फिता तन्तुनेव प्रोता । ऊयी तन्तुसंतानें वूः । यद्वा शक्तीनां भूतिरवताररूपा शक्तिर्भूतिः हे शक्तिभूते । यद्वा शक्तीनां भुवः भूमयः ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः तेषां ऊतिः संघट्टना तन्तुनेव गुम्फनं सन्ततनं शक्तिभूतिः । वेञः स्त्रियां क्तिन् । हे शक्तिभूते हे सनातनि 'सायं चिरम्' इत्यादिसूत्रेण ल्युस्तुट् च । स्त्रियां टित्वान्ङीप् । 'सनात्सनातना नित्ये' 'शाश्वतस्तु ध्रुवो नित्यसदातनसनातनाः' हे शाश्वति । हे गुणाश्रये गुणाः आश्रयो यस्याः सा गुणाश्रया । गुणाः सत्त्वं रजस्तमश्चेति त्रयः । गुणेषु वर्तमानेत्यर्थः । यद्वा गुणानामाश्रयो यत्र सा गुणाश्रया हे गुणाश्रये । यद्वा

---

१ मङ्गल्ये' इत्यपि पाठः ।

सत्त्वादिगुणयुक्ता गुणाः यथायोगं ब्रह्मादयस्ते आश्रया यस्याः सा गुणाश्रया हे गुणाश्रये हे गुणमये। मय गतौ। मयते गच्छति लोकान्मया। पचाद्यचि स्त्रियां टाप्। गुणैर्मया गुणमया। गुणैर्गतिमतीत्यर्थः। यद्वा हे अगुणमये अगुणं ब्रह्म मयते गच्छति लोकान्मया। पचाद्यचि स्त्रियां टाप्। गुणैर्मया गुणमया। गुणैर्गतिमतीत्यर्थः। यद्वा हे अगुणमये अगुणं ब्रह्म मयते गत्रा अगुणेन ब्रह्मणा मया गमनपरा अगुणमया हे अगुणमये। ब्रह्मतत्त्वेन मयमाने इत्यर्थः। गुणाश्रये गुणमयि इति पाठे तु गुणानां विकारः गुणमयी। यथायोगं हे गुणमयि। 'मयड्वैतयोर्भाषायाम्' इत्यादिना मयट्। स्त्रियां टिदन्तत्वान्ङीप्। यद्वा गुणेभ्यो हेतुभ्य आगता गुणमयी। हे गुणमयि। 'हेतुमनुष्येभ्यः' इत्यभिकृत्य 'मयट् च' इति मयट्। यद्वा गुणाः प्रकृता उच्यन्तेऽस्यां गुणमयि देवी हे गुणमयि। 'तत्प्रकृतवचने मयट्'। यद्वा हे अगुणमयि हे नारायणि नमोऽस्तु ते। नारायणस्य स्त्री नारायणी लक्ष्मीः हे लक्ष्मि नमस्तेऽस्तु। यद्वा अय्यते ईयते गम्यते प्राप्यते अयना मुक्तिः। ऋशब्दः अदितिवाची। अरोऽपत्यानि पुमांसः आरा देवाः। नशब्दो नञ्समानार्थोऽननुबन्धकः। न सन्त्ययाप्यारा देवाः साधकत्वेन यत्र सा नारा। नारा चासौ अयनी चेति नारायणी मुक्तिः। देवैरप्ययापि दुष्प्राप्येत्यर्थः। तत्संबुद्धौ हे नारायणि हे मुक्ते नमोऽस्तु ते ॥ १० ॥

(४ नागोजीभट्टी) सृष्टीति। आधारत्वेन ब्रह्मादीनां सृष्ट्यादिशक्तिः त्वमेवेत्युक्तम्। सनातनि नित्ये गुणाणां महदादीनाम् आश्रयभूते अगुणमये अविद्यमानगुणकृतविकारे ॥ १० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सृष्टिस्थितीति ११ ॥ १० ॥

(६ दंशोद्धारः) सृष्टीति। सृष्ट्यादीनां शक्तयो त्रिविहारेहरूपाः तद्भूते तद्रूपे सनातनि नित्ये गुणाश्रये पुरुषरूपे गुणमये सत्त्वाद्यात्मकप्रकृतिरूपे। मयश्चिरवान् ङीषि प्राप्तेपि छान्दसत्वादाप्। यद्वा डुमीञ् प्रक्षेपे। ण्यच् मयः प्रक्षेपः। गुणानां मयोऽस्त्यस्याम्। अगुणमये निर्गुणे इति वा छेदः ॥ १० ॥

शरणागतदीनार्तपरित्राणपरायणे। सर्वस्यार्तिहरे देवि नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ ११ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ११ ॥

(२ चतुर्धरी) शरणेति। दीना व्याध्यादिदुःखभाजः। आर्तास्तस्करादिपीडिताः। शरणागता ये दीनार्तास्तेषां परित्राणमेव परायणमभीष्टं यस्याः 'परायणमभीष्टे स्यात्तत्पराश्रययोरपि' इति नामशासनात् ॥ ११ ॥

(३ शान्तनवी) 'शरणं गृहरक्षित्रोः'। शरणं रक्षितारम् आगताः रक्ष रक्षेति प्रपन्नं प्राप्ताः शरणागताः त एव दीनाः आर्ताश्च दुःखिताः लोकाः तेषामापन्नो दुःखेभ्यः परित्राणं परिरक्षणं तदेव परं मुख्यमुद्दिश्यमयनं वर्त्म प्रसरणं च यस्याः सा तत्संबुद्धौ शरणागतदीनार्तपरित्राणपरायणे। सर्वस्य लोकस्य आर्तिहरे पीडादूरीकर्त्रि। 'हरतेरनुद्यमनेच्' हे दुःखहारिणि हे भगवति हे नारायणि नारायणस्य स्त्रि हे लक्ष्मि हे वैष्णवप्रकृते नमस्तेस्तु। यद्वा न आरायणि न मः अः तुते इति छेदः। न इति देवमाता मः शिवः अः विष्णुः द्वौ प्रतिषेधौ प्रकृतमप्रतिषिद्धमर्थं गमयतः। उर्देवमातुरपत्यानि। पुमांसः आराः ऋभवः देवाः। आय्यते ईयते अयनी आराणां देवानामयनी आराधनीया ध्यातव्या देवता आरायणी 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इति णत्वं हे आरायणि त्वां मः शिवः अः विष्णुः न तुते अपितु स्तुते नौत्येव। 'मः शिवश्चन्द्रमाश्च स्यात्'। 'अकारो वासुदेवः स्यात्'। ष्टुञ् स्तुतौ लडात्मनेपदम् ॥ ११ ॥

(४ नागोजीभट्टी) शरणेति। दीनाः सर्गादिदुःखभाजः। आर्ताः तस्करादिपीडिताः। परायणस्तत्परः तदुत्पादकमार्तिहरे इति नियताः। आर्तेः पीडायाः हन्त्रीत्यर्थः ॥ ११ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) शरणेति १२ ॥ ११ ॥

(६ दंशोद्धारः) शरणेति। दीनाः कार्श्यादिदुःखभाजः। आर्तास्तस्करादिपीडिताः तेषां परित्राणं रक्षणमेव परायणमभीष्टमस्याः। 'परायणमभीष्टं स्यात्तत्पराश्रययोरपि' इत्यभिधानात् ॥ ११ ॥

हंसयुक्तविमानस्थे ब्रह्माणीरूपधारिणि। कौशाम्भःक्षरिके देवि नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ १२ ॥

(१ गुप्तवती) कौशेति। कुशं जलं तस्येदं कमण्डलु कौशं तद्गताम्भःसेचिके ॥ १२ ॥

(२ चतुर्धरी) कुशस्येदमम्भः कौशाम्भः कुशमन्त्रितं जलं तत् क्षरतीति वुण्प्रत्ययः ॥ १२ ॥

(३ शान्तनवी) हंसैर्युक्तं विमानं देवतायानं तत्र तिष्ठति हंसयुक्तविमानस्था तत्संबुद्धौ हे हंसयुक्तविमानस्थे। यद्वा हंसैर्यतिविशेषैः सूर्यैश्च युक्तं समाश्रितं यत् विमानं विगताहंकारं परब्रह्मतत्त्वं तत्र तिष्ठति हंसयुक्तविमानस्था हे हंसयुक्तविमानस्थे हे परब्रह्मतत्त्वस्थे। 'हंसः श्वेतगरुत्सूर्ययतिप्राणात्मसु स्मृतः'। हे ब्रह्माणीरूपधारिणि। अण शब्दार्थः। 'वेदस्तत्त्वं तपो ब्रह्म ब्रह्मा विप्रः प्रजापतिः'। ब्रह्म आणति पठति। यद्वा ब्रह्म अणयति पठयति ब्रह्माणी। ब्रह्मशक्तिर्देवता। अणतेराणयतेर्वा कर्मण्यणि स्त्रियां ङीप्। ब्रह्माण्याः रूपमाकृतिः तत् धरति धारयति वा ब्रह्माणीरूपधारिणी तत्संबुद्धौ हे ब्रह्माणीरूपधारिणि। रूप रूपक्रियायां चुरादिः। रूप्यते कथ्यते रूपम्। प्रातिपदिकं गृह्यतेऽत्र मतु प्रशंसायां रूपप्रत्ययः

अन्यथा ब्राह्मणिरूपा इतिवत् घरूपकल्पसूत्रेण ह्रस्वत्वं स्यात् । हे कौशाम्भःक्षारिके । कुशा दर्भाः तस्येदं कौशं कौशं च तत् अम्भश्च कौशाम्भः । क्षर संचलने । क्षरणं क्षरः । घञि संज्ञापूर्वको विधिरनित्य इत्यत उपधाया वृद्ध्यभावः । यद्वा 'घजर्थे कविधानम्' । कौशाम्भसः क्षरः सेचनं कौशाम्भक्षरः तं करोति इति णिचि ण्वुल् । वोरकः स्त्रियां टाप् । 'प्रत्ययस्थात्कात्पूर्व स्यात् इदाप्यसुपः' इति इत्वम् । तत्संबुद्धौ हे कौशाम्भःक्षारिके शत्रुषु कुशोदकक्षेपणं कुर्वित्यर्थः । यदुक्तम् । कमण्डलुजलाक्षेपहतवीर्यान्हतौजसः । ब्रह्माणी चाकरोच्छत्रून्येन येन स्म धावति' । यद्वा क्षरं करोति क्षरयति क्षरिका आसेक्त्री । कौशाम्भसः क्षरिका । अणिजन्तस्येति भावः । क्षरतेस्तु ण्वुलि क्षारिका । यद्वा कौशाम्भः क्षरत्यासिञ्चति कौशाम्भःक्षरी । कर्मण्यण् । ङीप् । स्वार्थे कः । 'केणः' इति ह्रस्वः । यद्वा कुशसंबन्धी अम्भसः क्षरः आयुधत्वेन यस्याः सा कौशाम्भःक्षरिका । 'शेषाद्विभाषा' इति कप् । अत्र पक्षे आप् सुपः पर इति इत्वं न भवति । ब्रह्माणीरूपमुक्तं प्राक् । 'हंसयुक्तविमानस्था साक्षसूत्रकमण्डलुः । आयाता ब्रह्मणः शक्तिर्ब्रह्माणी साभिधीयते' । हे देवि हे भगवति हे नारायणि नारायणस्य स्त्रि लक्ष्मि नमस्तेऽस्तु । यद्वा नारायणि नमोऽस्तुते । ना अ आ ऋ आ अयनि न मा उः स्तुते इति छेदः । ना पुरुषः । 'अकारो वासुदेवः स्यादाकारस्तु पितामहः' । ऋ इति देवमाता । ऋभुशब्दप्रयोगदर्शनात् । आ इति आङुपसर्गः । अयनि इति संबुध्यन्तं पदम् । न मां इति द्वौ प्रतिषेधौ । उकारस्तु महेश्वरः स्तुते इति । ष्टुञ् स्तुतौ इत्यत्र आत्मनेपदम् । अय गतौ इण् गतौ 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति कर्मणि ल्युट् । आसमन्तादय्यते ईयते वा आयनी उपासनी इष्टदेवता । उर्देवमातुः आयनी 'इको यणचि' । रायनी 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इति णत्वम् । तत्संबुद्धौ हे रायणि हे देवि हे देवमातुरदितेरभीष्टदेवते त्वम् आश्च ब्रह्मा अश्च विष्णुः उश्च महेश्वरः इति त्रिमूर्तिलक्षणो ना पुरुषः मा न स्तुते न स्तुते इति मा । अपि तु परां देवतां त्वां स्तौत्येव ॥ १२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) हंसेति । हंसयुक्तविमानस्थिते ब्रह्माणीरूपधारिके कुशं जलं तस्यायं कौशः कमण्डलुः तदम्भसः क्षारिके सेचिके ॥ १२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) हंसयुक्तेति १३ ॥ १२ ॥

(६ दंशोद्धारः) हंसेति । कुशस्येदं कौशम् । कुशप्रोक्षितमिति यावत् । तदम्भः क्षरति सिञ्चतीति कौशाम्भःक्षरिका । ण्वुलि वृद्ध्यभाव आर्षः । यद्वा कौशाम्भसः क्षरतेः पचाद्यच् । सैव कौशाम्भःक्षरिका । स्वार्थे कः ॥ १२ ॥

त्रिशूलचन्द्राहिधरे महावृषभवाहिनि । माहेश्वरीस्वरूपेण नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ १३ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १३ ॥

(२ चतुर्धरी) चन्द्रश्चन्द्रैकदेशः । अहिः सर्पः । माहेश्वरीस्वरूपेणेति पूर्वार्धेनान्वयः ॥ १३ ॥

(३ शान्तनवी) 'अस्त्री शूलं रुगायुधम्' । धृञ् धारणे भ्वादिः । धरतीति धरा । पचाद्यच् त्रिशूलचन्द्राहीनां धरा । अन्यथा कर्मण्यणि आरस्यात् । त्रिशूलं च चन्द्रश्च अहिश्च धरतीति विग्रहश्रवणात् । त्रिशूलमायुधम् । चन्द्रोऽत्रैककलात्मकः । किरीटभूषणौचित्यात् । अहयः फणिनः । द्वन्द्वे घि । बहुष्वनियमः । तत्संबुद्धौ हे त्रिशूलचन्द्राहिधरे हे महावृषभवाहिनि महान् वृषभः महावृषभेण वाहिनी वाहनवती । 'ऋन्नेभ्यो ङीप्' । यद्वा महावृषभेण वाहयति स्वं महावृषभवाहिनी । महावृषभो वाहनं यस्याः सा इति बहुव्रीहौ तु महावृषभवाहनेति स्यात् । यद्वा वृषभं वाहयति वृषभवाहिनी । महती वृषभवाहिनी महावृषभवाहिनी । हे महावृषभवाहिनि । महेश्वरस्येयं शक्तिः देवता माहेश्वरी तस्याः स्वरूपमाकारः तेन ध्येयतया संभाविते हे नारायणि नमोऽस्तु ते । हे नारायणस्य भगवतः स्त्रि हे लक्ष्मि नमस्तेऽस्तु । यद्वा अन चेति अन धातुः प्राणनार्थः । अननम् अनिः 'इक्कृष्यादिभ्यः' स्त्रियां 'कृदिकारादक्तिनः' इति ङीप् । अनी इः कामः एः कामस्य तद्दैवताकस्य वा बीजस्य अनी प्राणरूपायनी । कामः प्राणप्रतिष्ठात्मा । अं विष्णुं राति रक्षकत्वेन गृह्णाति अरा त्रिलोकी अरायाः त्रिलोक्याः यनी अरायणी । अरायः शरणीकृतविष्णोः त्रिलोक्याः कामः प्राणप्रतिष्ठाभूतः त्वां भगवतीम् उः शिवः ना पुरुषः शिवाख्यपुरुषः । न मा स्तुते अपितु स्तुते स्तौति जपति । द्वौ निषेधौ प्रकृतमर्थं गमयतः ॥ १३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) त्रिशूलेति । माहेश्वरीस्वरूपेणेति पूर्वार्धान्वयि ॥ १३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) त्रिशूलेति १४ ॥ १३ ॥

(६ दंशोद्धारः) त्रिशूलेति । चन्द्रश्चन्द्रैकदेशः । अहिः सर्पः । माहेश्वरीस्वरूपणात पूर्वार्धेनान्वेति ॥ १३ ॥

मयूरकुक्कुटवृते महाशक्तिधरेऽनघे । कौमारीरूपसंस्थाने नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ १४ ॥

(१ गुप्तवती) मयूरेति । तस्य कुक्कुटः पुत्रः पिच्छं वा 'कुक्कुटः कुकुभे पिच्छे पुत्रे च चरणायुधे' इति मेदिनीति बहवः । वस्तुतस्तु मयूरः कुक्कुटश्चेति द्वे अपि स्कन्दस्य तृतीयावरणस्थदेवते । तदुक्तं शिवार्चनचन्द्रिकायां सुब्रह्मण्यमन्त्रप्रकरणे 'दलाग्रेषु च पूर्वादि यजेद्देवाननन्तरम् । देवसेनापतिं शक्तिं विघ्नं कुक्कुटमेव च । मेधां मयूरं वज्रं च द्वीपं लोके-

धरांस्ततः' इति । स्कन्देन हतः शरपद्मासुर एव मयूरः कुक्कुटश्चेति रूपद्वयं बिभ्रत्स्वामिनो वाहनं ध्वजश्चेति क्रमेणाभवदिति स्कान्दे कथा च ॥ १४ ॥

(२ चतुर्धरी) मयूरैः कुक्कुटैश्च वृते वेष्टिते इति पाठे मयूरकुक्कुटौ धरतीति कर्तरि क्तः । अघं पापं दुःखं च तद्धीना अनघा तत्संबुद्धिः ॥ १४ ॥

(३ शान्तनवी) हे अनघे हे कौमारीरूपसंस्थाने अतएव महाशक्तिधरे अतएव हे मयूरकुक्कुटवृते नमोऽस्तु ते नारायणस्य भगवतः विश्वरूपस्य इयम् आकृतिः नारायणीमूर्तिः । छान्दसत्वाद्वृद्ध्याच्छमनाश्रित्य सामान्यतोऽणेव । हे नारा- यणि । यद्वा नराणामयनं नरायणं धर्मार्थकाममोक्षलक्षणं तस्येयं साधिका तत्र जातावतीर्णा तत्साधयितुं वा । शैषिकोऽण् । नारायणी भगवती । हे नारायणि नमो नमस्तेऽस्तु । न विद्यते अघं यतः सा अनघा हे अनघे । यद्वा न विद्यते अः विष्णुः पूज्यो येषां ते अनाः दैत्याः तान् अनान् हन्ति अनघा हे अनघे । 'सप्तम्यां जनेर्डः' 'अन्येष्वपि दृश्यते' इत्यत्र अपिशब्दः सर्वोपाधिव्यभिचारार्थः । तेन धात्वन्तरादपि कारकान्तरेपि डो भवति । डित्यभस्यापि टेर्लोपः । पृषोदरादित्वात् हकारस्य घत्वम् । हे विष्णुद्वेषिघातिनि हे कौमारीरूपसंस्थाने 'संस्थाधारे स्थितौ मृतौ' रूपस्य स्वरूपस्य आकारस्य संस्थितिः सम्यगव- स्थानं सन्निवेशः संस्थानम् । यद्वा कौमारी षण्मुखीरूपसंस्थानं शरीरावयवसन्निवेशविशेषो यस्याः सा कौमारीरूपसंस्थाना तत्संबुद्धौ हे कौमारीरूपसंस्थाने । अतएव हे महाशक्तिधरे महती शक्तिरायुधं महाशक्तिः धरतीति धरा महाशक्तेर्धरा महा- शक्तिधरा । अन्यथा तु विग्रहे कर्मण्यण् स्यात् । महाशक्तिरतिसामर्थ्यं तस्या धरा हे मयूरकुक्कुटवृते । मीञ् हिंसायाम् । क्र्यादिः । मीनात्यहीन् मयूरः । मीनातेरूरन् । 'मयूरो बर्हिणो बर्ही कुक्कुटश्चरणायुधः' कुगुच्चारणेन कुक्कुटः । कुट कौटिल्ये । पचाद्यच् । मयूरा वाहनीभूताः क्रीडार्थाश्च वर्धिताः कुक्कुटाश्च युद्धचातुर्यदिदृक्षोचित्यादुपार्जिताः तैर्मयूरैः कुक्कुटैश्च वृता वेष्टिता यत इयं कौमारी । तेन बाल्योचिता कुक्कुटकुतुकक्रीडोक्ता । हे मयूरकुक्कुटक्रीडारसरते इत्यर्थः । यद्वा मयूरैः कुक्कुटैश्च वृतिरावरणं यस्याः सा तथोक्ता । क्तिन्नन्तं रूपम् । यद्वा क्रौञ्चव्यूहचक्रव्यूहादिवत् मयूरव्यूहकुक्कुटव्यूहौ च संग्रामो- चितसैन्यसन्निवेशौ संविज्ञेयौ । यदभ्यधुः । 'व्यूहस्तु बलविन्यासो भेददण्डादयो युधि' । 'दण्डो मण्डलभोगौ चाप्युत्सन्न- श्यावलो दृढः । व्यूहस्तेषां विशेषाः स्युश्चक्रव्यूहादयोऽपि च' इति । तत्रादिग्रहणादिष्टाः क्रौञ्चस्य कार्श्येन मयूरकुक्कुट- कूर्मकुररादयो व्यूहा प्राग्र्याः । ततश्च मयूरव्यूहकुक्कुटव्यूहौ ताभ्यां वृता वेष्टिता परिवारिता कौमारी हे मयूरकुक्कुट- व्यूहवृते इत्यर्थः । यद्वा वाहनीभूतत्वान्मयूरैः कौमारी वृता परिवेष्टिता अथ चेयं कुक्कुटाख्यालंकारावृतत्वात्कुक्कुटवृता । कुक्कु- टाख्यस्वर्णभूषणभूषितेत्यर्थः । यदभ्यधुः । 'कुक्कुटस्ताम्रचूडेति भूषायामपि दृश्यते' । यद्वा मयूराः कुक्कुटा इव चित्रपुच्छ- विवर्जिताः मयूरकुक्कुटास्तैरावृता । यदभ्यधुः । 'आरक्तनेत्रपिच्छाग्रो मयूरः कुक्कुटः स्मृतः । बर्हेण वर्जितो बर्ही यः स मयूरकुक्कुटः' इति यादवप्रकाशः । कुमारः पुमान् मयूरमारोहति कौमारी तु मयूरीमारुह्यतीति भावः । यद्वा मा लक्ष्मीः आः पितामहः इः कामः उः शिवः । उत्त्राता रक्षको विष्णुः रोऽग्निः तैरावृता परिवेष्टिता मयूरवृता अथच सा कुक्कुटवृता कुक वृक आदाने भ्वादिरात्मनेपदी । ततः कर्तरि क्विप् । कोकन्ते कौमार्याः आज्ञामाददते गृह्णन्ति । दैत्यैः सह संग्रामयितुं कुंकि देवसैन्यानि तान्येव कुटन्ति कुटिलगतीनि भवन्ति वक्रबुद्धीनि दैत्यैः सह निरुद्धबुद्धीनि भवन्तीति कुटानि । पचा- द्यच् । ततः कर्मधारयः । कुंकि च तानि कुटानि च कुक्कुटानि देवसैन्यानि तैरावृता परिवेष्टिता इति सिद्धं मयूरकुक्कुटवृते इति ॥ १४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) मयूरेति । मयूरकुक्कुटं तत्पिच्छं तेन वृते कुक्कुटैः ककुभेऽपि ध्वजेन शिखिबर्हाणामुच्छ्रितेन स- मावृतेति हरिवंशोक्तेः । अनघे अघरहिते कुमारशक्तेरिव रूपं संस्थानम् अवयवसन्निवेशश्च यस्याः ॥ १४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) मयूरेति १५ ॥ १४ ॥

(६ दंशोद्धारः) मयूरेति । धृते इति पाठे मयूरकुक्कुटयोर्धृतं धारणमस्याः ॥ १४ ॥

शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गगृहीतपरमायुधे । प्रसीद वैष्णवीरूपे नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ १५ ॥

(१ गुप्तवती) शङ्खचक्रादिभिः सह गृहीतपरमायुधे खड्गबाणरूपे यया सा ॥ १५ ॥

(२ चतुर्धरी) शङ्खादीनि गृहीतानि प्रमायुधानि च यया । विविधायुधे इति पाठः ॥ १५ ॥

(३ शान्तनवी) गृहीतविविधायुधे इति क्वचित्पाठः । हे वैष्णवीरूपे अतएव हे शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गगृहीतपरमायुधे हे नारायणि हे देवि प्रसन्ना भव । हे नारायणि नमोऽस्तु ते । शङ्खश्च चक्रं गदा च शार्ङ्गं च धनुः । सेनाङ्गत्वादेकवद्भावः । श- ङ्खचक्रगदाशार्ङ्गं तेन हेतुना गृहीतानि परमाण्यायुधानि शङ्खादीनि यया सा तथोक्ता तत्संबुद्धौ हे शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गगृहीतपर- मायुधे । विष्णोरियं शक्तिर्देवता वैष्णवी जगदवनपरप्रादुर्भावात्तस्या इव रूपमाकृतिर्यस्याः सा तथोक्ता हे वैष्णवीरूपे । यद्वा वैष्णव्येव शक्तिः रूपं यस्याः सा तथोक्ता हे वैष्णवीरूपे हे नारायणि । अय्यते ईयते वा अयनी मुक्तिः नराणामयनी न

रायणी नरायण्या मुक्तेरियं कारणीभूता नारायणी ब्रह्मविद्या 'ज्ञानादेव तु कैवल्यम्' इति सिद्धान्ततः। तत्संबुद्धौ हे नारायणि हे ब्रह्मविद्ये हे उपनिषदुत्थितब्रह्मगोचरज्ञानरूपे प्रसीद प्रसन्ना भव। नमश्च ते तुभ्यमस्तु ॥ १५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) शङ्खेति शङ्खादीनि गृहीतानि परमायुधानि यया ॥ १५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) शङ्खचक्रेति १६ ॥ १५ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १५ ॥

गृहीतोग्रमहाचक्रे दंष्ट्रोद्धृतवसुन्धरे। वराहरूपिणि शिवे नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ १६ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १६ ॥

(२ चतुर्धरी) उग्रदंष्ट्रया उद्धृता वसुन्धरा यया सा वराहरूपिणि शिवे नमोऽस्तु ते ॥ १६ ॥

(३ शान्तनवी) गृहीतमुपात्तम् उग्रं रौद्रं महत् चक्रं वैष्णवायुधं यया सा तथोक्ता तत्संबुद्धौ हे गृहीतोग्रमहाचक्रे दंष्ट्रया उद्धृता वसुन्धरा भूमिर्यया सा तथोक्ता तत्संबुद्धौ हे दंष्ट्रोद्धृतवसुन्धरे। वराहस्य भगवतो विश्वरूपस्य विष्णोः रूपमाकृतिः तद्वति वराहरूपिणि। यद्वा रूप रूपक्रियायां चुरादिः। वराहं रूपं यस्याः कृत्यात्मनः वराहरूपिणी। वराहस्वरूपमात्मानमिति दर्शयतीत्यर्थः। 'सत्यापपाश' इति सूत्रेण रूपादर्शने णिच्। वराहमेवात्मनो रूपं पश्यति वराहरूपिणी तत्संबुद्धौ हे वराहरूपिणि हे शिवे हे सर्वमङ्गले हे नारायणि नराणामयं नारस्त्रिवर्गः धर्मार्थकामस्तोमलक्षणः नारस्य त्रिवर्गस्य अयनं प्राप्त्युपयोगदेशिनौ सर्वजननी भगवती नारायणी हे नारायणि नमस्ते तुभ्यमस्तु। दशन्ति यया दंष्ट्रा 'दाम्नीशस' इत्यादिना दशतेः करणे ष्ट्रन्। षित्लक्षणो ङीष् अनित्यः। तेन स्त्रियां टाप् ॥ १६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ १६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) गृहीतोग्रेति १७ ॥ १६ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १६ ॥

नृसिंहरूपेणोग्रेण हन्तुं दैत्यान्कृतोद्यमे। त्रैलोक्यत्राणसहिते नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ १७ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १७ ॥

(२ चतुर्धरी) कृत उद्यम उद्योगो यया। त्राति त्राणम्। हितेन सह वर्तत इति सहिता त्रैलोक्यत्राणसहितेति विग्रहः ॥ १७ ॥

(३ शान्तनवी) उग्रेण रौद्रेण नृसिंहरूपेण नृसिंहस्य भगवतो रूपेण दैत्यान् हन्तुं कृतोद्यमे कृतः उद्यमो यया सा हे रचितोद्योगे त्रैलोक्यत्राणसहिते लोकत्रयस्य त्राणेन सहिते पूजिते। यद्वा त्रैलोक्यत्राणसहिते लोकत्रयत्राणदत्तावधाने लोकपरिपालनोद्योगयुक्ते हे नारायणि नमस्ते तुभ्यमस्तु। अय गतौ। इण् गतौ। अय्यते ईयते वा अयनं चतुर्भद्रं नराणां साम्प्रत्यमयनम्। कर्मणि ल्युट्। नरायणस्य चतुर्भद्रस्येयं प्रापयित्री साधयित्री भगवती परदेवता नारायणीत्युच्यते। हे नारायणि नमोऽस्तु ते। 'त्रिवर्गो धर्मकामार्थैश्चतुर्वर्गः समोक्षकैः। सबलैस्तैश्चतुर्भद्रं' चतुर्णां भद्राणां समाहारश्चतुर्भद्रं तैः धर्मकामार्थैः सबलैः कृत्वा चतुर्भद्रम् 'आहुश्चत्वारि भद्राणि बलं धर्मः सुखं धनम्' ॥ १७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) नृसिंहेति त्रैलोक्यत्राणाय सम्यक्हिते ॥ १७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) नृसिंहरूपेणेति १८ ॥ १७ ॥

(६ दंशोद्धारः) नृसिंहेति। हितेन सह वर्तमाना सहिता त्रैलोक्यत्राणं चासौ सहितेति विग्रहः। त्रैलोक्यत्राणेन सहिते इति वा ॥ १७ ॥

किरीटिनि महावज्रे सहस्रनयनोज्ज्वले। वृत्रप्राणहरे चैन्द्रि नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ १८ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १८ ॥

(२ चतुर्धरी) महान्वज्रो यस्याः। वृत्रो विश्वकर्मणोऽपत्यम् ॥ १८ ॥

(३ शान्तनवी) किरीटं मुकुटं यस्याः सा किरीटिनि हे किरीटिनि महत् वज्रमायुधं यस्याः सा महावज्रा महाहीरा च हे महावज्रे। 'वज्रोऽस्त्री हीरके पवौ'। किरीटिनी महत् वज्रमायुधं यस्याः सा महावज्रा सहस्रं नयनानि इमाहतानि सहस्रनयनम्। पात्रादित्वादस्त्रीत्वान्ङीप् न भवति। तेन उज्ज्वलति प्रकाशते सहस्रनयनोज्ज्वले। यद्वा सहस्रनयने ज्वले इति छेदः सहस्रं नयनानि यस्याः सा सहस्रनयना हे सहस्रनयने। ज्वलति ज्वला पचाद्यच् हे ज्वला। यद्वा सहस्रनयना चासावुज्ज्वला चेति कर्मधारयः। हे सहस्रनयनोज्ज्वले। अनुपसर्गादेव ज्वलतिकसन्तेभ्यो णस्तु वा। तेन णेन मुक्ते। सोपसर्गादनुप

सर्गोच्च ज्वलतेः पचाद्यच् भवत्येव। हे वृत्रप्राणहरे। वृत्रो नाम कश्चिदसुरः तस्य प्राणाः तान् हरतीति वृत्रप्राणहरा। 'हरतेरनुद्यमनेच्' टाप्। तत्संबुद्धिः हे वृत्रप्राणहरे। चकार उक्तमनुक्तं च समुच्चिनोति। इन्द्रस्येयमैन्द्री शक्तिर्देवता। हे ऐन्द्रि हे नारायणि नमस्ते तुभ्यमस्तु। नॄ नये। नृण्वन्ति विधयः स्वर्गं नयन्ति लम्भयन्ति पुरुषानेभिरिति नराकृतयः। मुदुरोरधिकरणे अप्। अय्यन्ते ईयन्ते वा श्रुतयोऽनयेति करणे ल्युट्। अयनी श्रुतिर्वेदत्रयी। तस्या इयमधिकरणभूता अकाराद्यक्षरमयी मातृका या सर्वमन्त्रमयी सा भगवती नारायणी तत्संबुद्धौ हे नारायणि नमस्ते तुभ्यमस्तु ॥ १८ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) महावज्रे महद् वज्रं यस्याः ॥ १८ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) किरीटिनीति १९ ॥ १८ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ १८ ॥

शिवदूतीस्वरूपेण हतदैत्यमहाबले। घोररूपे महारावे नारायणि नमोस्तु ते ॥ १९ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ १९ ॥

(२ **चतुर्धरी**) हतं दैत्यानां महाबलं यया ॥ १९ ॥

(३ **शान्तनवी**) चण्डिकाशरीराद्विनिर्गता या शक्तिर्देवता सा शिवदूतीनाम देवता दूतं करोति दूतयति। 'तत्करोति तदाचष्टे' इति णिच्। दूती इति णिजन्तो धातुः। शिवं दूतयति संदेशहरं करोतीति शिवदूती। कर्मण्यणि स्त्रियां ङीप्। शिवदूती इति स्वरूपं तेन शिवदूतीस्वरूपेण। यद्वा शिवदूत्याः स्वरूपं स्वभावः तेन साधनेन। हे हतदैत्ये हताः दैत्या यया सा हतदैत्या। हे हतदैत्ये। महद्बलं सामर्थ्यं सैन्यं च यस्याः सा महाबला हे महाबले। 'स्थौल्यसामर्थ्यसैन्येषु बलं ना काकसीरिणोः'। यद्वा महान् बलिरुपहारः पूजोपकरणं यस्याः सा महाबला तत्संबुद्धौ हे महाबले। 'करोपहारयोः पुंसि बलिः प्राण्यङ्गजे स्त्रियाम्। घोरं भयानकं रूपमाकारो यस्याः सा तथोक्ता। हे घोररूपे। महान् आरावः शब्दो यस्याः सा महाराव शृगालपरिवारत्वान्महाध्वनिः हे महारावे हे नारायणि। अन प्राणने। अननम् अनिः। स्त्रियाम् 'इक्कृष्यादिभ्यः' कृदिकारादक्तिनो वा ङीप्। अनि इर्लक्ष्मीः तस्याः अनी यनी अः विष्णुः तेन सहिता यनी अयनी नराणां यनी नरायणी नरायण्याः इयमधिदेवता अधिष्ठात्री नारायणी हे नारायणि नमस्ते तुभ्यमस्तु ॥ १९ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) शिवेति। हतं दैत्यानां महाबलं यया सा ॥ १९ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) शिवदूतीति २० ॥ १९ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ १९ ॥

दंष्ट्राकरालवदने शिरोमालाविभूषणे। चामुण्डे मुण्डमथने नारायणि नमोऽस्तुते ॥ २० ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ २० ॥

(२ **चतुर्धरी**) ॥ २० ॥

(३ **शान्तनवी**) दंष्ट्राभिः करालं दन्तुरं तुङ्गं भयंकरं च वदनं यस्याः सा तथोक्ता। हे शिरोमालाविभूषणे। यो मुण्डं दैत्यं मथ्नाति मुण्डमथना। मथे विलोडने। नन्द्यादित्वाल्ल्युः। यद्वा कर्तरि बहुलं ल्युट्। बाहुलकात् ङीबभावः। यो नृणन्ति नराः। पचाद्यच्। नयो नीतिः गविभागादिष्टसिद्धिरिति तत्संबोधनं हे मुण्डमथने हे चामुण्डे हे कालि हे नारायणि नमोऽस्तुते। नॄ नये। नयवर्तिनः क्रतुभुजो देवाः तेषामयनी वाञ्छितार्थकरी गतिः नारायणी भगवती हे नारायणि ॥ २० ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) ॥ २० ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) दंष्ट्राकरालेति ॥ २१ ॥ २० ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ २० ॥

लक्ष्मि लज्जे महाविद्ये श्रद्धे पुष्टि स्वधे ध्रुवे। महारात्रि महामाये नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ २१ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ २१ ॥

(२ **चतुर्धरी**) लक्ष्मीति ह्रस्वपाठो बहुसंमतः। केचित्तु लक्ष्मीति पठित्वा संबुद्धावपि औणादिकप्रत्ययान्ततया सिलोपह्रस्वत्वयोरभावं समर्थयन्ति। महद्ब्रह्म तत्प्राप्तिहेतुर्विद्या महाविद्या। उपनिषद्रूपेति यावत्। स्वधा पितृहविर्दानमन्त्रः तस्याः संबुद्धौ ध्रुवे स्थिरे। महती रात्रिर्महारात्रिः द्विपरार्धावसानजा। महाप्रलयरूपेत्यर्थः। महती विद्या महती अविद्या सा च नित्याशुचिदुःखानि नित्याशुचिगुणसुखानुख्यातिः दुःखात्मख्यातिः। महत्त्वं चास्याः सर्वावरणसामर्थ्यम् ॥ २१ ॥

(३ शान्तनवी) नृ नये पचाद्यच् । नृणन्ति नराः । नराणामयनी वृत्तिः नारायणी । तस्याः इयं साधिका धनादिरूपा अधिदेवता न नारायणी हे नारायणि हे लक्ष्मि नमोऽस्तु ते । हे नारायणि हे लज्जे नमोऽस्तु । हे नारायणि हे महाविद्ये महति विद्ये परमात्मगोचरज्ञानरूपे नमोऽस्तु ते । हे नारायणि हे श्रद्धे आस्तिक्यबुद्धिस्वभावे नमोऽस्तु ते । हे नारायणि हे पुष्टे शरीराद्यवयवोपचयरूपे नमोऽस्तु ते । हे नारायणि हे स्वधे पितृतृप्तिस्वरूपे नमोऽस्तु ते । हे नारायणि हे ध्रुवे हे शाश्वति हे ब्रह्मरूपे नमोऽस्तु ते । हे नारायणि हे महारात्रे हे महति रात्रे हिरण्यगर्भावसानकालरूपे नमोऽस्तु ते । यद्वा महती रात्रिः हे हिरण्यगर्भोदयकालरूपे नमोऽस्तु ते । यद्वा हे महारात्रे अनल्पतमोधिकरणरूपे । यद्वा महारात्रिरिति सर्वप्राणिमोहकरी देव्येवोच्यते । अतएव हे महामाये हे महति माये सर्वजगत्कारणीभूते । यद्वा हे महति अमाये हे नारायणि नमोऽस्तु ते । महारात्रि इति पाठे तु 'रात्रेश्चाजसौ इति संज्ञायां ङीप् । छन्दस्येव । तिमिरपटलैरवगुण्ठिता रात्र्य इति तु जसन्तः प्रयोगो वाह्वादौ कृदिकारादक्तिनो वा ङीष् वक्तव्य इति ज्ञेयः । उणादावदेस्त्रिन् अत्रिः मुनिः । बाहुलकात् रात्रेरपि त्रिन् । रात्रिः रात्री च राति सुखं रात्रिः ॥ २१ ॥

(४ नागोजीभट्टी) हे लक्ष्मि महाविद्या उपनिषत् । श्रद्धा आस्तिक्यबुद्धिः । पुष्टिसहिते स्वधे महती अविद्या सर्वावरणसमर्थो महामोहः तद्रूपे ॥ २१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) लक्ष्मि लज्जेति २२ ॥ २१ ॥

(६ दंशोद्धारः) लक्ष्मीति । महती ब्रह्मप्रापिका विद्या उपनिषद्रूपा महारात्रिः कल्पान्ते प्रलयात्मिका महती ब्रह्मादिमोहिका अविद्या च ॥ २१ ॥

मेधे सरस्वति वरे भूति बाभ्रवि तामसि । नियते त्वं प्रसीदेशे नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ २२ ॥

(१ गुप्तवती) भूतिबाभ्रवीत्येकं पदम् । 'बभ्रुस्तु नकुले विष्णौ' इत्यमरः । बभ्रू रजोगुण इति केचित् ॥ २२ ॥

(२ चतुर्धरी) मेधा बहुग्रन्थधारणशक्तिः । सरस्वती वाग्देवता । वरे श्रेष्ठे भूतिः सत्त्वम् । कारणे कार्योपचारात् तद्योगाद्भूतिः सात्त्विकी तस्याः । बाभ्रवीति बभ्रुशब्देनात्र रजोगुणो विवक्ष्यते । तद्योगाद्बाभ्रवी राजसीत्यर्थः । तस्याः संबुद्धौ । तामसी तमोगुणवती तस्याः संबुद्धौ अथवा भूतिरुत्तरोत्तरसंपत्तिः बाभ्रवी बभ्रुवंशभवा या देवीत्यर्थः । अन्य आह भूतिर्दैत्ययोनिः बाभ्रवी वैष्णवी 'विपुले नकुले विष्णौ बभ्रुर्ना कपिले त्रिषु' इत्यभिधानात् । तामसी निद्रा पुष्टिर्भूतीति छान्दसत्वादेत्वाभावः । नियते निश्चये दीक्षेति यावत् । प्राचीनं कर्म अवश्यंभावो वा तस्याः संबुद्धौ ॥ २२ ॥

(३ शान्तनवी) हे नारायणि हे मेधे नमोऽस्तु ते । 'धीर्धारणावती मेधा' । अण शब्दार्थः । अण्यन्ते कथ्यन्ते अणिः मेधादिः । 'इक्कृष्यादिभ्यः' कृदिकारादक्तिनो वा ङीष् । अणी मेधादिः ई इत्यस्याः लक्ष्म्याः अणी मेधादिः यणी नराणां समूहो नारं नारेण आसमन्तात् श्रिता यणी नारायणी हे नारायणि हे मेधे हे धारणारूपे हे भूते अतीते । यद्वा 'भूतिर्भस्मनि संपदि' भूतिर्जन्म च । हे नारायणि हे संपद्रूपे ऐश्वर्यादिरूपे नमोऽस्तु ते । हे नारायणि हे बाभ्रवि बिभर्ति बभ्रुः विष्णुः तस्येयं भगिनी बाभ्रवी वैष्णवी हे बाभ्रवि नमोऽस्तु ते । 'विपुले नकुले विष्णौ बभ्रुर्ना कपिले त्रिषु' । हे तामसि हे तमोगुणसंबन्धिनि हे जगत्संहारकारिणि हे नारायणि नमोऽस्तु ते । नितरां यता नियता हे नियते । यद्वा 'दैवं दिष्टं भागधेयं भाग्यं स्त्री नियतिर्विधिः' । हे नियते हे नारायणि नमोऽस्तु ते । हे ईशे हे स्वामिनि त्वं प्रसीद । हे ईशे हे नारायणि नमोऽस्तु ते । ईष्टे ईशा । पचाद्यच् ॥ २२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) मेधे इति । मेधा धारणावती बुद्धिः । सरस्वती वाग्देवता । वरे श्रेष्ठे । भूतिः सत्त्वप्रधाना । छान्दसो गुणाभावः । अनेन सात्त्विकीत्वम् । बभ्रू रजोगुणः तद्युक्ते । तामसि तमोगुणयुक्ते । इदं मूलशक्त्यभिप्रायेण नियतिरुक्ता । तद्रूपे ईशे समर्थे ॥ २२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) मेधे सरस्वतीति २३ ॥ २२ ॥

(६ दंशोद्धारः) मेधे इति । मेधा बहुग्रन्थधारणाशक्तिः । सरस्वती वाग्देवता । वरे श्रेष्ठे । भूतिः संपत्तिः । बभ्रुर्विष्णुः 'बभ्रुर्ना कपिले विष्णौ बभ्रू नकुलपिङ्गलौ' इति विश्वः । तस्येयं बाभ्रवी शक्तिः सा चासौ भूतिबाभ्रवी तत्संबुद्धिरिति समस्तं पदम् । पृथक्पदत्वे भूते इति स्यात् । यद्वा बभ्रुर्यादवः तद्वंशभवत्वाद्बाभ्रवी यादवीत्यर्थः । यद्वा भूतिः सात्त्विकी बाभ्रवी राजसी । बभ्रुशब्दस्य पिङ्गलार्थत्वात् रजसश्च पिङ्गलत्वात् तामसी चेति गुणत्रयात्मिके इत्यर्थः । आद्यपक्षे तामसि निद्रारूपे । नियतिर्दैवं तद्रूपे नियता नित्या तत्संबुद्धिर्वा ॥ २२ ॥

सर्वस्वरूपे सर्वेशे सर्वशक्तिसमन्विते । भयेभ्यस्त्राहि नो देवि दुर्गे देवि नमोऽस्तु ते ॥ २३ ॥

(१ गुप्तवती) भयेभ्य इति दुर्गे इति च वाक्यभेदेन देवीति संबुद्धिद्वयम् ॥ २३ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ २३ ॥

(३ शान्तनवी)[1]

सर्वतःपाणिपादान्ते सर्वतोक्षिशिरोमुखे ।
सर्वतःश्रवणघ्राणे नारायणि नमोऽस्तु ते ॥ २४ ॥

'अन्तो नाशे स्वरूपे च निश्चयेऽवयवेऽवधौ । समीपेऽवसितौ बन्धे यमे मृत्यावनेहासे' । सर्वतः सर्वत्र पाणिपादम् अन्त'· ऽवयवो यस्याः सा तथोक्ता । हे सर्वतः पाणिपादान्ते । पाणयश्च पादाश्च पाणिपादम् । प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः । सर्वत·· पाणिपादान्त्रे इति तु पाठे सर्वतः पाणयश्च पादाश्च अन्त्राणि च पुरीतत्संज्ञानि प्राणसूत्राणि यस्याः सा तथोक्ता । हे तथोक्ते · नारायणि प्राणिरूपे तुभ्यम् नमोस्तु ते । अयन्ते यन्ति वा अनया ज्ञानविशेष इति अयनी पाणिपादाद्युपचितिः । नराणामयनी नरायणी । नरायण्या इयमधिदेवता नारायणी । हे नारायणि नमोस्तु ते । तथा सर्वतः श्रवणानि श्रोत्राणि घ्राणानि च गन्धग्राहीणि यस्याः सा तथोक्ता । हे तथोक्ते हे नारायणि हे देवि नमोऽस्तु ते । अनेन देव्याः सर्वप्राणिरूपतामुक्त्वा स्थावरजङ्गमात्मकविश्वरूपतामाह । सर्वजगत्रयं स्वरूपं यस्याः सा तथोक्ता । हे तथोक्ते हे सर्वस्वरूपे । यद्वा सर्वेषु अरू· ·स्याः सा तथोक्ता । हे तथोक्ते । ईष्टे ईशा पचाद्यच् । सर्वस्य ईशा स्वामिनी हे सर्वेशे । सर्वशक्तयः सामर्थ्यलक्षणा ब्रह्मादिशक्तिलक्षणाश्च ताभिः समन्विता तत्संबुद्धौ हे सर्वशक्तिसमन्विते हे देवि हे भगवति त्वं भयेभ्यः नः देवान् त्राहि त्रायस्व । त्रैङ् पालने छान्दसं परस्मैपदम् । यद्वा त्रायते त्राः क्विपि रूपम् । त्राः इवाचर त्राहि रक्षकेवाचर । सर्वप्राति· पदिकेभ्यः क्विबाचारे वा । यद्वा त्राहीति विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययम् । हे दुर्गे हे देवि नमस्ते तुभ्यमस्तु । भिन्नवाक्यस्थत्वात् देवीपदद्वयं पौनरुक्त्येन न दुष्यति ॥ २३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) सर्वेति । देवीत्यस्य द्विरुक्तिः प्रसादने । त्राहीत्यार्षम् ॥ २३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सर्वस्वरूप इति २४ ॥ २३ ॥

(६ दंशोद्धारः) सर्वस्वरूप इति । देविदेवीति प्रसादने द्विरुक्तिः ॥ २३ ॥

एतत्ते वदनं सौम्यं लोचनत्रयभूषितम् । पातु नः सर्वभूतेभ्यः कात्यायनि नमोऽस्तु ते ॥ २४ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २४ ॥

(२ चतुर्धरी) २४ ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि हे चण्डिके एतत् प्रत्यक्षसिद्धं ते देव्या मुखं वदनं सौम्य सुन्दरं लोचनत्रयेण सोमसूर्या· · ग्निमयेन भूषितम् अलंकृतं कर्तृ नः अस्मान् देवान् सर्वभीतिभ्यः समस्तेभ्यो भयेभ्यः कालत्रयसंभविभ्यः । यद्वा ईति तोऽप्योषध्यभावादन्नाभावाद्यज्ञभागाभावाद्यज्ञभागभुजां भयाभावः प्रार्थनीयः। कात्यायनीति कतः कश्चिदृषिः तस्यापत्यं स्त्रीति गर्गा· दियञन्तात् कात्यशब्दात् । 'यञश्च' 'प्राचां ष्फ तद्धितः' इत्यधिकृत्य 'सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः' इति स्त्रियां ष्फः फस्यायनादेशः षित्त्वात् ङीष् कात्यायनी । यद्वा कश्च ब्रह्मा अश्च विष्णुः तावततः सततं यथाक्रमं गच्छतः प्राप्नुतः इति कात्यौ सरस्वती च रमा च । कर्मण्यण् । वाणीरमयोरासमन्तात् अयनी परमा गतिः परमाधिष्ठानशक्तिरधिदेवता कात्यायनी 'सौम्यं स्यात्सुन्दरे सोमदेवताके बुधे ग्रहे' ॥ २४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) सर्वभूतेभ्यः सर्वभूतविकारेभ्यः प्राणिभ्यश्च । कात्यायनि तदाश्रमभवे ॥ २४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) एतत्ते वदनमिति २५ ॥ २४ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २४ ॥

ज्वालाकरालमत्युग्रमशेषासुरसूदनम् । त्रिशूलं पातु नो भीतेर्भद्रकालि नमोऽस्तु ते ॥ २५ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २५ ॥

(२ चतुर्धरी) कात्यायनि कात्यायनाश्रमभवे । भीतेर्भयात् । नोऽस्मान् ॥ २५ ॥

(३ शान्तनवी) भद्रा च सा काली च भद्रकाली हे भद्रकालि हे चण्डिके ज्वालाभिः करालं तुङ्गं ज्वालाकरालं 'करालो दन्तुरे तुङ्गे' अत्युग्रम् अतिरौद्रम् अशेषाणाम् असुराणां सूदनं हिंसकं ते तव त्रिशूलमायुधं कर्तृ । नोऽस्मान्देवान् भीतेर्भयात् पातु रक्षतु । हे भद्रकालि हे चण्डिके हे देवि नमस्ते तुभ्यमस्तु । ज्वलति ज्वाला । ज्वलितिकसन्तेभ्यो णो वा । तेन मुक्ते पचाद्यच् । ज्वलः 'वह्नेर्द्वयोर्ज्वालकीलौ' । स्त्रियां टाप् । 'अस्त्री शूलं रुगायुधम्' । सूदन इति षूद क्षरणे हिंसायां च अनुदात्तेत् । सूदते

---

१ इदं पद्यं केवलं शान्तनव्यामेव दृश्यते नान्यासु टीकास्वित्यस्य न मध्ये निवेशः कृतः ।

हिनस्ति सूदनम् । नन्द्यादित्वाल्ल्युः । अन्यथा 'अनुदात्तेतश्च हलादेः' इति प्राप्तस्य युचः 'सूददीपदीक्षश्च' इति प्रतिषेधात्सूदकम् इति स्यात् ॥ २५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ज्वालेति । नोऽस्मान्भीतेर्भयात् ॥ २५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ज्वालाकरालमिति २६ ॥ २५ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २५ ॥

हिनस्ति दैत्यतेजांसि स्वनेनापूर्य या जगत् । सा घण्टा पातु नो देवि पापेभ्यो नः सुतानिव ॥२६॥

(१ गुप्तवती) अनः सुतानिव । प्राणवाननः । मातृपरोऽप्यनःशब्दोऽस्तीति कश्चित् ॥ २६ ॥

(२ चतुर्धरी) पापेभ्यः प्रतिकूलेभ्यः अनः प्राणी । अनः शकटः । सुतान्पोतान् पाति पापेभ्यः दुष्टेभ्यः तेन पिहितत्वात् । यद्वा नः सुतान् दुष्टसुतानित्यर्थः । णस कौटिल्ये कर्तरि क्विप् ॥ २६ ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि या तावकी घण्टा कर्त्री स्वनेन नादेन साधनेन जगत् कर्म । लोकत्रयीम् आपूर्य पूरयित्वा दैत्यतेजांसि हिनस्ति नाशयति सा तावकी घण्टा अस्मान्देवान् पापेभ्यो दुरितेभ्यः दैत्येभ्यश्च पातु रक्षतु । किं केभ्यः कानिव । जगत् कर्तृ लोकः अनः सुतानिव अनोभ्यः शकटेभ्यः सुतानिव । अत्र छान्दसत्वेन पुराणप्रयोगस्य अनस्शब्दात्पञ्चमीबहुवचनं भ्यस् । तस्य 'सुपां सुलुक्' इत्यादिना लुक् । यथा लोकः अनोभ्यः शकटेभ्यः सुतान्पुत्रान्पाति तथा स घण्टा शब्दायमाना सती नोऽस्मान्सुतानिव पात्वित्यर्थः । यद्वा पापेभ्यो नः सुतानिव 'जनन्यां शकटेऽप्यनः' । 'जनके शकटे अनः' । यथा अनः माता पिता च स्वान्सुतान्पापेभ्यो दुरितेभ्यः पाति निवारयति रक्षति तथा सा घण्टा नः अस्मान्मातेव पातु सुतानिव वा पात्वित्यर्थः । यद्वा अन प्राणने पचाद्यच् । अनिति अनः । यथा अनः प्राणी सुतान् स्वकीयान्पुत्रान्पापेभ्यः कष्टेभ्यः पाति रक्षति परिरक्षति तथा नः अस्मान्देवान् सा घण्टा पातु रक्षत्वित्यर्थः । पापेभ्यः स्वसुतानिवेति पाठे यथा लोकः पापेभ्यः स्वसुतान्पाति तथा सा घण्टा नः अस्मान्देवान्पात्वित्यर्थः । 'क्लीबेऽनः शकटोऽस्त्री स्यात्' ॥ २६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) हिनस्तीति । अनः प्राणिर्माता वा सुतानिव नोऽस्मान्पापेभ्यः पात्वित्यर्थः । अनितेः पचाद्यच् ॥ २६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) हिनस्तीति २७ ॥ २६ ॥

(६ दंशोद्धारः) हिनस्तीति । अनः माता सुतानिव घण्टा नः पापेभ्यः प्रतिकूलेभ्यः पात्वित्यन्वयः । 'अनः क्लीबं जले शोके मातृस्यन्दनयोर्द्वयोः' इति स्मरणात् । यद्वा नः सुतानिति समस्तं पदम् । णस कौटिल्ये कर्तरि क्विप् । नसः दुष्टान्सुतानिव नोऽस्मानित्यर्थः ॥ २६ ॥

असुरासृग्वसापङ्कचर्चितस्ते करोज्ज्वलः । शुभाय खड्गो भवतु चण्डिके त्वां नता वयम् ॥२७॥

(१ गुप्तवती) ॥ २७ ॥

(२ चतुर्धरी) असृक् रुधिरं वसा मेदः असृग्वसे पङ्क इव तेन चर्चितो लिप्तः । करं हस्तमुज्ज्वलयतीति करोज्ज्वलः २७

(३ शान्तनवी) हे चण्डिके हे देवि असुराणाम् असृक् रुधिरं वसा मेदः तद्रूपः पङ्कः तेन चर्चितः व्याप्तः ते तव करे हस्ते उज्ज्वलः । यद्वा करैः किरणैः उज्ज्वलो भासुरो देदीप्यमानः खड्गः नोऽस्माकं जगतां वा शुभाय भवतु । हे चण्डिके त्वां भगवतीं वयं देवाः नताः प्रणताः प्रह्वीभूताः वर्तामहे । त्वदेकशरणास्त्वां भजामहे इत्यभिप्रायः । 'रुधिरेऽसृग्लोहितास्ररक्तक्षतजशोणितं' 'मेदस्तु वपावस' 'बलिहस्तांशवः कराः' ॥ २७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) असुरेति । चर्चितो लिप्तः । करं हस्तम् उज्ज्वलयति करैः किरणैरुज्ज्वलो वा ॥ २७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) असुरेति २८ ॥ २७ ॥

(६ दंशोद्धारः) असुरेति । असृग्वसे रुधिरमेदसी पङ्क इव तेन चर्चितो लिप्तः करमुज्ज्वलयति दीपयतीति तथा ॥

रोगानशेषानपहंसि तुष्टा रुष्टा तु कामान्सकलानभीष्टान् ।
त्वामाश्रितानां न विपन्नराणां त्वामाश्रिता ह्याश्रयतां प्रयान्ति ॥ २८ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २८ ॥

(२ चतुर्धरी) रोगानुपद्रवान्रुजयन्तीति व्युत्पत्त्या रुष्टा कुपिता तु पुनः कामान्मनोरथान् अपहंसीत्यनुषज्यते । अभीष्टानतिप्रियान् । विपत् इष्टवियोगलक्षणा विपत्तिः । हीति विशेषार्थे 'हि हेतौ स्यात् विशेषार्थे एवार्थे पादपूरणे' इत्यभिधानात् । विशेषतो ये त्वामाश्रितास्तेऽप्यन्येषाम् आश्रयतां प्रयान्तीत्यन्वयः ॥ २८ ॥

(३ शान्तनवी) नॄ नये । नृणन्ति नयेन न्यायेन अनुज्झितस्वधर्मेण व्यवहरन्ति इति नराः पचाद्यच् । हे देवि त्वं त्वदाराधनेन तुष्टा सती त्वामाश्रितानाम् अशेषान् रोगान् अपहंसि नाशयसि । हे देवि त्वं त्वदाराधनेन तुष्टा सती त्वामाश्रितानां नराणां सकलानभीष्टान्कामान्काम्यमानानर्थान्ददासि । रजकस्य वस्त्रं ददाति । कर्मकरस्य वेतनं ददाति इतिवत्संप्रदानत्वाभावात्संबन्धे षष्ठ्येव । हे देवि त्वाम् आश्रितानां नराणां न विपत् आपत् न विद्यते । 'हि हेताववधारणे' । हे देवि त्वाम् आश्रिताः आश्रयवन्तो नराः आश्रयन्ते आश्रियमाणतां प्रयान्ति । आश्रीयन्ते आश्रयाः । कर्मण्येरच् । आश्रयाणां भावः आश्रयता तां प्राप्नुवन्ति । अन्यैराश्रियमाणतां सेव्यमानतां भजन्तीत्यर्थः । ये त्वां भजन्ति ते अन्यैराश्रयन्ते हि आश्रीयन्त इव । राजभूयं देवभूयं वा प्राप्नुवन्तीति भावः । तुष्टेति तु पाठे तुष्टा सकामानिति द्रष्टव्योयं पन्थः । तुष्टा रोगानपहंसि रुष्टा तु कामान्सकलानभीष्टानर्थानपहंसीति योज्यम् ॥ २८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) रोगानिति अभीष्टान् अपहंसीत्याकृष्यत इति यत् इष्टवियोगलक्षणा विपत्तिः । यतस्त्वामाश्रिता अन्येषामाश्रयतां प्रयान्ति ॥ २८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) रोगानशेषेति २९ ॥ २८ ॥

(६ दंशोद्धारः) रोगानिति । रुजन्तीति रोगा उपद्रवास्तान् हि विशेषतस्त्वामाश्रिता अन्येषामाश्रयतां प्रयान्तीत्यन्वयः ॥ २८ ॥

एतत्कृतं यत्कदनं त्वयाद्य धर्मद्विषां देवि महासुराणाम् ।
रूपैरनेकैर्बहुधात्ममूर्तिं कृत्वाम्बिके तत्प्रकरोति कान्या ॥ २९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २९ ॥

(२ चतुर्धरी) कदनं मरणं रूपैरनेकैर्ब्राह्म्यादिलक्षणैः । प्रकृत्यादित्वात्तृतीया । बहुधा बहुप्रकारान्कृत्वेत्यन्वयः । अन्या त्वदितरा का तत्प्रकरोति प्रकर्तुमर्हति । न कापीत्यर्थः ॥ २९ ॥

(३ शान्तनवी) हे अम्बिके हे चण्डिके हे देवि अद्येदानीं संप्रति त्वया आत्ममूर्तिं निजतनुं बहुधा बह्वीभिर्विधाभिः प्रकारैः अनेकैः रूपैः कृत्वा ब्रह्माण्यादिशक्तिरूपैः कृत्वा धर्मद्विषां यज्ञादिकर्मद्विषां शुम्भादीनां महासुराणां यत् कदनं विशसनं विनिहननं निहिंसनं कृतं तदेतत् अन्या त्वत्तोऽपरा का देवता प्रकरोति का प्रकर्तुं शक्नोति । न कापि । त्वमेव कर्तुं शक्नोषीति भावः । 'व्यापादनं विशसनं कदनं च निशुम्भनम्' 'मूर्तिः काठिन्यकाययोः' धर्मोऽत्र वैदिकः । यत्र पारमर्षं सूत्रम् 'अथातो धर्मजिज्ञासा' 'चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः' इति ॥ २९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) एतदिति । कदनं नाशः । धर्मद्विषोऽसुराः । अद्य अधुना आत्ममूर्तिमंत्र अनेकैः रूपैः ब्रह्माण्यादिकाल्यादिलक्षणैः । अभेदे तृतीया । बहुधा बहुप्रकारा अन्या त्वदितरा का । न कापीत्यर्थः ॥ २९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) एतत्कृतमिति ३० ॥ २९ ॥

(६ दंशोद्धारः) एतदिति । कदनं हननं अनेकैर्ब्राह्म्यादिभी रूपैरिति 'प्रकृत्यादिभ्यः' इति तृतीया । बहुधा बहुप्रकारा कृत्वा यन्महासुराणां कदनं कृतं तत्त्वदन्या का प्रकरोतीत्यन्वयः ॥ २९ ॥

विद्यासु शास्त्रेषु विवेकदीपेष्वाद्येषु वाक्येषु च का त्वदन्या ।
ममत्वगर्तेऽतिमहान्धकारे विभ्रामयत्येतदतीव विश्वम् ॥ ३० ॥

(१ गुप्तवती) आद्येषु वाक्येषु वेदेषु ॥ ३० ॥

(२ चतुर्धरी) विद्यासु इन्द्रजालादिलक्षणासु । शास्त्रेषु वेदेतरविद्यास्थानेषु विवेकस्तत्त्वसाक्षात्कारस्तं दीपयन्ति बोधयन्ति इति विवेकदीपा वेदान्तास्तेषु आद्येषु वाक्येषु कर्मकाण्डेषु तेषामुपनिषद्भ्यः प्राचीनत्वात् आद्येषु वाक्येषु वेदेषु । किंभूतेषु विवेकदीपेषु ज्ञानप्रकाशेषु । ममत्वस्य गर्त इव गर्तो ममत्वाश्रयः संसार इत्यर्थः । तस्मिन्निति । महान्धकारे महतामपि ज्ञानविभावके कालविशेषे एतेषु विद्यादिषु एतद्विश्वं त्वदन्या का विभ्रामयति पुनःपुनः प्रवर्तयति । किंतु त्वमेव विभ्रामयसीत्यन्वयः । 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' इत्यनित्यत्वात्सानुबन्धत्वेपि न दोषः । अथवा ममत्वगर्ते संसारे ये विद्यादयः पदार्थास्तेषु । समानमन्यत् ॥ ३० ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि विवेकदीपेषु विवेकयुक्ताः विचारा दीपा इव महत्तमःपटलपाटनपटवः तेषु । विद्यासु चतुर्दशसु दीपायमानासु । यद्वा आन्वीक्षिक्यादिषु । यद्वा विद्यासु ज्ञानप्रदमन्त्ररूपासु । शास्त्रेषु मनुस्मृत्यादिषु प्रवृत्तिकरेषु निवृत्तिकरेषु दीपायमानेषु च । तथा आद्येषु वाक्येषु वैदिकेषु दीपायमानेषु तथा पुराणेषु च विद्यमानेषु । अनादरे सप्तमीयम् ।

* 'विभ्रामयस्येतदतीव' इति पाठः ।

ान्यनादस्य तज्जन्यविवेकमपनीय। अतिमहान्धकारे ममत्वगर्ते एतादृशं कर्म। अतीव विभ्रामयति या सा त्वदन्या का। त्वमेव विष्णुमाया महामाया विश्वं मोहयसि ममत्वे योजयसि नान्या । विभ्रामयतीति अनित्यो मितां ह्रस्वः । अपरा तु योजना । हे देवि आद्येषु वाक्येषु आद्यानि वैदिकानि वाक्यानि तेषु च सुष्ठु शोभनानि च तानि शास्त्राणि च धर्मसूत्राणि पारमर्षाणि तेषु या चित् संवित् विदुषी वा ज्ञात्री सा त्वत्तः देवीतः विवेकं दीपयन्ति प्रकटयन्ति विवेकदीपानि । कर्मण्यण् । तेषु शास्त्रेषु च अन्या देवता का । न कापि । त्वमेव चित् नान्येति भावः । अथ च हे देवि एतत् विश्वं त्रिभुवनं कर्म । अतिमहान्धकारे अतितरां महान्धकारस्तमोगुणश्च अज्ञानरूपो यस्मिन्स तथोक्तः । ममेत्यव्ययम् । ममत्वं गर्त इव तस्मिन्ममत्वगर्ते मोहरूपे अतीव सुतरां विभ्रामयति व्यालोडयति या सा त्वदन्या कास्ति । न कापि । काप्यस्ति सा भ्रामिका जगतां त्वमेव नान्येति भावः। विभ्रामयतीति अन्यशब्दस्य शेषत्वात्प्रथमपुरुषः। 'त्वदन्यः को भुङ्क्ते मदन्यः को भुङ्क्ते। मदन्योन्यो भुङ्क्ते त्वदन्योन्यो भुङ्क्ते' इतिवत् ॥ ३० ॥

(४ नागोजीभट्टी) विद्यास्विति । विद्यासु ज्ञानेषु उपायभूतानि यानि शास्त्रादीनि तेषु मन्वाद्युक्तेषु विवेकदीपेषु उपनिषत्सु आद्येषु वाक्येषु कर्मकाण्डपरवेदवाक्येषु च सत्स्वेवं ममत्वगर्ते तदाश्रये महान्धकारे संसारे एतादृशं त्वदन्या का अतीव विभ्रामयति । न कापीत्यर्थः ॥ ३० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) विद्यासु शास्त्रेष्विति ३१ ॥ ३० ॥

(६ दंशोद्धारः) विद्यास्विति । विद्यासु इन्द्रजालादिरूपासु शास्त्रेषु वेदेतरविद्यास्थानेषु विवेकस्तत्त्वज्ञानं तद्दीपयन्तीति तथा तेषु वेदान्तेषु आद्येषु वाक्येषु कर्मकाण्डविषयवेदेषु तेषामुत्तरमीमांसातः पूर्वत्वात् । विवेकदीपेष्विति विशेषणं ना । च पुनः ममत्वमेव गर्तः दुरुद्धरत्वेन गर्तसाम्यम् । अतिमहान्मोहरूपोऽन्धकारो यस्मिन् अतिमहतामप्यन्धकारो यस्मिन्निति चतुर्भुजोक्तिरुपेक्षिता । वैयधिकरण्येनात्वाप्राप्ते एषु पदार्थेषु एतादृशं त्वदन्या का विभ्रामयति पुनः पुनः प्रवर्तयति । यद्वा ममत्वगर्ते संसारे वेदविद्यादयस्तेषु । शेषं प्राग्वत्। अमन्तत्वान्मित्वेप्यार्षत्वाद्ध्रस्वाभावः । संज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वाद्वा॥३०॥

रक्षांसि यत्रोग्रविषाश्च नागा यत्रारयो दस्युबलानि यत्र ।
दावानलो यत्र तथाब्धिमध्ये तत्र स्थिता त्वं परिपासि विश्वम् ॥ ३१ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३१ ॥

(२ चतुर्धरी) रक्षांसि राक्षसादीनि उग्रविषाः महाविषधरा नागाः सर्पाः यत्र । अरयः शत्रवः दस्युबलानि चौरसैन्यानि दावानलः वडवाग्निः अब्धिमध्ये समुद्रमध्ये तत्र स्थिता सती हे अम्ब त्वम् अखिलं विश्वं ब्रह्माण्डं परिपासि रक्षां करोषि ॥ ३१ ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि त्वं तत्र तत्र च स्थिता सती विश्वं परिपासि परिरक्षसि । रक्षां करोति । यत्र च रक्षांसि यत्र च दैत्याः च । यत्र उग्रविषा नागास्तक्षकादयः फणिनः । यत्र च अरयः शत्रवः । यत्र च दस्युबलानि चौरसमूहाः । यत्र च दावानलः दावाग्निः वनाग्निः । तथा यत्र चाब्धिमध्ये च समेषु तत्तदुपद्रवप्रसङ्गे स्मृता सती परितो रक्षसीति भावः । 'दवदावौ वनारण्यवह्नी' ॥ ३१ ॥

(४ नागोजीभट्टी) रक्षांसीति । नागाः सर्पाः । यत्र यत्रेत्यनुकृष्यते । दस्यवः चोराः । दावो वनम् । तथाब्धिमध्ये यत्रोर्वाग्न्यादयः तत्र त्वमेव व्यापकत्वात्स्थिता विश्वं परिपासीत्यन्वयः ॥ ३१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) रक्षांसि यत्रेति ३२ ॥ ३१ ॥

(६ दंशोद्धारः) सर्वसंकटेष्वपि त्वमेव रक्षिकेत्याहुः । रक्षांसीति । नागाः सर्पाः । दस्युबलानि चौरबलानि ॥३१॥

विश्वेश्वरी त्वं परिपासि विश्वं विश्वात्मिका धारयसीति विश्वम् ।
विश्वेशवन्द्या भवती भवन्ति विश्वाश्रया ये त्वयि भक्तिनम्राः ॥ ३२ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३२ ॥

(२ चतुर्धरी) विश्वेश्वरीति । विश्वात्मिका सर्वात्मिका सर्वजगत्स्वरूपा । इतीदं प्रकाशमानम् । विश्वेशवन्द्या ब्रह्मणोऽपि स्तव्या भवती त्वम् । ये त्वयि भक्तिनम्राः ते विश्वाश्रया भवन्तीत्यन्वयः ॥ ३२ ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि त्वं विश्वेश्वरीति यत् अतस्त्वं विश्वं परिपासि । यद्वा हे देवि त्वं विश्वेश्वरी विश्वव्यापिन्यसि । अत एव त्वं विश्वं परिपासि रक्षसि । 'अश्नोतेराशुकर्मणि वरट् चोपधायाः' । विश्वेश्वरी इति संबुद्ध्यन्तपाठे तु हे देवि हे विश्वेश्वरि हे विश्वव्यापिनि त्वं विश्वं परिपासि । हे देवि त्वं विश्वात्मिकासि । इति हेतुना विश्वं धारयसि । हे देवि भगवती विश्वेशवन्द्या वर्तते । विश्वस्य ईशः स्रष्टा संरक्षिता संहर्ता च ब्रह्मादिः स्वामी तस्य वन्द्या अभिवादनीया

स्तुत्या च वर्तते। भवच्छब्दप्रयोगे शेषे प्रथमपुरुषः। हे देवि त्वयि विषये ये भक्तिनम्राः स्युस्ते विश्वाश्रयाः विश्वस्य आश्रयाः आधारभूताः जगतो धारयितारो भवन्तीत्यर्थः। विश्वेशवन्द्या भवती भवायेति पाठे हे देवि त्वयि ये भक्तिनम्राः भक्त्या प्रह्वाः ते विश्वेशवन्द्या भवन्ति विश्वाश्रयाश्च भवन्ति। हे देवि भवती च भवाय संपदे भवति। हे देवि भवती भक्तवर्गाणां भवाय संपदे प्रसन्ना भवतु इत्यर्थः॥ ३२॥

(४ नागोजीभट्टी) यतस्त्वं विश्वेश्वरी अतो विश्वं परिपासि। यतः त्वं विश्वात्मिका अतस्त्वं तद्धारयसि। यतो भवती विश्वेशानाम् इन्द्रब्रह्मादीनामपि स्तुत्या अतस्त्वयि भक्तिनम्राः एते विश्वाश्रयाः भवन्ति॥ ३२॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) विश्वेश्वरीति ३३॥ ३२॥

(६ दंशोद्धारः) विश्वेश्वरीति। इतीत्यव्ययमिदमित्यर्थे। विश्वेशस्य ब्रह्मणोऽपि वन्द्या भवती त्वम्। त्वयि भक्तिनम्राः विश्वाश्रया भवन्तीत्यन्वयः। उत्पाता अनिष्टसूचकास्तेषां पाकेन परिणामेन जनितानुपसर्गानुपद्रवान्॥ ३२॥

देवि प्रसीद परिपालय नोऽरिभीतेर्नित्यं यथाऽसुरवधादधुनैव सद्यः।
पापानि सर्वजगतां प्रशमं नयाशु उत्पातपाकजनितांश्च महोपसर्गान्॥ ३३॥

(१ गुप्तवती) उत्पातानां पाके फलकाले जातानुपसर्गान्विघ्नान्॥ ३३॥

(२ चतुर्धरी) नोऽस्मान् अरिभीतेः शत्रुभीतेः अधुना संप्रति सद्यस्तत्क्षणात् शममुपशमम् उत्पाता अनिष्टसूचका उल्कापातादयः तेषां पाकः परिणतिः पर्यवसायिता तज्जनितान्महोपसर्गान्मारिकादिलक्षणान्॥ ३३॥

(३ शान्तनवी) हे देवि त्वं नोऽस्माकं देवानां प्रसीद प्रसन्ना भव। हे देवि त्वयैव अधुना इदानीं सद्यः सपदि तत्क्षणे असुरवधात् शुम्भादिदैत्यहननाद्धेतुतः नोऽस्मान्देवाञ्छुम्भाद्यसुरभयात्पर्यपालयः। तथैव अग्रेऽपि काले भविष्यमाणायाः अरिभीतेः शत्रुभीतितः नित्यं शश्वत् नः अस्मान्देवान्परिपालय परितो रक्ष। अथ च हे देवि नित्यं सर्वजगतां सर्वेषां लोकानां पापानि प्रशमं प्रशान्तिम् आशु क्षिप्रं नय। नयतिर्द्विकर्मकः। दुरितानि नाशं प्रापय। अथ च हे देवि त्वं जगतां लोकानाम् उत्पातपाकजनितानुत्पातपाकसमुत्थितान्। अत्र ह्यधर्म उत्पातशब्देन विवक्षितः। उत्पातहेतुत्वात्। अधर्मस्य तस्य पाकः परिणामः तेन जनितानुपसर्गानुपद्रवान्महोपसर्गान्वज्रपातादीनुपद्रवान् आशु प्रशमं प्रशान्तिं नय प्रापय। इति वयं देवाः त्वदेकशरणाः प्रार्थयामहे। तस्मात्प्रसीदेति भावः। वाक्यसंधिर्वैवक्षिकः। अन्यथा आशु उत्पातेति अकः सवर्णे दीर्घत्वेऽत्र छन्दोभङ्गोपि स्यात्। आशु उत्पातेति क्वचित्पाठः॥ ३३॥

(४ नागोजीभट्टी) देवीति हे देवि नोऽस्मान्सद्यः क्षणमात्रेण शत्रुभीतेः पालय। यथाधुनैव संप्रत्येवासुरवधात्पालितवत्यसि तथेत्यर्थः। सर्वजगतां पापानि आशु शीघ्रं प्रशमं नय। उत्पातानां पाकः फलदानकालस्तेन जनितान्महोपसर्गान्मार्यादींश्च प्रशमं नयेति॥ ३३॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) देवि प्रसीदेति ३४॥ ३३॥

(६ दंशोद्धारः)॥ ३३॥

प्रणतानां प्रसीद त्वं देवि विश्वार्तिहारिणि। त्रैलोक्यवासिनामीड्ये लोकानां वरदा भव॥ ३४॥

(१ गुप्तवती)॥ ३४॥

(२ चतुर्धरी) ईड्ये स्तव्ये देवि त्वं विश्वपीडोपशमनि॥ ३४॥

(३ शान्तनवी) विश्वस्य आसमन्तात् आर्तिं पीडां हरत्यपनुदतीति विश्वार्तिहारिणी तत्संबुद्धौ तथोक्ते हे देवि त्वं प्रणतानां भक्तिनम्राणां प्रसीद प्रसन्ना भव। त्रयो लोकास्त्रैलोक्यम्। चातुर्वर्ण्यादित्वात्स्वार्थे ष्यञ्। तत्र वसन्ति त्रैलोक्यवासिनस्तेषाम् ईड्ये। ईड स्तुतौ। 'कृत्यानां कर्तरि वा' इति षष्ठी। हे ईड्ये हे स्तवनीये हे देवि त्वं लोकानां वरदा भव। लोकेभ्यो वरान्ददाना भवेत्यर्थः॥ ३४॥

(४ नागोजीभट्टी) प्रणतानामिति। ईड्ये स्तव्ये॥ ३४॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) प्रणतानामिति ३५॥ ३४॥

(६ दंशोद्धारः)॥ ३४॥

देव्युवाच।

वरदाहं सुरगणा वरं यन्मनसेच्छथ। तं वृणुध्वं प्रयच्छामि जगतामुपकारकम्॥ ३५॥

(१ गुप्तवती)॥ ३५॥

(२ चतुर्धरी) वरोऽभीप्सितोऽर्थः। हे सुरगणाः देवसमूहाः वरान्वृणुध्वं प्रार्थयध्वम्। यदित्यव्ययम्। यत् यं वरमित्यर्थः। क्वचिदिति पाठः॥ ३५॥

(३ शान्तनवी) देवी चण्डिका तैः स्तुता सती तान्देवानुचितां वाचमूचे । वरं ददातीति वरदा । हे सुरगणाः हे देवसङ्घाः अहं युष्माकं वरदास्मि प्रीतास्मि । यं वरं मनसा यूयम् इच्छथ वाञ्छथ तं जगतामुपकारकं वरं वृणुध्वम् । अहं प्रयच्छामि ददामि । दाणो यच्छः । वृञ् वरणे । आत्मनेपदं ध्वम् । 'सवाभ्यां वामौ' 'स्वादिभ्यः श्नुः' वृणीध्वमिति पाठे वृञ् वरणे क्यादिः लोटो ध्वम् । ईहल्यघोः । प्वादीनां ह्रस्वः । यं तम् इति पुंसि । 'देवादृवृते वरः श्रेष्ठे त्रिषु क्लीबं मनाक् प्रिये' । वृणुध्वं प्रार्थयध्वमित्यर्थः ॥ ३५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) देव्युवाच । वरदेति । यं वरं यमभीप्सितार्थं तं वृणुध्वं प्रार्थयध्वम् ॥ ३५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) देव्युवाच ३० । वरदाहमिति ३७ ॥ ३५ ॥

(६ दंशोद्धारः) वरदेति । यदित्यव्ययं यमित्यर्थे । यमिति वा पाठः ॥ ३५ ॥

देवा ऊचुः ।

सर्वबाधाप्रशमनं त्रैलोक्यस्याखिलेश्वरि । एवमेव त्वया कार्यमस्मद्वैरिविनाशनम् ॥ ३६ ॥

(१ गुप्तवती) सर्वाश्च ता आबाधाश्च सर्वाबाधाः ॥ ३६ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ३६ ॥

(३ शान्तनवी) हे देवि अखिलेश्वरि अखिलस्य विश्वस्य ईश्वरि व्यापके । 'अश्नोतेराशुकर्मणि वरट् चोपधायाः' । हे त्रैलोक्यस्वामिनि त्वया भगवत्या देव्या त्रैलोक्यस्य त्रयाणां लोकानाम् । स्वार्थे घञ् । सर्वबाधाप्रशमनं सर्वदुःखोपशमः । सर्वाबाधेति पाठे तु महती बाधा आबाधा । आङ् अभिव्याप्तौ । आसमंताद्बाधा आबाधा । अस्मद्वैरिविनाशनम् । वैरिणः शात्रवः दैत्याः तेषां विनाशनं विध्वंसो वधः एवमीदृग्विधम् एतत् अदः उपन्यस्तं कार्यम् एवंविधम् इदं त्वया जगदुपकारकं कर्म एतत् एवंविधं कार्यं कर्तव्यम् । कीदृशं तत् । सर्वबाधानां प्रशमनम् । प्रकृष्टं शमनं यत्र तत्तथोक्तम् । यद्वा शमयतीति शमनं नन्द्यादित्वाल्ल्युः । बाहुलकात्कर्तरि वा ल्युट् । पुनः कीदृशम् । अस्माकं वैरिणो दैत्याः तान्विनाशयतीत्यस्मद्वैरिविनाशनम् ॥ ३६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) देवा ऊचुः । सर्वाबाधेति । सर्वा चासौ बाधा चेत्यर्थः । इदं वैरिविनाशनस्य विशेषणम् । एवमेव शुम्भादिनाशनवदेव ॥ ३६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) देवा ऊचुः ३८ । सर्वाबाधेति ३९ ॥ ३६ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३६ ॥

देव्युवाच ।

वैवस्वतेऽन्तरे प्राप्ते अष्टाविंशतिमे युगे । शुम्भो निशुम्भश्चैवान्यावुत्पत्स्येते महासुरौ ॥ ३७ ॥

(१ गुप्तवती) युगे चतुर्युगे तत्रापि कलिद्वापरसन्धौ ॥ ३७ ॥

(२ चतुर्धरी) वैवस्वतेन्तरे वैवस्वतमनोरधिकारोपलक्षिते काले सप्तमे मन्वन्तरे इत्यर्थः । अष्टाविंशतिमे अष्टाविंशतिसंख्ये । अपवादविषये क्वचिदुत्सर्गस्यापि समावेशः । अष्टाविंशतिर्मीयते संख्यायते इति वा । युगे चतुर्युगे ॥ ३७ ॥

(३ शान्तनवी) रक्तबीजवधादनन्तरं यस्मिन्काले देवैः सह देवी इदं वाक्यम् उक्तवती तं कालमारभ्य भविष्यद्वैवस्वतमन्वन्तरे काले नन्दगोपकुले देव्याः प्रादुर्भावोऽनेन श्लोकेनोच्यते । हे देवाः शृणुत । पूर्वं जगदुपकृत्यै मया देव्या हेतुकर्त्र्या । मधुकैटभौ विष्णुना मारितौ तदनु स्वल्पान्तरे महिषासुरो मया देव्या निपातितः । तदनु चण्डमुण्डधूम्रलोचनरक्तबीजशुम्भनिशुम्भाः ससैन्याः संग्रामे सन्निपातिताः । संप्रति नन्दन्तु मदनुग्रहतो लोकाः । अतः परमेष्यतोऽपि मत्कर्तव्याद्बहुशो जगदुपकारात् भवत्परितोषार्थात्कथयाम्यधुना । वैवस्वतेन्तरे वैवस्वतमन्वन्तरे भविष्यत्यष्टाविंशतिमे युगे प्राप्ते सति शुम्भो निशुम्भश्च अन्यावेव प्राक् निहतौ यौ शुम्भनिशुम्भौ नाम रक्तबीजेनोपलक्षितौ ततोऽन्यावेव महासुरौ शुम्भनिशुम्भनामानौ दैत्यावुत्पत्स्येते उद्भविष्येते । अष्टाभिरधिका विंशतिरष्टाविंशतिः । 'द्व्यष्टनः संख्यायाम्' इत्यात्त्वम् । अष्टाविंशतेर्युगानां कृतादीनां पूरणं पूरकं यद्युगं विष्णोरष्टमावतारोपलक्षितं तदष्टाविंशतमम् । 'तस्य पूरणे डट्' इति डट्प्रत्ययस्य 'विंशत्यादिभ्यस्तमडन्यतरस्याम्' इति तमडागमः । तत्र पृषोदरादित्वात्तशब्दस्य लोपः । यत्तु कश्चिदाह । माङ् माने । स्त्रियां भावे संपदादित्वात्क्विप् । मानं मा अष्टाविंशतिः मानं मा यस्य युगस्येति वा । अष्टाविंशतेरिव मानं यस्य युगस्येति वा विगृह्य बहुव्रीहौ नपुंसके ह्रस्वत्वे अष्टाविंशतिमं युगम् । ततः सप्तम्येकवचने अष्टाविंशतिमे इति । तन्न तावत् । मानेः क्विपि घुमास्थादिना ईत्वप्रसंगो दुर्निवारस्तिष्ठतु । युगमन्यपदार्थः कथं स्यात् । एतावता युगानामष्टाविंशतिः तत्परिमिता अपि युगरूपा अष्टाविंशतिसंख्याका एवान्यपदार्था इति अष्टाविंशतितममेव युगं द्वापरं तद्रूपं कलियुगादिरूपं न सेत्स्यतीति । यच्च

---

१ 'सर्वबाधाप्रशमनम्' इति पाठः ।

पञ्चसु पाण्डवेषु पञ्चमः सहदेवः । तत्र मागमः । पञ्चमः मानं यस्य स इत्युक्ते पञ्चानां पूरणः सहदेवोऽन्यपदार्थत्वेन न गृह्यते । किंतु पञ्चापि ते मिलिताः पञ्चत्वसंख्यापरिमिताः पञ्चमा इति युधिष्ठिरादयः पञ्चाप्यन्यपदार्थतया गृह्यन्ते नतु सहदेव एव । तस्मात्प्रागुक्तैवाष्टाविंशतिमे या व्युत्पत्तिः । पृषोदरादित्वेन सैव रम्या । अष्टाविंशतिमे युगे द्वापरान्ते कलियुगादौ प्राप्ते । 'यामाद्यङ्गे युगः पुंसि युगं युग्मे कृतादिषु' ॥ ३७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) देव्युवाच । वैवस्वते इति । अन्तरे मन्वन्तरे अष्टाविंशतिमे अष्टाविंशतिसंख्याके । डटी मडा-गमश्छान्दसः । युगे चतुर्युगे । तत्र कलिद्वापरसंधावनयोरुत्पत्तिः ॥ ३७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) देव्युवाच ४० । वैवस्वतेन्तर इति ४१ ॥ ३७ ॥

(६ दंशोद्धारः) वैवस्वते इति । अष्टाविंशत्या मीयते तदष्टाविंशतिमं तस्मिन्नष्टाविंशतिसंख्याके इत्यर्थः । युगे चतुर्युगे ॥ ३७ ॥

नन्दगोपगृहे जाता यशोदागर्भसंभवा । ततस्तौ नाशयिष्यामि विन्ध्याचलनिवासिनी ॥ ३८ ॥

(१ गुप्तवती) विन्ध्याचले तत्रापि गङ्गातीरे निवासिनी ॥ ३८ ॥

(२ चतुर्धरी) यशोदा नन्दगोपगृहिणी तस्या अहं गर्भसंभवा विन्ध्यवासिनी ॥ ३८ ॥

(३ शान्तनवी) ततो देवी नन्दगोपस्य कुले गृहे 'कुलं वंशे गृहेपि तत्' जाता उत्पन्ना यशोदायाः गर्भसंभवा गर्भात्संभवो जन्म यस्याः सा तथोक्ता । विन्ध्याचलनिवासिनी सती तौ शुम्भनिशुम्भाख्यावसुरौ नाशयिष्यामि परासूकरि-ष्यामि व्यापादयिष्यामि ॥ ३८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) नन्देति । नन्दगोपस्य एषा महालक्ष्म्यंशभूता 'नन्दा भगवती नाम या भविष्यति नन्दजा । कनकोत्तमकान्तिः सा सुकान्तिकनकाम्बरा । कमलाङ्कुशपाशाब्जैरलंकृतचतुर्भुजा । इन्दिरा कमला लक्ष्मीः सा श्री रुक्मा-म्बुजासना' इति रहस्योक्तेः ॥ ३८

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) नन्दगोपेति ४२ ॥ ३८ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३८ ॥

पुनरप्यतिरौद्रेण रूपेण पृथिवीतले । अवतीर्य हनिष्यामि वैप्रचित्तांश्च[1] दानवान् ॥ ३९ ॥

(१ गुप्तवती) वैप्रचित्तान्विप्रचित्तिवंश्यान् ॥ ३९ ॥

(२ चतुर्धरी) वैप्रचित्तान्विप्रचित्तिवंश्यान् ॥ ३९ ॥

(३ शान्तनवी) अहं देवी पुनरपि वैवस्वतमन्वन्तरे एव अष्टाविंशतिमे युगे द्वापरेऽतीते कलियुगे प्राप्ते विरुद्धा प्रजासु चित्तिर्ज्ञानं यस्य दानवस्य स विप्रचित्तिर्नाम कश्चिद्दानवः तस्य विप्रचित्तेः दानवस्य अपत्यानि पुमांसः वैप्रचित्ताः तान्वैप्रचित्तान्दानवान् अतिरौद्रेण रूपेण भयंकरेण उग्रेण वपुषा पृथिवीतले अवतीर्य प्रादुर्भावमुपेत्य तु हनिष्यामि व्याह-निष्याम्येव । 'तु स्याद्भेदेऽवधारणे' पुनरपि इत्येतद्धरिष्यामि इत्यनेन संबध्नाति । वैप्रचित्तान्पुनरप्युद्धृतान्हनिष्यामीत्यर्थः । 'ऋद्धनोः स्ये' इतिडागमः । 'पुनरप्रथमे भेदे' ॥ ३९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) पुनरपीति । इयमपि द्वापरेऽतीते तत्रैव चतुर्युगेऽवतीर्णेत्याहुः । वैप्रचित्तान्विप्रचित्तिवंशीयान् ३९

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) पुनरप्यतीति ४३ ॥ ३९ ॥

(६ दंशोद्धारः) पुनारिति । वैप्रचित्तान्विप्रचित्तिवंशोद्भवान् ॥ ३९ ॥

भक्षयन्त्याश्च तानुग्रान्वैप्रचित्तान्महासुरान् । रक्ता दन्ता भविष्यन्ति दाडिमीकुसुमोपमाः ॥ ४० ॥

(१ गुप्तवती) सर्वावयवावच्छे   अपि रक्तचामुण्डात्वेन प्रसिद्धाया एव दन्तांशे रक्तिमाधिक्याद्रक्तद-न्तीति नामेत्याहुः ॥ ४० ॥

(२ चतुर्धरी) रक्ता लोहिताः ॥ ४० ॥

(३ शान्तनवी) तान् वैप्रचित्तान्महासुरानुग्रान् रौद्रान् भक्षयन्त्याः मम देव्याः दन्ताः रक्ता आरक्ता एव भवि-ष्यन्ति । अत एव ते मे दन्ताः दशनाः दाडिमीकुसुमोपमाः भविष्यन्ति दाडिमीपुष्पवदरुणवर्णाः संपत्स्यन्ते ॥ ४० ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ ४० ॥

---

1 'वैप्रचित्तांस्तु' इति शान्तनवी ।

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) भक्षयन्त्या इति ४४ ॥ ४० ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४० ॥

ततो मां देवताः स्वर्गे मर्त्यलोके च मानवाः । स्तुवन्तो व्याहरिष्यन्ति सततं रक्तदन्तिकाम् ४१

(१ गुप्तवती) ॥ ४१ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ४१ ॥

(३ शान्तनवी) ततो हेतुतः वैप्रचित्तासुरभक्षणजनितारुणवर्णदशनत्वान्मां स्तुवन्तो देवता देवगणाः स्वर्गे सतत अथद्रक्तदन्तिकासंज्ञया रक्तदन्तिकेत्यनया व्याहरिष्यन्ति । यतो हेतुतः रक्ताः मे दन्ताः । स्वार्थे तल् । तथा मानवाश्च मर्त्यलोके भुवि मां सततं स्तुवन्तः सन्तः रक्तदन्तिकां व्याहरिष्यन्ति । यतो मे दन्ता रक्ताः भविष्यन्ति ततो मां संज्ञया-न्वर्थया रक्ता दन्ताः यस्याः सा रक्तदन्तिका तां स्तोष्यन्ति देवाः मानवाश्चेति भावः ॥ ४१ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तत इति । एषा रक्तदन्तिका काल्यंशभूता । अत्र दन्तोरत्युपलक्षणम् । केशायुधसर्वावयवेषु रक्तत्वमस्याः । अत एवास्या रक्तचामुण्डात्वेन व्यवहारः । अत्र सर्वत्रादमिति निर्देशः परस्परमपि शाक्तानामभेदाभि-प्रायेण ॥ ४१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततो मामिति ४५ ॥ ४१ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४१ ॥

भूयश्च शतवार्षिक्यामनावृष्ट्यामनम्भसि । मुनिभिः संस्मृता भूमौ संभविष्याम्ययोनिजा॥४२॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४२ ॥

(२ चतुर्धरी) शतवर्षभवा शतवार्षिकी । उत्तरपदवृद्धिः । अनम्भसि खातादिजलशून्यायां भूमौ ॥ ४२ ॥

(३ शान्तनवी) भूयश्च पुनरपि शतं वर्षाणि परिपूरणा यस्याः शतवार्षिकी । 'तदस्य परिमाणम्' इति वुञ् । तद्धि-तार्थे समासः । 'वर्षस्याभविष्यति' इत्युत्तरपदवृद्धिः । 'वर्षाल्लुक्च' इति पाक्षिको लुक् । स्त्रियां ङीप् । तस्याम् अनावृष्टौ सत्याम् अनम्भसि नदीतडागादावपि जलशून्यायां भूमौ मुनिभिः संस्तुता संनुता सती अहं देवी अयोनिजा संभविष्यामि स्वयमे-वाविर्भविष्यामि । न आसमन्ताद्वृष्टिरनावृष्टिः । यद्वा नास्त्येवासमन्ताद्वृष्टिर्यस्यामीतौ सा अनावृष्टिस्तस्यामनावृष्ट्याम् । संस्तुता संस्मृता इति पाठद्वयम् ॥ ४२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) भूयश्चेति । अनम्भसि कूप्यादिजलशून्यायामपीत्यर्थः । अयोनिजा यथेदानीं पार्वतीदेहाविर्भात्र एवमपि चेत्यर्थः ॥ ४२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) भूयश्चेति ४६ ॥ ४२ ॥

(६ दंशोद्धारः) भूय इति । अनम्भसि खातादिजलरहितायां भूमौ ॥ ४२ ॥

ततः शतेन नेत्राणां निरीक्षिष्यामि यन्मुनीन् । कीर्तयिष्यन्ति मनुजाः शताक्षीमिति मां ततः ४३

(१ गुप्तवती) शताक्षीशाकम्भरीदुर्गाणां स्थानानि तु कृष्णावेणीतुङ्गभद्रयोर्मध्यभागे सह्याद्रेरीषत्प्राच्यां प्रसिद्धानि॥४३॥

(२ चतुर्धरी) यत् यस्मात् । ततस्तस्माद्भविष्यति ॥ ४३ ॥

(३ शान्तनवी) ततः मत्प्रादुर्भावादनन्तरं नेत्राणां शतेन मुनीन्संस्तोतॄन्संस्मर्तॄनृषीन्निरीक्षिष्यामीति यत् ततो हेतोर्मां देवीं मनुजाः मनुष्याः शताक्षीं शतमक्षीणि यस्याः सा शताक्षी ताम् इति इत्थमन्वर्थसंज्ञया कीर्तयिष्यन्ति कथयि-ष्यन्ति । ईक्ष दर्शने । अनुदात्तेत् । छान्दसं परस्मैपदम् । 'व्यत्ययो बहुलम्' इति । निरीक्षिष्ये यतो मुनीनिति क्वचित्पाठः॥४३॥

(४ नागोजीभट्टी) तत इति । यद्यस्मात् मुनीन्निरीक्षिष्यामि ततस्मात् ॥ ४३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततः शतेनेति ॥ ४७ ॥ ४३ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४३ ॥

ततोऽहमखिलं लोकमात्मदेहसमुद्भवैः । भरिष्यामि सुराः शाकैरावृष्टेः प्राणधारकैः ॥ ४४ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४४ ॥

(२ चतुर्धरी) हे सुराः आवृष्टेः वृष्टिपर्यन्तम् ॥ ४४ ॥

(३ शान्तनवी) हे सुराः ततः शताक्षीति कीर्तनादनन्तरम् अहं देवी आत्मदेहसमुद्भवैः मम देव्याः शरीरात्सम्-

रुपद्यमानैः प्राणधारकैः शाकैः हरितकैः पत्राद्यैः साधनैरावृष्टेः आभविष्यतौ वृष्टिमवधिं कृत्वा यावद्वृष्टिर्भवति तावत्तावन्तं कालम् अखिलं समस्तं लोकं भरिष्यामि पोषयिष्यामि। 'अस्त्री शाकं हरितकं' 'शाकाख्यं पत्रपुष्पादि'। यदाहुः 'पत्रमूलकरीराग्रफलकाण्डास्थिरूढकाः। त्वक् पुष्पं कवकं चेति शाकं दशविधं स्मृतम्'। भरिष्यामि। डुभृञ् धारणपोषणयोः। 'ऋद्धनोः स्ये' इडागमः। प्राणधारकैः जीवयितृभिः॥ ४४॥

(४ नागोजीभट्टी) वैवस्वतमन्वन्तर एव चत्वारिंशत्तमे युगे शताक्षी शाकम्भर्यवतारः। 'तस्मिन्नवान्तरे शक चत्वारिंशत्तमे युगे' इति लक्ष्मीतन्त्रोक्तेः। तत्रैव दुर्गमासुरवधः। 'शाकम्भरीं स्तुवन्ध्यायञ्जपन् संपूजयन्नमन्। अक्षय्यमश्नुते भूतिमत्र पानं भवान्तरे' इति च तत्रैव॥ ४४॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ततोऽहमिति ४८॥ ४४॥

(६ दंशोद्धारः) तत इति। आवृष्टेरिति पृथक् पदम्। वृष्टेः आ। वृष्टिपर्यन्तमित्यर्थः। दुर्गो वधविषयोऽस्त्यस्य इत्यर्थे अर्शआद्यचि दुर्गेति साधुः॥ ४४॥

शाकम्भरीति विख्यातिं तदा यास्याम्यहं भुवि। तत्रैव च वधिष्यामि दुर्गमाख्यं महासुरम्॥४५॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४५॥

(२ चतुर्धरी) अत्रैव अमावृष्ट्यां दुर्गमाख्यं दुर्गमनामानम्॥ ४५॥

(३ शान्तनवी) तदा शाकैरखिललोकोदरभरणकाले भुवि अहं देवी शाकम्भरीति विख्यातिंप्राप्तिकाल एव दुर्गमाख्यं दुर्गम इति आख्या संज्ञा यस्य स दुर्गमाख्यः तम्। दुःखेन गम्यते दुर्गमः दुःखेन गच्छन्त्यत्रेति दुर्गः। 'सुदुरोरधिकरणे' दुर्ग एव दुर्गमः। पर्यायत्वात् 'जनिवध्योश्च' इति निर्देशाद्वधिः प्रकृत्यन्तरमस्तीति विज्ञेयम्। वध हिंसायाम्। भ्वादिः परस्मैपदी। क्वचित्तु तत्रैव च हनिष्यामि इति पाठेऽपि स एवार्थः। शाकमिति मान्तमव्ययं चास्ति। बिभर्तीति भरिः। सर्वधातुभ्य इन्। कृदिकारादक्तिनो वा ङीष्वक्तव्यः। सुप्सुपेति समासः। शाकम्भरिः देवी। यद्वा 'फलेग्रहिरात्मम्भरिश्च' इति चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थस्तेन लोकरक्षणार्थं स्वशरीरोद्भवानि शाकानि बिभर्तीति शाकम्भरी। इन्प्रत्ययः। उपपदस्य मुमागमश्च। स्त्रियां कृदिकारादक्तिनो वा ङीप्। 'पाठा व्याख्याश्च धातूनां दृश्यन्ते स्वैरिणः क्वचित्। प्रयोग एव भगवांस्तांस्तान्प्रस्थापयेत्पथि'॥ ४५॥

(४ नागोजीभट्टी) शाकम्भरीति। एषा पार्वत्यंशा एव शाकम्भरी। नीलवर्णेत्याद्युक्तेः। दुर्गमनामाऽसुरः तत्रैव शाकम्भर्यवतार एव 'शाकम्भरी शताक्षी सा सैव दुर्गा प्रकीर्तिता। उमा गौरी सती चण्डी कालिकेशा च पार्वती' इति। 'पत्रमूलकरीराग्रमूलकाण्डाधिरूढकाः। त्वक् पुष्पं कवकं चेति शाकं दशविधं स्मृतम्'॥ ४५॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) शाकम्भरीति ४९॥ ४५॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४५॥

दुर्गादेवीति विख्यातं तन्मे नाम भविष्यति। पुनश्चाहं यदा भीमं रूपं कृत्वा हिमाचले॥ ४६॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४६॥

(२ चतुर्धरी) भीमं भयंकरम्॥ ४६॥

(३ शान्तनवी) किंच तस्माद्दुर्गमासुरवधाद्धेतुतः विख्यातं प्रसिद्धं मे दुर्गादेवीति नाम नामधेयं भविष्यति। दुर्गासुरमत्पति संहारिष्यति दुर्गादेवी। पृषोदरादित्वादकारलोपः। यद्वा दुर्गासुरो हन्तव्यत्वेन यस्याः सा दुर्गा। अर्शआदित्वान्मत्वर्थीयोऽच्। स्त्रियां टाप्। हे देवाः पुनश्च पुनरपि अहं देवी यदा हिमाचले तुहिनाद्रौ भीमं घोरं रूपं कृत्वा रक्षोभ्यस्त्रस्तानां मुनीनां त्राणकारणाद्धेतोः॥ ४६॥

(४ नागोजीभट्टी) दुर्गेति। भीमं भयंकरम्॥ ४६॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) दुर्गादेवीति ५०॥ ४६॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४६॥

रक्षांसि भक्षयिष्यामि मुनीनां त्राणकारणात्। तदा मां मुनयः सर्वे स्तोष्यन्त्यानम्रमूर्तयः ४७

(१ गुप्तवती) ॥ ४७॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ४७॥

(३ शान्तनवी) रक्षांसि राक्षसान्भक्षयिष्यामि। क्षययिष्यामि इति पाठे क्षयं प्रापयिष्यामि इति 'प्रादिवदिकात-

र्थे बहुलमिष्ठवच्च' इति णिच् अथवा । क्षिप प्रेरणे । चुरादिः । प्रेरयिष्यामीत्यर्थः । तदा मां देवीम् आनम्रमूर्तयः भक्तिप्रह्वकायाः सन्तः सर्वेऽपि मुनयः वसिष्ठादयः स्तोष्यन्ति वदिष्यन्ति ॥ ४७ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) भक्षयिष्यामीत्यन्तस्य पदद्वयं विशिष्टम् ॥ ४७ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) रक्षांसीति ५१ ॥ ४७ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ ४७ ॥

भीमादेवीति विख्यातं तन्मे नाम भविष्यति । यदारुणाख्यस्त्रैलोक्ये महाबाधां करिष्यति॥४८॥

(१ **गुप्तवती**) भीमादेव्यवतारस्तु नाद्यापि जातः । वैवस्वत एव मन्वन्तरे पञ्चाशत्तमे चतुर्युगे भविष्यतीति लक्ष्मीतन्त्रादिति केचित् । वस्तुतस्तु रक्तदन्त्यादयः षडप्यवतारा भाविन एव । मूले पुनरपि, भूयश्च, पुनश्चाह, यदारुणाख्यः, इत्येभिः पदैरुत्तरोत्तरकालस्यैव कीर्तनात् । 'तस्मिन्नेवान्तरे शक्र चत्वारिंशत्तमे युगे' इत्युपक्रम्य शताक्ष्यवतारस्य तन्त्रान्तरे कथनात् । तस्मिन्नेवेत्यस्य वैवस्वत इत्यर्थः । चतुर्युगेऽत्र पञ्चाशत्तमे मुनिभिरर्चितेत्युपक्रम्य भीमादेवीकथनाच्च । तत्रैव 'युगे षष्टितमे कश्चिदरुणो नाम दानवः' इत्यादिकथनाच्च । परंतु सांप्रतिकाच्छ्वेतवराहकल्पात्प्राक्तनकल्पेष्वपि देव्यवताराणामेतेषां मन्वन्तरयुगभेदेन जातत्वाच्छाकम्भर्यादीनां तत्तत्कुलदेवतात्वेनार्चनमधुनातनानां संगच्छत एव ॥ ४८ ॥

(२ **चतुर्धरी**) अरुणे अक्षिणी यस्य सः । अरुक्ष इति वा पाठः । अरुणनामेत्यर्थः ॥ ४८ ॥

(३ **शान्तनवी**) तत्तस्माद्भीमेन रूपेण रक्षोपक्षपणाद्धेतुतः विख्यातं प्रसिद्धं भीमादेवीति विश्रुतं नाम मे देव्या नामधेयं भविष्यति संपत्स्यते । बिभ्यत्यस्मादिति भीमम् । 'भीमादयोऽपादाने' इति निपातिताः । हे देवाः यदा त्रैलोक्ये लोकत्रये त्रिष्वपि लोकेषु अरुणाख्य अरुणसंज्ञकः अरुणो नाम महासुरः महाबाधां महतीं पीडां करिष्यति लोकान्बाधिष्यतेऽतितराम् ॥ ४८ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) भीमेति । 'भीमापि नीलवर्णेव दंष्ट्रादशनभासुरा । चन्द्रहास च डमरुं शिरः पात्रं च बिभ्रती । एकवीरा कालरात्रिर्निद्रा तृष्णा दुरत्यया' इत्युक्तेरियं काल्यंशा एव । पञ्चाशत्तमे चतुर्युगे वैवस्वतमन्वन्तरे एव भीमावतार इति लक्ष्मीतन्त्रे । अरुणाख्योऽरुणो नाम ॥ ४८ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) भीमादेवीति ५२ ॥ ४८ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ ४८ ॥

तदाहं भ्रामरं रूपं कृत्वा संख्येयषट्पदम् । त्रैलोक्यस्य हितार्थाय वधिष्यामि महासुरम् ॥ ४९॥

(१ **गुप्तवती**) अरुणस्यासुरस्यापत्यं पुमान् आरुण इति तु छेदे अत इञं बाधित्वा शिवादित्वादण् वा ॥ ४९ ॥

(२ **चतुर्धरी**) भ्रामरं भ्रमरसमूहात्मकम् असंख्येया अगणनीयाः षट्पदाः भ्रमरा यस्मिन्रूपे तत् ॥ ४९ ॥

(३ **शान्तनवी**) तदाहं देवी असंख्येयषट्पदं भ्रामरं रूपं भ्रमरसंबन्धिनीं मूर्तिं कृत्वा त्रैलोक्यस्य त्रयाणां लोकानां हितार्थाय त्रैलोक्यस्य रक्षणाय तदा । सर्वतः सर्वत्र ॥ ४९ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) तदेति । भ्रामरं पाणिधृतभ्रमरम् । असंख्येयाः षट्पदाः यस्मिन्रूपे तत् ॥ ४९ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) तदाहं भ्रामरमिति ५३ ॥ ४९ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ ४९ ॥

भ्रामरीति च मां लोकास्तदा स्तोष्यन्ति सर्वतः । इत्थं यदा यदा बाधा दानवोत्था भविष्यति ५०

(१ **गुप्तवती**) भ्रामरी तु भीमरथीकाकिन्योः संगमेऽनुगुण्ठाख्यक्षेत्रे ततः प्राच्यां सन्निहितक्षेत्रे च चन्द्रला परमेश्वरीति नाम्ना प्रसिद्धा सर्वास्माकं कुलदेवता ॥ ५० ॥

(२ **चतुर्धरी**) सर्वतः सर्वत्र वा ॥ ५० ॥

(३ **शान्तनवी**) मां देवीं भ्रामरीति च भ्रामरीत्येव स्तोष्यन्ति कीर्तयिष्यन्ति । भ्रमरस्येयमाकृत्या भ्रामरी देवी । भ्रमरस्येदं भ्रामरं रूपमाकारः।कथंभूतं भ्रामरं रूपम् असंख्येयाः संख्यातुमशक्याः गणनातीताः षट्पदाः भ्रमराः यस्मिंस्तदसंख्येयषट्पदं भ्रामररूपविशेषणम् । देवी असंख्यभ्रमररूपमूर्तिर्भूत्वा अरुणं नाम महासुरं लोकरक्षणार्थं हनिष्यामि । यतः ततः सा भ्रामरीति नाम्ना लोके संकीर्तयिष्यन्ति सर्वत्रेति भावः । इदानीं देव्याः अवतारान्तराणां तत्कार्याणां चानन्त्यात्साकल्येन वक्तुमशक्यत्वात्संक्षिप्य तत्कथामुपसंहरति । हे देवाः इत्थमुक्तानुसारेण प्रकारेण यदा यदा दानवेभ्यः उत्तिष्ठति दानवोत्था दानवेभ्यः समुद्भवा बाधा पीडा लोकानां भविष्यति उत्पत्स्यते ॥ ५० ॥

(४ नागोजीभट्टी) भ्रामरीति । 'तेजोमण्डलदुर्धर्षा भ्रामरी चित्रकान्तिभृत् । चित्रभ्रमणपाणिः सा महामारीति गीयते । महामाया महाकाली महामारी क्षुधा तृषा' इत्युक्तेरियमपि काल्यंशा एव । सर्वतः सर्वत्र वैवस्वतेन्तर एव षष्टितमे चतुर्युगे भ्रामर्यवतार इति लक्ष्मीतन्त्रे । इत्थमित्याद्युत्तरान्वयि ॥ ५० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) भ्रामरीति ५४ ॥ ५० ॥

(६ दंशोद्धारः) यदेति । अरुणाख्यः अरुणनामा । अरुणाक्ष इति वा पाठः । भ्रामरं भ्रमरसमूहात्मकम् । असंख्येया अगण्याः षट्पदा भ्रमरा यस्मिन् रूपे ॥ ५० ॥

तदा तदावतीर्याहं करिष्याम्यरिसंक्षयम् ॥ ५१ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे देवैः कृता नारायणीस्तुतिर्नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

(१ गुप्तवती) तदा तदावतीर्य एकाम्बा तुलजैकवीरायोगलादिनाम्नाऽवतीर्य । एताः पद्मपुराणेऽष्टशतदेवीतीर्थमालाध्याये गणितास्तत एवावगन्तव्याः । ऋषिर्देवी देवा देवीति चत्वार एवोवाचमन्त्राः यथास्थानमेव सन्ति । स्तोत्रारम्भे तु देवा ऊचुरिति नास्ति ॥ ५१ ॥ इति श्रीगुप्तवत्यां मन्त्रव्याख्याने एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ५१ ॥ इति श्रीसप्तशतीचतुर्धरीटीकायां नारायणीस्तुतिर्नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

(३ शान्तनवी) तदा तदा अहं देवी तत्तत्कार्यानुरूपमवतीर्य प्रादुर्भावमवाप्य अरिसंक्षयं शत्रुविनाशं करिष्यामि दानवेष्वेति । सुपिस्थः कर्तरि ॥ ५१ ॥ इति श्रीमद्राजाधिराजश्रीमत्तोमरान्वयश्रीमदुद्धरणात्मजश्रीशन्तनुचक्रवर्तिविरचितायां शान्तनव्यां श्रीचण्डिकामाहात्म्यटीकायां नारायणीस्तुतिविध्युपलक्षित एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तदेति स्पष्टम् ॥ ५१ ॥ इति शिवभट्टसुतसतीगर्भजनागोजीभट्टकृते सप्तशतीव्याख्याने एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) अथ अर्धश्लोकात्मको मन्त्रः । तदा तदावतीर्याहं करिष्याम्यरिसंक्षयमिति ५५ ॥ ५१ ॥ इति सप्तशतीटीकायां जगच्चन्द्रचन्द्रिकाख्यायामेकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ५१ ॥ इति श्रीमद्दु० विरचितसप्तशतीदंशोद्धाराख्यटीकायामेकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

द्वादशोऽध्यायः १२

देव्युवाच ।

एभिः स्तवैश्च मां नित्यं स्तोष्यते यः समाहितः । तस्याहं सकलां बाधां नाशयिष्याम्यसंशयम् १

(१ गुप्तवती) देवीति इत उत्तरो भागश्चरित्रत्रयशेषोऽप्युत्तमचरित्र एवाव्यवहितत्वादन्तर्भवति । एवं प्रथमचरित्रस्य योगनिद्रां यदा विष्णुरित्यादेः पूर्वभागेऽपि ज्ञेयम् ॥ १ ॥

(२ चतुर्धरी) एभिर्मधुकैटभवधादिलक्षणैः । समाहितोऽनन्यमनाः ॥ १ ॥

(३ शान्तनवी) श्रीदेव्युवाच । यद्यपि प्रागपि देवान् देव्येवोवाच तथाप्यध्यायादौ देवीवचनस्य प्राधान्यं ध्वनयितुं देवीमाहात्म्याध्ययनश्रवणादिफलश्रुतिप्रामाण्यं च दर्शयितुं देव्येव भगवती वाक्यमुचितां वाचं देवानुक्तवती । यः पुरुषः समाहितः भक्तिश्रद्धान्वितो भूत्वा एभिः प्रागुक्तैः स्तवैः स्तोत्रैः च पुनः पुनश्च नित्यम् अविकल्पितं यथा भवति तथा शश्वद्वा मां देवीं जगज्जननीं स्तोष्यते तस्य पुंसः अहं सकलां बाधां शमयिष्यामि । असंशयं संशयाभावः । अर्थाभावेऽव्ययीभावः । यद्वा असंशयं यथा स्यात्तथा अहं सकलां पीडां नाशयिष्यामि । स्तोष्यते । क्रियाफले कर्तृगते ञित्वादात्मनेपदम् एभिरिति ब्रह्मकृतैरिन्द्रादिदेवकृतैश्च । हंसः सूर्यः परमात्मा । 'असावादित्यो ब्रह्म' इति श्रुतेः । हंसस्य कला हंसकला । बाध्यन्ते प्राणिनोऽनया बाधा संसृतिः । अविद्यमाना हंसकला परब्रह्मकला ब्रह्मविद्या यस्यां संसृतौ ममतायां सा अहंसकला बाधा मोहरूपा ममतासंसृतिः तां बाधाम् असंशयं शमयिष्यामि इत्यपि मुक्तिकामैरवगन्तव्यम् । 'रविश्वेतच्छदौ हंसौ' । यद्वा य एभिः स्तवैरपि स्तोष्यते तस्य अहम् अहंकारकृतां सकलां सर्वबाधां मोहमयीं ममतां संसृतिं शमयिष्यामि ॥ १ ॥

(४ नागोजीभट्टी) देव्युवाच । एभिरिति । मधुकैटभवधादिलक्षणैरित्यर्थः । सकलाम् ऐहिकीं पारलौकिकीं च । समाहितोऽनन्यमनाः ॥ १ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) 'अष्टत्रिंशच्छ्लोकयुक्तेप्यध्याये द्वादशात्मके । एकचत्वारिंशतं तु मन्त्रास्तत्राहुतिद्वयम् । अत्र-

श्लोकात्मकश्लोकाः सप्तत्रिंशन्मिता' इति । अष्टभिरधिकास्त्रिंशच्छ्लोकाः अष्टत्रिंशच्छ्लोकाः द्वादशात्मकेऽध्याये एकेन अधिका चत्वारिंशत् । एकचत्वारिंशदधिकं विंशतिद्वयमित्यर्थः । मन्त्रा मनवो वर्तन्ते इति शेषः । तत्राहुतिद्वयम् आहुत्योर्द्वयम् अर्ध-श्लोकात्मकम् अर्धश्लोकमन्त्रौ । श्लोकाः श्लोकरूपा मन्त्राः सप्तत्रिंशन्मिताः सप्त अधिका त्रिंशन्मिताः परिमिताः । ऋषिः देव्यु-वाचेति चैकैकमिति ऋषिरुवाच देव्युवाचेति च एकैकं पृथक् द्वौ मन्त्रौ भवतः । एवं संख्या स्फुटोदितेति । एवंप्रकारेण संख्या एकचत्वारिंशत् स्फुटाः प्रव्यक्ताः । 'स्फुटं प्रव्यक्तमुल्बणम्' इत्यमरः । उदिताः कथिताः । तथाहि देव्युवाच स्वाहा॥१॥ एभिः स्तवैरिति २ ॥ १ ॥

(६ दंशोद्धारः) एभिरिति । एभिः मधुकैटभवधादिलक्षणैः । समाहितः एकाग्रचित्तः ॥ १ ॥

मधुकैटभनाशं च महिषासुरघातनम् । कीर्तयिष्यन्ति ये तद्वद्वधं शुम्भनिशुम्भयोः ॥ २ ॥

(१ गुप्तवती) मधुकैटभेति चरित्रत्रयोपलक्षणम् ॥ २ ॥

(२ चतुर्धरी) एभिरित्युक्तमेव विशेषं निर्दिशति । मधुकैटभेति ॥ २ ॥

(३ शान्तनवी) श्लोकत्रयमेकान्वयं त्रयाणामन्वयैक्यं द्रष्टव्यम् । ये पुरुषा एकचेतसः सन्तः सावधानाः सन्तः अष्टम्यां च नवम्यां च चतुर्दश्यां च पक्षद्वयेपि विशेषात्तुक्तितः यथा क्रममनपेक्ष्य मधुकैटभनाशं च महिषासुरघातनं च तद्वत् शुम्भनिशुम्भयोश्च वधं भक्त्या कीर्तयिष्यन्ति पठिष्यन्ति । तद्वदेव ये श्रोष्यन्ति आकर्णयिष्यन्ति भक्त्या मम माहात्म्यमुत्तमं पुण्यतमं सर्वकामदुघं तेषां कीर्तयिष्यतां पुंसां च श्रोष्यतां च तेषां दुष्कृतोत्थाः दुष्कृतं दुरितं पूर्वचितं न किंचिदपि भविष्यति । दुष्कर्मसमुद्भूताः आपदश्च न भविष्यन्ति । विनश्यन्तीत्यर्थः । न च तेषाम् उभयेषां दारिद्र्यं दरिद्रता भविष्यति । आढ्या एव ते भविष्यन्तीत्यर्थः । न च तेषाम् इष्टैः सह चेतनेतरचैतन्यैश्च पुत्रादिभिर्धनादिभिश्च वियोजनं वियोगो विश्लेषो भविष्यति। सदैव इष्टैः सह मोदिष्यन्ते इत्यर्थः। मधुकैटभयोर्नाशो यस्मिन् ग्रन्थे स तथोक्तः । तं हननं घातस्य कारणं घातनम् । ण्यन्तात्ल्युट् । महिषासुरस्य घातनं सूदनं हिंसनं मारणं यस्मिन् ग्रन्थे स तथोक्तः तम् । केचित्तु घातनस्थाने सूदनं पेठुः। षूद क्षरणे हिंसायां च । तद्वत्तथैवेत्यर्थः । वधो यस्मिन् ग्रन्थे प्रतिपाद्यत्वेन विद्यते स वधः । अर्श आदित्वादच् । शुम्भनिशुम्भयोरिति द्विवचनेन वधः सूच्यते । तेन वधानां वैषम्यात् अष्टम्यादिदिनत्रयेण यथाक्रमं कीर्तनशङ्कापि दूरीकृता । यद्वा मधुकैटभौ द्वौ एको महिषः शुम्भनिशुम्भौ द्वौ इति तेषां वधः पञ्च । अष्टमीचतुर्दशीनवम्यस्तिस्रोऽपि पक्षद्वयगतत्वेन षडिति न भविष्यति यथाक्रमेण कीर्तनप्रसङ्गदोषः । एकमनन्यवृत्ति चेतो येषां ते तथोक्ताः भजनं भक्तिरनन्यशरणताश्रयणतया । महान्तः आत्मनः अवताराः यस्याः सा महात्मा तस्या भावः माहात्म्यम् । उत्तमं श्रेष्ठतमं दुःखफलकं कर्म दुष्कृतम् आसमन्तात् पद्यन्ते गच्छन्त्याक्षिपन्ति दुःखानीत्यापदः दुस्थितयः । दरिद्रस्याकिंचनस्य भावो दारिद्र्यं निधनत्वम् इष्टैः सह वियोजनम् । वियोगो विश्लेषः ॥ २ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तदेवाह । मध्विति ॥ २ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) मधुकैटभेति ३ ॥ २ ॥

(६ दंशोद्धारः) उक्तं स्फुटयति । मधुकैटभेत्यादि ॥ २ ॥

अष्टम्यां च चतुर्दश्यां नवम्यां चैकचेतसः । श्रोष्यन्ति चैव ये भक्त्या मम माहात्म्यमुत्तमम्॥३॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ३ ॥

(३ शान्तनवी) पूर्वश्लोकेन सहास्य श्लोकस्य व्याख्या कृतास्ति ॥ ३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) श्रोष्यन्ति चात्पठिष्यन्ति । अष्टम्यामित्यादिमुख्यकालकथनम् ॥ ३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) अष्टम्यां चेति ४ ॥ ३ ॥

(६ दंशोद्धारः) अष्टम्यामित्यादिमुख्यकालकथनम् ॥ ३ ॥

न तेषां दुष्कृतं किंचिद्दुष्कृतोत्था न चापदः । न भविष्यति दारिद्र्यं न चैवेष्टवियोजनम् ॥४॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ४ ॥

(३ शान्तनवी) ॥ ४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) न तेषामिति । दुष्कृतं पापम् । दरिद्रशब्दाद्भावे दारिद्र्यम् ॥ ४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) न तेषां दुष्कृतमिति ५ ॥ ४ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ४ ॥

शत्रुतो न भयं तस्य दस्युतो वा न राजतः । न शस्त्रानलतोयौघात्कदाचित्संभविष्यति ॥ ५॥

(१ गुप्तवती) ॥ ५ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ५ ॥

(३ शान्तनवी) ये मम माहात्म्यं कीर्तयिष्यन्ति श्रोष्यन्ति वा तेषां कदाचिदपि शत्रुतो भयं न संभविष्यति । दस्युतः तस्करतोऽपि वा । न राजतोपि नृपाच्च । न शस्त्रतः नायुधतः न अनलतः । नाग्नितः । न तोयौघाच्च जलप्रवाहात् । न संभविष्यतीत्यनेन सर्वत्र संबध्नाति । शत्रुत इति । 'अपादाने चाहीयरुहोः' इति पञ्चम्यास्तसिः । एवं दस्युत इत्यादि । शस्त्रं च अनलश्च तोयौघाश्च सर्वो द्वन्द्वो विभाषैकवद्भवति ॥ ५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) शत्रुत इति । न शस्त्रेति संग्रामभीरुविषयम् ॥ ५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) शत्रुतो न भयमिति ६ ॥ ५ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ५ ॥

तस्मान्ममैतन्माहात्म्यं पठितव्यं समाहितैः । श्रोतव्यं च सदा भक्त्या परं स्वस्त्ययनं महत्॥६॥

(१ गुप्तवती) तस्मान्ममैतदिति । अस्य पठनश्रवणविधिरूपत्वेऽपि मन्त्रत्वं वसन्ताय कपिञ्जलानालभेतेत्यादिविधीनामिव न विरुध्यते । एवमेतत्पूर्वोत्तराणां कालफलोद्देशेन कर्मविधिरूपाणामपि मन्त्रत्वम् । श्रोतव्यं चेति चकारः पादपूर्णार्थमेव न समुच्चयार्थः । पाठाशक्तौ शृणुयाद्वेत्यर्थः । श्रवणे फलाधिक्यमिति तु कश्चित् ॥ ६ ॥

(२ चतुर्धरी) परमुत्कृष्टं स्वस्ति कल्याणं तस्यायनं मार्गः स्वस्त्ययनं महद्विनाशरहितम् । हि तदिति पाठे हिर्हेतौ । माहात्म्यं कर्तृ सम्यक् ॥ ६ ॥

(३ शान्तनवी) तस्मात् वाञ्छितार्थसाधनत्वात् हेतुतः समाहितैः सावधानैः कृतप्रयत्नैः पुंभिः परं प्रकृष्टफलदं श्रेष्ठं महत्पूजनीयं योगक्षेमकरम् अयनं वर्त्म ऐहिकामुष्मिकफलसाधनं शरणं मम देव्याः एतन्माहात्म्यं माहात्म्यप्रतिपादकग्रन्थसंदर्भरूपं भक्त्या भजनेन पठितव्यं सदैवाभ्यसनीयं सदा सर्वदैव भक्त्या समाहितैः श्रोतव्यं च श्रवणीयम् । एतन्माहात्म्यमिति बहुव्रीहिरयं ग्रन्थरूपोन्यपदार्थः । शब्दस्यैव पाठश्रवणयोग्यत्वेन विषयभावात् । एतदिति तु पृथक्पदत्वे माहात्म्यं प्रतिपाद्यं तच्चात्रास्ति ग्रन्थवृन्दे तदप्युपचारान्मन्वर्थीयेन अर्शआद्यचा माहात्म्यशब्देनोच्यत इति पठनश्रवणयोग्यं द्रष्टव्यम् । 'स्वस्त्याशीःक्षेमपुण्येषु मङ्गलेष्वव्ययं स्मृतम्' । स्वस्त्ययनं क्षेमपुण्यावाप्तिमदित्यर्थः ॥ ६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) सदा नित्यम् । हि यतः तन्माहात्म्यं स्वस्ति कल्याणं तस्यायनं मार्गः ॥ ६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तस्मान्ममैतदिति ७ ॥ ६ ॥

(६ दंशोद्धारः) तस्मादिति । परं श्रेष्ठं स्वस्ति कल्याणस्यायनं स्थानं महदविनाशि । हि तदिति पाठो वा ॥ ६ ॥

उपसर्गानशेषांस्तु महामारीसमुद्भवान् । तथा त्रिविधमुत्पातं माहात्म्यं शमयेन्मम ॥ ७ ॥

(१ गुप्तवती) त्रिविधमुत्पातं दिव्यभौमान्तरिक्षभेदेन आध्यात्मिकाधिदैविकाधिभौतिकभेदेन वा ॥ ७ ॥

(२ चतुर्धरी) उपसर्गान्महामारीसमुद्भवान् महाजनक्षयात् सम्यक् उद्भवो जन्म येषामुपसर्गाणाम् । उत्पातमकुशलं त्रिविधं दिव्यान्तरिक्षभौमभेदादाधिदैविकाधिभौतिकाध्यात्मिकभेदात् त्रिविधम् । आधिदैविकं वज्रादि । आधिभौतिकम् उपसर्गादि । आध्यात्मिकं ज्वरादि शोकादि च । माहात्म्यं कर्तृ । सम्यक् पाठादवधारणे वा ॥ ७ ॥

(३ शान्तनवी) मम देव्याः माहात्म्यं कर्तृ भक्तितः पठतां भक्तितः शृण्वतां च पुंसां महामारीसमुद्भवानशेषान्सर्वानुपसर्गानुपद्रवाञ्शमयेद्दूरीकुर्यात् । न केवलमुपसर्गानेव शमयेदपि तु तथा तद्वत्तेषां पुंसां त्रिविधं त्रिःप्रकारम् उत्पातं शुभं वाशुभं व सूचयन्त्युत्पाताः । इह तु दुष्कर्मफलमशुभं सूचयन्तं हेतुं च शमयेत् । त्रिविधम् आध्यात्मिकम् आधिभौतिकम् आधिदैविकं चेति त्रिःप्रकारम् । आध्यात्मिकं शरीरोत्पन्नं रागद्वेषादिकं च । आधिभौतिकं प्रेतादिजनितं भयभ्रमादिकम् । आधिदैविकं देवकृतं वज्रपातादिकं दारिद्र्यादिकं च यद्वा भूर्भुवःस्वःसंभवमुत्पातत्रयं शमयेत् । 'भूर्लोकोऽयं स्मृतो भूमिरन्तरिक्षं भुवः स्मृतम् । स्वराख्यश्च तथा स्वर्गस्त्रैलोक्यं तदिदं स्मृतम्' । भूकम्पादि भौममुत्पातं शमयेत् । अन्तरिक्षजनितमुत्पातमनभ्रगर्जनं शमयेत् । स्वर्लोकजनितमुत्पातमसकृदनेकोडुपतनं शमयेत् । महामारीसमुद्भवानिति । मृङ् प्राणत्यागे । स्त्रियां 'इक्कृष्यादिभ्यः' । छान्दसो गुणः । यद्वा औणादिकः सर्वधातुभ्य इन् । स्त्रियां कृदिकारादक्तिनो वा ङीष् । महती मारी महामारी । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति पूरुषवद्दीर्घः । महामार्याः समुद्भवाः महामारीसमुद्भवाः तान् शमयेत् । यद्वा मारयति मारः कालः । पचाद्यच् । मारस्य कालस्य भावः मार्यम् । भावे ष्यञ् । मार्यमेव मारी । स्त्रियां षित्त्वान्ङीष् । महती मारी तस्यैव समुद्भवान् शमयेत् ॥ ७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) उपसर्गानिति । माहात्म्यं कर्ता । महामारी जनक्षयकरी देवता तस्याः समुद्भवो येषां तानुपसर्गानुपद्रवान् तथा त्रिविधम् । व्याधिरागद्वेषाधिरूपम् आध्यात्मिकम् । भूतप्रेतादिजं भयभ्रमाद्याधिभौतिकम् । दैवकृतवज्रपातवारिद्र्याद्याधिदैविकम् । तद्रूपमुत्पातमनिष्टं दिव्यं भौममान्तरिक्षं चेति त्रिविधमुत्पातं च ॥ ७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) उपसर्गानिति ८ ॥ ७ ॥

(६ दंशोद्धारः) उपसर्गानिति । महती मारी जनक्षयः स एव सम्यगुद्भवो येषां तानुपद्रवान् । त्रिविधं भौमान्तरिक्षदैवभेदेन उत्पातमनिष्टसूचकम् । यद्वा त्रिविधमाध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकभेदेन उत्पातमकुशलम् । आध्यात्मिकं चिन्तादि । आधिभौतिकं परचक्रादि । अधिदैविकं वज्रादि । माहात्म्यं कर्तृ ॥ ७ ॥

यत्रैतत्पठ्यते सम्यङ्नित्यमायतने मम । सदा न तद्विमोक्ष्यामि सान्निध्यं तत्र मे स्थितम् ॥८॥

(१ गुप्तवती) ॥ ८ ॥

(२ चतुर्धरी) न विमोक्ष्यामि न त्यक्ष्यामि ॥ ८ ॥

(३ शान्तनवी) यत्र मम देव्याः आयतने गृहे शक्तिप्रतिमादिमन्दिरे मद्रूपदेवतालये एतत्प्रागुक्तचरित्रत्रयोपेतं माहात्म्यं नित्यं प्रतिदिनं सम्यक् अर्थतः पदतश्च शुद्धं पठ्यते भक्तितः पुंभिः तत् आयतनं गृहं सदा सर्वदा न विमोक्ष्यामि । तत्र गृहे खलु मे देव्याः सान्निध्यं सन्निधानं समवस्थानं स्थितं स्थितिमदभूत् । स्वस्थानादित्यर्थः ॥ ८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) यत्रेति । यत्रायतने गृहे मम मत्संबन्ध्येतत्सम्यगर्थावधारणपूर्वकम् अस्खलितवर्णादि च ॥८॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) यत्रैतत्पठ्यत इति ९ ॥ ८ ॥

(६ दंशोद्धारः) यत्रेति । सम्यक् अर्थावधारणपूर्वकं यथोक्तप्रकारेण । प्रकारश्चोक्तो हरगौरीसंवादे वाराहीतन्त्रे । 'आधारे स्थापयित्वा तु पुस्तकं वाचयेत्ततः । हस्तसंस्थापनाद्देवी निहन्त्यर्धफलं यतः । यावन्न पूर्यतेऽध्यायस्तावन्न विरमेत्पठन् । अनुक्रमं पठेद्देवि शिरःकम्पादिकं त्यजेत् । भ्रमादध्यायमध्ये चेद्विरामो भवति प्रिये । पुनरध्यायमारभ्य पठेत्सर्वं मुहुस्ततः । हुनेत्प्रदीपिते वह्नौ तिलधान्यादितण्डुलान् । धर्मकामार्थसंसिद्ध्यै मोक्षार्थी पायसं हुनेत्' इत्यादि । विस्तरस्तन्त्रान्तरेषु बोध्यः । ग्रन्थविस्तरभयान्नेह प्रपञ्चितः ॥ ८ ॥

बलिप्रदाने पूजायामग्निकार्ये महोत्सवे । सर्वं ममैतच्चरितमुच्चार्यं श्राव्यमेव च ॥ ९ ॥

(१ गुप्तवती) पुरुषार्थत्वेन विधाय क्रत्वर्थतयापि विधत्ते । बलिप्रदान इति । तत्र (तथा न) दध्ना जुहुयादितिवदङ्गाङ्गिभावो द्रष्टव्यः ॥ ९ ॥

(२ चतुर्धरी) बलिप्रदाने पश्वादुपहारोपढौकने पूजायां गन्धादिदाने अग्निकार्ये अग्निहवने महोत्सवे पुत्रोत्पत्तिविवाहादौ उच्चार्यं पठनीयम् ॥ ९ ॥

(३ शान्तनवी) बलिप्रदाने पूजायाम् अग्निकार्ये महोत्सवे च सर्वं समस्तम् एतत् मम देव्याश्चरितं चारित्रम् उच्चार्यम् अवश्यं पठनीयम् । ऋहलोर्ण्यत् । श्राव्यम् अवश्यं श्रोतव्यं च । 'ओरावश्यके' ण्यत् । यद्वा ण्यन्तादचो यत् । श्राव्यं श्रावयितव्यं सर्वं जपनीयम् । एकदेशजपे तु छिद्रता स्यात् । महानवम्यादौ छागमेषमहिषमहापशुभिर्बलिदानं देवतोद्देशेन पशुसमर्पणम् । ददातेर्ल्युट् । यद्वा दो अवखण्डने । पूजा पुष्पोपहारदीपादिसमर्पणम् । यद्वा अलंकरणं वस्त्रस्रक्चन्दनवाहनच्छत्रचामरादिभिः कुमारीसुवासिन्योः समर्चनं पूजा । अग्निकार्यं फाल्गुने मासि अग्निज्वालार्चनम् । यद्वा देवीमाहात्म्यरूपमालामन्त्रपुरश्चरणान्ते विहितहोमाग्निकार्यम् । एतल्लक्षणो महोत्सवः । यद्वा चैत्रे वसन्तोत्सवः १, वैशाखे वारणपुष्पप्रचायिकोत्सवः २, ज्येष्ठे जलक्रीडोत्सवः ३, आषाढे इन्द्रध्वजोत्थानोत्सवः ४, श्रावणे दोलान्दोलोत्सवः ५, भाद्रपदे इन्द्रपाणिधनुरर्चनोत्सवः ६, आश्वयुजि शारदोत्सवः ७, कार्तिके दीपोत्सवः ८, मार्गशीर्षे मनूदयोत्सवः ९, पौषे निधिपूजोत्सवः १०, माघे मेरूत्सवः ११, फाल्गुने गन्धर्वोत्सवः १२, एतेषु संपूर्णं देवीचरितं पठनीयमिति भावः । तथा श्रवणीयं च यद्वा महोत्सवः सर्वश्रुतिपारायणम् । यद्वा वदतेः कर्तरि क्विप् । वदतीष्टदेवतामित्युद्देवीप्रणवः । महान् उत् मन्त्रो यस्मिन्स महोत् स चासौ सवश्चेति महोत्सवो मन्त्रदीक्षाख्यो यज्ञः तस्मिन् । यद्वा उन्दी क्लेदने । उन्दनम् उत् । स्त्रियां भावे संपदादिभ्यः क्विब्वा वक्तव्यः' । उदः सवो दीक्षायज्ञः उत्सवः सुधोत्सवः महानुत्सवः सुधोत्सवो यस्मिन्ननुग्रहे स महोत्सवः तस्मिन् ॥ ९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) बलीति । बलिप्रदानं देवतोद्देशेन पश्वाद्युपहारः । पूजा गन्धादिनार्चनम् । अग्निकार्यं देवीदैवत्यो होमः । महोत्सवः पुत्रजन्मविवाहादि उच्चार्यम् इति द्विजविषयम् ॥ ९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) बलिप्रदाने इति १० ॥ ९ ॥

(६ दंशोद्धारः) बलीति । बलिप्रदाने पश्वाद्युपहारे पूजायां गन्धादिना अग्निकार्ये हवने महोत्सवे पुत्रोत्पत्तिविवाहादौ उच्चार्यं पठनीयम् ॥ ९ ॥

जानताऽजानता वापि बलिपूजां तथा कृताम् । प्रतीक्षिष्याम्यहं प्रीत्या वह्निहोमं तथा कृतम् ॥ १० ॥

(१ गुप्तवती) कतूपकारकत्वेनाङ्गत्वं द्रढयति । जानतेति । 'ज्ञात्वा कर्माणि कुर्वीत' इति वचनादिना ज्ञानस्य कर्माङ्गत्वेन तत्स्वरूपमजानता कृतानां बल्यादिकर्मणां यद्वैगुण्यं तदेतस्य पठनश्रवणान्यतरेण निवर्तेत इति भावः । प्रतीक्षिष्यामि गृह्णामि ॥ १० ॥

(२ चतुर्धरी) जानता विधिज्ञेन अजानता तदज्ञेन । तथा तेन प्रकारेण विधिनेत्यर्थः । बलिना पूजया बलिसहिता वा पूजा तां प्रति प्रतीक्षिष्यामि ग्रहीष्यामि । मन्माहात्म्योदीरणेनेति भावः ॥ १० ॥

(३ शान्तनवी) तथा तेन प्रकारेण शास्त्रोक्तप्रकारेण इतिकर्तव्यतां गुरूपदिष्टेष्टदेवताराधनसाधनसामग्रीं संभावनीयोपक्रमोपसंहृतिक्रियाक्रमं जानताऽजानतापि वा भक्तिमता पुंसा कृतं बलिं पशुबलिप्रदानं तथा तेन कृतां पूजां च । तथा तेन कृतं वह्निहोमं वह्नौ तिलमध्वादिहोमद्रव्यप्रक्षेपं च प्रीत्याऽहं देवी प्रतीक्षिष्यामि प्रतिग्रहीष्यामि स्वीकरिष्यामि । पतच्छ्रितं प्रतीच्छं स्यात् । पतच्छ्रयणं प्रतीच्छा । प्रतीच्छास्त्यस्य प्रतीच्छः कश्चित् । अर्शआदित्वादच् । ततस्तद्वदाचरतीत्याचारे क्विप् । सनाद्यन्तत्वाद्धातुत्वात्प्रतीच्छधातोर्भविष्यति काले लृट् स्यप्रत्ययः इडागमः । 'अतो लोपः' । 'इणुकोः' । 'आदेशप्रत्यययोः' इति षत्वम् । प्रतीक्षिष्यामीति पाठे ईक्ष दर्शने । अनुदात्तेत्त्वनिबन्धनमात्मनेपदविधानमनित्यमिति चक्षिङो ङित्करणं ज्ञापकमित्युक्तत्वात्परस्मैपदम् । बलिपूजामित्येकपदत्वपाठे तु बलिना पशुविशसनेन सह कृता पूजा बलिपूजा ताम् । बलिरूपा वा पूजा सत्कारः बलिपूजा ताम् ॥ १० ॥

(४ नागोजीभट्टी) तत्फलमाह । जानतेति । जानता विधिज्ञेन अजानता तदज्ञेन बलिसहितां पूजां तथा वेद्यावेद्यप्रकारेण मन्माहात्म्योदीरणादौ सति यथाकथंचिदपि कृतमेतत्प्रतीक्षिष्यामि । अङ्गीकरिष्यामीत्यर्थः ॥ १० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) जानताऽजानतेति ११ ॥ १० ॥

(६ दंशोद्धारः) जानतेति । जानता विधिज्ञेन अजानता अविधिज्ञेन । मन्माहात्म्योदीरणेन कृतां बलिपूजां बलिसहितां पूजां वह्निहोमं च प्रतीक्षिष्यामि ग्रहीष्यामि ॥ १० ॥

शरत्काले महापूजा क्रियते या च वार्षिकी । तस्यां ममैतन्माहात्म्यं श्रुत्वा भक्तिसमन्वितः ॥ ११ ॥

(१ गुप्तवती) शरत्काले शारदनवरात्रे वार्षिकी वर्षस्य वत्सरस्यारम्भे क्रियमाणा । चैत्रनवरात्र इत्यर्थः । चकाराद्दाषाढपौषनवरात्रयोरपि ग्रहणम् । तयोरपि देवीभागवतादौ प्रसिद्धत्वात् । 'प्रतिसंवत्सरं कुर्याच्छारदं वार्षिकं तथा' इति तन्त्रान्तरे द्वयोरेव ग्रहणमुपलक्षणमित्यपि सुवचम् । 'आषाढस्य प्रथमदिवसे मेघमाश्लिष्टसानुम्' इति व्यवहारादिभिः वार्षिकपदं वृष्ट्यारम्भे क्रियामाणपरमित्यपि सुवचमेव । प्रतिवर्षेति क्रियामाणेति व्याख्या तु नातीव स्वरसा ॥ ११ ॥

(२ चतुर्धरी) महापूजा दुर्गोत्सवरूपा । वार्षिकी प्रतिवर्षभवा ॥ ११ ॥

(३ शान्तनवी) अदः श्लोकद्वयमेकान्वयं वेदितव्यम् । या च प्रसिद्धा वार्षिकी महापूजा शरत्काले क्रियते तस्यां विषये मम देव्याः एतन्माहात्म्यं चरित्रं यत्र लक्षणपूर्वकं संपूर्णं भक्तिसमन्वितः मनुष्यः पठित्वा श्रुत्वा च यथयोगं मत्प्रसादेन सर्वबाधाविनिर्मुक्तः धनधान्यसमन्वितः । यद्वा धनधान्यसुतान्वितः भविष्यति । संशयो नात्र कर्तव्यः । वर्षेण निर्वृत्ता वार्षिकी सांवत्सरिकी पूजा । 'तेन निर्वृत्तम्' इति ठक् । स्त्रियां ङीप् । सर्वाबाधेति पाठे तु आसमन्ताद्बाधा आबाधा महती पीडा तया विनिर्मुक्तः । ततो वा शरत्काले पितृपक्षादनन्तरं प्रतिपदमारभ्य दशमीपर्यन्तं देव्या महापूजा । संशयो नेति शास्त्रप्रामाण्यकीर्तनमेतत् ॥ ११ ॥

(४ नागोजीभट्टी) शरदिति । शरत्काले आश्विनशुक्लप्रतिपदमारभ्य क्रियमाणा दुर्गोत्सवरूपा । या च वार्षिकी । वर्षशब्दो वर्षादौ लाक्षणिकः । तेन चैत्रशुक्लप्रतिपदमारभ्य क्रियमाणा इत्यर्थः ॥ ११ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) शरत्काले इति १२ ॥ ११ ॥

(६ दंशोद्धारः) शरत्काल इति । शरत्काले शारदनवरात्रे महापूजा दुर्गोत्सवरूपा । वार्षिकी प्रतिवर्षभवा ॥ ११ ॥

सर्वाबाधाविनिर्मुक्तो धनधान्यसुतान्वितः । मनुष्यो मत्प्रसादेन भविष्यति न संशयः ॥ १२ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १२ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ १२ ॥

(३ शान्तनवी) अयं श्लोकः पूर्वश्लोकेन सह व्याख्यातः ॥ १२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ॥ १२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सर्वाबाधेति १३ ॥ १२ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १२ ॥

श्रुत्वा ममैतन्माहात्म्यं तथा चोत्पत्तयः शुभाः। पराक्रमं च युद्धेषु जायते निर्भयः पुमान्॥१३॥

(१ गुप्तवती) ॥ १३ ॥

(२ चतुर्धरी) उत्पत्तय इति अध्यवसायात् कर्मणि प्रथमा। ममैतन्माहात्म्यं तथा उत्पत्तयश्च एतच्छ्रुत्वेति साध्याहारोऽन्वय इति कश्चित् ॥ १३ ॥

(३ शान्तनवी) एतत् त्रिविधं चरित्रत्रयलक्षणं मम देव्या माहात्म्यं महान्तं प्रभावं भक्तितः श्रुत्वा गुरुतो गृहीत्वार्थावबोधपर्यन्तम् अधीत्य च पुमान् युद्धेषु निर्भयो जायते। तथा मम देव्याः शुभाः जगदभ्युदयकरीः पृथक् उत्पत्तीः ब्रह्माण्यादिमहाशक्तिरूपप्रादुर्भूतीः श्रुत्वा हृद्याकलय्य पुमान् युद्धेषु निर्भयो जायते। तथा मम देव्याः पराक्रमांश्च वीरकर्माणि च श्रुत्वा युद्धेषु निर्भयो जायते। यद्वा युद्धेषु मम पराक्रमांश्च श्रुत्वा निर्भयो जायते पुमान्। तथा चोत्पत्तयः शुभाः इति पाठे 'व्यत्ययो बहुलं' इति शसः प्रसङ्गे जसः प्रयोगः छान्दसः। युद्धेष्वपि बहुवचनमन्येष्वपि भयकारणेषु निर्भयत्वार्थम्। यु मिश्रणे अदादिः। संपदादित्वाद्भावे स्त्रियां क्विप्। यवनं युत् मिश्रणं पापसंपर्कः तस्यां युति। यद्वा युञ् बन्धने क्र्यादिः। यवनं युत् बन्धनं तस्यां युति। ओहाङ् गतौ। जुहोत्यादिः संपदादित्वात्क्विप्। हीनं हाः निरयादिगतिः तस्याम्। इः कामः तस्मिन्विषये निर्भयः पुमान् जायते। अथ च युद्धेषु संग्रामेषु निर्भयो जायते। 'निर्निश्चयनिषेधयोः'। 'शक्त्युद्योगौ पराक्रमौ' ॥ १३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) उत्पत्तयः प्रादुर्भावान्। द्वितीयार्थे प्रथमा। पराक्रमं चेति पूर्वान्वयि। युद्धेष्वित्युपलक्षणम् १३

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) श्रुत्वा ममैतदिति १४ ॥ १३ ॥

(६ दंशोद्धारः) श्रुत्वेति। मम एतच्छ्रुत्वा। एतत्किम्। माहात्म्यम् उत्पत्तयश्चेति योज्यम्। श्रुत्वेत्यत्रान्वये तूत्पत्तिरिति कर्मणि ।...तीया स्यात् ॥ १३ ॥

रिपवः संक्षयं यान्ति कल्याणं चोपपद्यते। नन्दते च कुलं पुंसां माहात्म्यं मम शृण्वताम्॥१४॥

(१ गुप्तवती) ॥ १४ ॥

(२ चतुर्धरी) नन्दते वर्धते। कुलं वंशः ॥ १४ ॥

(३ शान्तनवी) भक्तितः मम देव्याः माहात्म्यं शृण्वताम् आकर्णयमानानां पुंसां नृणां रिपवः शत्रवः संशयं नाशं यान्ति। कल्याणं च मङ्गलम् उपपद्यते। कल्याणं कर्तृ। पद गतौ। दिवादिः। उप समीपं गच्छति। उपजायत इति पाठे तु उद्भवतीत्यर्थः। कुलं गोत्रं च नन्दते। टुनदि समृद्धौ। परस्मैपदी। कर्तरि कर्मव्यतिहारे त्वात्मनेपदम्। यद्वा ण्यन्तात्कर्मकर्तरि यगात्मनेपदं च। नन्दते च कुलं पुंसाम् इति च पाठः। नन्द्यते च कुलैः पुंसामिति पाठे भावे यक् आत्मनेपदं च। 'संततिर्गोत्रजननकुलान्यभिजनान्वयौ' 'कुलं गृहे च वंशे च भूमिग्राहिणि च त्रिषु' ॥ १४ ॥

(४ नागोजीभट्टी उपपद्यते प्राप्यते कुलं च तन्तते वर्धते ॥ १४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) रिपव इति १५ ॥ १४ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १४ ॥

शान्तिकर्मणि सर्वत्र तथा दुःस्वप्नदर्शने। ग्रहपीडासु चोग्रासु माहात्म्यं शृणुयान्मम ॥ १५ ॥

(१ गुप्तवती) नैमित्तिकत्वेनाप्येतद्विधत्ते। शान्तीति। शृणुयादिति पाठस्याप्युपलक्षणम् ॥ १५ ॥

(२ चतुर्धरी) शान्तिकर्मण्युपसर्गादिनिवर्तने। दुःस्वप्नोऽनिष्टसूचकः स्वप्नः। उग्रासु तीव्रविपाकासु ग्रहपीडासु बुधादिकृतविपाकेषु ॥ १५ ॥

(३ शान्तनवी) उत्पातसूचितोपद्रवाणां सर्वत्र सर्वस्मिञ्शान्तिकर्मणि तथा दुःस्वप्नदर्शने दुष्टफलकस्वप्नदर्शने उग्रासु अत्यनिष्टफलासु ग्रहकृतासु पीडासु मम देव्या माहात्म्यं शृणुयात्पुरुषः। तच्छ्रवणादेव तस्यापि पुंसः सर्वबाधोपशान्तिर्भवति। सर्वेष्वर्थसिद्धिश्चेति भावः ॥ १५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) शान्तिकर्म उपसर्गादिनिवर्तकं कर्म तस्मिन्। तत्स्थान इत्यर्थः। अन्ये सप्तम्यौ विषयार्थे १५

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) शान्तिकर्मणीति १६ ॥ १५ ॥

(६ दंशोद्धारः) शान्तीति। शान्तिकर्मणि उपसर्गनिवर्तने। दुःस्वप्नोऽनिष्टसूचकः स्वप्नः ॥ १५ ॥

उपसर्गाः शमं यान्ति ग्रहपीडाश्च दारुणाः। दुःस्वप्नं च नृभिर्दृष्टं सुस्वप्नमुपजायते ॥ १६ ॥

(१ गुप्तवती) दुःस्वप्नमिति। दुष्टोऽसत्फलप्रदः स्वप्नो यस्य दर्शनस्य विषयस्तद्दुष्टं दर्शनं सुस्वप्नं सत्फलप्रदस्वप्नविषयकं भवति। नृभिरित्यस्य पठितृश्रोतृमनुष्यपरत्वेन तद्विशेषणांशस्य करणत्वाभिप्रायेण विशिष्टे तृतीया। दृष्टमिति तु-

भावे क्तः । दुःस्वप्नादिपदयोर्बहुव्रीह्योस्तद्विशेषणत्वान्नपुंसकता । छान्दसो लिङ्गव्यत्यय इति तु केचित् । लक्षणया तत्फलपरत्वान्नपुंसकतेति कतिपयानां समर्थनं तु चिन्त्यमेव । गङ्गापदस्य तीरपरत्वेपि नपुंसकदर्शनात् ॥ १६ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ १६ ॥

(३ शान्तनवी) पूर्वोक्तं पुनर्व्यनक्ति । मम देव्याः माहात्म्यश्रवणादुपसर्गाः बाधाः अतिवृष्ट्यादयः शमं यान्ति । यद्वा उपसर्गाः उत्पाताः प्रकृतिविरुद्धेतयः ताः बाधाश्च शमं प्रकृतिं यान्ति । ततः 'अजन्यं क्लीबमुत्पात उपसर्गः समं त्रयम्,' । तथा तत एव दारुणाः भयानकाः ग्रहपीडाः आदित्यादिग्रहकृताः बाधाश्च शमं यान्ति । तत एव च नृभिर्दृष्टं दुःस्वप्नं दुष्टः स्वप्नो यस्मिंस्तद्दुःस्वप्नं सुस्वप्नं शोभनः स्वप्नो यस्मिन् फले तत् सुस्वप्नम् उपजायते संपद्यते । दुःस्वप्नसूचितं यत् दुष्टफलमेध्यत्तत् सुस्वप्नसूचितमेव फलं संपद्यत इति भावः । अतार्कितप्राप्यफलो हि मणिमन्त्रौषधिदेवताप्रभावः । दुःस्वप्नसुस्वप्नयोर्नियतपुल्लिङ्गत्वेपि बहुव्रीहौ फलेऽन्यपदार्थे विवक्षिते नपुंसकतोपपत्तिः । अथवा अर्धर्चादौ स्वप्नशब्दो नास्त्येव । अन्यथाऽस्य पुंनपुंसकतोपपद्येत । दुःस्वप्नश्च नृभिर्दृष्टः सुस्वप्न उपजायत इत्यपि पाठे नास्त्येवार्थभेदः ॥ १६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तदेव विवृणोति । उपसर्गा इति । दुःस्वप्नशब्दस्तु फलं इति नपुंसकत्वम् ॥ १६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) उपसर्गा इति १७ ॥ १६ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १६ ॥

बालग्रहाभिभूतानां बालानां शान्तिकारकम् । संघातभेदे च नृणां मैत्रीकरणमुत्तमम् ॥ १७ ॥

(१ गुप्तवती) संघातभेदे सजातीयानां यूथ्यानां मिथो वैमनस्ये ॥ १७ ॥

(२ चतुर्धरी) बालग्रहा मातृग्रहादयः । संघातभेदे मैत्रीविघटने ॥ १७ ॥

(३ शान्तनवी) बालानां माणवकानां शिशूनां ग्रहाः पीडाकराः हिंस्राः भूताः पूतनादयः श्मशानादिवासिना तैरदृष्टिबन्धिहृद्बन्धिगलबन्ध्यन्त्रबन्धिनाभिबन्धिशुक्रबन्ध्युपस्थबन्धिरुधिरशोषिपिशितशोषिमूत्रशोषिलालाशोषिप्रभृतयश्च अभिभूतानामाक्रान्तानां तिरस्कृतानां बालानां शान्तिकारकम् उपशमनकारकं मम देव्याः माहात्म्यश्रवणम् उत्तममाश्रयणीयम् । किं च नृणामेककार्यकारिणां कथंचित्परकृतोच्चाटनप्रयोगतः संघातभेदे मित्रत्वभेदे प्रसक्ते सति मन्माहात्म्यश्रवणमेवोत्तमं मैत्रीत्वकरणं भवति नान्यदिति भावः ॥ १७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) बालग्रहाः पूतनाद्याः । संघातभेदे मैत्रीविघटने ॥ १७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) बालग्रहेति १८ ॥ १७ ॥

(६ दंशोद्धारः) बालेति । बालग्रहाः डाकिन्यादयः संघातभेदे मैत्रीभेदे ॥ १७ ॥

दुर्वृत्तानामशेषाणां बलहानिकरं परम् । रक्षोभूतपिशाचानां पठनादेव नाशनम् ॥ १८ ॥

(१ गुप्तवती) दुर्वृत्तानामिति । 'वादी मूकति रङ्कति क्षितिपतिर्वैश्वानरः शीतति क्रोधी शान्तति दुर्जनः सुजनति क्षिप्रानुगः खञ्जति' इत्यादिश्लोकप्रसिद्धफलप्रद इत्यर्थः ॥ १८ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ १८ ॥

(३ शान्तनवी) दुष्टं वृत्तं चरितं येषां ते दुष्टाचाराः दुर्वृत्ताः प्राणिनः तेषामशेषाणां परं श्रेष्ठं बलहानिकरं बलविनाशरूपं मन्माहात्म्यमुत्तमं कृत्यो हेतौ टः । किंच रक्षसां मायोपजीविनां लंकादिवासिनां भूतानां बालग्रहादीनां पिशाचानां पिशिताशिनां तामसानां च पीडकानाम् अदृश्यरूपाणां मम माहात्म्यस्य पठनादेव नाशनं दूरीकरणं भवति ॥ १८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) दुर्वृत्तानां दुष्टानां व्याघ्रसूचकानाम् ॥ १८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) दुर्वृत्तानामिति १९ ॥ १८ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ १८ ॥

सर्वं ममैतन्माहात्म्यं मम सन्निधिकारकम् । पशुपुष्पार्घधूपैश्च गन्धदीपैस्तथोत्तमैः ॥ १९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १९ ॥

(२ चतुर्धरी) अर्घोऽष्टाङ्गः । 'आपः क्षीरकुशाग्राणि दधिचन्दनमक्षताः । तिला यवाश्च सिद्धार्था अष्टाङ्गोऽर्घः प्रकीर्तितः' ॥ १९ ॥

(३ शान्तनवी) सर्वं कृत्स्नम् एतदादिमध्यावसानलक्षणं मम देव्याः सान्निध्यभावस्य कारकं नैकट्यकारकं मम सान्निध्यादिकारकं प्रापकं पठ्यमानं सदिति भावः । श्लोकद्वयमिदमेकान्वयं वेदितव्यम् । पुंभिरेभिः प्रकारैर्वत्सरेण यत्क्रियते मे महती प्रीतिः सा अस्मिन्माहात्म्ये सकृदेकवारमेव उच्चरिते पठिते वा श्रुते वा भक्तिमद्भिः सर्वकामदुघोपार्जितैव स्यात् । पशुभिश्च

तुष्पाद्भिः छागमेषमहिषमातङ्गादिभिः । द्विपाद्भिः महापशुभिश्च नरैः पुष्पैः सुरभिसंभृतैः अर्घैः पूजाङ्गैः मधुघृतादिभिः धूपैः कर्पूरागुरुमृगमदादिगर्भितैः बहुरूपादिभिः नानाकृतिगन्धैः । चशब्दात् श्रीवासादिधूपा गृह्यन्ते । तैः गन्धैः गन्धसारघनसाररक्तचन्दनमृगमदकङ्कोलागुरुकुङ्कुमादिभिः दीपैः कर्पूरघृतादिप्रवर्तितैर्माणिक्यमहोभिरुपकल्पितैः सूर्यमहोभिश्चन्द्रमहोभिरुडुमहोभिः परमात्मपरज्योतिर्भिश्चोपकल्पितैरर्पितैः अत एवंविधैः उत्तमैः श्रेष्ठतमैः । तथा उत्तमैः विविधैः विप्राणां कर्तव्यैर्भोजनैः षड्रसोपेतैः भोज्यैः अन्नादिभिरुचितैः तथा विविधैर्होमैः तथाहर्निशं दिवानिशं विविधैः प्रेक्षणीयैर्दर्शनीयैः नृत्यगीतवाद्यैः तथा अन्यैश्च विविधैर्भोगैः तथा दानैः मत्प्रीत्यर्थैर्विविधैः दानैर्वितरणैः । चशब्दाद्वस्त्रालंकारपूजादिभिः साधनैः वत्सरेण संवत्सरेण या मे प्रीतिः सकलकामदुघाभक्तैः क्रियते सा अस्मिन् प्राङ्मप्रपञ्चिते मम माहात्म्ये सकृदेकवारं भक्त्योच्चारिते पठिते श्रुते वा साधयितुं सुगमेत्यर्थः । यद्वा सकृत् सर्वदा । यद्वा सकृत् सह द्वित्रैः पुंभिः पञ्चषैः सप्ताष्टैः एकद्वित्रिचतुरैरेकेन वोच्चारिते श्रुते वेत्यर्थः । 'सहार्थे चैकवारे च सदार्थे चाव्ययं सकृत्' । सकृत्सुचरिते श्रुते इति पाठे श्रुतशब्दतः श्रवणस्य प्राधान्यम् । सुचारिते देव्याः शोभनं त्रैलोक्यहिते चारिते सकृदेव श्रुते तस्याः प्रीतिः सर्वार्थसाधनी भवति । भक्तवर्गस्येति भावः । प्रोक्षणीयैरहर्निशमिति पाठे तु कश्चिदाह । मन्त्रपूतजलोक्षणसंस्कृतहतच्छागादिपशुबलिभिरिति तन्न । पशुपुष्पार्घधूपैरिति पशुग्रहणेन पौनरुक्त्यप्रसङ्गात् । तत इत्थं त्वर्थोऽत्र वेदितव्यः । उक्ष सेचने । प्रत्यहं पञ्चामृताभिषेकैरविच्छिन्नपीयूषधाराभिषेकैरिति ॥ १९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) पश्वित्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । पशुर्बलिः । अर्घोऽष्टाङ्गः । 'आपः क्षीरं कुशाग्राणि दध्यक्षततिलानि च । यवाः सिद्धार्थकाश्चैव ह्यष्टाङ्गोऽर्घः प्रकीर्तितः' ॥ १९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सर्वं ममेतदिति ॥ १९ ॥

(६ दंशोद्धारः) पश्विति । अर्घोऽष्टाङ्गः । 'आपः क्षीरं कुशाग्राणि दध्यक्षतफलानि च । यवाः सिद्धार्थकाश्चैवमष्टाङ्गोऽर्घः प्रकीर्तितः' प्रोक्षणीयैः मन्त्रसंस्कृतजलेन प्रोक्षितुमर्हैः पश्वादिभिः एतैश्चान्यैश्च भोगैर्वत्सरेण या मे प्रीतिः क्रियते साऽस्मिन्सकृदुच्चरिते श्रुते च क्रियत इत्युत्तरेणान्वयः ॥ १९ ॥

विप्राणां भोजनैर्होमैः प्रोक्षणीयैरहर्निशम् । अन्यैश्च विविधैर्भोगैः प्रदानैर्वत्सरेण या ॥ २० ॥

(१ गुप्तवती) प्रोक्षणीयैः पञ्चामृतवक्षीरादिमहाभिषेकैः ॥ २० ॥

(२ चतुर्धरी) प्रोक्षणीयैर्मन्त्रादिसंस्कृतजलेन प्रोक्षणयोग्यैः । पश्वाद्यैः वत्सरेण या मे प्रीतिः क्रियते साऽस्मिन् सुचरिते सकृदेकवारं श्रुते तत्क्रियत इत्यर्थः । सकृच्चारिते इति वा पाठः ॥ २० ॥

(३ शान्तनवी) अस्य श्लोकस्यार्थः पूर्वश्लोकेन सह व्याख्यातः ॥ २० ॥

(४ नागोजीभट्टी) विप्राणामिति । प्रोक्षणीयैः पञ्चामृताभिषेकादिभिः एतैरन्यैर्विविधा भोगाः स्रगादयः तेषां प्रदानैः वासोलंकारादिभिः एतैरहर्निशं क्रियमाणैर्या वत्सरेण प्रीतिर्भवति ॥ २० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) विप्राणामिति २१ ॥ २० ॥

(६ दंशोद्धारः) अन्यैरिति । सकृदेकवारं सकृत्सुचारिते इति सकृच्च चारित इति च क्वचित्पाठः ॥ २० ॥

प्रीतिर्मे क्रियते सास्मिन्सकृदुच्चरिते श्रुते । श्रुतं हरति पापानि तथारोग्यं प्रयच्छति ॥ २१ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २१ ॥

(२ चतुर्धरी) तथा चास्मिन्माहात्म्ये उच्चारिते पठिते ॥ २१ ॥

(३ शान्तनवी) मम देव्याः माहात्म्यस्य श्रुतं श्रवणं कर्तृ । पापानि हरत्यपनयति । नपुंसके भावे क्तः । तयांग षष्ठ्येव । छात्रस्य विद्यामितिवत् । यद्वा मम देव्याः माहात्म्यं कर्तृ । श्रुतं सत् पापानि हरति भजताम् आरोग्यं प्रयच्छत्यरोगतां जनयति । दानप्रतिग्रहाभावात् सुतस्य कशिपुं प्रयच्छति पितेतिवच्चतुर्थ्यभावाच्छेषे षष्ठ्येव २१ ॥

(४ नागोजीभट्टी) सास्मिन्सुचारिते सकृच्छ्रुत इत्यर्थः । श्रवणमुपलक्षणम् । श्रवणेऽधिकफलत्वमिति कश्चित् । श्रुतमित्याद्युत्तरान्वयि ॥ २१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) प्रीतिर्मेति २२ ॥ २१ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २१ ॥

---

१ 'प्रेक्षणीयैः' इति पाठः शान्तनव्याम् ।

रक्षां करोति भूतेभ्यो जन्मनां कीर्तनं मम । युद्धेषु चरितं यन्मे दुष्टदैत्यनिबर्हणम् ॥ २२ ॥

(**१ गुप्तवती**) ॥ २२ ॥

(**२ चतुर्धरी**) जन्मनामवताराणाम् ॥ २२ ॥

(**३ शान्तनवी**) मम देव्याः जन्मनाम् उत्पत्तीनां ब्रह्माण्यादिशक्तिरूपेण प्रादुर्भावानाम् अवताराणां कीर्तनं कथनं कर्तृ । भूतेभ्यः भूतप्रेतपिशाचशत्रुसिंहव्याघ्रादिग्रहादिभ्यः भक्तानां रक्षामन्नपानादिना करोति । जन्मिनामिति पाठे तु मम देव्याः कीर्तनम् उच्चारणं नामग्रहणं कर्तृ । जन्मिनां जन्मभाजां पुंसां भूतेभ्यः रक्षां करोति । पालनं विदधातीत्यर्थः । युद्धेषु देवीदानवसंग्रामेषु यत् दुष्टदैत्यनिबर्हणं मे देव्याश्चरितं शस्त्रप्रयोगलक्षणं संग्रामं कौशलमभूत् ॥ २२ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) मम जन्मनां कीर्तनं श्रुतं सदित्यर्थः । युद्धेष्वित्युत्तरान्वयि ॥ २२ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) रक्षां करोतीति २३ ॥ २२ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ २२ ॥

तस्मिञ्छ्रुते वैरिकृतं भयं पुंसां न जायते । युष्माभिः स्तुतयो याश्च याश्च ब्रह्मर्षिभिः कृताः ॥ २३ ॥

(**१ गुप्तवती**) युष्माभिरिति । अत्र प्रथमचरणे देवीसूक्तनारायणीसूक्ताख्यस्यात्रनिर्देशः । द्वितीयचरणे ब्रह्मणा च ऋषिभिश्चेति द्वन्द्वान्महिषान्तकरीसूक्ताख्यस्य तत्र ऋषीणामपि द्रष्टृत्वोक्तेरिति व्याचक्षते । ब्रह्मर्षिणा सुमेधसा कृतं 'तथापि ममतावर्ते' इत्यादिकमित्यपि कश्चित् । तृतीयचरणे 'विश्वेश्वरीं जगद्धात्रीम्' इति सूक्तस्य निर्देशः । लक्ष्मीतन्त्रे एतेषां स्तवानाम् अनादित्वस्मरणात् कृत्वा इत्यस्य दृष्ट्वा इत्येवार्थ इत्याहुः । वस्तुतः षडङ्गानामिव सकर्तृकाणामपि प्रवाहणादिना न विरुध्यते ॥ २३ ॥

(**२ चतुर्धरी**) ॥ २३ ॥

(**३ शान्तनवी**) तस्मिन् श्रुते सति तत् शृण्वतां पुंसां युद्धेषु ततोऽन्यत्र च वैरिकृतं शत्रुनिमित्तं भयं न जायते नोत्पद्यते । निबर्हयति नाशयति निबर्हणम् । नन्द्यादित्वाल्ल्युः । दुष्टानां दैत्यानां निबर्हणं चरितं चरित्रं दुष्टदैत्यनाशकरं सुमेधसा मार्कण्डेयेन च तत्पूर्वैश्च ब्रह्मर्षिभिः मयि देव्यां विषये याश्च स्तुतयः कृताः 'तथापि ममतावर्ते मोहगर्ते निपातिताः । महामायाप्रभावेण संसारस्थितिकारिणा' इत्यादयः ताश्च शुभां गतिं प्रयच्छन्ति । पठ्यमानाः पठद्भ्यः पुंभ्यः इत्यग्रिमेणान्वयः ॥ २३ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) तस्मिन्निति । ब्रह्मर्षिभिः कृताः स्तुतयः तथापि ममतावर्ते इत्यादयः । ब्रह्मर्षिः सुमेधाः । बहुवचनं पूजायाम् । वस्तुतस्तु युष्माभिः स्तुतयो याश्चेत्यनेन नारायणीसूक्तम् । तथा ब्रह्मणा ऋषिभिः सह या युष्माभिः कृताः । महिषान्तकरीसूक्तरूपा इत्यर्थः । यथा तत्स्तुतौ ऋषीणामपि कर्तृत्वं । तथा प्रागेव निरूपणात् । कृता इति च दृष्टा इत्यर्थकं लक्ष्मीतन्त्रैकवाक्यत्वादित्यवधेयम् । एवं चैतानि सर्वाणि स्तोत्राण्यकर्तृकाणीति बोध्यम् ॥ २३ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) तस्मिन् श्रुते इति २४ ॥ २३ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) ॥ २३ ॥

ब्रह्मणा च कृतास्तास्तु प्रयच्छन्ति शुभां मतिम्[1] । अरण्ये प्रान्तरे वापि दावाग्निपरिवारितः २४

(**१ गुप्तवती**) प्रान्तरे दूरशून्याध्वनि ॥ २४ ॥

(**२ चतुर्धरी**) शुभां मतिं मोक्षाभ्युदयसाधनं ज्ञानम् । प्रान्तरे दूरशून्यमार्गे ॥ २४ ॥

(**३ शान्तनवी**) याश्च मयि विषये ब्रह्मणा च मधुकैटभभीतेन कृताः स्तुतयः 'विश्वेश्वरीं जगद्धात्रीं स्थितिसंहारकारिणीम् । स्तौमि निद्रां भगवतीं विष्णोरतुलतेजसः' इत्यादयः । ताश्च शुभां गतिं प्रयच्छन्ति । पठ्यमानाः पठद्भ्यः । हे देवाः मयि देव्यां विषये याश्च स्तुतयः युष्माभिः कृताः 'देव्या यया ततमिदं जगदात्मशक्त्या' इत्यादयः । अथ च युष्माभिरेव याः स्तुतयः कृताः 'नमो देव्यै महादेव्यै' इत्यादयः । अथ च युष्माभिरेव याश्च स्तुतयः कृताः 'देवि प्रपन्नार्तिहरे प्रसीद' इत्यादयश्च तास्त्रिविधाः स्तुतयः शुभां गतिं प्रयच्छन्ति । पठ्यमानाः पठद्भ्यः पुंभ्यः अरण्येत्यादि श्लोकचतुष्टयमेकान्वयम् । अरण्ये विपिने वर्तमानः । मम देव्याः एतच्चरितं कर्म । स्मरन् नरः संकटाद्दुर्घटनात्संबन्धात् मुच्येत स्वयमेव । 'सकटंना तु संबाधः' कर्मकर्तरि मुचेर्लिङ् । तथा प्रान्तरे वापि दूरे जनशून्ये मार्गे 'प्रान्तरं दूरशून्योऽध्वा । तथा दावाग्निपरिवारितः सन्नपि वा । 'दवदावौ वनारण्यवह्नी' ॥ २४ ॥

---

1 'शुभां गतिम्' इति शान्तनवीसंमतः पाठः ।

(४ नागोजीभट्टी) ब्रह्मणेति। 'त्वं स्वाहा' इत्यादिरात्रिसूक्तरूपाम्। शुभां मोक्षाभ्युदयसाधनीं प्रयच्छन्ति ददति। अरण्य इत्यादिश्लोकचतुष्टयमेकान्वयि। प्रान्तरे दूरशून्यमार्गे। अरण्य इत्यस्य दावाग्नीत्यादिनान्वयः। प्रान्तर इत्यस्य दस्युभिरित्यादिनान्वयः ॥ २४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ब्रह्मणेति २५ ॥ २४ ॥

(६ दंशोद्धारः) अरण्ये इति। प्रान्तरे दूरशून्यमार्गे ॥ २४ ॥

दस्युभिर्वा वृतः शून्ये गृहीतो वापि शत्रुभिः। सिंहव्याघ्रानुयातो वा वने वा वनहस्तिभिः॥२५॥

(१ गुप्तवती) ॥ २५ ॥

(२ चतुर्धरी) शून्ये निर्जनप्रदेशे क्षुद्रवने इति। वा समुच्चये। वध्यो मार्यः ॥ २५ ॥

(३ शान्तनवी) तथा दस्युभिस्तस्करैर्वृतः वेष्टितो वा। तथा शून्ये निर्जनप्रदेशे शत्रुभिर्गृहीतो वा। तथा सिंहव्याघ्रानुयातो वा सिंहेन व्याघ्रेण अनुयातोऽनुद्रुतस्तथा वनहस्तिभिर्वृतो वा हन्तुम् अनुयातोऽनुद्रुतः ॥ २५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) वनहस्तिभिरित्यस्य वृतो वेति शेषः ॥ २५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) दस्युभिरिति २६ ॥ २५ ॥

(६ दंशोद्धारः) शून्ये निर्जनप्रदेशे शत्रुभिर्गृहीत इत्यन्वयः ॥ २५ ॥

राज्ञा क्रुद्धेन चाज्ञप्तो वध्यो बन्धगतोऽपि वा। आघूर्णितो वा वातेन स्थितः पोते महार्णवे॥२६॥

(१ गुप्तवती) ॥ २६ ॥

(२ चतुर्धरी) आघूर्णित आकुलितः। पोते महाब्धौ ॥ २६ ॥

(३ शान्तनवी) तथा क्रुद्धेन राज्ञा वध्योयं वधार्होऽयमिति आज्ञप्तः हन्तुमाज्ञापितो वा। तथा बन्धगतो बद्धोऽपि वा। तथा वातेन आघूर्णितः व्याकुलितः बाधित अपास्तो वा तथा महार्णवे समुद्रे पोते समुद्रमध्ये नौकाविशेषे याने। सांयात्रिकाः पोतवणिजः कथ्यन्ते। तत्र स्थितोऽपि वा। 'स्तनमात्रे शिशौ पोतः' ॥ २६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) राज्ञेति। क्रुद्धेन राज्ञा च वध्य इत्याज्ञप्त इत्यन्वयः। सर्वत्र वा समुच्चये। महार्णवे पोते स्थितो वातेनाघूर्णित आकुलितश्च ॥ २६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) राज्ञा क्रुद्धेनेति २७ ॥ २६ ॥

(६ दंशोद्धारः) आघूर्णित आकुलितः ॥ २६ ॥

पतत्सु चापि शस्त्रेषु संग्रामे भृशदारुणे। सर्वबाधासु[1] घोरासु वेदनाभ्यर्दितोऽपि वा ॥ २७ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २७ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ २७ ॥

(३ शान्तनवी) तथा भृशदारुणे अत्यर्थभीषणे संग्रामे शस्त्रेषु आयुधेषु पतत्सु सत्सु वा अतिशयेन दारुणं संग्रामस्तस्मिन्। तथा सर्वाबाधासु सर्वा आ समन्तात् बाधाः महाबाधाः घोराः तासु। सर्वाबाधासु इत्यपि पाठे स एवार्थो भवत्यदूरविप्रकर्षात्। घोरासु वर्षपीडासु वर्तमानो वा तथा वेदनासु संततं दुःखानुभावेषु अभ्यर्दितः वर्तमानः। बद्धा तीव्रवेदनया अभ्यर्दितः हिंसितो वा ॥ २७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) पतत्सु चेति। सर्वासु बाधासु महापीडासु वेदनया दुःखेनाभ्यर्दितश्च ॥ २७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) पतत्सु चापि शस्त्रेषु इति २८ ॥ २७ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २७ ॥

स्मरन्ममैतच्चरितं नरो मुच्येत संकटात्। मम प्रभावात्सिंहाद्या दस्यवो वैरिणस्तदा ॥ २८ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २८ ॥

(२ चतुर्धरी) संकटाद्दुःखान्मुच्यते। कर्मकर्तर्यात्मनेपदम् ॥ २८ ॥

(३ शान्तनवी) सर्वत्र एतन्मम देव्याश्चरितं स्मरन् नरः संकटाद्दुःस्तरात् दुःखात् मुच्येत। स्वयमेवेति योजनीयम्।

---

१ 'सर्वाबाधासु' इति शान्तनवी।

इह अरण्ये प्रान्तरे वापीत्यतः श्लोकात्पूर्वं सिंहव्याघ्रानुयातो वेति श्लोकं प्रपठन्ति केचित्। अतश्च मम प्रभावात्सिंहाद्या इत्येतदुपपन्नं भवति। मम देव्याः प्रभावात्सामर्थ्यतः सिंहाः दस्यवः तस्कराः तथा वैरिणश्च शत्रवः ॥ २८ ॥

(४ नागोजीभट्टी) स्मरन्निति। मुच्येत इति कर्मकर्तरि लिङ्। संकटं दुःखम्। उत्तरार्धमुत्तरान्वयि ॥ २८ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) स्मरन्ममैतदिति २९ ॥ २८ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ २८ ॥

दूरादेव पलायन्ते स्मरतश्चरितं मम।

ऋषिरुवाच। इत्युक्त्वा सा भगवती चण्डिका चण्डविक्रमा ॥ २९ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २९ ॥

(२ चतुर्धरी) चण्डो दारुणो विक्रमो यस्याः ॥ २९ ॥

(३ शान्तनवी) मम देव्याः चरितं स्मरतः पुरुषात्सकाशात् दूरादेव दूरत एव पलायन्ते दूरीभवन्ति। ऋषिरुवाच। सुमेधाः सुरथं वाचमुचितामूचे। इतीत्थमुक्त्वा व्याहृत्य सा भगवती चण्डविक्रमा प्रकटपराक्रमा चण्डिका देवी ॥ २९ ॥

(४ नागोजीभट्टी) दूरादेवेति। मम चरितं स्मरतः मम प्रभावाद्दूरात्पलायन्त इत्यन्वयः। उत्तरार्धस्य ऋषिरुवाचेत्यादिः। चण्डो दारुणः ॥ २९ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) दूरादेव पलायन्ते स्मरतश्चरितं मम स्वाहा ३० । ऋषिरुवाच ३१ । इत्युक्त्वा सेति ३२ ॥ २९ ॥

(६ दंशोद्धारः) इत्युक्त्वा चण्डो दारुणो विक्रमो यस्याः ॥ २९ ॥

पश्यतामेव देवानां तत्रैवान्तरधीयत। तेऽपि देवा निरातङ्काः स्वाधिकारान्यथापुरा ॥ ३० ॥

(१ गुप्तवती) पश्यतामेवेति षष्ठी चानादरे ॥ ३० ॥

(२ चतुर्धरी) पश्यतामित्यनादरे षष्ठी। निरातङ्काः निर्भयाः ॥ ३० ॥

(३ शान्तनवी) पश्यतामेव देवानां तत्रैव पुरोभागे अन्तरधीयत अन्तर्धानमगात्। श्रदन्तरोरुपसर्गवद्वृत्तिर्व्याख्येया। अन्तःपूर्वाद्धधातेः कर्मकर्तरि लिङ्। अदृश्यतामगात्स्वयमेवेत्यर्थः। यद्वा सा देवी पश्यतामेव देवानां तत्रैव संचरती तान्देवान्त्रायते रक्षति तत्र पालयन्ती सत्येव स्वयमन्तरधीयत। आतोऽनुपसर्गे कः। यद्वा सा देवी पश्यतां देवानामेव तत्रैव देवशरीरेष्वेवान्तरधीयत। स्वयमेव देवशरीरे सैवान्तर्व्यलीयतेत्यर्थः। पश्यतामेवेत्यनादरे षष्ठीति पक्षे यथा जननी सुतान्व्याजतोऽनादृत्यालोकनादन्तर्धत्ते तथेयमपि सर्वजननी देवदर्शनतोऽन्तरधीयत। स्वयमेवेति भावः। अथ ते देवाः सर्वे देव्या निहतारयः विनाशितशत्रवः अत एव यथापुरा पूर्वस्मिन्काले इव निरातङ्काः कृच्छ्रजीवनतो निर्भयाः ॥ ३० ॥

(४ नागोजीभट्टी) पश्यतामिति। अनादरे षष्ठी। निरातङ्काः निर्भयाः ॥ ३० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तेऽपि देवा इति ३३ ॥ ३० ॥

(६ दंशोद्धारः) पश्यतामित्यनादरे षष्ठी। तेपि निरातङ्का निर्भयाः ॥ ३० ॥

यज्ञभागभुजः सर्वे चक्रुर्विनिहतारयः। दैत्याश्च देव्या निहते शुम्भे देवरिपौ युधि ॥ ३१ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३१ ॥

(२ चतुर्धरी) ॥ ३१ ॥

(३ शान्तनवी) यज्ञभागभुजः यज्ञांशान्भुञ्जानाः सन्तः स्वाधिकारान्यथापुरा पूर्ववच्छुम्भनिशुम्भाद्युदयतः प्रागेव स्वान्स्वान्व्यापारांश्चक्रुः कृतवन्तः। निशुम्भे च महावीर्ये शेषाः पातालमाययुः। युधि संग्रामे देव्या तस्मिन् ॥ ३१ ॥

(४ नागोजीभट्टी) दैत्याः अवशेषा दैत्याः ॥ ३१ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) अन्तरधीयत। कर्मकर्तरि लङ् ३४ ॥ ३१ ॥

(६ दंशोद्धारः) ॥ ३१ ॥

जगद्विध्वंसिनि तस्मिन्महोग्रेऽतुलविक्रमे । निशुम्भे च महावीर्यें शेषाः पातालमाययुः ॥ ३२ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ३२ ॥

(२ **चतुर्धरी**) शेषा दैत्या इत्यन्वयः ॥ ३२ ॥

(३ **शान्तनवी**) जगद्विध्वंसिनि त्रैलोक्यभञ्जिनि महोग्रे अतिरौद्रे अतुलविक्रमे अनुपमशक्तौ देवरिपौ ससैन्ये शुम्भे च महावीर्ये ससैन्ये निशुम्भे च निहते सति शेषा अवशिष्टा दैत्याः पातालमाययुः बलिसद्म प्राविशन् । 'वीर्यं बलं प्रभावश्च' । पतन्त्यस्मिन्पातालम् ॥ ३२ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) आययुः प्राविशन् ॥ ३२ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) निशुम्भे इति ३५ ॥ ३२ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) ॥ ३२ ॥

एवं भगवती देवी सा नित्यापि पुनः पुनः । संभूय कुरुते भूप जगतः परिपालनम् ॥ ३३ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ३३ ॥

(२ **चतुर्धरी**) संभूय कायमादाय ॥ ३३ ॥

(३ **शान्तनवी**) सुमेधाः सुरथं बोधयति । हे भूप एवं प्रागुक्तभणित्याः सा भगवती देवी नित्यापि ध्रुवा अविनश्वरा अविकारापि सती पुनःपुनः संभूय आविर्भूय प्रादुर्भावम् अवतारम् अवाप्य जगतः त्रैलोक्यस्य पारिपालनं परितो रक्षणं कुरुते सर्वजननी इति एतत्प्रागपि अभाषि 'नित्यैव सा जगन्मूर्तिः' इति'देवानां कार्यसिद्ध्यर्थमाविर्भवति सा यदा । उत्पन्नेति तदा लोके सा नित्याप्य भिधीयते' इति ॥ ३३ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) एवमिति । संभूय दृश्यशरीरात्प्रादुर्भूय ॥ ३३ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) संभूय कुरुत इति ३६ ॥ ३३ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) एवमिति । संभूय कायमादाय ॥ ३३ ॥

तयैतन्मोह्यते विश्वं सैव विश्वं प्रसूयते । साऽयाचिता च विज्ञानं तुष्टा ऋद्धिं प्रयच्छति ॥ ३४ ॥

(१ **गुप्तवती**) प्रसूयते प्रसूते । सा अयाचितेति छेदः । निष्कामाराधितेति तदर्थः । विज्ञानं विशिष्टमुत्कृष्टं ज्ञानं कैवल्यजनकम् । 'विज्ञानं शिल्पशास्त्रयोः' इत्यस्याश्रयणे तु याचितेत्येव छेदः ॥ ३४ ॥

(२ **चतुर्धरी**) विज्ञानं विशिष्टं ज्ञानं मोक्षोपयोगि ज्ञानमित्यन्वयः । ऋद्धिम् ऐश्वर्यं तस्य ऋद्धिमिति विवक्षाद्धि संधिः ॥ ३४ ॥

(३ **शान्तनवी**) सैव देवी विश्वं कर्म सूयते जनयति । षूङ् प्राणिप्रसवे दिवादिः । तयैव देव्या हेतुभूतया एतद्विश्वं मोह्यते । मुह वैचित्त्ये । दिवादिः । अविवेकेन योज्यते । अविवेको ममता तत्सहितं क्रियते । सा देवी भक्तैः याचिता सती विज्ञानं विवेकपूर्वकं ज्ञानं च प्रयच्छति । सैव देवी तुष्टा सती तपसा जनितसंतोषा वृद्धिं संपदं च महतीं प्रयच्छति ददाति तुष्टा ऋद्धिमिति पाठे तु असंहितया निर्देशः कृतः । 'ऋत्यकः' इति तु प्रकृतिभावे तस्य अकः स्थाने ह्रस्वे सति तुष्टा ऋद्धिं प्रयच्छति इति स्यात् । खट्व ऋश्य इतिवत् । सा याचितार्थविज्ञानमिति पाठे तु अर्थेषु विज्ञानमिति संग्रहः एतत्प्रागभ्यभाणि । 'तन्नात्र विस्मयः कार्यो योगनिद्रा जगत्पतेः । महामाया हरेश्चैषा तया संमोह्यते जगत् ॥ ज्ञानिनामपि चेतांसि देवी भगवती हि सा । बलादाकृष्य मोहाय महामाया प्रयच्छति ॥ तया विसृज्यते विश्वं जगदेतच्चराचरम् । सैषा प्रसन्ना वरदा नृणां भवति मुक्तये' इति ॥ ३४ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) पृष्टं मोहकारणमुपसंहरति । तया इति । प्रसूयते जनयति । अथार्चिता फलमुद्दिश्य कृतभक्तिर्विज्ञानमात्मतत्त्वज्ञानं यच्छति । तुष्टा फलोद्देशेन क्रियमाणकर्मणा ऋद्धिं प्रयच्छति । संहिताया अविवक्षितत्वान्न संधिः ॥ ३४ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) सा याचितेति ३७ ॥ ३४ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) तयेति । विशिष्टं मोक्षोपयोगि ज्ञानम् । ऋद्धिमैश्वर्यम् । तुष्टा ऋद्धिमित्यत्र संहिताया अविवक्षणान्न संधिः ॥ ३४ ॥

---

१ 'जगद्विध्वंसके तस्मिन्' इत्यपि पाठः । २ तुष्टा वृद्धिं प्रयच्छति' इति शान्तनवी ।

व्याप्तं तयैतत्सकलं ब्रह्माण्डं मनुजेश्वर । महाकाल्या महाकाले महामारीस्वरूपया ॥ ३५ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ३५ ॥

(२ **चतुर्धरी**) व्याप्तं वैभवेन महतो ब्रह्मादीन्कलयति अधिकारेषु प्रवर्तयतीति महाकाली तया महाकाले प्रलये । महाकालो मृत्युरिति दर्शनात् । महती मारी संहृतिक्रिया तत्स्वरूपया ॥ ३५ ॥

(३ **शान्तनवी**) सुमेधाः सुरथं राजानं बोधयति । हे मनुजेश्वर हे सुरथ महामारीस्वरूपया तया महाकाल्या महातामस्या महादेव्या एतत्सकलं ब्रह्माण्डं त्रैलोक्यगर्भकं स्थानं व्याप्तं महाकाले प्रलयसमये । महांश्चासावकालश्चेति महाकालः अनिष्टकालः अकालः कालाभिरुद्रः तस्मिन्नुपस्थिते महाकाले संहारसमये समुपस्थिते सति। महांश्चासौ कालः कालाभिरुद्रः संहारकमहाकालः तस्येयं स्त्री महाकाली तया मारयति संहरति मारः । पचाद्यच् । महांश्चासौ मारश्च संहारकः महामारः कालाभिरुद्रः तस्येयं स्त्री महामारी सा स्वरूपं यस्याः सा देवी महामारीस्वरूपा तया महामारीस्वरूपया । यद्वा 'मह उद्धव उत्सवः' महान् उत्सवान् आसमन्तान्मारयति नाशयति महामारी महाप्रलयानलज्वाला तस्या इव स्वरूपं यस्याः सा महामारीस्वरूपा 'मृत्युजिह्वा माहामारी जगत्संहारकारणी । महारात्रिर्महानिद्रा महाकाल्यतितामसी । सैव कालानलज्वाला सैव विद्या तमःप्रसूः ॥ सैव मोहप्रसूर्मृत्युः सैव सर्वाधिदेवता' । ब्रह्मणो हिरण्यगर्भात्सकाशात् अमतिः निःसरति ब्रह्माण्डं लोके त्वमति। निःसरत्यस्मात्पात इत्यण्डम् । 'पेशी कोशो द्विहीनेण्डम्' ॥ ३५ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) व्याप्तमिति । महतो ब्रह्मादीनपि कलयति अधिकारेषु वर्तयति सा महाकाली तया महाकाले प्रलये महामारी संहारक्रिया तद्रूपया तयैतत्सकलं व्याप्तमित्यन्वयः ॥ ३५ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) महाकाल्येति २८ ॥ ३५ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) व्याप्तमिति । महतो ब्रह्मादीन्कालयति वशीकरोतीति महाकाली । तथा महाकाले महाप्रलये महामारी संहृतिः ॥ ३५ ॥

सैव काले महामारी सैव सृष्टिर्भवत्यजा । स्थितिं करोति भूतानां सैव काले सनातनी ॥ ३६ ॥

(१ **गुप्तवती**) ॥ ३६ ॥

(२ **चतुर्धरी**) काले द्विपरार्धलक्षणे । महती मारी महामारी । अजा जन्महीना काले स्थितिसमये सनातनी विनाशहीना ॥ ३६ ॥

(३ **शान्तनवी**) अजा जन्मरहिता सनातनी नित्या सैव शाश्वती देवी काले भूतानां महाप्रलयसमये तमोगुणमयी सती महामारीति कथ्यते । तथा काले उत्पत्तिकाले सैव भूतानां सर्गसमये सत्त्वगुणप्रधाना सृष्टिर्भवति सृष्टिकारणभूता भवति । तथा सैव देवी काले भूतानां परिपालनसमये रजोगुणप्रधाना स्थितिं करोति । सदाभवा सनातनी । न जायते अजा ॥ ३६ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) सैवेति । काले प्रलये । महामारी संहारशक्तिः । सृष्टिः सर्गशक्तिः । अजा जन्महीना । काले स्थितिकाले सनातनी नाशहीना ॥ ३६ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) स्थितिं करोतीति ३९ ॥ ३६ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) सैवेति । काले द्विपरार्धान्ते । महतो ब्रह्मादीनपि मारयतीति महामारी । काले स्थितिसमये॥३६॥

भवकाले नृणां सैव लक्ष्मीर्वृद्धिप्रदा गृहे । सैवाभावे तथालक्ष्मीर्विनाशायोपजायते ॥ ३७ ॥

(१ **गुप्तवती**) भवकाले वैभवकाले । अभावे विपत्काले अलक्ष्मीरिति छेदः ॥ ३७ ॥

(२ **चतुर्धरी**) भवकाले संपत्समये । वृद्धिप्रदेति लक्ष्मीविशेषणम् । अभावे विपत्काले ॥ ३७ ॥

(३ **शान्तनवी**) भवकाले देवी सान्निध्यसंभवकाले नृणां गृहे सैव देवी लक्ष्मीर्वृद्धिप्रदा संपद्भावप्रदा । लक्ष्मीः संपत् वृद्धिः उपचयः तत्प्रदा भवति । 'प्रे दाज्ञः' कः । तथा सैव अभावे देवीसान्निध्याभावेऽलक्ष्मीविनाशाय संपदः विनाशाय अभवाय उपजायते संपदभावस्वरूपा उपजायते । यत्र लक्ष्मीः संपत् तत्र देव्याः सान्निध्यम् । यत्र च तदसान्निध्यं न तत्र संपदपि नेत्यन्वयव्यतिरेकौ वेदितव्यौ ॥ ३७ ॥

(४ **नागोजीभट्टी**) भवकाले संपत्समये । वृद्धिप्रदेति लक्ष्मीविशेषणम् । अभावेऽप्यापत्काले ॥ ३७ ॥

(५ **जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) सैवाभाव इति ४० ॥ ३७ ॥

(६ **दंशोद्धारः**) भवेति । भवकाले संपत्काले । अभावे विपत्काले ॥ ३७ ॥

स्तुता संपूजिता पुष्पैर्धूपगन्धादिभिस्तथा। ददाति वित्तं पुत्रांश्च मतिं धर्मे गतिं शुभाम्॥३८॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे देव्याश्चरितमाहात्म्यं नाम द्वादशोऽध्यायः॥ १२॥

(**१ गुप्तवती**) तादृशकाले तन्निरसनोपायमाह। स्तुतेत्यादिना॥ ३८॥ इति श्रीगुप्तवत्यां द्वादशोऽध्यायः॥१२॥

(**२ चतुर्धरी**) गन्धैश्चन्दनैः धूपदीपादिभिः पूजिता सती वित्तं द्रव्यम्। पुत्रपौत्रादीन् सन्मतिं ददाति॥ ३८॥ इति श्रीचतुर्धरीव्याख्याने फलश्रुतिर्नाम द्वादशोऽध्यायः॥ १२॥

(**३ शान्तनवी**) नित्यं देवीसान्निध्यकारणं तत्फलं चोपदिशति सुमेधा ऋषिः। हे देवि स्तुता स्तावकैः पदैः संकीर्तिता च तथा पुष्पैः संपूजिता च तथा गन्धैः कर्पूरचन्दनमृगमदादिभिर्लिप्ता तथा धूपैर्बहुविधैर्धूपिता तथा आदिग्रहणाद्वस्त्रालंकारताम्बूलादिभिरानन्दिता भक्तिप्रणता च सती साधु प्रार्थितैव भक्तवर्गेभ्यः वित्तं धनं पुत्रांश्च आयुरारोग्यमैश्वर्यं च चशब्दसूचितां धर्मे मतिं शुभां गतिं च ददाति। यदुक्तं प्राक् 'सा विद्या परमा मुक्तेर्हेतुभूता सनातनी। संसारबन्धहेतुश्च सैव सर्वेश्वरेश्वरी' इति॥ ३८॥ इति श्रीभद्राजाधिराजश्रीमत्तोमरान्वयश्रीमदुद्धारणात्मजश्रीशन्तनुचक्रवर्तिविरचितायां श्रीचण्डिकामाहात्म्यटीकायां तत्पठनश्रवणफलनिरूपणविष्युपलक्षितो देव्याराधनफलविधिनिरूपणोपलक्षितश्च द्वादशोऽध्यायः समाप्तः॥ १२॥

(**४ नागोजीभट्टी**) पुष्पैर्धूपगन्धदीपाद्यैः संपूजितेत्यर्थः॥ ३८॥ इति शिवभट्टसुतसतीगर्भजनागोजीभट्टकृते सप्तशतीव्याख्याने द्वादशोऽध्यायः॥ १२॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ददाति वित्तं पुत्रांश्च मतिं धर्मे तथा शुभां स्वाहा ४१॥ ३८॥ इति श्रीसप्तशतीटीकायां जगच्चन्द्रचन्द्रिकाख्यायां द्वादशोऽध्यायः॥ १२॥

(**६ दंशोद्धारः**)॥ ३८॥ इति श्रीमदुल्लोपनामढुण्ढिराजकृतदंशोद्धारे द्वादशोऽध्यायः॥ १२॥

त्रयोदशोऽध्यायः १३.

ऋषिरुवाच।

एतत्ते कथितं भूप देवीमाहात्म्यमुत्तमम्। एवंप्रभावा सा देवी ययेदं धार्यते जगत्॥ १॥

(**१ गुप्तवती**)॥ १॥

(**२ चतुर्धरी**)॥ १

(**३ शान्तनवी**) हे भूप हे सुरथ एतत् उत्तमम् अत्युत्तमं देव्या माहात्म्यं श्रेष्ठतमं सर्वार्थसाधनं सर्वकामधुक् मया सुमेधसा ब्रह्मर्षिणा ते तुभ्यं कथितं व्याहृतम्। सा च देवी भगवती एवंप्रभावा ईदृग्विधसामर्थ्या वर्तते। सेति यया देव्या सर्वजनन्या सर्वपोषिण्या सर्वसंहारिण्या इदं जगत् विश्वं धार्यते सृज्यते पाल्यते च। प्रत्यवसीयते च यथाकालम्। धृङ् अवस्थाने णिच्। कर्मणि यगात्मनेपदं च लटः 'क्रियावाचित्वमाख्यातुमेकोऽत्रार्थः प्रदर्शितः। प्रयोगतोऽनुसर्तव्या अनेकार्था हि धातवः' महात्मनो महामूर्तेर्देव्या भावे कर्मणि वा। ब्राह्मणादित्वात्ष्यञि 'नस्तद्धिते' इति टिलोपे माहात्म्यमिति सिद्धम्॥१॥

(**४ नागोजीभट्टी**) ऋषिरुवाच। एतदिति। एवमुक्तप्रकारेण धार्यत इति सृष्टिप्रलययोरुपलक्षणम्। हे भूपेति सुरथविशेषणम्॥ १॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) अथ त्रयोदशाध्यायः प्रारभ्यते। त्रयोदशे सार्धसप्तदशश्लोकाः प्रकीर्तिताः इति। त्रयोदशेऽध्याये अर्धश्लोकसहिताः सप्तदशश्लोकाः प्रकीर्तिताः। एकादशार्धाहुतय इति एकेनाधिका दश एकादश अर्धाहुतयः अर्धश्लोकरूपा मन्त्राः। पादद्वयात्मका इत्यर्थः। श्लोकपञ्चकस्य दशाहुतयः अर्धश्लोकस्यान्ये च द्वादशश्लोकमन्त्रका इति। द्वाभ्यामधिका दश द्वादश श्लोकमन्त्राः श्लोकरूपा मन्त्राः। सर्वैर्मिलित्वा त्रयोविंशतिमन्त्रा जाता इत्यर्थः। उवाचवचनैः षड्भिर्मन्त्रा एकोनत्रिंशदि'ति। षड्भिः षट्संख्याकैः उवाचवचनैः उवाचवाक्यैः सह एकेन ऊना त्रिंशत् एकोनत्रिंशत मन्त्राः मनवः स्युरिति शेषः। मार्कण्डेयद्वयमिति। मार्कण्डेय उवाचेति द्वौ मन्त्रौ।। देवीद्वयमिति देव्युवाचेति द्वौ मन्त्रौ स्तः। एको ऋषिर्भवेदिति एको मन्त्रो भवेत्। एवं कात्यायनीतन्त्रस्य रीत्या विभाजनं मन्त्रविभागः प्रोक्तं कथितम्। तथाहि 'ऋषिरुवाच स्वाहा १'। 'एतत्ते कथितमिति स्वाहा २'॥ १॥

(**६ दंशोद्धारः**)॥ १॥

विद्या तथैव क्रियते भगवद्विष्णुमायया। तया त्वमेष वैश्यश्च तथैवान्ये विवेकिनः॥ २॥

(**१ गुप्तवती**)॥ २॥

(**२ चतुर्धरी**) तथैवेति समुच्चये। विद्या मोक्षोपयोगि ज्ञानं क्रियते प्रबोध्यते। त्वं सुरथः। वैश्यः समाधिः। अन्ये च विवेकिनः तथैव मोह्यन्ते इत्यन्वयः। एष वैश्य इति पाठः॥ २॥

(३ शान्तनवी) भगवद्विष्णुमाययैव चण्डिकयैव विद्या ज्ञानं क्रियते उत्पाद्यते। परमात्मज्ञानसाधनं देव्युपनिषद्रूपेति भावः विष्णोर्माया भगवती विष्णुमाया भगवद्विष्णुमाया तया। यद्वा भगवान्विष्णुः भगवद्विष्णुः तस्य माया तया। यदुक्तं 'सा विद्या परमा मुक्तेर्हेतुभूता सनातनी'। 'ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः। वैराग्यस्याथ मोक्षस्य षण्णां भग इतीरणा'। हे राजन् तया मोहरूपया देव्या त्वं विवेकी सन्नपि ॥ २ ॥

(४ नागोजीभट्टी) विद्या तत्त्वज्ञानम्। तथैवेति समुच्चये। तया देव्या त्वं सुरथः एष वैश्यः समाधिः। उत्तरार्धमुत्तरान्वयि। तथैवान्ये। अन्ये चेत्यर्थः। विवेकिनः अधिगतलोकशास्त्राः ॥ २ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) विद्या तथैवेति ३ ॥ २ ॥

(६ दंशोद्धारः) विद्येति। मोक्षोपयोगिज्ञानं क्रियते बोध्यते। तथैवेति समुच्चये। तथैवेति पाठे तु ययेदं जगद्व्याप्तं तथैवेति पूर्वेणानुषङ्गः। त्वं सुरथः। वैश्यः समाधिः। मोह्यन्त इत्यादिना कालत्रयेऽपि मोहकत्वं सूचितम् ॥ २ ॥

मोह्यन्ते मोहिताश्चैव मोहमेष्यन्ति चापरे। तामुपैहि[1] महाराज शरणं परमेश्वरीम् ॥ ३ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ३ ॥

(२ चतुर्धरी) मोह्यन्ते संप्रति। मोहिताः प्राक्। मोहमेष्यन्ति पश्चात्। सैवेत्येवकारो यस्मादर्थे। उपैहीति उपपूर्वस्येणो रूपम् ॥ ३ ॥

(३ शान्तनवी) संप्रति मोह्यसे। प्राक् मोहितोऽभूः। भविष्यति काले मोहमेष्यसि च। तथैव एषः वैश्यः समाधिः नाम तथैव मोह्यते मोहितश्च मोहमेष्यति च। तथैव युवाभ्याम् अन्येपि विवेकिनः पुमांसः अधिगतशास्त्राः सन्तोऽप्यपरे च तेभ्यश्चान्ये च सर्वे तयैव देव्या मोह्यन्ते। मोहिताश्च मोहमेष्यन्ति प्राप्स्यन्ति। यदुक्तम्। 'तथापि ममतावर्ते मोहगर्ते निपातिताः। महामायाप्रभावेण संसारस्थितिकारिणा। तन्नात्र विस्मयः कार्यो योगनिद्रा जगत्पतेः। महामाया हरेश्चैषा तया संमोह्यते जगत्। ज्ञानिनामपि चेतांसि देवी भगवती हि सा। बलादाकृष्य मोहाय महामाया प्रयच्छति'। इति प्राक् राजा। 'भगवंस्त्वामहं प्रष्टुमिच्छाम्येकं वदस्व तत्' इति यद्रहस्यं पृष्टं तदिदानीमृषिरुद्देष्टुमाह। हे महाराज हे सुरथ त्वं तां परमेश्वरीं देवीं शरणं रक्षयित्रीमुपैहि उप एहि। आद्गुणः उपगच्छ शरणं व्रज। उपपूर्व इण् गतौ 'सेर्ह्यपिच्च' उप इति स्थिते 'एत्येधत्यूठ्सु' इति वृद्धिर्न तद्विधावेचीत्यनुवृत्तेः। तत आद्गुण एव बाधकाभावात्। आङ्पूर्वत्वेऽपि आ इहि एहि। उप एहि इति स्थिते वृद्धिं बाधित्वा 'ओमाङोश्च' इति पररूपत्वे सति उपेहि इत्येव रूपम्। उपैहि इति तु कृतवृद्धिपाठः छान्दसः। क्वचिच्च 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्पन्त' इति वचनात्। यद्वा एहि इत्येतद्विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययम्। पृषोदरादित्वाद्वा साधु। उप एहि उपेहि महाराज। 'राजाहःसखिभ्यष्टच्' 'न पूजनात्' पूजायां स्वस्तिग्रहणम्। 'अश्नोतेराशुकर्मणि वरट् चेच्चोपधायाः'। परमामीश्वरीं हे कौष्टिक हे मुने आकर्णय ॥ ३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) मोह्यन्त इति। मोहो मिथ्याज्ञानम्। उपैहीति वृद्धिश्छान्दसी ॥ ३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) मोह्यन्त इति ४ ॥ ३ ॥

(६ दंशोद्धारः) तामिति। उपैहीति। एदादिपाठे वा छन्दसीति पित्त्वेन गुणे एहीति स्थिते उपेत्यनेन वृद्धिः। उपेहेतिपाठः सुगमः। भोग ऐहिकसुखम्। स्वर्गः पारलौकिकसुखम्। अपवर्गो मोक्षः ॥ ३ ॥

आराधिता सैव नृणां भोगस्वर्गापवर्गदा।

मार्कण्डेय उवाच। इति तस्य वचः श्रुत्वा सुरथः[2] स नराधिपः ॥ ४ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ४ ॥

(२ चतुर्धरी) भोगः ऐहिकः। स्वर्गानुभवः पारत्रिकः। अपवर्गः कायद्वयापायः। तस्य मेधसो मुनेः ॥ ४ ॥

(३ शान्तनवी) सैव देवी भगवत्येव आराधिता तपसा तोषिता सती नृणां पुंसां भोगस्वर्गापवर्गदा भुवि भोगदा जन्मान्तरे स्वर्गदा मोक्षदा ज्ञानदा भवति। अत एव मोक्षदा 'ज्ञानादेव तु कैवल्यम्' इति सिद्धान्तः। संप्रदानत्वाभावाद्रजकस्य वस्त्रं ददातीतिवत्संबन्धे षष्ठ्येव। नृणामिति। इति प्रोक्तेन प्रकारेण तस्य सुमेधसो ब्रह्मर्षेः वचः श्रुत्वा देवीमाराधय इति वाक्यम् उपदेशमाकर्ण्य सुरथो नाम सः नराधिपः ॥ ४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) आराधितेति। सैवेत्यनेन सर्वत्र फलदात्री इयमेवेति सूचितम्। भोग ऐहिकः। मार्कण्डेय उवाच ३। इतीति ॥ ४ ॥

---

१ 'तामुपेहि' इति पाठस्यापि दंशोद्धारे गतिः कृतास्ति। २ 'सुरथः क्षत्रियर्षभः' इति जगच्चन्द्रचन्द्रिका।

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) आराधितेति ५। मार्कण्डेय उवाच ६। इति तस्य वचः श्रुत्वा सुरथः क्षत्रियर्षभः स्वाहा ७ ॥ ४ ॥

(६ दंशोद्धारः) इतीति। तस्य सुमेधसः मुनेः ॥ ४ ॥

प्रणिपत्य महाभागं तमृषिं संशितव्रतम्। निर्विण्णोऽतिममत्वेन राज्यापहरणेन च ॥ ५ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ५ ॥

(२ चतुर्धरी) संशितव्रतं तीव्रनियमम्। निर्विण्णा दुःखाकुलाः। ममत्वमस्मत्सुखावहाध्यवसायः ॥ ५ ॥

(३ शान्तनवी) तं सुमेधसं महाभागं संशितव्रतम् ऋषिं प्रणिपत्य प्रणामैराराध्य पुत्रमित्रकलत्रादावितिि ममत्वेन अतिमोहेन शत्रुभिः राज्यापहरणेन च हेतुना निर्विण्णः दुःखितः सन् ॥ ५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) प्रणिपत्येति संशितव्रतं तीव्रव्रतम्। निर्विण्णो दुःखाकुलः। ममत्वं स्वीयत्वाध्यवसायः ॥ ५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) प्रणिपत्येति ८ ॥ ५ ॥

(६ दंशोद्धारः) संशितव्रतं तीव्रनियमो यस्य निर्विण्ण इति। अतीति पृथक्पदम्। ममत्वेनातिनिर्विण्णोऽतिदुः-खाकुलः ॥ ५ ॥

जगाम सद्यस्तपसे स च वैश्यो महामुने। संदर्शनार्थमम्बाया नदीपुलिनमास्थितः ॥ ६ ॥

(१ गुप्तवती) अम्बाया इति। तुरीयाया इत्यर्थः। देवीसूक्तजपाल्लिङ्गात्। प्रत्यक्षं प्राह चण्डिकेति वाक्यशेषाच्च। नदीपुलिनं तत्तीरभागम् ॥ ६ ॥

(२ चतुर्धरी) सद्यस्तत्क्षणम्। नद्याः पुलिनमेतत्कालं जलाभ्यक्ते कूले संस्थितः ॥ ६ ॥

(३ शान्तनवी) तपसे जगाम। अम्बायाः जगज्जनन्याः देव्याः संदर्शनार्थं प्रत्यक्षीकरणाय। नदीपुलिनसंस्थितः नद्याः पुलिने द्वीपे तटविशेषे वा संस्थितः सैकतदेशे सम्यगवस्थितः ॥ ६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) जगामेति। स राजा वैश्यश्चेत्यर्थः। एवमग्रेऽपि ॥ ६ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) जगाम सद्य इति ९ ॥ ६ ॥

(६ दंशोद्धारः) संदर्शनार्थमिति ॥ ६ ॥

स च वैश्यस्तपस्तेपे देवीसूक्तं परं जपन्। तौ तस्मिन्पुलिने देव्याः कृत्वा मूर्तिं महीमयीम् ॥७॥

(१ गुप्तवती) स च राजा च देवीसूक्तं बह्वृचेष्वतिप्रसिद्धमेकं तन्त्रान्तरेष्वध्यायत्रयात्मकं प्राच्येषु प्रसिद्धकल्पम-परं मालामन्त्रात्मकमपि गद्यात्मकं क्वचित्प्रसिद्धमन्यत् लक्ष्मीतन्त्रे व्यवहारदर्शनान्नमो देव्या इत्यादिकमितरत् इति चत्वारः पक्षा व्याख्याभेदेनोक्ता यथासंप्रदायं व्यवस्थिता ज्ञेयाः ॥ ७ ॥

(२ चतुर्धरी) देवीसूक्तं देवीमाहात्म्यवाचकाम्नायम् ॥ ७ ॥

(३ शान्तनवी) स राजा च सुरथः स वैश्यश्च समाधिर्नाम परं श्रेष्ठं सर्वार्थप्रदं केवलं देवीसूक्तं वैदिकमृग्विशेषं मन्त्रं देव्यधिदैवतं देव्यां सुष्ठु शोभनमुक्तं प्रणीतं देव्यां वा विषये सूक्तमुपदिष्टमाचार्यैरागमीयं देवीप्रणवमभिगर्भं वा एतदेव वा चण्डिकायाः चरितत्रयं जपन् तपस्तेपे तपश्चकार। केचित्तु वाग्ग्रहणादम्बा माता मातृकेति मातृकामन्त्ररूपं देवीसूक्तमाहुः। अपरे तु देवीसूक्तं पृथगस्ति रहस्ये तज्जपन् इत्याहुः। अन्ये त्वाहुः। श्रुतिस्मृतिपुराणोक्तानि देवीसूक्तानीति। 'संस्थाधारे स्थितौ मृतौ'। 'तपस्तपःकर्मकस्यैव' इति तपःकर्ता कर्मवद्भवति। उपवासादीनि तपांसि तापसं तपन्ति दुःखयन्ति स तापस-स्त्वगस्थिभूतः स्ववाञ्छितस्वर्गाद्यर्थं तपांसि तप्यते तपांसि उपार्जयन्ति। तप संतापे। लिटि तपस्तेपे तपोर्जितवानित्यर्थः। अन्यकर्मकत्वे तु उत्तपति स्वर्णं सुवर्णकारः। तौ द्वौ राजा सुरथः वैश्यश्च समाधिर्नाम तस्मिन् नद्याः पुलिने तटविशेषे 'तोयोत्थितं तत्पुलिनम्। तत्र देव्याः मूर्तिम् आकृतिं महीमयीं कृत्वा मृन्मयीं विधाय 'मयड्वैतयोर्भाषायामभक्ष्याच्छादनयोः' इति विकारावयवायाः मह्या मयट् ॥ ७ ॥

(४ नागोजीभट्टी) देवीसूक्तम् ऋग्वेदप्रसिद्धमित्येके। वस्तुतो देवीसूक्तं नमो देव्या इत्यादिकं पञ्चमाध्यायस्थं स्तुतिरूपम्। तत्र सर्वदेवतायाः कूटस्थायाः महालक्ष्म्याः स्तोत्रं शुम्भादिवधार्थिभिर्दृष्टं सर्वक्लेशपरिहारैश्वर्यादिफलकं तत्का-माभ्यां ताभ्यां जप्तम्। अनुपदश्रुतत्वात् बुद्धिसन्निहितत्वाच्चेदमेव देवीसूक्तं देवीपदेन च ग्रहीतुमुचितम्। लक्ष्मीतन्त्रसंमतश्चा-यमर्थः। इति प्रागेव निरूपितमित्यपरे। 'प्राणाधः संस्थितं बीजं व्योमबीजं हुताशनः। त्रिकोणबिन्दुनादाढ्यं प्रणवादिन-मोन्तकम्। अम्बिकासिद्धिदं ज्ञेयं देवीसूक्तं परं स्मृतम्' इति क्वचित्पठ्यते ॥ ७ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) स च वैश्य इति १० ॥ ७ ॥

(६ दंशोद्धारः) देवीसूक्तं देवीमाहात्म्यसूचकं श्रीसूक्ताद्याम्नायविशेषम् ताविति। महीमयीं वालुकामयीम् ॥ ७ ॥

अर्हणां चक्रतुस्तस्याः पुष्पधूपाग्नितर्पणैः । निराहारौ यताहारौ तन्मनस्कौ समाहितौ ॥ ८ ॥

(**१ गुप्तवती**) आदौ यताहारौ कतिपयकालोत्तरं निराहारौ ॥ ८ ॥

(**२ चतुर्धरी**) अर्हणां पूजाम् । निराहारौ त्यक्ताहारौ यताहारौ अल्पाहारौ लघुभोजनौ । तन्मनस्कौ तस्यां मानसमाहितं ययोस्तौ जितेन्द्रियौ ॥ ८ ॥

(**३ शान्तनवी**) तस्या देव्याः अम्बिकायाः पुष्पधूपाग्नितर्पणैः पुष्पैः धूपैः तर्पणैः अग्निभिः अग्निकार्यैः होमैः तर्पणैश्च विहितैस्तैस्तैरुचितैः अर्हणां पूजाम् आराधनं चक्रतुः चक्राते । पृथक् पृथक् विदधाते । 'मूर्तिः काठिन्यकाययोः' 'पूजा नमस्यापचितिः सपर्यार्चार्हणाः समाः' पुष्पाणि धूपाः अग्नयः तर्पणानि च तैस्तैः 'निर्निश्चयनिषेधयोः' । निराहारौ हविष्यादिना तावन्निश्चिताशनौ । ततः क्रमशो मूलाशनौ फलाशनौ पर्णाशनौ अम्भक्षौ वायुभक्षौ । ततश्च मरणे कृतनिश्चयौ निराहारौ निवारिताहारौ अनशनौ । यतात्मानौ विषयेभ्यो व्यावर्तितमनोनेत्रादिज्ञानेन्द्रियौ निर्जितेन्द्रियग्रामौ 'तावज्जितेन्द्रियो न स्याद्विजितान्येन्द्रियः पुमान् । न जयेद्रसनं यावज्जितं सर्वं जिते रसे' । तन्मनस्कौ तस्यामेवाध्यातुं मनो ययोस्तौ तथोक्तौ देवीध्यानपरौ । समाहितौ गुरूपदिष्टार्थे सावधानौ । निरस्तसंशयौ बहुविघ्नपरिहारपरौ नियमपरायणौ ॥ ८ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) अर्हणां पूजाम् अग्नितर्पणं होमः । पुष्पधूपौ गन्धदीदेवीमनस्कौद्युपलक्षकौ । आदौ यताहारौ अल्पाहारौ ततो निराहारौ । अनेन हठयोगः सूचितः । तन्मनस्कौ । समाहितौ त्यक्तबाह्यचेष्टौ ॥ ८ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) अर्हणामिति ११ ॥ ८ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) अर्हणां पूजाम् । अग्निर्दीपः । तर्पणं नैवेद्यादि । यद्वा अग्नितर्पणं हवनम् । यताहाराविति । यतात्मानौ जितमनस्कौ । यताहाराविति पाठे कदाचिदल्पाहारौ ॥ ८ ॥

ददतुस्तौ बलिं चैव निजगात्रासृगुक्षितम् । एवं समाराधयतोस्त्रिभिर्वर्षैर्यतात्मनोः ॥ ९ ॥

(**१ गुप्तवती**) ब्राह्मणेतरवर्णत्वेन निषेधाभावादाह । निजगात्रेति ॥ ९ ॥

(**२ चतुर्धरी**) जितेन्द्रियौ जितानि इन्द्रियाणि ययोस्तौ । बलिमुपहारं बलिदानं निजगात्रासृजा स्वदेहशोणितेन उक्षितं सेचितम् । यतात्मनोर्जितचित्तयोः ॥ ९ ॥

(**३ शान्तनवी**) तौ सुरथवैश्यौ निजगात्रासृगुक्षित तपश्चरणकाले परहिंसापराङ्मुखत्वात् स्वशरीरोद्भवरक्तमेव अन्नमयं बलिं च ददतुः । ऊरुजं बाहुजं वापि रक्तमांसमयं बलिम् । भक्त्यावेशान्महाशूरो महीमायार्थमुत्सृजेत्' । चशब्दान्निजशरीरजरुधिररक्तचन्दनविलेपनं च देव्यै ददाते । एतेन शरीरं वा पातयामि मन्त्रं वा साधयामि इति हठयोगः सूचितः । एवमुक्तप्रकारेण समाराधयतोः क्षत्रियवैश्ययोः त्रिभिर्वर्षैर्यतात्मनोः देव्यामवहितचेतसोः तयोः क्षत्रियवैश्ययोः ॥ ९ ॥

(**४ नागोजीभट्टी**) तौ बलिं च पशुकूष्माण्डाद्युपहारं ददतुरेवेत्यस्य राजेत्यादि । राजैव निजरुधिरसिक्तम् । एतेन वैश्यस्य तत्त्वज्ञानेच्छया सात्त्विकत्वेन कथं राजसपूजायां प्रवृत्तिरित्यपास्तम् । राजसपूजाधिकारत्वेन ततस्तस्य सात्त्विकफले बाधकाभावाच्च ब्राह्मणस्य सात्त्विकपूजया राजसफलवत् । यतात्मनोर्जितचित्तयोः ॥ ९ ॥

(**५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका**) ददतुस्ताविति १२ ॥ ९ ॥

(**६ दंशोद्धारः**) बलिमुपहारं निजगात्रासृजा स्वदेहशोणितेनोक्षितं प्रोक्षितम् ॥ ९ ॥

परितुष्टा जगद्धात्री प्रत्यक्षं प्राह चण्डिका ।

देव्युवाच । यत्प्रार्थ्यते त्वयाभूप त्वया च कुलनन्दन ॥ १० ॥

(**१ गुप्तवती**) कुलनन्दनेति वैश्यस्य संबुद्धिः ॥ १० ॥

(**२ चतुर्धरी**) प्रत्यक्षमिति क्रियाविशेषणम् ॥ १० ॥

(**३ शान्तनवी**) परितुष्टा तत्कृतेन तपसा अतिप्रीता जगतां धात्री चण्डिका देवी प्रत्यक्षं प्रकटीभूय प्राह कथयामास । प्राहेति तिङन्तप्रतिरूपकमव्ययम् । यतश्चण्डिका जगद्धात्री ततस्तयोः कृततपसोः प्रत्यक्षीबभूव । अन्यथा तत्कृतेन घोरेण तपसाग्निनेव जगन्ति दह्येरन्नेवेति भावः । जगन्ति दधाति जगद्धा । आतोऽनुपसर्गे कः । अद भक्षणे । तृन् तृज्वा । यद्वा ओहाङ् गतौ । जगन्ति जिहिते जगद्धा । आतोऽनुपसर्गे कः । वर्गचतुर्थः । अत्री संदर्ती । अतएव ओहाक् त्यागे । आतोपि के जगति जहाति जगद्धा । ततोऽत्री भोक्त्री । देव्युवाच । हे भूप त्वया यत्प्रार्थ्यते । हे कुलनन्दन कुलवर्धन वैश्य त्वया च यत्प्रार्थ्यते याच्यते ॥ १० ॥

---

१ 'यतात्मानौ' इत्यपि पाठः ।

(४ नागोजीभट्टी) प्रत्यक्षमिति क्रियाविशेषणम् । देव्युवाच । यदित्युत्तरार्धम् । कुलनन्दनेति वैश्यसंबोधनम् । ज्ञानार्थित्वेन प्रशस्तत्वात् ॥ १० ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) परितुष्टा जगद्धात्री प्रत्यक्षं प्राह चण्डिका स्वाहा १३ । देव्युवाच १४ । यत्प्रार्थ्यते त्वया भूप त्वया च कुलनन्दन स्वाहा १५ ॥ १० ॥

(६ दंशोद्धारः) यदिति । मत्तो मत्सकाशात्प्राप्यताम् अङ्गीक्रियताम् । अर्थाद्युवाभ्यामिति इति प्रत्येकमन्वीत वामिति पाठः सुगमः ॥ १० ॥

मत्तस्तत्प्राप्यतां सर्वं परितुष्टा ददामि वाम् ।
मार्कण्डेय उवाच । ततो वव्रे नृपो राज्यमविभ्रंश्यन्यजन्मनि ॥ ११ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ ११ ॥

(२ चतुर्धरी) मत्तो मत्सकाशात्प्राप्यतां स्वीक्रियताम् । अविभ्रंशि विच्युतिहीनम् ॥ ११ ॥

(३ शान्तनवी) तत्सर्वं मत्तः देवीतः सकाशात्प्राप्यतां लभ्यताम् अवाप्यताम् । अहं परितुष्टास्मि । तच्च तच्च ते च ते च क्षत्रियाय च वैश्याय च ददामि । कुलस्य नन्दन वैश्य । यतोसौ कुलात्सकाशाल्लक्ष्मीं न ग्रहीष्यति मोक्षकामत्वाद्रा- राज्यभावत्वादिति भावः । द्वितीयार्थे प्रार्थ्यतामिति तु क्वचित्पाठः स पुनरुक्तः । प्राप्यतामिति तु पाठ्यताम् । यद्वा वैश्या- पेक्षाया न पौनरुक्त्यम् । त्वया च प्रार्थ्यतामिति । ददामि तत् ददामि ते इति च पाठद्वयं क्वापि दृश्यते । मार्कण्डेय उवाच । मत्तः देवीतः ततः देव्युक्त्यनन्तरं वा नृपः सुरथः अन्यजन्मनि एतज्जन्मापेक्षया अन्यदग्रिमसंभवि यज्जन्म तस्मिन्नन्यजन्मनि अविभ्रंशि अविचलम् राज्ञो भावः कर्म वा राज्यं वव्रे प्रार्थयामास । अविभ्रंशि राज्यं मन्वन्तरत्वप्राप्तिसाध्यम् । अथ च अत्र अस्मिन्नपि च जन्मनि अविभ्रंशि । भ्रंश अधःपतने णिनिः । न विभ्रंशः अविभ्रंशः तद्युक्तं वा ॥ ११ ॥

(४ नागोजीभट्टी) मत्त इति । प्राप्यतां स्वीक्रियताम् । तत्प्रार्थ्यमानम् । मार्कण्डेय उवाच । तत इत्युत्तरार्धम् अविभ्रंशि चिरस्थायि ॥ ११ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) मत्तस्तत्प्राप्यतां सर्वं परितुष्टा ददामि तत्स्वाहा १६ । मार्कण्डेय उवाच स्वाहा १७ । ततो वव्रे नृपो राज्यमविभ्रंश्यन्यजन्मनि स्वाहा १८ ॥ ११ ॥

(६ दंशोद्धारः) तत इति । अविभ्रंशि स्थिरम् अन्यजन्मनि सावर्णिमनुरूपे ॥ ११ ॥

अत्रापि च निजं राज्यं हतशत्रुबलं बलात् । सोऽपि वैश्यस्ततो ज्ञानं वव्रे निर्विण्णमानसः ॥१२॥

(१ गुप्तवती) ॥ १२ ॥

(२ चतुर्धरी) अत्रास्मिञ्जन्मनि हतं शत्रुबलं यत्र राज्ये । ज्ञानं ब्रह्मवेदनम् ॥ १२ ॥

(३ शान्तनवी) अत्रैव निजे नगरे बलात् हतशत्रुबलं निजम् आत्मीयं राज्यमेव वव्रे प्रार्थयामास । हतं शत्रुबलं यत्र तत्तथोक्तम् । वृञ् वरणे । कर्तरि लिडात्मनेपदम् । वव्रे 'स्थौल्यसामर्थ्यसैन्येषु बलं ना काकसीरिणोः' ततो देवीतः ततो देव्युक्त्यनन्तरं वा प्राज्ञः मोक्षकाङ्क्षित्वादतितरां बुद्धिमान् । निर्विण्णमानसः संसारदुःखोद्विग्नचेतस्कः सः समाधिर्नाम वैश्योप्यतिविरक्तः सन् ज्ञानं मोक्षबुद्धिं वव्रे प्रार्थयामास ॥ १२ ॥

(४ नागोजीभट्टी) अत्रापि चेति । अत्राप्यस्मिन् जन्मन्यपि बलाद्धतशत्रुबलमिति राज्यविशेषणम् । ज्ञानं तत्त्व- ज्ञानम् । निर्विण्णमानसः संसाराद्विरक्तमानसः ॥ १२ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) अत्रापि चेति १९ ॥ १२ ॥

(६ दंशोद्धारः) अत्रास्मिञ्जन्मनि सुरथरूपे हतं शत्रुबलं यत्र तन्निजं राज्यम् । सोपीति । ज्ञानमात्मविषयम् । ननु किंभूतम् । ममेत्यस्वीये स्वीयत्वाभिमानम् अहमित्यनात्मन्यात्मत्वाभिमानः इतीदृशस्य सङ्गस्य विच्युतौ नाशे कारणम् । ननु सुरथवदयमपि वैषयिकसुखमेव किं न याचितवानतो विशेषणद्वयम् । निर्विण्णमानसः विरक्तचित्तः । प्राज्ञश्च प्रकृष्टा ज्ञा वेद- विषयज्ञानं तदस्यास्तीति प्राज्ञः । 'प्रज्ञाश्रद्धा' इति णः । तथा च श्रूयते । किं प्रज्ञया करिष्यामो येषामयं लोक इति । 'असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसा वृताः । तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये केचात्महनो जनाः' । इति । आत्महनो विषया- सक्ताः ॥ १२ ॥

१ 'तत्' इत्यपि पाठः ।

ममेत्यहमिति प्राज्ञः सङ्गविच्युतिकारकम् ।
देव्युवाच । स्वल्पैरहोभिर्नृपते स्वं राज्यं प्राप्स्यते भवान् ॥ १३ ॥

(१ गुप्तवती) ममेति । ममताहन्ताभ्यां प्रकर्षेणाज्ञः सन्नित्यर्थः । समस्तमर्धमेकमेव समस्तपदं तन्मध्ये बुद्धिमद्वाचकस्य प्राज्ञपदस्य निवेशः । छान्दसो नराशंसमित्यत्रेवेति केचित् । तत्र स्वदेशे आधिपत्यं भविष्यति ॥ १३ ॥

(२ चतुर्धरी) ममेत्यस्वीये स्वीयाभिमानः । अहमित्यनात्मन्यात्माभिमानः । इतिशब्दावुपदर्शनार्थौ । ईदृशो यः सङ्गस्तस्य विच्युतिकारकमिति ज्ञानविशेषणम् । एवंविधज्ञानप्रार्थनायां हेतुमाह । निर्विण्णमानस इति । विरक्तचित्तत्वादित्यर्थः । अत्राप्यहं प्राज्ञ इति । प्रज्ञा श्रौतज्ञानं तया चरतीति प्राज्ञः । तादृशो हि श्रुतौ श्रूयते 'किं प्रज्ञया करिष्यामो येषामयं लोक' इति । एतैरेव यतो ज्ञानमुदेति येनायं विरज्यते ततो ज्ञानमवाप्यापवृज्यत इति । तथाच महाभारते 'ज्ञानादेव हि वै राजन् ज्ञेयं वैराग्यलक्षणम्' इति । स्वल्पैरिति । अहोभिर्दिनैः ॥ १३ ॥

(३ शान्तनवी) कीदृशं ज्ञानं ममेत्यहमित्येवं सङ्गविच्युतिकारकं ममायं पुत्रोऽहं पिता । ममेदं कलत्रमहं भर्ता । ममेदं धनम् अहं स्वामी तस्येत्यादौ व्यासज्जितः सङ्ग तस्य सङ्गस्य विच्युतिः क्षरणं विलयः तस्याः कारणं कारकं ममत्वं नाम मोहः संसृतिः तद्विलयकारकं ब्रह्मज्ञानमिति भावः । अतस्मिंस्तद्बुद्धिरध्यासः । तेन निःसङ्गस्यैवात्मनो ममत्वाविर्भावः सर्वदुःखावहो भवति । ममता चाहंता च सङ्गः संसर्गापेक्षाबुद्धिः द्वैतज्ञानं भेदनिबन्धनं तस्य विच्युतिकारकं विच्छेदजनकं मोक्षोपयोगिज्ञानं हे नृप हे सुरथ भवान् स्वल्पैरहोभिर्दिवसैः कतिपयैर्वासरैः रिपून्हत्वा स्थितवतः अस्खलितम् अविचलितम् अविभ्रंशि तव तत् राज्यं प्राप्स्यते लप्स्यते । आप्लृ व्याप्तौ । 'व्यत्ययो बहुलम्' इत्यात्मनेपदम् । 'शेषे प्रथमः' ॥ १३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) ममेत्यहमिति च यः सङ्गस्तद्विच्युतिस्तन्नाशस्तत्करमिति ज्ञानविशेषणम् । समासो न छान्दसः । प्राज्ञत्वं मुक्तीच्छयातिबुद्धिमत्त्वाच्च । स्वल्पैरिति स्वं राज्यमित्यसमस्तम् ॥ १३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) ममेत्यहमिति प्राज्ञः सङ्गविच्युतिकारकं स्वाहा २० । देव्युवाच स्वाहा २१ । स्वल्पैरहोभिर्नृपते स्वं राज्यं प्राप्स्यसे भवान् स्वाहा २२ ॥ १३ ॥

(६ दंशोद्धारः) स्वल्पैरिति ॥ १३ ॥

हत्वा रिपूनस्खलितं तव तत्र भविष्यति । मृतश्च भूयः संप्राप्य जन्म देवाद्विवस्वतः ॥ १४ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १४ ॥

(२ चतुर्धरी) तत्र राज्ये तव अस्खलितं राज्यं भविष्यतीत्यर्थः । अपशब्द एवायं निषेधः । 'नद्यनोनायम्' इत्यभिधानात् । भूयः पश्चात् ॥ १४ ॥

(३ शान्तनवी) अस्खलितं तव सुरथस्य अग्रिमे जन्मनि तत् राज्यं भविष्यति । तव राज्यं तव तत्र तव तत् इति पाठत्रयम् । तत्र नगरे जन्मान्तरे च । हे भूप भवान् मृतः सन्नपि एतच्छरीरं परित्यक्तवानपि भूयः पुनरपि विवस्वतः सूर्याद्देवात् सवर्णायाश्च तत्पत्न्याः जन्म उत्पत्तिं संप्राप्य ॥ १४ ॥

(४ नागोजीभट्टी) हत्वेति । तत्र राज्येति वाऽस्खलितमस्खलनं भविष्यति । उत्तरार्धमुत्तरान्वयि ॥ १४ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) हत्वा रिपूनिति २३ ॥ १४ ॥

(६ दंशोद्धारः) तत्र राज्ये तवाऽस्खलितमस्खलनं भविष्यति । आ इति निषेधार्थकमव्ययं वा पृथक् पदम् ॥१४॥

सावर्णिको नाम मनुर्भवान्भुवि भविष्यति । वैश्यवर्य त्वया यश्च वरोऽस्मत्तोऽभिवाञ्छितः ॥१५॥

(१ गुप्तवती) ॥ १५ ॥

(२ चतुर्धरी) वैश्यवर्य वैश्यश्रेष्ठ ॥ १५ ॥

(३ शान्तनवी) सावर्णिको नाम मनुः राजा भुवि भविष्यति । सावर्णिरेव सावर्णिकः । संज्ञायां कन् । वर्णेन सहिता सवर्णा । ततः स्त्रीभ्यो ढकं बाधित्वा बाह्वादिपाठादिञि सावर्णिः सूर्यतनयो यो मनुः कथ्यतेऽष्टमः । हे वैश्य हे नर्य । यद्वा हे वैश्यवर्य वैश्येषु श्रेष्ठ त्वया अस्मत्तः देवीतः यः वरः अभिवाञ्छितः अस्ति ॥ १५ ॥

(४ नागोजीभट्टी) सावर्णिक इति । यद्वाचकं नाम तदुपलक्षितो मनुरित्यर्थः । वैश्येत्याद्युत्तरान्वयि । अस्मत्त इति बहुवचनं स्वस्य सार्वात्म्यद्योतकम् ॥ १५ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) सावर्णिको नाम मनुरिति २४ ॥ १५ ॥

(६ दंशोद्धारः) भविष्यति । भविष्यसीत्यर्थः । वैश्यवर्येति ॥ १५ ॥

---

१ 'मनुर्नाम' इति शान्तनवीस्थः पाठः ।

तं प्रयच्छामि संसिद्ध्यै तव ज्ञानं भविष्यति ।
मार्कण्डेय उवाच । इति दत्त्वा तयोर्देवी यथाभिलषितं वरम् ॥ १६ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १६ ॥

(२ चतुर्धरी) संसिद्ध्यै मोक्षाय ॥ १६ ॥

(३ शान्तनवी) तं वरं संसिद्ध्यै परमात्मरूपसंगत्यै प्रयच्छामि । ततश्च वरप्रदानतः तव ज्ञानं भविष्यति । मोक्षे धीर्ज्ञानमुच्यते । अस्मत्त इति पञ्चमीबहुवचनस्य तसिल् । अतश्चैकत्वाभावात् 'प्रत्ययोत्तरपदयोश्च' इति मादेशाभावः । ननु च अस्मत्त इति बहुवचनोपक्रमात्प्रयच्छाम इति बहुवचनेन भाव्यम् । ततः कथं प्रयच्छामीत्येकवचनं स्यात् । एवं तर्हि अस् मत्तः । असु क्षेपणे । अस्यति क्षिपति संसारं निराकरोति अस् । क्विपि रूपम् । वरस्य विशेषणम् । एकत्वात् मादेशः । अग्रसार्गादित्वात्पदत्वाभावात् रुत्वाद्यभावः । केचित्तु 'वैश्यवर्य त्वया मत्तो वरो यश्चाभिवाञ्छितः' इति पाठः । यद्वा 'प्रत्ययो बहुलम्' इति एकवचनस्य बहुवचनम् । ततश्च अस्मत्त इत्येव पाठः । वरणीयो वर्यः । 'क्लीबे प्रधानं प्रमुखप्रवेकानुत्तमोत्तमाः । मुख्यवर्यवरेण्याश्च प्रवर्होऽनवरार्ध्यवत्' । मार्कण्डेय उवाच । मुनिः स्वशिष्यं वाचमुक्तवान् । हे क्रोष्टुकि-महर्षे इति प्रकारेण तयोः क्षत्रियवैश्ययोः सुरथस्य समाधेश्च यथाभिलषितं वरम् अभिवाञ्छितं वाञ्छितमनतिक्रम्य अभीष्टं वरं दत्त्वा ॥ १६ ॥

(४ नागोजीभट्टी) तमिति । संसिद्ध्यै मुक्तये । तादर्थ्ये चतुर्थी । ज्ञानं ब्रह्मज्ञानम् । मार्कण्डेय उवाच । इतीति १६

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) तं प्रयच्छामि संसिद्ध्यै तव ज्ञानं भविष्यति स्वाहा २५ । मार्कण्डेय उवाच स्वाहा २६ । इति दत्त्वा तयोर्देवी यथाभिलषितं वरं स्वाहा २७ ॥ १६ ॥

(६ दंशोद्धारः) संसिद्ध्यै मोक्षाय ॥ १६ ॥

बभूवान्तर्हिता सद्यो भक्त्या ताभ्यामभिष्टुता ।
एवं देव्या वरं लब्ध्वा सुरथः क्षत्रियर्षभः ।
सूर्याज्जन्म समासाद्य सावर्णिर्भविता मनुः सावर्णिर्भविता मनुः ॥ १७ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे सुरथवैश्ययोर्वरप्रदानं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

(१ गुप्तवती) सावर्णिर्भविता सूर्यसावर्णिदक्षसावर्णिब्रह्मसावर्णिधर्मसावर्णिरुद्रसावर्णिरौच्यभौत्येषु सप्तसु भाविषु प्रथमो मनुर्भविष्यति । अत्र षड्वाचसमन्त्रा यथास्थानं संत्येवेति शिवम् ॥ १७ ॥ इति श्रीगुप्तवत्यां मन्त्रव्याख्याने त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

(२ चतुर्धरी) क्षत्रियाणां ऋषभः श्रेष्ठः सुरथः राजा भगवत्याः वरं वरदानं प्राप्य सावर्णिर्नाम मनुः सूर्यसुतो भविता । मनुरिति वाक्यशेषः । स च मनुरष्टममन्वन्तराधिपो भविष्यतीत्यन्वयः । सावर्णिर्भविता मनुरिति पुनरावृत्तिः समाप्तिं द्योतयति ॥ १७ ॥ तथा च संप्रदायसंभवात् अनुष्टुभां चात्र देवीमाहात्म्ये मार्कण्डेय उवाचेति मधुकैटभादिनिर्बन्धनैश्च सार्धोना विशंतिरित्येव त्रयोविंशत्यधिकानि षट्शतानि भवन्ति । तथाहि । प्रथमेऽध्याये नवसप्ततिश्लोकाः । द्वितीयेऽष्टषष्टिः एकचत्वारिंशत्तृतीये चतुर्थे पञ्चाशत् । पञ्चमे नवसप्ततिः । सप्तमे पञ्चविंशतिः । अष्टमे सार्धैकषष्टिः । नवमे नवत्रिंशत् । दशमे सार्धसप्तविंशतिः । एकादशे पञ्चपञ्चाशत् । द्वादशे अष्टत्रिंशत् । त्रयोदशे सार्धसप्तदश । मार्कण्डेय उवाचेति मधुकैटभवधादिनिबन्धनश्च सार्धमूनविंशतिरित्येवं त्रयोविंशत्यधिकषट्शतानि सप्तशतव्यवहारः षट्शताधिकतयैवोपपद्यते इतितत्त्वम् । तथाहि । नन्दा त्रयो वसुभवः कुवेदो वह्निः शरो नन्दगोपाश्रावानाश्रिताः (?) सार्धशशाङ्ककाला नन्दादयः नंदाग्नयः । सार्द्धनगाश्रिताश्च । पञ्चेषवः सार्धके चन्द्रा इति चण्डीमानम् । इत्थं त्रयोदश त्रयोविंशति-सप्तयुक्ता अनुष्टुभाः षट्कथिता दशम्या । देवीमाहात्म्यतात्पर्यटीका दुर्गावबोधिनी । दुर्गाभक्तिप्रदानेन कृतिरास्तामियं चिरम् ॥ इति श्रीचतुर्धरमिश्रविरचितायां देवीमाहात्म्यतात्पर्यटीकायां सुबोधिन्यां सप्तशतीभाष्यं संपूर्णम् ॥ १३ ॥

(३ शान्तनवी) भक्त्या ताभ्यां लब्धवराभ्याम् अभिष्टुता त्वं जगतां स्रष्ट्री रक्षित्री संहर्त्री जननी चेति संस्तुता सती सद्यः सा देवी भगवती चण्डिका सपदि अन्तर्हिता बभूव अन्तर्धानमगात् ॥ १७ ॥ एवं देव्या वरं लब्ध्वा सुरथः क्षत्रियर्षभः । सूर्याज्जन्म समासाद्य सावर्णिर्भविता मनुः ॥ १३ ॥ इति श्रीमद्राजाधिराजश्रीमत्तोमरान्वयश्रीमदुद्धरणात्मजश्री-शान्तनुचक्रवर्तिविरचितायां श्रीचण्डिकामाहात्म्यटीकायां सुरथवैश्यवरप्रदानविधिनिरूपणोपलक्षितत्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

(४ नागोजीभट्टी) बभूवेति देव्या इत्यपादाने पञ्चमी। सूर्यादिति। सावर्णिर्भविता मनुरित्यस्य पुनरावृत्तिः आचारात्। वक्ष्यमाणकात्यायनीतन्त्राच्च। अन्ते मनुरित्यनेन सावर्णिरित्यारभ्य सावर्णिर्भविता मनुरित्यन्तोयं महामालामन्त्र इति सूचयतीति। तदुक्तं लक्ष्मीतन्त्रे। 'सम्यक्हृदि स्थिता सेयं जन्मकर्मावलिस्तुतिः। एतां द्विजमुखाज् ज्ञात्वा अधीयानो नरः सदा॥ विधूय निखिलां मायां सम्यक् ज्ञानं समश्नुते। सर्वसंपद आप्नोति धुनोति सकलापदः'। इति सर्वेष्टसिद्धिः॥ ॥ १७ ॥ इति कालोपनामकशिवभट्टसुतसतीगर्भजनागोजीभट्टकृते सप्तशतीव्याख्याने त्रयोदशोऽध्यायः॥ १३ ॥

(५ जगच्चन्द्रचन्द्रिका) बभूवान्तर्हिता इति २८। सूर्याज्जन्म समासाद्य सावर्णिर्भविता मनुः स्वाहा॥ २९॥। १७॥ इति श्रीकूर्माचलेन्द्रश्रीज्ञानचन्द्रात्मजश्रीकुमारजगच्चन्द्राश्रितसोमपायिपुरोहितबलभद्रपण्डितगोत्रापत्यहर्षदेवात्मजावसथिभगीरथविरचितकण्वगोविन्दकृतसप्तशतीमन्त्रहोमविधिकारिकाव्याख्यायां त्रयोदशोऽध्यायः॥ १३॥ ब्रह्मैको भगवानेको मार्कण्डेयस्तु मार्गणः। देवाः पञ्च ऋषिस्त्रिंशद्देवीद्वादशकं तथा। पुनर्वैश्यः पुनर्द्वौ द्वौ राजोवाचेति वर्णितः। अर्धानि पूर्वापरयोर्मध्ये षोडश षोडश। अर्धानि सप्त च द्वे च श्लोकाः पञ्चशतं तथा। श्लोकाश्च चतुराशीतिरध्यायाश्च त्रयोदश। एवमाहुतयः सप्तशती स्युस्तर्पणस्य च। दुर्गाहोमविधानेन श्लोकश्लोकैकमाहुतिः। रक्षां च कवचं मन्त्रं होमं तत्र न कारयेत्। यो मूर्खः कवचं हुत्वा प्रतिवाचं नरेश्वरम्। स्वदेहपतनं तस्य नरकं च प्रपद्यते। अन्धकश्च महादैत्यो दुर्गाहोमपरायणः। कवचाहुतिप्रभावेण महेशेन निपातितः॥ ॥ इति कण्वगोविन्दकृतसप्तशतीमन्त्रहोमविभागकारिकाणां भगीरथविरचिता जगच्चन्द्रचन्द्रिका संपूर्णा॥ १३॥

(६ दंशोद्धारः) उक्तमुपसंहरति। एवमिति। देव्या सकाशात्सावर्णिर्मनुः अष्टममन्वन्तराधिपो भविता। क्वचित्पुस्तके सावर्णिर्भविता मनुरित्यस्यावृत्तिः समाप्तिं बोधयतीति सर्वमनवद्यम्॥ १७॥ ॥ सप्तशत्या मया यस्तु दंशोद्धारो यथामति। निबद्धस्तेन गिरिजा प्रीयान्नः कुलदैवतम् १८ इति श्रीमत्समस्तगद्यपद्याद्यनेकानवद्यविद्योद्द्योतोद्द्योतितदिक्चक्रश्रीमदुल्लोपनामढुंढिराजभट्टसूरिसूनुराजारामेण विरचिते सप्तशतीदंशोद्धारे त्रयोदशोऽध्यायः॥ १३॥

(समाप्तोयं दंशोद्धारः)

यामलोक्तमन्त्रविभागविचारः।

एवं कात्यायनीतन्त्रे प्रतिमन्त्रं विशिष्य विभागो विस्तरेण वर्णितः। यामले त्वीशत्प्रकारभेदेन चतुःश्लोक्या संक्षिप्य दर्शितः। यथा। 'नवार्णेन हुनेदादौ षोडशाहुतिभिस्तथा। चण्डथैका वैश्य एवैको ब्रह्मैको भगवानपि। मार्कण्डेयास्तथा पञ्च राजानो वेदसंमिताः। षड्विंशतिस्तु ऋषयो देव्य एकादश स्मृताः। देवौ द्वावथ दूतो द्वावध्यायास्तु त्रयोदश। श्लोकाः पञ्चशतानि स्युः सप्तपञ्चाशदुत्तराः। श्लोकार्धानि चतुश्चत्वारिंशत्संख्यानि निर्दिशेत्। सर्वान्ते तु नवार्णेन षोडशाहुतयः पुनः''इति। अत्र चण्डयेका देव्य एकादशेति विभज्य निर्देशेऽपि देवीत्वेनैक्याद्द्वादश देव्युक्तय इत्येव द्रष्टव्यम्। केचित्तु विभज्येति बलात्सर्वारम्भे ॐनमश्चण्डिकायै इत्यस्य मन्त्रान्तरत्वमिच्छन्ति। तत्पक्षे मकारादिर्मुकारान्त इति वचनं विरुध्यते। कतमो देव्युवाचमन्त्रो निरसनीय इत्यनिर्धारणं च स्यात्। अयमपि पक्षो निष्कृष्य शतश्लोक्यां संगृहीतः सार्धैरष्टभिः श्लोकैः। यामले तु त्रिपान्मन्त्रः पुनरुक्तश्च नेष्यते॥ ७२॥

'वाङ्मन्त्रेषु त्रयं न्यूनमर्धेषु क्रतुबोधिकाः। विंशतिः श्लोकसंख्यायामध्याया अपि मन्त्रकाः। आद्यन्तयोर्नवार्णस्योक्तयः षोडशषोडश। एकोऽधिकः श्लोकपिण्डे शेषः सर्वोपि पूर्ववत्। तथाहि प्रथमो वैश्यश्चरमर्षिश्च नादिमे। प्रीतौ स्वस्तत्र युद्धेनेत्यर्धश्लोकात्मको मनुः। आर्ता जहीत्यर्धतः प्राक् पञ्चमे नास्ति देववाक्। दशमे जज्वलुश्चेति मनुरर्धोऽधिकोऽन्तिमः। एवंप्रभावा सा देवी तामुपैहीति पद्ययोः। द्वे द्वे अर्धे पृथङ्मन्त्राविति भेदस्त्रयोदशे। तेन ब्रह्मा भगवान् वैश्यश्चैकैकशश्चतू राजा। द्विर्द्विर्दूतो देवाः मार्कण्डेयाम्बिके शरार्कमिते। षड्विंशतिश्च ऋषयस्त्रयोदशाध्यायवाक्यानि। श्लोकास्तु सप्तपञ्चाशदधिकशतपञ्चकप्रमिताः। अर्धानि चतुश्चत्वारिंशत्तत्साष्टषट्शतकम्। षोडशनवार्णमन्त्रैः पुटितं चेद्यामलोक्तसप्तशती॥ ८०॥

कात्यायनीतन्त्रे विभागस्य सामस्त्येनोक्तेरितरतन्त्रयोरपूर्णतयोक्तेर्दर्शनीययोरिव साजात्यात्प्रकृतिविकृतिभावः। प्रकृतौ च पञ्चविधा मन्त्रसंख्या त्रिविधा पिण्डसंख्या चेति पूर्वं प्रदर्शितम्। इदानीं विकारांशमात्रं प्रदर्शयति। पञ्चमाध्यायस्थैर्या देवीत्यादिभिर्द्वाविंशतिश्लोकैः षट्षष्टिमन्त्रा निष्पादितास्ते यामलपक्षे न सन्ति। विभजनाभावाद्द्वाविंशतिः श्लोकमन्त्रा एव। इति दत्त्वा तयोर्देवीति श्लोकद्वयं सकृदेव पठनीयं न द्विः। उवाचमन्त्रेषु प्रथमाध्याये वैश्यर्षिद्वयं पञ्चमे स्तोत्रारम्भे देवा ऊचुरित्येकमिति मन्त्रत्रयं नास्तीति संहृत्य प्रकृतिंत एकसप्ततिमन्त्रा न्यूनाः। तत्संपत्त्यर्थं यादेवीति द्वाविंशत्या विंशतिः श्लोकाः प्राकृतश्लोकमन्त्रेषु वर्धिताः। अवशिष्टद्वयस्य प्रत्याम्नायरूपमेवंप्रभावा तामुपैहीति प्राकृतश्लोकमन्त्रद्वयं

गृहीत्वा चत्वारोऽर्धमन्त्राः कृताः । प्रीतौ स्वस्तव युद्धेन श्लाघ्यस्त्वं मृत्युरावयोरित्यर्धं प्रथमाध्याये । जज्वलुश्चाग्नयः शान्ताः शान्ता दिग्जनितस्वना इत्यर्धम् । दशमाध्यायान्ते च प्रकृतावविद्यमानमेव निक्षिप्तमिति षड्भिरर्धैः प्राकृतार्धमन्त्रसंख्यापि वर्धिता । एवं षड्विंशतिः । अध्यायवाक्यानां त्रयोदशानां मन्त्रत्वं प्रकृतावविद्यमानं स्वीकृतम् । तानि तु इति मार्कण्डेयपुराणे सावर्णिके मन्वन्तरे देवीमाहात्म्ये मधुकैटभवध इत्यादिरूपाण्येव संप्रदायात् । न तु प्रथमोऽध्यायः इत्यादिरूपाणि । पुराणे तस्य चतुःसप्ततितमाऽध्यायत्वेन प्रथमादिपदप्रक्षेपे मानाभावात् । देवीमाहात्म्यान्तर्गतत्वेन प्राथम्यादिसमर्थनेपि स्वकल्पितपदप्रक्षेपो मन्त्रत्वहान्यापत्तेः । ऊहप्रापकन्यायाभावात् । एवमूनचत्वारिंशदवशिष्टद्वात्रिंशत्संख्यापूर्त्यर्थं नवार्णमन्त्र एव पुनः पुनरावृत्त्या शरणीकृतः । अप्राकृतार्धद्वयप्रयुक्तैकश्लोकः । प्राकृतश्लोकपिण्डसंख्यायामभिवृद्धः अवशिष्टार्धविशेषनिर्धारणादिकं प्रकृतिवदेवेत्यर्थः । साष्टषष्टिषट्शतकमित्येतावन्मात्रं मकारादिनुकारान्तमन्वंतरगतमन्यत्तु बहिष्ठादानेयमिति प्रकृतितो गौणोयं वैकृतो विभाग इति ध्वननाय पार्थक्येन तावन्मात्रं समुदायीकृत्य प्रदर्शितम् । किंच नमो देव्या इति श्लोकपञ्चके कस्यापि त्रयस्यार्धीकरणसंभवान्नारायणीस्तुतौ सर्वतःपाणिपादान्त इति श्लोकस्य तैस्तैः रुध्यमानस्य निवेशसंभवान्न्यायविरोधाभावेनानध्यवसाये दोषः । निश्चायकस्पष्टतन्त्रवचनादर्शनात् । संप्रदायपारम्पर्यस्योच्छिन्नकल्पत्वाच्च पुनः प्राकृत एव मन्त्रविभागे निष्कम्पप्रवृत्तिर्युक्तेति । इति गुप्तवत्यां यामलतन्त्रोक्तमन्त्रविभागनिष्कर्षः ॥ ॥

अथ तन्त्रस्था चतुःश्लोकी ।

ब्रह्मैको भगवानेको मार्कण्डेयास्तु मार्गणाः । दूतवैश्यौ पुनर्द्वौ द्वौ राजोवाचेति शाखिनः । देवाः पञ्चर्षयस्त्रिंशद्देव्युवाचेति भास्कराः । श्लोकाश्चतुरशीतिस्तु तथा पञ्चशतान्यपि । अर्धानि सप्त च द्वेत्र अध्यायास्तु त्रयोदश । पदानि पूर्वपदयोस्तथा षोडश षोडश । तानि श्वेताननादीनि सत्यन्तानीति षोडश ॥ एते मिलित्वा मन्त्राः स्युः सप्तशत्यभिधानकाः । इति । शाखिनो वेदाश्चत्वारः सप्त च द्वे च नवैवेत्यर्थः । अयमपि पक्षः शतश्लोक्या निष्कृष्य पञ्चदशभिः श्लोकैः संगृह्योक्तः ॥

अथ तन्त्रान्तरे नेष्टौ पुनरुक्तत्रिपान्मनू । एकोनत्रिंशदूनानि मन्त्रार्थेष्वथ वाङ्मनौ । पञ्चाधिकाः सप्तचत्वारिंशत् श्लोकमनुष्वपि । आद्यन्तयोर्वैकृतिकरहस्यं पठितं द्विशः । श्वेताननादिसत्यन्तनामषोडशकं पठेत् । सार्धा दशश्लोकाः पिण्डेऽध्यायमन्त्रादि पूर्ववत् । प्रकृतितो द्वौ षट्षष्टिरूनत्रिंशच्चेति मिलित्वा सप्तनवतिर्मन्त्रा न्यूनाः । तत्प्रयुक्ता द्वाविंशतिः सार्धचतुर्दश चेतिश्लोका लब्धाः सार्धदशश्लोका अप्राकृता निक्षिप्ता इति सप्तचत्वारिंशत् श्लोकमन्त्राः । पञ्चशत्युत्तरसप्तत्रिंशद्रूपप्राकृतश्लोकमन्त्रसंख्यायां वर्धिताः ते च षोडशनाम्नां द्वैगुण्येनाध्यायमन्त्रत्रयोदशकेनोवाचमन्त्रपञ्चकेन च वर्धितेन मिलिताः सप्तनवतिः संपद्यन्ते । नवार्धप्रयुक्तसार्धश्लोकचतुष्टयस्य च योगेन श्लोकपिण्डसंख्या पञ्चशतानि सार्धाष्टाशीतिश्च भवन्तीति प्राकृतपिण्डसंख्यातः सार्धदशकमपि वृद्धं भवतीत्यर्थः ॥

एतदेवाध्यायभेदेन व्यवस्थापयितुमाह । 'तथाहि प्रथमे सोऽचिन्तयदित्यर्धमन्त्रकः । अन्येऽष्टसप्ततिः श्लोकमन्त्रा एव नवाधिकाः ॥ प्रीतौ स्व इति योगेन श्लोक आद्यो जहीत्यपि । द्वितीये सप्तमश्लोकात्परतो वागृषेर्मता ॥ चतुर्थप्रथमश्लोकात्परतो देववागपि । म्रियतां त्रिदशा इत्यस्योत्तरार्धे ददाम्यहम् । ततः कर्तव्यमित्यर्धं वृद्धयेर्धं यथास्थितम् । पञ्चमे धृतिपुष्टिभ्यां द्वौ श्लोकावधिकौ मनू । भक्ष्यमाणास्त्वया चोग्रा इत्यर्धमनुरष्टमे । तत्पश्चादृषिवाक्योक्ताः श्लोकाः सर्वे ततः परे । अध्याये दशमे श्लोकत्रयोत्तरमृषेर्वचः । तत्रापि सेत्यर्धमेव जज्वलुश्चार्धमत्र न । एकादशे तु प्रथमश्लोकान्ते देववाग् भवेत् । द्वाविंशात्सर्वतःपाणिपादेति श्लोवकोऽधिकः । शाकम्भरीति विख्यातिमित्यर्धात्मैव मन्त्रकः । द्वादशे द्वावर्धमन्त्रौ व्यवधानेन संस्थितौ । सर्वं ममैतदित्येको निशुम्भे च महापरः । एतत्ते कथितं भूपेत्यर्धमन्त्रस्त्रयोदशे । इत्थं त्रयोदशाध्यायेष्यर्धमन्त्रा नवैव हि । श्लोक (बद्धं) षट्कं यथासंप्रदायमन्विष्य निक्षिपेत् ॥ ६३ ॥

चतुर्थाध्याये म्रियतामित्यर्धस्योत्तरम् ।'ददाम्यहमतिप्रीत्या स्तवैरेभिः सुपूजिता । कर्तव्यमपरं यच्च दुष्करं तन्निवेद्यताम् ।' इत्येकः श्लोकः । पञ्चमे लक्ष्मीरूपेणेत्यस्योत्तरं धृतिरूपेणेति तुष्टिरूपेणेत्यस्योत्तरं पुष्टिरूपेणेति च द्वौ श्लोकौ । एकादशे 'सर्वतःपाणिपादान्ते सर्वतोक्षिशिरोमुखे । सर्वतःश्रवणघ्राणे नारायणि नमोऽस्तु ते' । इत्येक इति चत्वारः श्लोका बहुसंवादान्निक्षिप्या एव । प्रीतौ स्व इत्यर्धं जज्वलुश्चेत्यर्धं चेति द्वयमपि यद्यपि बहुसंवाद्येव तथापि तयोराद्यमेव निक्षेप्यम् । न द्वितीयं नवैवार्धानीति । तथाहि प्रकृतावष्टमदशमैकादशत्रयोदशाध्यायगतश्लोकसंख्यानामेव सार्धत्वाच्चत्वार्यर्धान्यनयोद्यानि । तथा प्रथमे सोऽचिन्तयदित्येकमाद्यां जहीत्यन्यदिति द्वे । चतुर्थे म्रियतां इद्वयेऽस्मदिति द्वे । द्वादशे सर्वं ममैतन्निशुम्भे चेति द्वे । इत्येवं षडर्धान्यर्धान्तरेण संपर्काभावादव्यवहितश्लोकमन्त्रावयवेन मेलने बहूनां मन्त्राणां वाक्यलक्षणभङ्गापत्तेः कतिपयश्लोकगर्भे नूवाचमन्त्रप्रक्षेपापत्तेश्चानयनोद्यान्येवेति दशानामावश्यकत्वापत्तिः । एतद्द्योतनायैव व्यवधानेन संस्थिताविरयेकत्रो-

कमपि विशेषणं योग्यतया संबध्नाति । अतः प्रीतौ इत्यस्यावांजहीत्येतत्समीपे पाठे पतितयोरान्तरवाक्यरूपयोर्महावाक्यरूपैकमन्त्रत्वसंभवात् । तथा स्वीकारेण नवार्धवत्त्वमुपपाद्यम् । इतरार्धानि तु प्रथमाध्याये द्वाविंशतिस्त्रयोदशे षड्विंत्यष्टाविंशतिरवशिष्यन्ते । तानि परस्पराव्यवधानेन चतुर्दशश्लोकरूपाण्येव संपद्यन्त इति श्लोकमन्त्रेष्वेव तन्निवेश इति स्थितिः ॥

अत एवाशयेन जज्वलुश्चार्धमन्त्रतेत्युक्तम् । एवं चावशिष्टाः षट्श्लोकास्तत्र तत्र दृश्यमाना बहुशोऽस्माभिः पूर्वं लिखिता अपि विसंवादभूयस्त्वादग्रे निर्णेयतया संप्रदायलाभोत्तरमेव विश्वसनीया इत्याशयेन श्लोकषट्कं यथासंप्रदायमन्विष्येत्युक्तम् । एतेनास्मिन्पक्षेप्यनध्यवसायापनयेन प्रकृतिपक्ष एव निष्कम्पप्रवृत्तिर्युक्तेति । किंच कर्तव्यमपरं यच्चेत्यर्धस्यापि क्वचिद्देशे पाठाभावदर्शनाद्ध्रियतामित्यर्धस्य ददाम्यहमित्यर्धान्तरयोजनेन श्लोकत्वात्तावताप्यर्धनवकोपपत्तेरनध्यवसाय एवेति ध्वनितम् । अत एवोवाचमन्त्रेषु वरप्रार्थनारम्भस्थदेवोक्तिद्वयमेव स्वीकृत्य तृतीयादेव प्रथमाध्याये चरममृषिं प्रथमवैश्यं च परित्यज्य द्वितीयाष्टमदशमाध्यायेष्वधिकत्वेन तन्त्रान्तरोक्तमृषिवाक्यं मन्त्रत्रयं स्वीकर्तुं न्याय्यमपि प्रत्यक्षवचनविरोधात्तन्त्रद्वयसांकर्येण कल्पितपक्षान्तरस्य समञ्जसस्याप्यविश्वसनीयत्वाच्च त्यक्तव्यमेवेत्यपि ध्वनितम् ॥

वचनेन न्यायानामाभासीकरणादिति । यद्यल्पसवादेनैव षडपि श्लोका निर्धार्यास्तदा पञ्चमेऽध्याये बुद्धिरूपेणेति मन्त्रात्परतो द्वौ मन्त्रौ स्फूर्तिमेधापदघटितौ योज्यौ । एवं सप्तमे उत्थाय च महासिंहमिति श्लोकोत्तरमेकः श्लोकः । 'छिन्ने शिरसि दैत्येन्द्रश्चक्रे नादं सुभैरवम् । तेन नादेन महता त्रासितं भुवनत्रयम्' इति । अष्टमेऽध्याये । 'योद्धुमभ्याययौ क्रुद्धो रक्तबीजो महासुरः' इत्यस्योत्तरम् 'भागिनेयो महावीर्यस्तयोः शुम्भनिशुम्भयोः । क्रोधवत्याः सुतो ज्येष्ठो महाबलपराक्रमः' । इति एकः श्लोकः ॥

एकादशेऽध्याये नारायणीस्तुतौ द्वौ श्लोकौ । 'दंष्ट्राकरालवदना' इति श्लोकोत्तरम् । 'कालरात्रिस्वरूपेण त्रैलोक्यमथनोद्यमे । महाकालि महामाये नारायणि नमोस्तु ते' । 'महालक्ष्मि शिवे शान्ते सर्वसिद्धेऽपराजिते । महारात्रि महावीर्ये नारायणि नमोस्तु ते' । इति । एतान् षट्श्लोकान् क्वचिद्देशे कैश्चिदादृतत्वाद्वा संख्यापूरणाय गृह्णीयादित्याह द्वाभ्याम् । 'अथवा पञ्चमे स्फूर्तिमेधे बुद्धेः परौ मनू । सप्तमेप्यथ मुण्डात्प्राक् छिन्ने शिरसि इति । 'रक्तबिन्दुर्यदेति प्राग् भागिनेयो महाष्टमे । कालरात्रिमहालक्ष्म्यौ विंशादेकादशे परौ' ॥

अथ समुदितसंख्यामाह । 'विधिभगवन्तौ दूतविशौ देवमृकण्डुजौ शशिद्विशराः । नृपदेवृषयाऽन्यकैस्त्रिंशत् संख्यास्त्रयोदशाध्यायाः ॥ ९६ ॥ श्लोकाः स्युः पञ्चशतानि चतुराशीतिर्नवार्धानि । नाम्नां षोडशभिः संपुटिता तन्त्रान्तरोक्तसप्तशती' ॥ ९७ ॥

अथ संग्रह एवावशिष्टाः षट्श्लोकाः । आसु तु तिसृषु प्रथमा प्राच्योदीच्यप्रतीच्यमूरिमता । दक्षिणदेश्यैरन्ये आदृतदेश्ये विलुप्तदेश्ये च ॥ ९८ ॥ एवं वाक्यं मन्त्रोऽध्याहृत्यानुषक्तिभिः सुयोज्यापि । न पुनर्मन्त्रान्तरगतपदसाकाङ्क्षो विना वचनम् ॥ ९९ ॥ इतिमत्वेष परिश्रम इह रचितो मन्त्रलक्षणानुसृतः । तदिमं विज्ञाय ज्ञा अज्ञाकलितं विभागमुज्झन्तु । इति मन्त्रपरिच्छेदो भास्करसंख्यावदात्मनैव कृतः । देव्युक्तपरिच्छेदे भास्करसंख्यावदात्मनैव यतः ॥ १०१ ॥ चण्डिस्तवविभागांशे बालोऽप्युत्कण्ठितो यदि । स्वादनेन निबन्धेन शतश्लोकेन पण्डितः ॥ १०२ ॥ इति श्रीधीरगम्भीररायसोमसुतः सुतः । भारत्यधाच्छतश्लोकीं काशीस्थो बह्वृचोऽभिचित् ॥ १०३ ॥ आदृतदेश्ये इत्यनयोरीषदपरिसमाप्तौ प्रत्ययः । विलुप्तदेश्ये किंचिदूनो विशेषलोप इत्यल्पादरस्तयोरित्यर्थः । आज्ञाकलितम् उक्तमन्त्रस्वरूपानभिज्ञकृतकारिकोक्तं देव्युक्तिपदेन देवीकर्मकोक्तिरूपश्चण्डीस्तवो देवीकर्तृकोक्तिप्रतिपादको देव्युवाचेति मन्त्रश्च श्लिष्टौ । उभयोरपि मन्त्रत्वादेकत्र परिच्छेदपदेन विभजनपरा शतश्लोकी । अन्यत्रेयत्तारूपसंख्यया परिच्छेदः । भास्करेत्यादेरेकत्र तन्नामकविद्वदात्मा । अन्यत्र द्वादशसंख्याकभेदः । एवकारस्यैकत्राज्ञकृतविभागस्यासारत्वमन्यत्र देव्युवाचेति भास्करा इति तन्त्रान्तरोक्तवचनार्थे सर्वेषामेककण्ठयेन विसंवादराहित्यं च ध्वन्यम् । बह्वृच इति विशेषणेन काण्वबुद्धिसिद्धवदापातग्राहिबुद्धिमथितेयं भवतीति ध्वनितम् । इति गुप्तवत्यां तन्त्रान्तरोक्तमन्त्रविभागनिष्कर्षः ।

अथ रहस्यत्रयम् ।

प्राधानिकरहस्यम् ।

अस्य श्रीरहस्यत्रयस्य ब्रह्माऽच्युतरुद्रा ऋषयः । नवदुर्गा देवता । अनुष्टुप् छन्दः महालक्ष्मीर्बीजम् । श्रीः शक्तिः अभीप्सितफलसिद्ध्यर्थे जपे विनियोगः ।

राजोवाच ।

भगवन्नवतारा मे चण्डिकायास्त्वयोदिताः । एतेषां प्रकृतिं ब्रह्मन्प्रधानं वक्तुमर्हसि ॥ १ ॥
आराध्यं यन्मया देव्याः स्वरूपं येन तद्द्विज । विधिना ब्रूहि सकलं यथावत्प्रणतस्य मे ॥ २ ॥

(१ गुप्तवती) अथ रहस्यव्याख्या ॥ सुमेधसं प्रति राज्ञः प्रश्नः । भगवन्निति उपास्यदेवताया मुख्यारूपमुपासनेतिकर्तव्यतां च वदेत्यर्थः ॥ १ ॥ २ ॥

ऋषिरुवाच ।

इदं रहस्यं परममनाख्येयं प्रचक्षते । भक्तोसीति न मे किंचित्तवावाच्यं नराधिप ॥ ३ ॥

(१ गुप्तवती) भक्तोसीति । देव्या गुरोश्चेत्यर्थः ॥ ग्रन्थारम्भे वर्णितं धर्मरूपं ब्रह्मैव चण्डिकापदवाच्यमुपास्यस्वरूपं तस्याश्च व्यष्टिरूपाणि त्रीणि महाकाली महालक्ष्मीर्महासरस्वती । तेन समष्टिरूपैव चण्डिका तुरीया धर्मिरूपा निर्गुणा किन्तु पञ्चमीति स्थितिः । आसु व्यष्टित्रयकथनेनैव तदभिन्नायाः समष्टेस्तुर्यायाः कथितप्रायत्वात्तामनिर्दिश्यैव व्यष्टिष्वन्यतममेव तुरीयासमानयोगक्षेमतयोत्तमत्वेन त्रिगुणेति निराकारेत्यलक्ष्येत्यवतारत्रयान्तर्गतेति च निर्दिशन् शुद्धसत्त्वस्वरूपां सगुणातुर्यामपहृत्य त्रयान्यतमात एवेतरे द्वे निःसृते इत्यादिरीत्या सृष्टिं कथयितुमारभते ॥ ३ ॥

सर्वस्याद्या महालक्ष्मीस्त्रिगुणा परमेश्वरी । लक्ष्यालक्ष्यस्वरूपा सा व्याप्य कृत्स्नं व्यवस्थिता॥४॥

(१ गुप्तवती) सर्वस्याद्येत्यादिना । त्रिगुणा सात्त्विकराजसतामसमूर्तित्रयसमष्टिरेव सर्वप्रपञ्चादिकारणम् । केचित्तु महालक्ष्मीरिति व्यष्टित्रयान्यतमा अपि तु तुरीयायाश्चण्डिकाया एव नामान्तरम् । 'सदाशिवाङ्कमारूढा शक्तिरित्याह्वया शिवा । महालक्ष्मीरिति ख्याता सर्वदेवगुणान्विता' इति शिवपुराणादित्याहुः । एतत् । न यज्ञेष्वन्तर्गतमहालक्ष्म्याः पार्थक्येनेह रजोभूयिष्ठतया नामदशकेन चेतरयोरिव कथनाभावात्तदर्थमध्याहारादिक्लेशस्तुल्य एव । 'लक्ष्या' सगुणा 'अलक्ष्या' निर्गुणा यस्या ग्रहणं नोपलक्ष्यते तस्मादुच्यतेऽलक्ष्येति । देव्यथर्वशीर्षश्रुतेः स्वाविषयकज्ञानस्वरूपेति तदर्थः । वृत्तिज्ञाननिरासाय स्वाविषयकेति तेषां घटमहं जानामीत्येवकारात्, ब्रह्मणश्चरमवृत्तिव्याप्यत्वेऽपि फलव्याप्यत्वानङ्गीकारादिति भावः ॥ ४ ॥

मातुलिङ्गं गदां खेटं पानपात्रं च बिभ्रती । नागं लिंगं च योनिं च बिभ्रती नृप मूर्धनि ॥ ५ ॥
तप्तकाञ्चनवर्णाभा तप्तकाञ्चनभूषणा । शून्यं तदखिलं स्वेन पूरयामास तेजसा ॥ ६ ॥
शून्यं तदखिलं लोकं विलोक्य परमेश्वरी । बभार रूपमपरं तमसा केवलेन हि ॥ ७ ॥
सा भिन्नाञ्जनसङ्काशा दंष्ट्राञ्चितवरानना । विशाललोचना नारी बभूव तनुमध्यमा ॥ ८ ॥

(१ गुप्तवती) लक्ष्यां निर्दिशति । मातुलिङ्गमिति । बीजपूराख्यं फलमित्यर्थः । 'खेटं' चर्म 'बिभ्रती' करैरिति शेषः। नागादित्रयं मूर्धनि बिभ्रति, 'लिङ्गम्' अत्र पुंचिह्नं रुद्रस्य 'योनिः' स्त्रीचिह्नं विष्णोः, स्त्रीपुंसात्मकत्वं च 'विष्णुर्योनिं कल्पयत्विति श्रुतेः' परिशेषान्नागो ब्रह्मणश्चिह्नं स्यात् । तेनास्याः ब्रह्मविष्णुरुद्रात्मकत्वं स्त्रीपुंसात्मकत्वं च प्रदर्शितं भवति ॥ ५ ॥ अलक्ष्यामाह । शून्यमिति । प्रलयकाले स्थूलरूपाभावेन संस्कारात्मनावस्थितं जगत् स्वेन तेजसा चिन्मात्ररूपेण या व्याप्तवतीत्यर्थः ॥ ६ ॥ महालक्ष्मीरेव महाकाल्यात्मकत्वेनापि परिणतेत्याह । शून्यमिति ॥ ७ ॥ ८ ॥

खड्गपात्रशिरःखेटैरलंकृतचतुर्भुजा । कबन्धहारं शिरसा बिभ्राणा शिरसां स्रजम् ॥ ९ ॥
तां प्रोवाच महालक्ष्मीस्तामसीं प्रमदोत्तमाम् । ददामि तव नामानि यानि कर्माणि तानि ते ॥१०॥

महामाया महाकाली महामारी क्षुधा तृषा । निद्रा तृष्णा चैकवीरा कालरात्रिर्दुरत्यया ॥११॥

(१ गुप्तवती) 'शिरः' दण्डारोपितग्रीवाभागं खट्वाङ्गनामकम् । 'कबन्धाः' शिरोहीनदेहाः उरसेति शेषः । उरसि कबन्धमालां शिरसि शिरोमालां च दधतीत्यर्थः । तां प्रोवाचेति तु प्रथमा द्वितीययोर्व्यत्यासेन तामसीवाक्यमेतदिति केचित् स तु वृथा प्रयासः । तदुत्तरार्धस्य 'नाम कर्म च मे मातर्देहि तुभ्यं नमो नमः' इत्यस्य बहुषु पुस्तकेषु दर्शनेन प्रस्तुताऽसमञ्जसता च । एतेन विभक्तिव्यत्यासेनैव केषाञ्चित्पाठोऽपि नादेयः । सात्त्विकीप्रश्नमन्तरेणैतस्यैव नामप्रधानस्योत्तरत्र कथनाच्च ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥

इमानि तव नामानि प्रतिपाद्यानि कर्मभिः।एभिः कर्माणि ते ज्ञात्वा योऽधीते सोऽश्नुते सुखम्॥१२॥
तामित्युक्त्वा महालक्ष्मीः स्वरूपमपरं नृप । सत्त्वाख्येनातिशुद्धेन गुणेनेन्दुप्रभं दधौ ॥ १३ ॥
अक्षमालाङ्कुशधरा वीणापुस्तकधारिणी । सा बभूव वरा नारी नामान्यस्यै च सा ददौ॥ १४ ॥

(१ गुप्तवती) महामायादिनामदशकस्यान्वर्थकत्वमाह इमानीति । उक्तं च कालिकापुराणे । 'गर्भान्तर्ज्ञानसम्पन्नं प्रेरितं सूतिमारुतैः । उत्पन्नं ज्ञानरहितं कुरुते या निरन्तरम् । पूर्वातिपूर्वसंस्कारसंघातेन नियोज्य च । अहरादौ ततो मोहममत्वज्ञानसंशयम् । क्रोधोपरोधलोभेषु क्षिप्त्वा क्षिप्त्वा पुनः पुनः । पश्चात्कामेन संयोज्य चिन्तायुक्तमहर्निशम् । अमोदयुक्तं व्यसनासक्तं जन्तुं करोति या । महामायेति संप्रोक्ता तेन सा जगदीश्वरी' इति । एवं देवीपुराणे नाम निर्वचनाध्याये अन्यत्र चेतरनामनिर्वचनानि द्रष्टव्यानि । ईदृशार्थज्ञानपुरःसरं नामकीर्तनं फलाय विद्यते एभिरिति ॥ १२ ॥ महासरस्वतीत्वेनापि सैव परिणतेत्याह । तामिति । इमानि तवेति श्लोक एतन्नामदशकेऽपि योज्यः ॥ १३ ॥ १४ ॥

महाविद्या महावाणी भारती वाक् सरस्वती । आर्या ब्राह्मी महाधेनुर्वेदगर्भा सुरेश्वरी ॥ १५ ॥
अथोवाच महालक्ष्मीर्महाकालीं सरस्वतीम् । युवां जनयतां देव्यौ मिथुने स्वानुरूपतः ॥ १६ ॥
इत्युक्त्वा ते महालक्ष्मीः ससर्ज मिथुनं स्वयम् । हिरण्यगर्भौ रुचिरौ स्त्रीपुंसौ कमलासनौ॥१७॥
ब्रह्मन् विधे विरञ्चेति धातरित्याह तं नरम् । श्रीःपद्मे कमले लक्ष्मीत्याह माता स्त्रियं च ताम् १८
महाकाली भारती च मिथुने सृजतिस्म ह । एतयोरपि रूपाणि नामानि च वदामि ते ॥ १९ ॥
नीलकण्ठं रक्तबाहुं श्वेताङ्गं चन्द्रशेखरम् । जनयामास पुरुषं महाकाली सितां स्त्रियम् ॥ २० ॥

(१ गुप्तवती) ॥ १५ ॥ मिथुने पुत्रः पुत्री चेति भ्रातृभगिनीयुगले ॥ १६ ॥ अत्र स्वयमिति पदं स्वकीयमेव श्रीनामकं व्यष्ट्यन्तर्गतं रूपान्तरं धृत्वेत्यर्थकमिति केचिद् व्याचक्षते महालक्ष्मीरिति व्यष्ट्या एव नामेति च वदतामस्माकं तु नायं क्लेशः ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥

सः रुद्रः शंकरः स्थाणुः कपर्दी च त्रिलोचनः।त्रयी विद्या कामधेनुः सा स्त्री भाषाक्षरा स्वरा२१
सरस्वती स्त्रियं गौरीं कृष्णं च पुरुषं नृप । जनयामास नामानि तयोरपि वदामि ते ॥ २२ ॥
विष्णुः कृष्णो हृषीकेशो वासुदेवो जनार्दनः । उमा गौरी सती चण्डी सुन्दरी सुभगा शिवा॥२३॥
एवं युवतयः सद्यः पुरुषत्वं प्रपेदिरे । चक्षुष्मन्तोऽनुपश्यन्ति नेतरेऽतद्विदो जनाः ॥ २४ ॥

(१ गुप्तवती) त्रयीविद्या शास्त्रीया वेत्येकैकं भिन्नमेव वा नामद्वययुगम् ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ एवं मिथुनत्रयं सृष्ट्वा तेषां विवाहाय कन्यादातृदम्पत्यपेक्षणात् स्वासां पुरुषान्तराभावात् स्वयमेव द्विद्विरूपतां धृतवत्य इत्याह । एवमिति । पुरुषत्वं महालक्ष्मीर्ब्रह्मत्वं महाकालीरुद्रत्वं महासरस्वती विष्णुत्वं प्रपेदे इत्यर्थः । आसां हि युवतित्वे सत्येव पुरुषत्वं न तु व्यक्तिभेदेनोभयं वाप्यर्धनारीश्वरवदवच्छेदेनाव्याप्यवृत्ति किन्तु शरावस्थजलातपन्यायेनोभयमपि व्याप्यवृत्तीति भावः । तदिदं रूपं चर्मचक्षुषामदृश्यमित्याह । चक्षुष्मन्त इति । ज्ञानस्यैव चक्षुर्गुणपौष्कल्येन मुख्यचक्षुष्ट्वं नवार्णदृश्येति भावः । अतद्विद इति छेदः ॥ २४ ॥

ब्रह्मणे प्रददौ पत्नीं महालक्ष्मीर्नृप त्रयीम् । रुद्राय गौरीं वरदां वासुदेवाय च श्रियम् ॥ २५ ॥
स्वरया सह सम्भूय विरिञ्चोऽण्डमजीजनत् । बिभेद भगवान् रुद्रस्तद्गौर्या सह वीर्यवान् ॥ २६ ॥
अण्डमध्ये प्रधानादिकार्यजातमभून्नृप । महाभूतात्मकं सर्वं जगत् स्थावरजङ्गमम् ॥ २७ ॥
पुपोष पालयामास तल्लक्ष्म्या सह केशवः । महालक्ष्मीरेव मता राजन् सर्वेश्वरेश्वरी ॥ २८ ॥

(१ गुप्तवती) ॥ २५ ॥ अवशिष्टां सृष्टिमाह । स्वरयेति । त्रयीविद्यया सङ्गम्येत्यर्थः । तत् ब्रह्माण्डप्रधानादिमूलप्रकृतिमहदहङ्कारादिक्रमेण सांख्यतन्त्रोक्ततत्त्वसमूहम् ॥ २६ ॥ २७ ॥ महालक्ष्मीरिति निराकारसाकारद्वयमस्या एव नान्ययोः । तेन व्यष्टित्रयान्तर्गतमहालक्ष्म्यास्तमःसत्त्वोपसर्जनकरजोगुणप्राधान्यात् तुरीयाया गुणत्रयासाम्यरूपत्वेन वा रजस्तमोऽसङ्कलितशुद्धसत्वरूपत्वेन पुराणान्तरसिद्धत्वेऽपि प्रकृतेः रजःप्राधान्येन तदविरोधिगुणद्वयवत्तया सगुणनिर्गुणरूपद्वयवत्तया चमहालक्ष्मीरुपास्येति निवर्गः । अतएव व्यष्टिप्राये महालक्ष्मीनामदशकस्य कीर्तनाभावप्रयुक्तामाशङ्कां परिहर्तुमाह । सैवेति । तस्या एवान्याभ्यो नामदातृत्वेनानवस्थापत्त्या दात्र्यै दात्रन्तराभाव एवकारार्थः ॥ २८ ॥

निराकारा च साकारा सैव नानाभिधानभृत् । नामान्तरैर्निरूप्यैषा नाम्ना नान्येन केनचित्॥२९॥

इति प्राधानिकरहस्यम् ।

(१ गुप्तवती) नामान्तरैरन्ययोर्व्यष्ट्योर्नामभिरेव, अस्या एव तुरीयात्वेन स्वतन्त्रनामानपेक्षणादिति भावः । तस्मात् पार्थक्येन तुरीयामपहृत्य व्यष्टित्रयमध्यगा महालक्ष्मीरेव सर्वोत्तमेत्येतदुपासकाभिमान इति ग्रन्थस्य स्वारसिकाशयः । अतएव सप्तशत्यां चत्वारि स्तोत्राणि । तेषु देवीसूक्तं महाकाल्यादित्रितयाभेदेन तुर्यायाः स्तवनम् इतराणि त्रीणि क्रमेण गुणिमूर्तित्रयपराणीति विवेकः । परे तु तुर्यैवोपास्या व्यष्टयस्तिस्रोऽप्यवमा एवेति वर्णयन्तोऽमुं ग्रन्थं क्लेशेन लापयन्तो महाकालीमहालक्ष्मीमहासरस्वत्यश्चरित्रत्रयस्य क्रमाद् देवतास्तुर्या तु नवार्णस्य देवतेति व्यवस्थापयन्ति । एतन्मते सप्तशत्या व्यष्टय एवोपास्या न तु तुर्येति पर्यवस्यति चेत्तत्र पाञ्चरात्रलक्ष्मीतन्त्रे परदेवताया इन्द्रस्य च संवादे महालक्ष्मीमेवादौ पश्चान्महाकाल्यादिभ्रामर्यन्ता इति क्रमेण दशावताराः नवोक्तानेव कथयित्वा सर्वान्ते यद्वर्णितम् 'एतासां परमा प्रोक्ता कूटस्था सा महीयसी । महालक्ष्मीर्महाभागा प्रकृतिः परमेश्वरी । अमुष्यास्तुतये दृष्टं ब्रह्माद्यैः सकलैः सुरैः । नमो देव्यादिकं सूक्तं सर्वकामफलप्रदम् । इमां देवीं स्तुवन्नित्यं स्तोत्रेणानेन मामिह । क्लेशानतीत्य सकलानैश्वर्यं महदश्नुते । अमुष्याः सावतारायाः महालक्ष्म्या ममानघ । जन्मानि चरितैः सार्धं स्तोत्रवैभववादिभिः । कथितानि पुरा शक्र वसिष्ठेन महात्मना । स्वारोचिषेऽन्तरे राज्ञे सुरथाय महात्मने । समाधये च वैश्याय प्रणतायावसीदते' इत्यादिकं तद्विरोधात् महालक्ष्म्या व्यष्ट्यन्तर्गताया एव कूटस्थता स्वाभेदो देवीसूक्तस्य स्वैकपरता व्यष्टिद्वारा चरित्रत्रयस्य स्वपरतेत्यर्थानां तुर्ययैव स्पष्टीकरणात् तस्मात्सप्तशती सर्वापि महालक्ष्म्या अभेदवेषेण तुर्यापरेव अतएवैकेन वा मध्यमेनेति मध्यमचरित्रमात्रस्य चरित्रत्रयसमष्ट्या विकल्पः सङ्गच्छत इति दिक् ॥ २९ ॥ इति गुप्तवत्यां प्राधानिकरहस्यव्याख्या ।

वैकृतिकरहस्यम् ।

ऋषिरुवाच ।

त्रिगुणा तामसी देवी सात्त्विकी या त्रिधोदिता । सा शर्वा चण्डिका दुर्गा भद्रा भगवतीर्यते॥ १ ॥
योगनिद्रा हरेरुक्ता महाकाली तमोगुणा । मधुकैटभनाशार्थं यां तुष्टावाम्बुजासनः ॥ २ ॥
दशवक्त्रा दशभुजा दशपादाञ्जनप्रभा । विशालया राजमाना त्रिंशल्लोचनमालया ॥ ३ ॥
स्फुरद्दशनदंष्ट्राभा भीमरूपापि भूमिप । रूपसौभाग्यकान्तीनां सा प्रतिष्ठा महाश्रियाम् ॥ ४ ॥
खड्गबाणगदाशूलशङ्खचक्रभुशुण्डिभृत् । परिघं कार्मुकं शीर्षं निश्च्योतद्रुधिरं दधौ ॥ ५ ॥
एषा सा वैष्णवी माया महाकाली दुरत्यया । आराधिता वशीकुर्यात्पूजाकर्तुश्चराचरम् ॥ ६ ॥

(१ गुप्तवती) श्रीः । त्रिगुणेति तमःसत्त्वोभयोपसर्जनकरजोगुणप्रधानेत्यर्थः शर्वेति पुंयोगाभावान्न ङीषानुगागमौ ॥ १ ॥ महाकाल्याः स्वरूपान्तरमाह । योगनिद्रेति ॥ २ ॥ प्रतिवक्त्रं नेत्रत्रयमभिप्रेत्याह । त्रिंशदिति ॥ ३ ॥ ४ ॥ दक्षिणाधःकरमारभ्य वामाधःकरपरयन्तं क्रमेणायुधान्याह । खड्गेति । शीर्षं खट्वाङ्गम् ॥ ५ ॥ ६ ॥

सर्वदेवशरीरेभ्यो याविर्भूतामितप्रभा । त्रिगुणा सा महालक्ष्मीः साक्षान्महिषमर्दिनी ॥ ७ ॥
श्वेतानना नीलभुजा सुश्वेतस्तनमण्डला । रक्तमध्या रक्तपादा नीलजङ्घोरुरुन्मदा ॥ ८ ॥
सुचित्रजघना चित्रमाल्याम्बरविभूषणा । चित्रानुलेपना कान्तिरूपसौभाग्यशालिनी ॥ ९ ॥
अष्टादशभुजा पूज्या सा सहस्रभुजा सती । आयुधान्यत्र वक्ष्यन्ते दक्षिणाधःकरक्रमात् ॥ १० ॥
अक्षमाला च कमलं बाणोऽसिः कुलिशं गदा । चक्रं त्रिशूलं परशुः शङ्खो घण्टा च पाशकः ॥ ११ ॥
शक्तिर्दण्डश्चर्म चापं पानपात्रं कमण्डलुः । अलंकृतभुजामेभिरायुधैः कमलासनाम् ॥ १२ ॥
सर्वदेवमयीमीशां महालक्ष्मीमिमां नृप । पूजयेत्सर्वदेवानां स लोकानां प्रभुर्भवेत् ॥ १३ ॥

(१ गुप्तवती) महालक्ष्म्या रूपान्तरमाह । सर्वदेवेति ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ सहस्रभुजेति वस्तुतोऽनन्तभुजापीत्यर्थः ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥

गौरीदेहात्समुद्भूता या सत्त्वैकगुणाश्रया । साक्षात् सरस्वती प्रोक्ता शुम्भासुरनिबर्हिणी ॥ १४ ॥
दधौ चाष्टभुजा बाणमुसले शूलचक्रभृत् । शङ्खं घण्टां लाङ्गलं च कार्मुकं वसुधाधिप ॥ १५ ॥
एषा संपूजिता भक्त्या सर्वज्ञत्वं प्रयच्छति । निशुम्भमथनी देवी शुम्भासुरनिबर्हिणी ॥ १६ ॥
इत्युक्तानि स्वरूपाणि मूर्तीनां तव पार्थिव । उपासनं जगन्मातुः पृथगासां निशामय ॥ १७ ॥
महालक्ष्मीर्यदा पूज्या महाकाली सरस्वती । दक्षिणोत्तरयोः पूज्ये पृष्ठतो मिथुनत्रयम् ॥ १८ ॥

(१ गुप्तवती) महासरस्वत्या रूपान्तरमाह । गौरीदेहादिति ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ प्रथमप्रश्नस्य समाधानमुपसंहरन्नेव द्वितीयप्रश्नोत्तरं प्रतिजानीते । इत्युक्तानीति ॥ १७ ॥ महालक्ष्म्याः पूजामाह । महालक्ष्मीरिति । दक्षिणोत्तरविभागः पूजकानुसारेण ॥ १८ ॥

विरिञ्चिः स्वरया मध्ये रुद्रो गौर्या च दक्षिणे । वामे लक्ष्म्या हृषीकेशः पुरतो देवतात्रयम् ॥ १९ ॥
अष्टादशभुजा मध्ये वामे चास्या दशानना । दक्षिणेऽष्टभुजा लक्ष्मीर्महतीति समर्चयेत् ॥ २० ॥
अष्टादशभुजा चैषा यदा पूज्या नराधिप । दशानना चाष्टभुजा दक्षिणोत्तरयोस्तदा ॥ २१ ॥
कालमृत्यू च संपूज्यौ सर्वारिष्टप्रशान्तये । यदा चाष्टभुजा पूज्या शुम्भासुरनिबर्हिणी ॥ २२ ॥

(१ गुप्तवती) मिथुनत्रयं देशतो व्यवस्थापयति । विरिञ्चिरिति ॥ १९ ॥ अस्या एव स्वरूपान्तरेण पूजाप्रकारमाह । अष्टादशेति । वामदक्षिणविभागो देव्यनुसारेण । अस्या इति विशिष्योक्तेः । दशानना दशभुजाभ्यामेकैकस्या रूपद्वयसत्त्वेऽपि प्रधानदेवताया द्वितीयरूपेण पूजायामन्ययोरपि द्वितीयरूपेणैवाङ्गत्वम् । प्रथमरूपेण पूजायां तु प्रथमरूपेणैवेति । लक्ष्मीर्महतीत्यत्र द्वितीयाविभक्त्यभावः । इतिशब्देन कर्मत्वस्याभिधानात् ॥ २० ॥ इतरयोः स्वातन्त्र्येण पूजायामसाधारणेतिकर्तव्यताया अभावेन त्रितयसाधारणीमेव तामाह । सार्धेन । अष्टादशेति । दक्षिणोत्तरयोरित्युत्तरान्वयि । देवतात्रयस्य द्वितीयस्वरूपेण स्वतन्त्रपूजात्रयेपि दक्षिणे काल उत्तरे मृत्युश्चेति देवते पूजनीये इत्यर्थः ॥ २१ ॥ २२ ॥

नवास्याः शक्तयः पूज्यास्तथा रुद्रविनायकौ । नमो देव्या इति स्तोत्रैर्महालक्ष्मीं समर्चयेत् ॥ २३ ॥
अवतारत्रयार्चायां स्तोत्रमन्त्रास्तदाश्रयाः । अष्टादशभुजा चैषा पूज्या महिषमर्दिनी ॥ २४ ॥
महालक्ष्मीर्महाकाली सैव प्रोक्ता सरस्वती । ईश्वरी पुण्यपापानां सर्वलोकमहेश्वरी ॥ २५ ॥

(१ गुप्तवती) अष्टादशभुजायाः स्वतन्त्रपूजायामन्यैदप्यङ्गमाह । यदा चेति । नव शक्तयः कवचोक्ताः

शालपुष्याादयः पीठशक्तयो वा। रुद्र इति। दक्षिणोत्तरयोरित्यर्थः। अथ करणमन्त्रानाह। नम इति। नमो देव्यै इत्येकेन वा अथर्वशीर्षस्थमन्त्रेण। रौद्रायै इत्यादिस्तोत्रमन्त्रैः सर्वैरपि वा॥ २३॥ अवतारत्रयेति। महाकाली 'त्वं स्वाहा त्वं स्वधा' इति स्तोत्रमन्त्रैर्महालक्ष्मीं 'देव्या यया ततम्' इति स्तोत्रमन्त्रैर्महासरस्वतीं 'देवि प्रपन्नार्तिहरे' इति स्तोत्रमन्त्रैरर्चयेदित्यर्थः। इदानीं चण्डीस्तवोपासकानामष्टादशभुजाया मध्यमचरित्रदेवताया महालक्ष्म्या एव पूजनं नित्यं काम्यंच। इतरयोः पूजनं कृताकृतम्। महालक्ष्म्या एव समष्टित्वेन तत्पूजयैवान्ययोः पूजितप्रायत्वादिति ध्वननाय विस्तरेण तदेव वर्णयति। अष्टादशेत्यादिना॥ २४॥ २५॥

महिषान्तकरी येन पूजिता स जगत्प्रभुः। पूजयेज्जगतां धात्रीं चण्डिकां भक्तवत्सलाम्॥ २६॥
अर्घ्यादिभिरलङ्कारैर्गन्धपुष्पैस्तथाक्षतैः। धूपैर्दीपैश्च नैवेद्यैर्नानाभक्ष्यसमन्वितैः॥ २७॥
रुधिराक्तेन बलिना मांसेन सुरया नृप। प्रणामाचमनीयेन चन्दनेन सुगन्धिना॥ २८॥
सकर्पूरैश्च ताम्बूलैर्भक्तिभावसमन्वितैः। वामभागेऽग्रतो देव्याश्छिन्नशीर्षं महासुरम्॥ २९॥
पूजयेन्महिषं येन प्राप्तं सायुज्यमीशया। दक्षिणे पुरतः सिंहं समग्रं धर्ममीश्वरम्॥ ३०॥
वाहनं पूजयेद्देव्या धृतं येन चराचरम्। यः कुर्यात् प्रयतो धीमांस्तस्या एकाग्रमानसः॥ ३१॥

(१ गुप्तवती) ॥ २६॥ २७॥ रुधिराक्तेनेति। ब्राह्मणादिभेदेन बलिव्यवस्था पूर्वमेवोक्ता न प्र वि)स्मर्तव्या॥ २८॥ २९॥ सिंहस्य वाहनात्मकं रूपमाह। समग्रं धर्ममिति। चतुर्दशविद्याविहितकर्मात्मकमित्यर्थः॥ ३०॥ यस्तस्याः पूजां कुर्यात्स सिंहं पूजयेदिति पूर्वेणान्वयः॥ ३१॥

ततः कृताञ्जलिर्भूत्वा स्तुवीत चरितैरिमैः। एकेन वा मध्यमेन नैकेनेतरयोरिह॥ ३२॥
चरितार्धं तु न जपेज्जपँश्छिद्रमवाप्नुयात्। प्रदक्षिणा नमस्कारान् कृत्वा मूर्ध्नि कृताञ्जलिः॥ ३३॥
क्षमापयेज्जगद्धात्रीं मुहुर्मुहुरतन्द्रितः। प्रतिश्लोकं च जुहुयात् पायसं तिलसर्पिषा॥ ३४॥

(१ गुप्तवती) ततः अङ्गदेवतापूजोत्तरं चरित्रत्रयेण समुचितेन वा मध्यमचरित्रमात्रेण वा स्तोत्रचतुष्टयेन वा स्तुवीत। अत्र पूर्वपूर्वासम्भवे सत्युत्तरोत्तरपक्षो व्यवस्थितः॥ ३२॥ ३३॥ प्रतिश्लोकमिति। उक्तमन्त्रविभागान्यतमोपलक्षणमिदम्। अत्र केचित् कवचादित्रयस्य रहस्यत्रयस्य च प्रतिश्लोकं होममनुतिष्ठन्ति। तत्र कवचांशे होमो न युक्तः तन्त्रान्तरे निषेधात्। यथा। 'चण्डीस्तवे प्रतिश्लोकमेकैकाहुतिरिष्यते। रक्षा कवचगैर्मन्त्रैर्होमं तत्र न कारयेत्। मौर्ख्यात् कवचगैर्मन्त्रैः प्रतिश्लोकं जुहोति यः। स्याद्देहपतनं तस्य नरकं च प्रपद्यते। अन्धकाख्यो महादैत्यो दुर्गाहोमपरायणः। कवचाहुतिजात् पापान्महेशेन निपातितः' इत्यादि॥ ३४॥

जुहुयात्स्तोत्रमन्त्रैर्वा चण्डिकायै शुभं हविः। नमोनमःपदैर्देवीं पूजयेत्सुसमाहितः॥ ३५॥
प्रयतः प्राञ्जलिः प्रह्वः प्रणम्यारोप्य चात्मनि। सुचिरं भावयेदीशां चण्डिकां तन्मयो भवेत्॥ ३६॥
एवं यः पूजयेद्भक्त्या प्रत्यहं परमेश्वरीम्। भुक्त्वा कामान् यथाकामं देवीसायुज्यमाप्नुयात्॥ ३७॥
यो न पूजयते नित्यं चण्डिकां भक्तवत्सलाम्। भस्मीकृत्यास्य पुण्यानि निर्दहेत्परमेश्वरी॥ ३८॥
तस्मात् पूजय भूपाल सर्वलोकमहेश्वरीम्। यथोक्तेन विधानेन चण्डिकां सुखमाप्स्यसि॥ ३९॥

इति वैकृतिकरहस्यं समाप्तम्॥

(१ गुप्तवती) तावदशक्तस्य पक्षान्तरमाह। जुहुयात् स्तोत्रमन्त्रैर्वेति। अयं होमः प्रकरणात् पूजाङ्गम्॥ ३५॥ ॥ ३६॥ अस्याः काम्यत्वनित्यत्वे क्रमेणाह। एवं य इति द्वाभ्याम्॥ ३७॥ ३८॥ उपसंहरति। तस्मादिति॥ ३९॥
इति श्रीगुप्तवत्यां वैकृतिकरहस्यव्याख्या

मूर्तिरहस्यम् ।

ऋषिरुवाच ।

नन्दा भगवती नाम या भविष्यति नन्दजा । सा स्तुता पूजिता भक्त्या वशीकुर्याज्जगत्त्रयम् ॥ १ ॥
कनकोत्तमकान्तिः सा सुकान्तिकनकाम्बरा । देवी कनकवर्णाभा कनकोत्तमभूषणा ॥ २ ॥
कमलाङ्कुशपाशाब्जैरलंकृतचतुर्भुजा । इन्दिरा कमला लक्ष्मीः सा श्रीरुक्माम्बुजासना ॥ ३ ॥
या रक्तदन्तिका नाम देवी प्रोक्ता मयाऽनघ । तस्याः स्वरूपं वक्ष्यामि शृणु सर्वभयापहम् ॥ ४ ॥
रक्ताम्बरा रक्तवर्णा रक्तसर्वाङ्गभूषणा । रक्तायुधा रक्तनेत्रा रक्तकेशातिभीषणा ॥ ५ ॥
रक्ततीक्ष्णनखा रक्तदशना रक्तदन्तिका । पतिं नारीवानुरक्ता देवी भक्तं भजेज्जनम् ॥ ६ ॥

(१ गुप्तवती) अथ नन्दजादिमूर्तिसप्तकस्योपास्तिं संक्षिप्याह । नन्देत्यादिना । पाशाब्जैरिति अब्जः शङ्खः कमलमेव वा । लक्ष्मीध्याने हस्ताभ्यां पद्मद्वयधारणस्यान्यत्र दर्शनात् ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ पतिं नारीवेत्यनुरागमात्रांशे दृष्टान्तः ॥ ६ ॥

वसुधेव विशाला सा सुमेरुयुगलस्तनी । दीर्घौ लम्बावतिस्थूलौ तावतीव मनोहरौ ॥ ७ ॥
कर्कशावतिकान्तौ तौ सर्वानन्दपयोनिधी । भक्तान् संपाययेद्देवी सर्वकामदुघौ स्तनौ ॥ ८ ॥
खड्गं पात्रं च मुशलं लाङ्गलं च बिभर्ति सा ॥ आख्याता रक्तचामुण्डा देवी योगेश्वरीति च ॥ ९ ॥
अनया व्याप्तमखिलं जगत् स्थावरजङ्गमम् । इमां यः पूजयेद्भक्त्या स व्याप्नोति चराचरम् ॥ १० ॥
अधीते य इमं नित्यं रक्तदन्त्या वपुःस्तवम् । तं सा परिचरेद्देवी पतिं प्रियमिवाङ्गना ॥ ११ ॥
शाकम्भरी नीलवर्णा नीलोत्पलविलोचना । गम्भीरनाभिस्त्रिवलीविभूषिततनूदरी ॥ १२ ॥
सुकर्कशसमोत्तुङ्गवृत्तपीनघनस्तनी । मुष्टिं शिलीमुखापूर्णं कमलं कमलालया ॥ १३ ॥

(१ गुप्तवती) ७ ॥ ८ ॥ पात्रं मधुपानसाधनम् ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ शिलीमुखा बाणाः धनुर्बाण-पद्मशाकान् बिभ्रती चतुर्भुजैरित्यर्थः ॥ १३ ॥

पुष्पपल्लवमूलादि फलाढ्यं शाकसंचयम् । काम्यानन्तरसैर्युक्तं क्षुत्तृण्मृत्युज्वरापहम् ॥ १४ ॥
कार्मुकं च स्फुरत्कान्ति बिभ्रती परमेश्वरी । शाकम्भरी शताक्षी सा सैव दुर्गा प्रकीर्तिता ॥ १५ ॥
विशोका दुष्टदमनी शमनी दुरितापदाम् । उमा गौरी सती चण्डी कालिका सापि पार्वती ॥ १६ ॥
शाकम्भरीं स्तुवन् ध्यायञ् जपन् संपूजयन्नमन् । अक्षय्यमश्नुते शीघ्रमन्नपानामृतं फलम् ॥ १७ ॥
भीमापि नीलवर्णा सा दंष्ट्रादशनभासुरा । विशाललोचना नारी वृत्तपीनपयोधरा ॥ १८ ॥
चंद्रहासं च डमरुं शिरःपात्रं च बिभ्रती । एकवीरा कालरात्रिः सैवोक्ता कामदा स्तुता ॥ १९ ॥
तेजोमण्डलदुर्धर्षा भ्रामरी चित्रकान्तिभृत् । चित्रानुलेपना देवी चित्राभरणभूषिता ॥ २० ॥

(१ गुप्तवती) १४ ॥ शताक्षीमूर्तिदुर्गामूर्त्योरवतारान्तरत्वाभावेन शाकम्भरीपूजाविधिमेव तत्रातिदिशति । सैवेति ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ चन्द्रहासं खड्गम् ॥ १९ ॥ सप्तमीं मूर्तिमाह । तेज इति ॥ २० ॥

चित्रभ्रमरपाणिः सा महामारीति गीयते । इत्येता मूर्तयो देव्या व्याख्याता वसुधाधिप ॥ २१ ॥
जगन्मातुश्चण्डिकायाः कीर्तिताः कामधेनवः । इदं रहस्यं परमं न वाच्यं कस्यचित्त्वया ॥ २२ ॥

व्याख्यानं दिव्यमूर्तीनामधीष्वाऽवहितः स्वयम्। तस्मात् सर्वप्रयत्नेन देवीं जप निरन्तरम्॥२३॥
सप्तजन्मार्जितैर्घोरैर्ब्रह्महत्यासमैरपि। पाठमात्रेण मन्त्राणां मुच्यते सर्वकिल्बिषैः॥ २३॥
देव्या ध्यानं मया ख्यातं गुह्याद्गुह्यतरं महत्। तस्मात् सर्वप्रयत्नेन सर्वकामफलप्रदम्॥ २५॥

इति वैकृतिकरहस्यं तन्त्रोक्तं समाप्तम्।

(१ गुप्तवती) २१॥ २२॥ रहस्यत्रयस्याप्यध्ययनं विधत्ते। व्याख्यानमिति। अवहितः अर्थावधानसहित इति सर्वं शिवम्॥ २३॥ २४॥ २५॥ इति गुप्तवत्यां मूर्तिरहस्यव्याख्या।

(१ गुप्तवती) चतुष्टये पीठिकानां प्राचीनानां च तुष्टये। चमत्कृतिकरी भूयान्नवीनानां च मत्कृतिः॥ १॥ साधुच्छाया प्रमितप्रमोदवर्षे चिदम्बरे जनिता। साधुच्छायाप्रमितप्रमोदवर्षं चिदम्बरे तनुतात्॥ २॥ गुरुरेव शिवो गुरुमेव भजे गुरुणैव सहास्मि नमो गुरवे। न गुरोरधिकं शिशुरस्मि गुरोर्मतिरस्तु गुरौ जयनाथगुरौ॥ ३॥ श्रीकाशीपुरवासिसोमपसुधीगम्भीरराड्भारतीपुत्रेणाग्निचिता मया रचितया चण्डीस्तुतेष्टीकया। या नन्दादिषु सप्तमी भ्रमरिणी भीमातटे सन्नतिक्षेत्रे नः कुलदेवता वसति सा श्रीचन्द्रला प्रीयताम्॥ ४॥ इति श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीणधुरीणसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्गम्भीररायभारतीदीक्षितात्मजभास्कररायभारतीदीक्षितमहाग्निचिता विरचिता गुप्तवती-समाख्या सप्तशतीव्याख्या समाप्ता। नमश्चण्डिकायै नमो नमः। न वै देयमनुक्रोशाद्दीनार्तातुरकेष्वपि॥ आप्ताचरित इत्येव धर्म इत्येव वा पुनः॥ १॥

समाप्ता.